GRAHAM MASTERTON

Masum Kan

Türkçeye Çeviren
OKAN ÖZLER

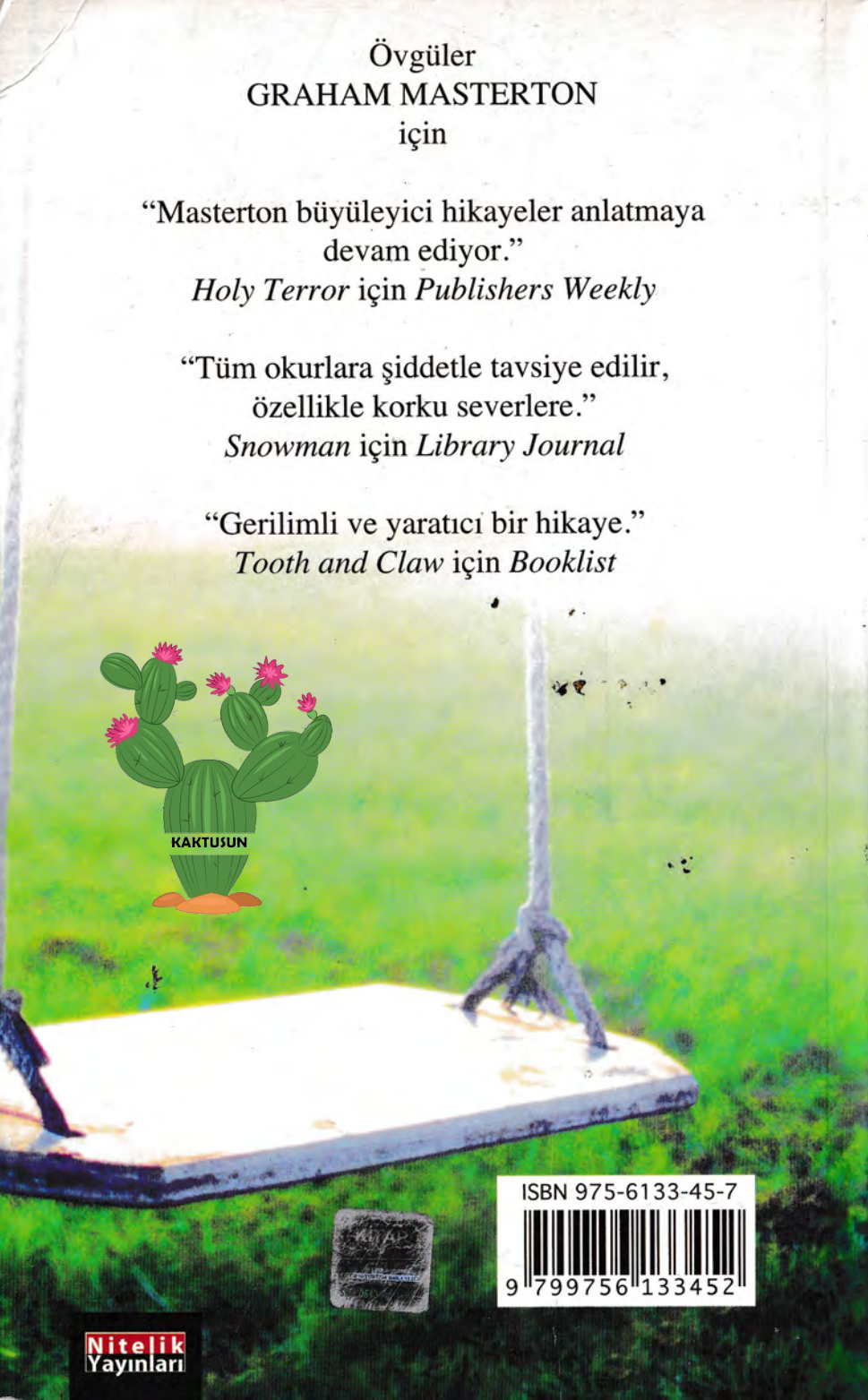

Övgüler
GRAHAM MASTERTON
için

"Masterton büyüleyici hikayeler anlatmaya devam ediyor."
Holy Terror için *Publishers Weekly*

"Tüm okurlara şiddetle tavsiye edilir, özellikle korku severlere."
Snowman için *Library Journal*

"Gerilimli ve yaratıcı bir hikaye."
Tooth and Claw için *Booklist*

ISBN 975-6133-45-7
9 799756 133452
Nitelik Yayınları

GRAHAM MASTERTON

Masum Kan

Terörist bir bomba, pek çok ünlü TV ve sinema yıldızı ile yapımcısının oğullarını ve kızlarını öldürerek, Hollywood'daki özel bir ilkokulu yerle bir ettiğinde, ortalık mahşer yerine döner. Ölen çocuklardan biri, başarılı bir komedi yazarı olan Frank Bell'in oğlu Danny Bell'dir.

Eylem, ahlaki çöküntü içindeki Batı medyasını, temelli ortadan kaldırmayı hedeflediklerini söyleyen Dar Tariki Tarikatı adındaki bir grup tarafından üstlenilir. Fakat Frank, patlamadan sağ kurtulan bir diğer mağdurla tuhaf ve çekici Astrid'le tanıştığında, bunun bir terörist saldırı olup olmadığını sorgulamaya başlar.

Televizyon stüdyolarını ve konulu parkları yakıp yıkan bombalar patlarken Frank, Astrid'in —ve o namlı psişik dedektifin— yardımını alarak, sonunda terör seferberliğinin arkasındaki trajik sırrın parçalarını biraraya getirmeye başlar. Derken, gözlerini, ölülerin sonsuza dek yok olmadığı bir dünyaya açar. Fakat bunun yanında, gerçekle ve mutlak kötülükle de yüzleşmek zorunda kalacaktır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

MASUM KAN

BELONGS TO KAITO TEAM

Graham Masterton'ın Severn House'dan çıkan güncel kitapları

Jim Rook Serisi

ROOK
THE TERROR
TOOTH AND CLAW
SNOWMAN
SWIMMER
DARKROOM

Antolojiler

FACES OF FEAR
FEELINGS OF FEAR
FORTNIGHT OF FEAR
FLIGHTS OF FEAR

Romanlar

DOORKEEPERS
GENIUS
HIDDEN WORLD
HOLY TERROR

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

MASUM KAN

Graham Masterton

Türkçeye Çeviren
Okan Özler

Nitelik Yayınları
Ankara, 2006

BELONGS TO KAOTIC TEAM

NİTELİK YAYINLARI: 4

Masum Kan, *Graham Masterton*

Çeviri: *Okan Özler*

Nitelik Yayınları © 2006

Yayın Koordinatörü: H. İbrahim Somyürek
Yayına Hazırlama: Palme Dizgi-Grafik
Baskı: Özkan Matbaacılık Gazetecilik San. Tic. Ltd. Şti.
Tel: (0 312) 395 48 91-92

Kitabın Özgün Adı: **Innocent Blood**
Yazar: **Graham Masterton**
Yayıncı Firma: **Severn House**
Orijnal ISBN: **0727861891**

Bu kitabın Türkiye'deki her türlü yayın hakkı Nitelik Yayıncılık Ltd. Şti.'ne aittir, tüm hakları saklıdır. Kitabın tamamı ya da bir kısmı 5846 sayılı yasanın hükümlerine göre, kitabı yayınlayan firmanın önceden izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemiyle çoğaltılamaz, yayınlanamaz, depolanamaz.

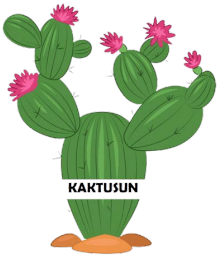
ISBN 975-6133-45-7

Bu romanın akışı içinde değinilen tarihi olaylar ve karakterler dışında yayında geçen bütün olaylar hayal ürünü ve gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamıyla rastlantısaldır.

GENEL DAĞITIM

yd yazıt yayın dağıtım
Sağlık Sokak 17/30 Sıhhiye-ANKARA
Tel: 0312-433 63 85 - 433 56 65
Fax: 0312-433 73 17

BELONGS TO KAATOS TEAM

22 Eylül Çarşamba, Sabah 8:34

Okul yolu her zamanki gibi haddinden büyük SUV'larını sarsak manevralarla içeri ve dışarı hareket ettirmeye çalışan annelerle dolu olduğundan Lynn, Explorer'ını yolun karşısına çevirip iki tekerleği çimlere çıkacak şekilde park etti.

Oturduğu yerden arkasını dönüp, 'Unutma bugün dans dersin var.' dedi Kathy'e, 'Yani okuldan sonra oyalanmak yok, tamam mı?'

Kathy koltuğunda şöyle bir kıpırdanıp, 'Kendimi iyi hissetmiyorum' diye karşı çıktı.

'Saçmalık, hiç daha sağlıklı göründüğünü hatırlamıyorum. Sırf matematik sınavın var diye...'

'Galiba kuscam, yok yok kesin kuscam. Bütün o yediğim krepleri hissediyorum midemde. Orada hiç rahat değiller.'

Lynn hızla emniyet kemerini yerine taktı. 'Tamam, o zaman. Eğer o kadar kötüysen eve geri gidip seni yatırmam ve dans dersini de iptal etmem gerekecek.'

'Dans dersim mi? Ama dans dersim ta üç buçukta. O zamana kadar iyileşirim.'

'Hayır, iptal etmem gerekecek. Nasılsa miden yediğin o ele avuca sığmaz şeylerle doluyken dans edemezsin.'

'Ama ben senin gibi aktris olmak istiyorum. Ne diye matematik öğreneyim ki? Sen de aktrissin ve aktris olmak için matematik bilmen gerekmemişti, değil mi?'

'Gerekmediğini mi sanıyorsun? Diyelim ki gerçekten de aktris oldun ve Julia Roberts gibi milyonlarca dolar kazanıyorsun ve menajerin senden alması gerekenden yüzde üç buçuk daha fazla komisyon alıyor, bunu nereden bileceksin?'

'Bütün menajerler almaları gerekenden daha fazla alırlar da ondan. Hepsi şeytanın hesabına çalışan üçkağıtçı ve dolandırıcılardır.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Tanrı aşkına! Nereden duyuyorsun böyle şeyleri?'

'Senden.'

'Haydi.' dedi Lynn tekrar emniyet kemerini çıkartarak 'Bayan Redmond geç kaldığın için bir kınama daha vermeden okula girmelisin'. Kathy arabadan inip kepini düzeltti. Sarı saç örgüleri ve annesininki gibi elflere benzeyen solgun yüzüyle, on yaşındaki bir kız için biraz küçüktü. Gözleri de yine annesininkiler gibi yıllarca suyla yıkanmış kırık bir şişenin parçalarına benzeyen parlak yeşil renkteydiler. Bacakları o kadar zayıftı ki ikide bir uzun beyaz çoraplarını yukarı çekmek zorunda kalıyordu.

'Dans dersinden sonra ne yapmak istersin? İstersen De Lunghi's'e gidip spagetti yiyebiliriz.'

'Gene de gelmezse olur.'

'Gene'i sevdiğini sanıyordum.'

'Burnunu sevmiyorum. Karıncayiyenlere benziyor.'

'Benzemiyor, böyle söylemen de çok ayıp!'

'Benziyor. Ne zaman çorba içse, burnu çorbanın içine giriyor.'

Franklin Caddesi'nin karşısına geçip okulun girişine yöneldiler. Cedars Özel İlkokulu pek de okula benzemeyen bir görünüme sahipti. Hiçbir dini bağlantısı yoktu ama kare şeklindeki yüksek kuleleri ve gri taş duvarlarıyla Birinci Methodist Kilisesi binasının içinde kalıyordu. Sınıfların çoğu, büyük ve havadar olmakla birlikte, İsa'yı küçük çocuklarla çevrilmiş halde resmeden vitraylı camlara sahipti.

Lynn, 'Gelirken hokey takımlarını unutma, olur mu?' dediği anda Kathy arkadaşı Terra'yı gördü, el sallayıp, olduğu yerde zıplayarak bir anda ona doğru fırladı. Terra'nın annesi Sydne de Lynn'in yanına geldi, beraber kızlarının okul kapısından içeri, otuz-kırk kadar çocuğun bağıra çağıra kümeler halinde koşuşturduğu bahçeye doğru koşuşunu izlediler.

'Mide ağrısı.'

'Ah, matematik sınavı.' güldü Sidne 'Terra da cüzam olduğunu söyledi.'

'Cüzam mı?'

'Evet, o anda aklına başka hastalık gelmedi herhalde. Neyse en azından İncil'i okumaktan kaytarmıyor demektir.'

'İnsanı öldürür bunlar, değil mi? Bu arada, Terra'nın örgülerine bayıldım.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Jane yaptı, nasıl sabretti bilmem.'

Sidne'nin arabasına kadar birlikte yürüdüler. Lynn, 'George Lowenstein'dan haber var mı?' diye sordu.

'Hayır, yok. Aslını istersen daha genç birini arıyor herhalde.'

'Bana kalırsa Corinne rolünde harika olurdun.'

'Bilmem, belki. Ne zaman hırçın kız çocuğu rollerini bırakıp tacize uğrayan anneleri oynamaya başlayacağımı merak eder dururdum. Belki de vakti gelmiştir. Şimdi Miska's'a gidip bir masaj ve manikür yaptırmayı düşünüyorum. Sonra da Freddi's'e gidip ekstra kremalı üçlü çilekli, dondurma ısmarlayacağım.'

'Eğer okumam olmasa ben de sana katılırdım, inan bana.'

Lynn, Sidne'ye veda edip yolun karşısına geçti. Explorer'ının yanında, vişneçürüğü polyester bir gömlek giymiş, kısa boylu, kırpık saçlı, boynu soba borusu gibi kalın bir adam bekliyordu. Yüzü de gömleğiyle aynı renkteydi ve boncuk boncuk terlemişti.

'Burda ne halt ettiğini sanıyorsun?' diye çıkıştı adam.

Lynn korktuğunu azıcık olsun göstermemeye çalışarak karşılık verdi. 'Neyi ne halt ettiğimi sanıyorum?'

'Nesin sen, kör mü? Lanet rehber köpeğin nerede, ha? Tanrı aşkına, lanet çimlerin üzerine park etmişsin!'

'Üzgünüm ama başka park yeri yoktu.'

'Mazeret mi bu sence? Eğer park yeri yoktuysa yer olana kadar bu bloğu turlamaya devam etmen gerekirdi. Hepiniz aynısınız, bütün kadınlar. Ne halt isterseniz yapabileceğinizi, ne halt isterseniz söyleyebileceğinizi ve nereye isterseniz oraya park edebileceğinizi sanırsınız, başka kimseyi de umursamazsınız.'

Lynn Explorer'ının kapısını açıp şoför koltuğuna oturdu ama adam asılarak kapıyı kapamasına engel oldu.

'Dinle bayan bu çimleri önemsemem gerekmiyor belki ama önemsiyorum çünkü benim evimin önündeler ve evimle gurur duyuyorum. Birgün biri gelip lanet arabasıyla çimlerimi eziyor. Ben senin lanet evine gelip lanet arabamı lanet çimlerinin üstüne bıraksaydım nasıl hissederdin, ha?'

'Ellerinizi kapımdan çekseniz iyi edersiniz,' dedi Lynn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Çekmezsem ne olur?'

'Ne mi olur? Okul güvenliğini çağırırım.' Kalbi korkuyla hızlanarak atıyordu. Adamın burnunun solunda büyük kestane rengi bir siğil vardı. Lynn elinde olmadan siğile bakıp duruyordu ve bunu adamın da fark ettiğinden emindi.

Adam bir an birini arıyormuş gibi çevresine bakınıp alnındaki teri elinin tersiyle sildikten sonra tekrar Lynn'e döndü. 'Tamam, ne yapacağım biliyor musun? Seni lanetleyeceğim. Bu gün ömrün boyunca yaşayıp yaşayacağın en boktan gün olsun.'

Ellerini kapıdan çekti. Lynn kapıyı hızla çarpıp hemen kilitledi. Adam hala Explorer'ın yanında dikiliyordu. Parmağını uzatıp Lynn'i işaret ederek bu sözlerimi unutma, bayan, bu günü ömrünün sonuna kadar unutamayacaksın, der gibi ama hiçbir şey söylemeden öylece durdu.

22 Eylül Çarşamba, Sabah 8:43

Ann Redmond çalışma odasının penceresinden bakıyordu, kaşları çatıldı. Bir grup çocuk okul bahçesinin uzak kenarında bir bankın etrafına toplanmışlardı, en az on ya da oniki kişiydiler ve Bayan Redmond ilköğretim öğrencilerinin toplanma şekilleri konusunda, bakar bakmaz bir kümeleşme olduğunu anlayacak kadar tecrübe sahibiydi.

Kümeleşme çocukların ilginç bir şeyi izledikleri ve öğretmenlerin bu şeyi görmesini istemediklerinde sergilediği davranış şekliydi. Bu hareketin Bayan Redmond üzerindeki etkisi BİZ YARAMAZLIK YAPIYORUZ yazılı bir pankart açmakla aynıydı. Yarım gözlüklerini çıkarıp, ofisinden çıktı ve beden eğitimi öğretmeni Lilian Bushmeyer'in duvarın üstüne oturup okul bahçesini gözetleme görevini, Madison Vilayetindeki Köprüler adlı kitabın sayfa köşeleri kıvrılmış bir baskısını okuyarak, yerine getirdiği ön merdivenlere çıktı.

'Orada, Bayan Bushmeyer,' dedi başıyla işaret ederek kısaca.

Lilian Bushmeyer güneşe karşı elini gözlerine siper ederek asfalt kaplı alanın ötesine doğru baktı. Bir süre sonra başını sallayarak, 'Ben bir şey göremiyorum,' dedi.

BELONGS TO KAATUS TEAM

Bayan Redmond, 'İşbirlikçi vücut dili.' dedi sabırsızca 'Gidip neyle uğraştıklarına bir bakın.'

Lilian Bushmeyer istemeye istemeye kitabını bırakıp, ayağındaki sandaletlerle bütün bu tantananın sebebini ortaya çıkarmak üzere karşıya yollandı. Yaklaştıkça çocukların kıkırdayıp küçük çığlıklar attığını duyabiliyordu. Sonra birden 'Şşş, şşş, Bush Baby[1] geliyor. Saklayın!'larla bastırılan bir karmaşa yaşandı. Bazı çocuklar kalabalıktan uzaklaşıp ortada kızlardan oluşan küçük bir grup bıraktılar. Lilian Bushmeyer doğruca yanlarına gidip elini uzattı.

'Ne?' diye sordu Jade Peller. Onbirine yeni girmişti ama altıncı sınıftaki kızların çoğundan daha uzun ve gelişkindi. Uzun, siyah saçları; zayıf, solgun bir yüzü vardı. Her zaman siyah giyer ve gümüş bileklikler takardı. Babası Wes Craven ve John Carpenter' a film müzikleri yapan Oliver Peller'dı.

Elini avuçiçi yukarıya gelecek şekilde uzatarak, 'Verin bakalım şunu,' dedi Lilian Bushmeyer.

'Neyi? Birşey yok.'

'Olmayan her neyse belli ki oldukça ilginç. Verin bakalım.'

'Aptal bir oyun sadece, Bayan Bushmeyer,' diye sızlandı Helen Fairfax. Tombul, pembe yanaklı, kıvırcık sarı saçları gür bir kızdı ve çocukluğun verdiği fazlalıklardan kurtulunca annesi Julian gibi göz alıcı bir kadın olacağına şüphe yoktu. Babası, Greg, Hoolywood'un adından en çok söz ettiren bağımsız yapımcılarından biriydi ve daha yeni Breather adlı serinin ikinci filminin yapımcılığını üstlenmişti.

Lilian Bushmeyer eli önünde sabırla bekledi. Henüz, Bayan Redmond'un yaramaz kalabalık oluşumlarını tespit eden radarlarına sahip değildi ama varlıklı ve meşhur azınlığın şımarık çocuklarıyla nasıl baş edileceğini bilirdi. Kesinlikle soğukkanlılığınızı korumanız ve etkilenmediğinizi göstermeniz gerekirdi ve Lilian Bushmeyer'ın yaptığı da tam olarak buydu.

Sonunda Jade arkasında sakladığı taç şeklindeki kağıt parçasını çıkarıp verdi. Bu bir kağıdı katlayarak yapılan herbirine bir cümle yazılı üçgenlerden oluşan fal zarflarından biriydi. Tek farklı yanı, üzerine yazılan falların 'aşkta şansın yaver gidecek' ya da 'zengin olacaksın' ya da 'hapse gireceksin' gibi sıradan fallardan fazlasıyla uzak ve sert oluşuydu.

---

[1] Madagaskar'a özgü çoğunlukla ağaç tepelerinde yaşayan küçük bir tür maymun, galago. Soyadından yola çıkarak öğrencilerin öğretmenlerine taktığı lakap. (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birinde 'Bay Lomax ağzına verecek,' diğerinde 'Bir kazada iki bacağın birden kopacak,' üçüncüsünde 'Onüçünden önce hamile kalacaksın,' yazıyordu.

Lilian Bushmeyer teker teker üçgenleri açıp okurken Jade, 'Helen'in dediği gibi, sadece bir oyun,' diye ısrar etti. Açılan son üçgende 'Bir sonraki yaş gününden önce öleceksin,' yazılıydı.

Lilian Bushmeyer okumayı bitirince tek tek çocukların yüzlerine baktı. Üç dört tanesinin gerçekten utanıp sıkıldığı belli oluyordu. Görünüşe göre erkek çocuklar kızlardan daha fazla kızarmıştı.

'Bunu Bayan Redmond'a göstermemi ister misiniz?'

'Tabi,' dedi Jade, 'Belki biraz heyecanlanır.'

'Hayır,' diye atıldı David Ritter, 'Bizi öldürür. Annem de eminim beni öldürür. Hatta üvey annem de.'

Lilian Bushmeyer 'Kimsenin gerçekten incinmesini istemediğinizi biliyorum ama bu ne biliyor musunuz? Bu bayağılık. Dünya siz çocuklar bu kadar bayağılık etmezken de yeterince tatsız bir yer zaten. Diyelim ki biriniz gerçekten bir kazada bacaklarını yitirdi, ya da hamile kaldı ya da cinsel tacize uğradı. O zaman ne düşüneceksiniz?'

Jade sırıttı, 'Falımın doğru çıktığını.'

'Peki, sana hangisi çıktı?'

'Bir sonraki yaş günümden önce öleceğim.'

'Sırf falın doğru çıksın diye bunun olmasını ister miydin?'

'Fark etmez, ölmek nedir ki? Hiç doğmamış olmak gibi bir şey.'

22 Eylül Çarşamba, Sabah 9:03

Bayan Redmond toplantıda ayağa kalktığında gözlüklerinden yansıyan güneş ışığı kör gibi görünmesine yol açtı.

'Her yıl olduğu gibi Ekim ayı yılın ilk büyük olayını da beraberinde getirdi – toplu okul kampı. Bu yıl güzel San Bernardino Dağları'ndaki Silverwood Gölü'ne gideceğiz. Haftasonu boyunca öğrenciler ve veliler kamp ateşi etrafında beraberce şarkılar söyleyecek, hikayeler anlatacak ve karavanada ne varsa ondan yiyecekler ve böylece birbirlerini tanıma fırsatı bulacaklar. Ayrıca yürüyüşler, yüzme ve piknik gibi etkinliklerde

BELONGS TO KAITUO TEAM

de bulunulacak. Bu, yeni ailelerin Cedars ailesine ışınmaları sağlamak için harika bir fırsat olacak. Ekim sonundaysa ilk bağış toplama organizasyonumuzu gerçekleştireceğiz, bu yılki tema bir Latin Festivali olacak.'

Coğrafya öğretmeni Tony Perlman, 'Arriba! Arriba!' diye bir çığlık attı ama hemen sonrasında yaptığı hareketin yersiz kaldığını farkederek utançla koltuğuna sindi.

22 Eylül Çarşamba, Sabah 9:06

Hollywood çevre yolunda bir TIR dirsek gibi kıvrılarak bütün yolu kapatmış, arkasında Ventura Bulvarına kadar uzanan bir konvoy oluşmasına yol açmıştı. Frank, Buick'in vitesini boşa alıp, park frenine bastı.

'Geç kalcam,' dedi Danny.

'Üzgünüm, şampiyon, ama yapılacak bir şey yok. Benim de bir metin okuma toplantım vardı ve ben de geç kalacağım.'

'Boyalardan ben sorumluydum. Boyalarla benim ilgilenmem gerekiyordu.'

'Endişelenme, olanları öğretmenine anlatırım.'

Danny sanki bakışlarıyla trafiği açabilirmiş gibi kaşlarını çatıp pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. Yine de aynalı güneş gözlükleriyle kara yolu devriyeleri gelip birbirleriyle konuşup, esneyip, bekleşirlerken yirmi dakikadan daha uzun bir süre beklediler. Bazı sürücüler araçlarından inip cep telefonlarıyla görüşmeler yaparken bazıları bacaklarını açmak için ileri geri yürüyorlardı, hatta bir kadın steyşın arabasının arkasındaki açılır kapanır sandalyesini çıkarıp sanki evinin arka bahçesindeymiş gibi gazetesini açıp okumaya başladı.

Danny, Hamlet'ten bu yana en büyük kişisel trajediyi yaşıyormuşçasına 'Eminim boyalarla Susan Capelli ilgileniyordur,' dedi.

'Sen de bir dahakinde görev alırsın, olmaz mı?'

'Sorumlu olduğunda güvenilir olman beklenir.'

Frank başını sallamakla yetindi. Danny'nin her konuda fazla ciddi olması onu çok eğlendirirdi. Saçları genellikle dağınık duran, çilli, dizleri yara bere içinde sekiz yaşında bir velet olabilirdi ama aklı kırksekiz yaşında birinden farksızdı. Büyüdü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

günde sırf zengin ve fakirler birbirleriyle geçinmeyi öğrenebilsinler diye, Hollywood'un en zengin semtlerinden birinde maliyeti düşük konutlar yapmak için bir müteahhit olmak istediğini söylerdi. Sekiz yaşındaki biri için bu ne ciddiyet!

'Bayan Pulaski'yle mi görüşmem gerekecek?' diye sordu Frank.

'Senin konuşman gerekmiyor. Ona kendim söyleyebilirim.'

Yeşil şeritli, gümüş renkli bir çekici emniyet şeridinden geçip tıkanıklığın oluştuğu yere ulaşana kadar bir beş dakika, polis memurlarıyla çekici görevlilerinin el kol hareketleriyle anlaşıp TIR'ı zincirlerle rampadan çekmesine kadar bir on dakika daha beklediler.

Danny rampayı aştıkları sırada kamyonun yanından geçerken 'Aptal kamyon,' dedi zehir zemberek bir ses tonuyla.

'Bir kazaydı, Danny. Hepsi bu. Böyle kazalar olur.'

'İnsanlar güvenilir olsalar, olmazdı.'

Trafik Hoolywood Bulvarı boyunca da yavaş ilerliyordu ve Danny her kırmızı ışığa teatral bir inlemeyle karşılık veriyordu. Nihayet La Brea'ya gelip Franklin Caddesine dönebildiler.

Frank, 'Dersin ne zaman bitiyordu bir daha söyler misin? Bu gün tiyatro provan yoktu, değil mi?' diye sordu.

Amerika'nın Erkek ve Kadın Kahramanları adlı oyunda Abraham Lincoln'ı oynamak üzere seçilen Danny, oyunun sonunda silahını ateşleyip sahneden atladığı bir bölümü olan John Wilkes Booth rolünü alamadığında büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

'Prova yarın,' dedi Danny.

Frank arabasını okulun dışında durdurdu. Danny paldır küldür indi. 'Görüşürüz, şampiyon, iyi günler.'

Danny X-Men'li omuz çantasını gücünü ondan aldığı bir pervane gibi savurarak okula doğru koştu. Frank arka koltuğu kontrol etmek üzere dönünce Danny'nin aceleyle, fındığa alerjisi olduğu için evde yapılması gereken sandviçlerini unuttuğunu fark etti.

Arabadan inip arkasından seslendi, 'Danny! Hey Danny! Bunları unuttun.' Bir yandan saklama kabını havaya kaldırmış sallıyordu.

Danny duraksadı, bir anlık tereddütten sonra gerisin geri koşmaya başladı. Frank, bu esnada, okulun girişine yönelip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Lomax'in güvenlik kulübesinin önünde duran beyaz üstü kapalı bir kamyonet gördü.

22 Eylül Çarşamba, Sabah 9:32

Kathy hokey takımlarını giyip soyunma odasının önünde kaynaşan sıraya girdi. Biraz sonra parlak kırmızı ve beyaz renkteki spor kıyafeti ve bir iple boynuna astığı düdüğüyle Bayan Bushmeyer çıkageldi.

'Tamam, kızlar. Düzgün bir sıra, lütfen, itip kakmaca yok.'

'Amanda saç örgülerimden çekti.'

'Çekmedim. Yanından bile geçmedim.'

İki kız hala tartışırken kilise binasının yan kapısından dışarı yollandılar. Kathy ve Terra Lilian Bushmeyer'in iki yanında yürüyorlardı. Bayan Bushmeyer'le konuşmaktan hoşlanıyorlardı çünkü onlara bir gün siyah gür saçlı, pırıl pırıl beyaz dişleri olan yakışıklı bir adamın okul kapısından girip doğruca kalabalığa dalıp onu nasıl kucaklayacağını anlatırdı. Sonra birlikte Karayiplere gidecekler ve göz kamaştıran beyaz kumsalda yarım hindistan cevizi kabuklarından kokteyllerini yudumlayarak bütün gün güneşin altında uzanacaklardı.

'Hiç erkek arkadaşınız oldu mu, Bayan Bushmeyer?'

'Tabi oldu, adı Clark'dı.'

'Süpermen gibi mi?'

Lilian kıvır kıvır saçlarını alın bandının altına iterek 'Tam olarak değil, Kathy', diye cevapladı, 'O halı satıyordu.'

Sahaya doğru ilerledikleri yolda neredeyse park yerinin ortasına kadar gelmişlerdi ki onlar da beyaz kamyoneti fark ettiler.

22 Eylül Çarşamba, Sabah 9:34

Sıradan, beyaz, bir kamyonetti. Okul kapıları saat dokuzdan sonra güvenlik nedeniyle kilitlendiği için girişte durmak zorunda kaldı. Cedars'da, Hollywood'un en üst tabakasından olmasa da pekala zengin ve tanınmış ailelerin kaçırma olayları için potansiyel hedef teşkil edecek çocukları okurdu.

BELONGS TO KATIE'S TEAM

Kamyonet şoförünün korna çalması üzerine Bay Lomax kulübesinden çıktı. Basketbol oyuncuları gibi uzun boylu, iri bir adamdı. Üzerinde bej bir üniforması ve başında bir kep vardı. Lilian Bushmeyer Jade Peller'ın falında Bay Lomax'le ilgili cümleyi düşünmeden edemedi ve kendi kendine kızardığını fark ederek şaşırdı. Arkasından, gelen gürültücü timsaha dönerek seslendi, 'Haydi kızlar, bütün günü yolda geçirecek değiliz.'

Bay Lomax'in kapıyı açmasından sonra kamyonet çocuklara doğru ilerledi. Lilian Bushmeyer sanki bir rüyadaymış gibi yavaş yavaş yaklaşan kamyoneti izledi. 'Yoldan iyice uzaklaşın kızlar.'

Artık kamyonet neredeyse yanlarına varmıştı. Lilian Bushmeyer sürücüyle göz göze geldi. Şoför her nedense sanki hayatının en mutlu günüymüş gibi kendisine gülümsüyordu. Başında siyah yün bir şapka vardı ve sakalı uzamıştı. Yanındaysa hiç mi hiç gülümsemeyen siyah gözlük takmış bir kadın oturuyordu.

22 Eylül Çarşamba, Sabah 9:35

Lilian Bushmeyer kulaklarında garip bir basınç hissetti ama hiçbir şey duymadı. Kamyonet bir kaç metre önünde havaya uçuran patlama, kol ve bacaklarını koparıp vücudundan geri kalan kısmı dokuz öğrencinin yaratıcı yazma dersine başlamak üzere olduğu Ziegler Memorial kütüphanesinin vitraylı yüksek penceresinden içeri fırlattı. Öğrencilerden altı tanesi o anda öldü.

Çim hokeyi takımı bahçeye savrulurken öyle paramparça olmuştu ki vahşi hayvanların saldırısına uğramış gibiydiler.

Kamyonetin kendiyse eğilip bükülmüş levhalardan oluşmuş hiçbir sanatsal kalıba uymayan bir soru işareti heykeline dönmüştü. İçinden çıkan portakal rengi bir ateş topu sabah göğünün maviliğine yükselirken patlamanın sesi kanyonda ürkütücü bir çığlık gibi yankılandı.

22 Eylül Çarşamba, Sabah 9:35

Kamyonet neredeyse 60 metre uzağında infilak etmiş olmasına rağmen patlamanın yol açtığı rüzgar o kadar kuvvetliydi

BELONGS TO KAITOS TEAM

ki Frank metrelerce uçtuktan sonra çarptığı park halindeki bir Toyota'nın yolcu kapısında vücudunun şeklinde bir göçük yarattı. Patlama Danny'yi de yüzükoyun kaldırıma fırlattı. Cedars Okulu siyah bir duman ve toz bulutunun ardında gözden kayboldu. Yol boyunca sıralanan yuka ağaçlarının yaprakları kopmuş, havaya savrulmuştu.

Dağılmaya başlayan sisin ardından somun, cıvata, bir cam silgeci ve muhtemelen aracın egzos tertibatına ait bir boru gibi her türlü metal akordu bozuk çanlar gibi tangırdayarak, üzerlerine yağmaya başladı. Frank önce aracın yürüyüş aksamından kopan bir metal parçası ardından da yağmur gibi yağan bilyelerle omzundan yaralanmıştı. Sandviç kutusunu bir yana fırlatıp Danny'yi kollarından tuttuğu gibi ayaklarının üzerine dikti. Burnu yere sürtmüş ve dizleri çizilmişti ama bunların dışında zarar görmemiş gibiydi.

Frank, hala sağırlığın etkisinde olduğundan bağırarak, 'İyi misin?' diye sordu.

'Sırtım acıyor.'

'Ne?'

'Sırtım acıyor.'

Frank Danny'yi bir kaç kere kendi etrafında döndürdü ama yaralanmış olabileceğine dair herhangi bir işaret görmedi. Kan yok, ceketinde yırtık yok. 'Haydi,' dedi 'Buradan uzaklaşalım.' Danny'nin elini tuttu ve arabalarına ulaşana kadar koşabildiği kadar hızla yolun karşısına geçirdi. Kapıyı koparırcasına açıp Danny'yi arabasına bindirdi ve cep telefonunu eline aldı.

'Acil Servis mi? Elinizde ne varsa buraya göndermeniz gerekecek, polis, itfaiye ambulans, herşeyi. Franklin Caddesi'nde Cedars Okulunda bir bomba patladı... Evet... Hayır, hayır. Bomba olduğundan eminim. İnsanlar öldü, onları gördüm. Çocuklar. Sayılarını bilmiyorum.'

'Adınızı alabilir miyim, bayım?'

'Frank. Frank Bell. Tam oğlumu okuluna götürüyordum ki bam. Ölen çocuklar var. Park yerine dağılmış haldeler. Korkunç.'

'Pekala, bayım, lütfen sakin olun. Şu anda okuldan güvenli derecede uzaklaşmış durumda mısınız?'

'Evet, sanırım. Ben ve oğlum.'

BELONGS TO KAITUO TEAM

'Acil servis araçları oraya ulaşana kadar uzak kalmaya devam edin. İkinci bir mekanizma olabilir. Oradaki diğer insanları da uzak durmaları konusunda uyarın.'

'İkinci bir mekanizma mı? Yani bir bomba daha mı?'

'Sadece olabildiğince uzak durun, bayım, ama polis geldiğinde lütfen kendinizi tanıtın.'

'Anladım, tamam.'

Danny bembeyazdı. 'Bomba mıydı? Bu gerçekten bir bomba mıydı?'

Frank başıyla onayladı. O kadar şiddetle titriyordu ki konuşmakta zorlanıyordu. 'Şimdi kendini nasıl hissediyorsun? Sırtın hala ağrıyor mu?'

Danny acıyla yüzünü buruşturup başını salladı. 'Dizlerim kanıyor.'

Frank kapıdaki eldiven gözüne uzanıp, bir Kleenex çıkardı. Dönüp Cedars'a baktı ve yoğun, gri bir toz bulutunun okulun park yerinden dışarı, caddeye doğru yayılmakta olduğunu gördü. İnsanlar sendeleye sendeleye zombiler gibi ellerini önlerine doğru uzatmış halde dışarı yürümeye çalışıyordu. 'Dinle,' dedi, 'Yardım etmek için geri dönmem lazım. Sen burada kalıp anneni ara. Ona olanları anlat; ikimizin de iyi olduğunu söyle.'

Danny, 'Yüzün kan olmuş' dedi.

'Ne?' Alnına dokundu ve bir ıslaklık hissetti. Arabanın gölgeliğini indirip oradaki aynadan kendisine baktı. Saç çizgisinin hemen altında küçük bir kesik vardı ve kan oradan aşağı burnuna doğru akıyordu. Bir Kleenex daha alıp, üzerine bastırdı, bir yandan da kendini izlemeye devam ediyordu. Bu küçük yaralanma dışında tamamen normal görünüyordu. Zayıf yüzlü, gözlüklü ve solgun. Daha yeni infilak etmiş bir bombaya ve onca çocuğun ölümüne şahitlik etmişken nasıl bu kadar normal görünebilirdi?

'Anneni ara, tamam mı?' dedi cep telefonunu Danny'ye verirken. 'Olanları TV'de görecektir ve bizim güvende olduğumuzu bilmesini istiyorum.'

22 Eylül Çarşamba, Sabah 9:41

Frank tekrar okula doğru koştu. Toz artık çöküyordu ve kilise binasının ana hatları yeniden ortaya çıkmaya başlamıştı. Cad-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deden bakıldığında kütüphanenin tamamı ve sundurmanın da yarısı yerle bir olmuş gibi görünüyordu. Kırılmayan bir tek pencere bile yoktu. Öğretmen ve öğrenciler, çoğunun üstü başı kan ve toza bulanmış halde, sanki yıllardır kaldıkları mağarayı yeni terk etmiş münzeviler gibi garip, hipnoz etkisindeymiş gibi teker teker yan kapıdan çıkıyorlardı. Aralarında bazıları garip tek düze bir çığlık tutturmuştu.

Şimdiden pek çok kişi yüzleri yanık, elbiseleri lime lime, gözleri geçirdikleri şokla faltaşı gibi açılmış halde kaldırımda oturuyordu. Orta yaşlı bir kadın sol kolunu yukarıda tutmaya çalışarak topallayarak ona doğru geldi. Üzerinde kahverengi çiçekli bir elbise vardı ve kızıla kaçan kahverengi saçları sanki elektrik verilmiş gibi havaya dikilmişti. Sol elinin olması gereken yerde yuvarlak, beyaz bir kemik kütlesi görünüyordu.

'Ben iyiyim,' dedi yaklaşırken Frank'i temin edecek şekilde. 'Benim için endişelenmenize gerek yok. Çocuklarla ilgilenin.'

Frank, 'Buraya oturun.' diyerek kadının sırtı park etmiş bir aracın lastiğine yaslanacak şekilde çimlere oturmasına yardımcı oldu. Sarı kırmızı kravatını bir çırpıda boynundan sıyırıp kadının önkoluna sardı ve sımsıkı bağladı. 'Burada kalın, bayan, iyileşeceksiniz, ilk yardım ekipleri bir kaç dakika içinde burada olurlar.'

Kadın bileğine bakarak 'Acımıyor, biliyor musunuz?' dedi, sanki yeni bir eşyaymış gibi sağa sola çevirip kolunun ucunu incelerken 'En küçük bir acı bile hissetmiyorum.'

Dövme demir kapılar hala ayaktaydı ama öyle eğilip bükülmüşlerdi ki sanki eski hallerinin dalgalı su yüzeyindeki aksi gibi görünüyorlardı. Kapıların yanında Bay Lomax'in kulübesi garip bir açıyla yan yatmış, bütün camlar çerçevelerinden dağılıp gitmişti. Bay Lomax'in kendisi dönen sandalyesinde oturuyordu, bej üniforması karga tüylerini andıran siyah dilimlere ayrılmıştı. Sol gözünün hemen yanında büyük siyah bir kütle var gibiydi. Frank yaklaştıkça bu kütlenin bir tarafı çivi çakmaya diğeri sökmeye yarayan bir çekiç başı olduğunu fark etti. Çekicin sapı Bay Lomax'in göz çukuruna saplanmıştı ve kafatasını delip uçuşuna devam etmesini önleyen ancak çekicin başı olmuştu.

Frank güvenlik kulübesinin yanında nefes almakta zorlanarak, kafası karmakarışık ve kendini tamamen çaresiz hissede-

BELONGS TO KAITOS TEAM

rek bir süre dikildi. Öğretmen ve öğrenciler hala yan kapının etrafında dolaşıp duruyorlardı. Onlara yardım etmek için bir şeyler yapabilmeyi delice istiyordu ama bir türlü ne yapması gerektiğini düşünemiyordu. Park yerindeki çocuklar içinse artık yapılabilecek tek şey gömülmeleri - ve dua edilmesiydi.

'Kahretsin,' dedi, 'Kahretsin.' Arkasını döndü ve bir anda gözlerine yaşlar doldu.

Bir kız belirdi, hemen yanı başında. Birbirine girmiş saçları tozla kaplanmıştı ve üzerindeki jean ve bluzuna kan sıçramıştı. Sadece bir ayağında terlik vardı.

'İyi misin?' diye sordu kız. Sanki gerçekliğinden şüphe eder gibi uzanıp hafifçe omzuna dokundu.

'Ne?' dedi gözlerini kısarak. Hala kulakları tam anlamıyla işitmiyordu.

Kız biraz daha yaklaşıp omzunu daha sıkı tutarak, 'İyi misin?' diye tekrar etti. 'Yaralı değilsin, değil mi?' Sigara tiryakileri gibi boğuk bir sesi vardı.

'Kulaklarım çınlıyor, onun dışında gayet iyiyim.'

'Bombaydı.'

'Biliyorum. Ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. 911'i aradım ama uzak durmamı söylediler.' Boğazını temizleyip parmaklarıyla gözlerini silerken yanaklarından aşağı süzülen yaşların bıraktığı izler yüzünde kaldı. 'İkinci bir... şeyle ilgili olarak. Mekanizma. Bomba.'

'Çocuğun burada okumuyor, değil mi?'

'Oğlum burada okuyor. Ama trafiğe yakalanmıştık. Yoksa... Yüce İsa. Ama bütün diğer çocuklar. Aman Tanrım. Bütün o çocuklar...'

'Ben birini kaybettim,' dedi kız. Bunu söylerken sesi öyle tek düzeydi ki, Frank gözlerini kısıp biraz daha yakından bakma ihtiyacı duydu. Gözleri çok uçuk mavi renkteydi ve ilginç bir şekilde Frank onu daha önce gördüğü, hatta görmekle de kalmayıp tanıdığı, hissine kapıldı.

'Çok üzüldüm. Çocuğunuz değildi, umarım.'

'Hayır, çocuğum değil. Daha yakın biri.'

Çevresine bakındı. İçinde bulundukları şok sebebiyle ikisi de cümlelerinin anlamsızlığını fark etmediler. Siren seslerinin dalgalanarak ılık sabah havasında onlara doğru yaklaştığını işitebiliyordu. 'Dinle, neden oturmuyorsun?' dedi.

'Ben iyiyim. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istedim.'

'Tabi, iyiyim.'

Harap olmuş okulun çevresine doğal olmayan bir sessizlik çökmüştü. Yuka yaprakları yerlere konuyor, toz yatışıyordu. Çocuklar çığlık atmayı kesmişlerdi ve bazıları hala ağlıyor olsalar da sanki gürültü yapmaktan korkar gibi sessizliğe bürünmüşlerdi.

22 Eylül Çarşamba, Sabah 9:44

Bir polis arabası okulun önünde yavaşladı ve durdu, arkasından bir tane ve bir tane daha. Arkalarından ışıkları bir yanıp bir sönen iki itfaiye aracı kızgın filler gibi böğürerek geldi. Sonra bir ambulans, iki tane daha ekip aracı, bir başka ambulans ve bir itfaiye aracı, onlardan sonra da üç TV kamyoneti geldi. Bir kaç dakika içinde Franklin Caddesi afet müdahale araçları, polisler ve hortumlarını sürükleyen itfaiyecilerle dolmuştu.

Kestane rengi, fırçaya benzeyen bıyıklarıyla bir polis memuru Frank'e yaklaşıp 'Olanları gördünüz mü, bayım?' diye sordu.

'Oğlumu okula götürüyordum... Geç kalmıştık.'

'Ama neler olduğunu gördünüz.'

'Beyaz bir kamyonet vardı... Patlayıverdi. Yardım etmek için geri geldim ama ne yapacağımı bilemedim.'

'Tamam, dinleyin. Şu anda burayı kontrol altına almamız gerekiyor ama sizinle daha sonra konuşmamız gerekecek. Bana adınızı, adresinizi ve telefon numaranızı verirseniz bugün sizinle irtibat kurulacaktır.'

Frank cüzdanına uzanıp kartını çıkardı. 'Bu bayan da neler olduğunu gördü.'

Polis memuru Frank'in sağına soluna baktıktan sonra neden bahsettiğini anlayamayarak omuzlarını kaldırdı. Frank döndü ve kızın tam o anda Gardner Caddesine döndüğünü gördü.

'Ee... o... gitmiş. Sanırım benden daha ağır bir şokta.'

'Olsun. Şimdi bu alanı terk edip acil servis görevlilerinin daha rahat çalışmalarını sağlayabilirseniz...'

'Tabi ki, evet. Kesinlikle.'

Frank bir iki kez daha dönüp okula baktı. İlkyardım görevlileri şimdiden ölen çocukların parçalarından oluşan korkunç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tablonun içinde geziniyor, hala hayatta olanlar var mı diye, eğilip kalkıp vücutları kontrol ediyorlardı. Kilise kulesindeki saat çeyrek varı çaldı. Genellikle bu ses bir sürü California bıldırcınının çılgınlar gibi sağa sola uçuşmasına yol açardı ama bu sefer bir tane bile kuş yoktu. Hepsi bombanın patlamasıyla kaçıp gitmişti.

Frank arabasına döndü. Danny çok solgun görünmekle birlikte hala arka koltukta oturuyordu. Geç gelen bir şok diye düşündü Frank. Kendisi de ağzından adamakıllı bir iki laf çıkmasını engelleyen bir şoktaydı.

'Danny, annenle konuşabildin mi?'

Danny cevap vermek yerine gözünü dikmiş ona bakıyordu. Yüzünde, sanki kimsenin bilmediği bir şakaya güler gibi, acayip bir ifade vardı.

'Danny, iyi misin?'

Danny yine cevap vermedi. Frank koltuğunda kıvrılıp, 'Haydi, şampiyon. Seni eve götüreceğim ve günün kalan kısmını yatarak ve dinlenerek geçirebileceksin.' Danny hala gözünü dikmiş bakıyordu. 'Danny, saçmalamayı bırak. Danny, bu çok ciddi bir durum.'

Tekrar arabadan indi ve Danny'nin kapısını açtı. Danny'nin omzuna doğru uzandığı anda çocuk koltuğa yanlamasına devrildi. Blazer ceketinin arkası emdiği kandan kararmıştı.

'Ah, Tanrım! Hayır. Ah, Tanrım, Danny, hayır.' Frank Danny'yi kaldırıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Hala sıcaktı. Göz bebekleri odağını kaybetmişti, ağzı açıktı ve nefes almıyordu.

Frank, kalbi kilometrelerce yukarıdan aşağıya düşüyor gibi hissetti. Ellerini Danny'nin bacaklarının altından geçirdi. Küçük vücudu beceriksizce kaldırıp arabadan çıkardı. Heryer kan içindeydi, şortu, kasıkları hatta spor ayakkabıları bile.

'İlkyardım!' kucağında Danny'yle caddeden aşağı doğru çığlık çığlığa koşuyordu. 'Tanrı aşkına, bana bir ilkyardım görevlisi bulun!'

22 Eylül Çarşamba, Akşam 6:47

Hastanede genç bir adli tabip, bekleme salonunda susuzluktan kavrulmuş bir yuka ağacı ve durmadan burnunu çeken siyah

BELONGS TO KAITUS TEAM

bir gencin yanında oturmakta olan Frank ve Margot'nun yanına geldi. Adli tabip, direk konuşmaktan hoşlanmayan, yumuşak bir ses tonu ve dizlerinin üzerine koyduğu evcil tarantulalara benzeyen kıllı elleri olan bir adamdı.

'Danny'yi muayene ettim ve neler olduğunu buldum. Bildiğimiz bir ahşap çivisi beşinci ve altıncı kaburgaların arasından sırtına girmiş. Neredeyse bir kurşun kadar hızla gelmiş. Eğer doğruca içinden geçip gitseydi, arkadan öne, hayatta kalma şansı daha yüksek olabilirdi. Maalesef sternum'a -yani göğüs kemiğine – çarpmış ve oradan geri sekip karnına yönelmiş. Karaciğerine yatay bir açıyla girip çok ciddi bir travmaya sebep olmuş.'

Margot ağzını eliyle kapattı ve gözleri yaşla doldu.

Frank, 'Bana karşı dürüst olun, doktor.' dedi.

'Tabi ki.'

'Eğer Danny'nin bu kadar ciddi şekilde yaralandığını fark etseydim... yani, yaralandığı ilk anda hastaneye getirmiş olsaydım... sizce kurtulabilir miydi?'

Adli tabip, Margot'ya doğru rahatsız bir bakıştan sonra Frank'e döndü.

'Kanımca, evet. Ama bu sadece benim kişisel görüşüm.'

Bir

Televizyonun önünde oturdu ve haberlerde tekrar tekrar bombalama olayını seyretti. Margot hasır sandalyelerden birini alıp camekanlı kısma çıkmış, gözlerini bahçede kurulu olan sarı kırmızı salıncağa dikmişti. Frank Margot'un Televizyonu dinleyip dinlemediğini, hatta onun hâla orada olduğunun farkında olup olmadığını bilmiyordu. Dört buçuk yıldır ilk defa sigara içiyor, ara sıra öksürüyordu.

'Hollywood ve dünya bu sabah şehrin en ayrıcalıklı okullarından birinde en az onyedi öğrencinin ve üç eğitimcinin ölümüne ve birçoğunun yaralanmasına yol açan bir bombalı saldırıyla üzüntüye boğuldu.

BELONGS TO KAITUO TEAM

'Bir intihar bombacısı patlayıcıları okula kapalı, beyaz bir kamyonetin içinde soktu ve yakındaki sahaya spor yapmaya gitmek üzere sıralanmış bir grup çocuğun bir kaç metre uzağında patlattı. Bazı çocukların hala resmi olarak teşhis edilmesi gerekiyor.

'Ölü ve yaralılar arasında, Mayıstan Eylüle adlı yapımda Megan White'ı oynayan Lynn Ashbee'nin on yaşındaki kızı, Fairchild Ailesi'nde Jed Summers'ı oynayan Billy Kretchmer'in dokuz yaşındaki kızı ve Domuzlar Şarkı Söyleyebilse adlı komedi dizisinin ondokuzdan fazla bölümünü kaleme almış olan Frank Bell'in sekiz yaşındaki oğlu da dahil Hollywood'un herkesçe tanınan kimselerinin kız ve erkek çocukları bulunuyor.

'Görgü tanıkları olay yerini çocukların vücutlarının parçalanarak ortalığa dağıldığı bir katliam alanı olarak tanımladılar. Patlamanın sesi yedi mil uzaklıktaki Sherman Oaks'dan duyuldu. İlk tahminler kamyonetin en az yüzyetmişbeş kilo, son derece etkili patlayıcı madde taşıdığı yönünde. Bunun yanında kamyonet, patlamanın etkisini artırmak için, hurda metal, bilye, jiletli tel, araba parçaları ve çeşitli metal aletlerle doldurulmuştu.

'Los Angeles Emniyet Müdürü Marvin Campbell derhal Denton Texas'taki Federal Afet Yönetim Ajansı'ndan yardım talep ederken, FBI'dan da patlayıcı uzmanları ve anti-terörist timler istedi. Şu ana kadar Müdür Campbell'ın 'masumlara karşı yürütülen savaşın mide bulandırıcı bir yansıması' olarak değerlendirdiği eylemi üstlenen bir kişi ya da örgüt olmadı.'

Margot sonunda oturduğu sandalyeden kalktı, oturma odasını boydan boya geçip televizyonu kapattı. Orada dikilip gözlerini Frank'e dikti. Çocuk gibi küçücük, kahverengi kısa saçlı bir kadındı, üzerinde, olması gerekenden en az iki beden daha büyük, kiremit rengi bir ressam önlüğü ve siyah tozluklar vardı. Hatları keskin, ucu kalkık bir burna ve Danny'nin her zaman ciddi görünmesini kime borçlu olduğunu şüphe bırakmayacak şekilde ortaya koyan büyük kahverengi gözlere sahipti

'Onu neden bıraktın?' diye sordu. Boğazı kurumuştu.

'Sana söyledim, Margot, yanından ayrıldım bile denemez. Dakikalar değil, saniyeler bile değil. Bu kadar kötü yaralandığını fark etmemiştim. Başkaları da vardı – eli kopan o kadın gibi. Sence en küçük bir şüphe duysaydım gid....?

'O senin oğlundu, Frank. Başka insanlardan biri değildi. Ölüyordu ve sen onu yalnız bıraktın. Öldüğünde yapayalnızdı, anlamıyor musun? Ölüyordu ve babacığı sırf elini tutmak için bile yanında değildi'.

Frank ayağa kalktı. 'Ben bu konuda neler hissediyorum sanıyorsun? Hiçbir fikrin var mı? Onu kaldırımdan kaldırdım ve yaralanıp yaralanmadığını görmek için kontrol ettim ama hiçbir işaret görmedim, hiçbir şey. Burnunda küçük bir çizik ve dizlerindeki sürtükler vardı sadece.'

'Karaciğerini parçalayan oniki santimlik çiviyi saymazsak tabi.'

'Margot, göremedim. Kan yoktu – ceketinde yırtık da yoktu. Sırtının acıdığını söyledi ama ben bunun çarpmanın etkisinden kaynaklandığını sandım.'

'Sırtının acıdığını söyledi ve sen onu bırakıp gittin.'

'Tanrı aşkına, orada olan sen değildin, neler olduğunu görmedin. Yardıma ihtiyacı olan düzinelerce insan vardı. Heryer... duman ve toz ve kan ve çocukların çığlıkları ve... Tanrım, Margot. O kadar kötü yaralandığını anlamam imkansızdı.'

Margot birşey söylemek üzereydi ama fikrini değiştirdi. Sigarasını televizyonun üstündeki Meksika işi kültablasında ezdi, bir an durakladı ve odadan çekip gitti. Frank televizyonu açtı ama bütün haber kanalları aynı olayı yayınlıyorlardı, geri kapattı.

Avluya açılan kapılara doğru yürüyüp bahçeye doğru baktı. Camdaki yansıması kendisi değil de hayaleti gibiydi.

O akşam saat yedi otuzyedide kapı zili çaldı ve Frank açmaya gitti. Dışarıda polis rozetlerini gösteren takım elbiseli iki kişi dikiliyordu. Birisinin boyu çok uzundu, dalgalı gri saçları ve Romalılara özgü kocaman burnu ile mahzun bir duruşu vardı, diğeri ise kalemle çizilmiş gibi bir bıyığı olan kısa boylu bir zenciydi.

'Frank Bell? Ben teğmen Walter Chessman, Los Angeles polisinden ve bu da Dedektif Stan Booker. Bu sabah Cedars okulunun bombalanmasına şahit olduğunuz bildirildi.'

'Doğru.'

'Ölenlerden birinin de oğlunuz olduğu bildirildi. Taziyelerimizi bildirmek isteriz.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Bu... Teşekkür ederim.'

'Eğer bizimle şu anda konuşmak istemezseniz, bunu anlayabilirim. Ama bu bombayı patlatan piçleri ne kadar çabuk bulursak o kadar iyi olacağını size anlatmama gerek yok sanırım.'

'Sorun değil. İçeri buyurun. Aslını isterseniz, benim de biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Karım... yani, o bu konuda büyük baskı altında. O...'

Margot elinde Danny'nin oyuncak ayısı Bay Rumbles'la yatak odasından çıktı. Gözleri şiş ve kırmızıydı. 'Frank?'

'Polis. Bu sabahla ilgili sorular sormak istiyorlar.'

Margot başını salladı. 'Anlıyorum.' Teğmen Chessman'a dönüp sordu 'Kimin yaptığını bulabildiniz mi?'

Teğmen Chessman başını sallayıp 'Hayır. Henüz bulamadık, bayan,' dedi.

'En azından ben oğlumu kimin öldürdüğünü biliyorum.'

'Öyle mi?' dedi Teğmen Chessman, bir kaşı havaya kalkarak.

Frank araya girdi, 'Margot, Tanrı aşkına!'

'İşte burada,' dedi Margot doğruca Frank'i işaret ederek. 'Danny ölüyordu ve öz babası onu arabasının arka koltuğunda kan kaybından ölmeye terk etti ve hiç tanımadığı bir sürü insana yardım etmeye gitti. Öz babası. Şuna bakın.'

Teğmen Chessman önce Dedektif Booker'a sonra da yeniden Margot'ya baktı. 'Bayan Bell, yirmibeş yıldır bu işin içindeyim ve size şunu söylemem gerekir ki böyle baskı altında olunan anlarda en uygun kararı vermek her zaman o kadar kolay değildir.'

'Ya, anlıyorum, en uygun karar demek. Sizce tek çocuğunuzun hayatını kurtarmak sadece en uygun karar değil, aynı zamanda da kritik bir karar öyle mi?'

'Bayan Bell, gerçekten de eşinizle yalnız konuşsam daha iyi olacak. Hatırladıklarının üzerinden tek tek geçmek istiyorum ve bu hatıraların herhangi bir baskı altında değişime uğramasını istemiyorum.'

'Baskı mı ? Ah, suçluluk demek istiyorsunuz herhalde.'

'Bayan Bell, bütün o çocukları öldüren kişi ya da örgütü bulmalıyım ve gerekli bilgileri toplamam ne kadar uzun sürerse bu kişi ya da örgüt o kadar uzaklaşmış olur.'

'Evet, tabii. Evet. Matemli konuşuyorum, değil mi?'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Bayan Bell, hissettikleriniz – bunlar tamamen anlaşılabilir şeyler. Ama ben buraya kimseyi yaptıklarından dolayı kınamaya gelmedim. Buraya sadece bazı gerçekleri toparlamaya geldim, hepsi bu.'

Margot meydan okudu, 'Çocuklarınız var mı?'

'Evet, bayan. Üç tane kızım var.'

'Eğer bir patlama olsaydı, onları bir dakikalığına bile olsa yalnız bırakır mıydınız?'

'Üzgünüm bayan, bu farazi bir soru ve buna dürüst bir cevap vermem mümkün değil.'

'Bir saniyeliğine bile kızlarınızın yanlarından ayrılmazdınız, değil mi? Ve eminim ölmelerine göz yummazdınız.'

Teğmen Chessman birşey söylemedi, sadece omuz silkip not defterini çıkardı.

'Kan kaybından ölmelerine izin vermezdiniz, hem de yapayalnız, öyle değil mi? Öyle değil mi?'

'Eğer bir sakıncası yoksa bayan... Zamanımız çok kısıtlı.'

Frank, üşümüş gibi kollarıyla vücudunu sararak, kamburunu çıkaracak şekilde hafifçe öne eğilerek bir koltuğa oturmuştu.

Teğmen Chessman, 'Kamyonetin okulun önünde durduğunu gördünüz, öyle mi?' diye sordu.

Frank, başını sallayarak, 'Fazla dikkat etmedim. Öylesine bir kamyonetti işte,' dedi.

'Üzerinde ayırt edici herhangi bir işaret var mıydı?'

'Hatırladığım kadarıyla hayır.'

'Sürücüyü seçebildiniz mi?'

'Hayır. Çok uzaktı. Ayrıca dikkat etmemi gerektiren bir durum yoktu.'

Teğmen Chesssman çabucak aldığı birkaç nottan sonra 'Sizce Cedars'daki güvenlik ne kadar sıkıydı? Park yerinin kapıları sabah dokuzda kapanıyordu, en azından bana söylenen bu. Eğer o saatten sonra park yerine girmek isterseniz ne olurdu?' diye sordu.

'Güvenlik kulübesinde durup kendinizi göstermeniz gerekirdi. Ya da, eğer Bay Lomax sizi tanımıyorsa, kimlik göstermeniz.'

'Bunu bizzat tecrübe ettiğiniz oldu mu?'

'Ee... elbette, bir kaç kez Danny'yi okula bırakırken gecikmiştim ve Bay Lomax her defasında kim olduğumu görmek

BELONGS TO KAATUS TEAM

için arabanın içine bakmıştı. Bir keresinde de önümde bir nakliye kamyonu vardı ve Bay Lomax kulübesini terk ederek kamyon sürücüsünün kimliğini kontrol etmek için gereken ne varsa yapmıştı.'

'Bu sabah kulübesinden çıktı mı?'

'Hayır, çıkmadı. Kamyonet bir an için durdu ve o eliyle geçmesini işaret etti.'

'Bundan nasıl bir sonuç çıkarıyorsunuz.'

'Bilmem. Dedektif olan sizsiniz. Sürücüyü, en azından simaen, tanımış olmalı.'

'Evet, bu mantıklı bir çıkarım.'

Güneş yavaş yavaş batıyordu ve ışık Teğmen Chessman'ın gözüne vurmaya başladı. Frank avluya bakan pencereye giderek gölgeliklerin açısını değiştirdi. Camın dışındaki bahçede, Danny'nin salıncağı çimenlerin üzerinde, bir darağacı gibi, kasvetli, üç ayaklı bir gölge oluşturmuştu. Teğmen Chessman arkasından yaklaşıp elini omzuna koyarak sordu, 'Devam etmek istediğinizden emin misiniz?'

'Evet, tabi. Evet. Bitirelim artık şunu.' Kimsenin kendisine acımasını istemiyordu. Zaten birisi boğazını sıkıyormuş gibi hissediyordu ve eğer Teğmen Chessman da ona acımaya başlarsa hiç konuşamayacaktı.

Dedektif Booker araya girdi, 'Patlama anında herhangi bir ışık gördünüz mü?'

'Işık? Evet.'

'Parlaklığı hakkında ne söyleyebilirsiniz?'

'Öyle, çok parlak değildi. Bir fotoğraf makinesi flaşı kadar belki. Ama çok fazla duman vardı.'

'Şu duman... Siyah mı, gri mi, yoksa kahverengi miydi?

'Bilmiyorum. Koyu griydi sanırım. Ne fark eder ki?'

'Çok fark eder. Değişik türlerdeki patlayıcılar değişik oranlarda duman ortaya çıkmasına sebep olur. IMI tahrip kalıpları çok fazla siyah duman çıkmasına sebep olur çünkü neredeyse yüzde yüz TNT'den oluşurlar. Öte yandan, RDX çok daha az dumana sebep olur, mesela. Patlayıcının türünü belirledikten sonra kaynağına yönelebiliriz, nereden ve kim tarafında alındığını bulabiliriz.'

'Çok fazla duman vardı. Koyu gri, neredeyse siyah bir duman. Bir süre için hava gece yarısı gibi bir karanlıktı. Okul binası diye bir şey görünmüyordu.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Olay yerinde sizinle konuşan memur... Başka bir şahitten daha söz ettiğinizi not almış, genç bir kadın.'

'Doğru. Patlamadan hemen sonra yanıma geldi. Ayakkabılarından biri yoktu ama onun dışında sağlam görünüyordu.'

'Oğlunuzun da iyi göründüğünü söylemiştiniz.'

Frank dosdoğru gözlerinin içine bakarak, 'Afedersiniz, tam olarak ne demeye çalışıyorsunuz?'

'Üzgünüm, böyle söylemek niyetinde değildim. Sadece ilk bakışta görülebilenden daha ciddi yaralanmış olabilir demek istemiştim.'

'Yürüyebiliyor, konuşabiliyor ve kendisine söyleneni anlayabiliyordu, tamam mı?

'Onu tanıyor muydunuz?'

'Hayır.'

'Cedars'daki velilerden ya da okulun kadrosundan falan birisi değil miydi?'

'Kim olduğu hakkında en küçük bir fikrim bile yok. Bana iyi olup olmadığımı sordu, sonra da patlamada kimseyi kaybedip kaybetmediğimi. Ben de ona dedim ki...' Ağzını sımsıkı kapatıp, kafasını pencereden tarafa çevirdi.

'Anlıyorum,' dedi Teğmen Chessman. 'O anda Danny'nin yaralandığını bilmiyordunuz.'

Detektif Booker, 'Sadece olabildiğince çok sayıda tanığa ulaşmaya çalışıyoruz.' diyerek araya girdi. 'Acaba, bir daha görseniz bu genç hanımı tanıyabilir misiniz?'

Frank kafasında genç kadının toza bulanmış dağınık saçlarını, uçuk mavi gözlerini canlandırdı. Slavlara özgü bir güzelliği vardı. Genellikle beğendiği bir tip değildi – onun tipi daha çok Margot gibi, ufak tefek, esmer ve hayat dolu Audrey Hepburn tarzı kadınlardı. Yine de şimdi düşündüğünde, evet diye düşündü, onda bir şey vardı, hem iddialı hem de kırılgan birşey. Sanki insanı balıkçı kancaları gibi yakalayan ve kurtulmak için bir sürü uğraştıran bir şey.

'Şey... o... yürüyüp gitti. Şoktaydı sanırım, herkes gibi.'

'Ayrılmadan önce herhangi bir şey söyledi mi?'

'Ben de birini kaybettim. Bir çocuk değil. Daha yakın biri.' Ne demek istemişti? Daha yakın biri. İnsana kendi çocuğundan daha yakın kim olabilir?

'O... hayır.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

Dedektif Booker'ın bir kaşı havaya kalktı. 'Bundan kesinlikle emin misiniz?'

'Evet.'

O gece yarısından çok sonrasına kadar televizyon seyrederek bir şişe Stolichnaya'nın dörtte üçünü içti. Bu süre boyunca çoğunlukla ağladı, Gizli Dosyalar ve Stargate SG-1 dizilerinin ışığında yanağından akan yaşlar parıldarken, göğsünü acıtan ızdırapla inledi.

Bir kez daha haberleri izlemeye dayanamadı. Aynı çekimler tekrar tekrar yayınlanıyordu – duman, toz ve okul bahçesine dağılmış kan içindeki bedenler.

Sonunda, yorgunluktan tükenmiş bir halde, televizyonu kapatıp, Kaptan Ahab'ın Pequod'un güvertesinde yürüdüğü gibi yalpalayarak, yatak odasına yöneldi. Aralık duran kapıya çarptı ve ancak o zaman patlamada savrulup, park halindeki o Toyota'ya çarptığında ne kadar ciddi bir darbe aldığını anladı. Gözlerini odaklamada zorluk çekse de, gömleğinin düğmelerini açıp, omzunu sıyırarak dikkatle yarasına baktı. Omzu kırmızı ve mor bir et kütlesine dönmüştü.

'Tanrım,' dedi, gözlerini kapatarak, 'Lütfen zamanı geri al. Tanrım, lütfen düne dönmeme izin ver.'

Ama koridordan ilerleyerek girdiği Danny'nin odasında ışığı yaktığında Danny'nin X-Men'li yatak örtüsünün düzgün ve yatağının boş olduğunu gördü. Star Wars oyuncakları rafta sıralanmış, aynı Frank gibi Danny'den mahrum kalmışlardı. Artık onlarla oynayacak kimse yoktu.

Danny'nin yatağının kenarına oturdu. Artık gözyaşı kalmadığı için ağlamıyordu. Bir daha bu sabahı düşünmek istemiyordu. Olan biteni unutmak istiyordu. Ama gözleri açık olduğu halde görebildikleri bombanın patlayışının sessiz bir tekrarı, arabanın arka koltuğunda oturan Danny ve Danny'yi kollarından alan ilk yardım görevlisinin yüzündeki ifadeden ibaretti.

Saat ikiyi bir kaç dakika geçe anlamıştı ki şafak söktüğünde artık dün olmayacaktı. Sarsak adımlarla yatak odasına yöneldi. Kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi.

'Margot,' diye seslendi. Cevap yoktu. 'Margot, lütfen kapıyı açar mısın?' Yine cevap yok.

BELONGS TO KAATUS TEAM

Yumruğunu kaldırıp, kapıya vurmaya niyetlendi ama hayır diye düşündü, çok yorgunum, çok sarhoşum, Danny'nin ölümünden beni sorumlu tutuyor ve bağıra çağıra, mobilyaları parçalayarak yapılacak bir kavgayı düşünmeye bile dayanacak halde değilim, bu gece değil. Morgda yatan Danny'yi düşün. Saygı göster.

'Margot, beni duyabildiğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum.'

Durdu, durduğu yerde sallandı ve dengesini sağlayabilmek için kapının çerçevesine tutundu. 'Sadece bilmeni istiyorum ki, ne olursa olsun, her ne olursa olsun, böyle olmasını ben istemedim, bu şekilde değil. Danny'ye değil. Ben... Yanlış karar verdim. Yanlış karar verdiğimi biliyorum. Kimse... Hiç kimse Danny'yi benden daha fazla sevemez. Ve ben yanlış karar verdim. Kabul ediyorum.'

Kulağını kapıya dayayıp nefesini tutarak dinledi, ama hiçbir şey duyamadı, hıçkırık bile. Bir süre sonra oturma odasına geri döndü ve beyaz deri koltuklardan birine oturdu. Oturma odasının duvarları açık manolya rengine boyanmıştı ve her yerde Margot'nun yaptığı resimler vardı, devasa resimler, bazıları neredeyse iki metreye iki metre kadardı, mesela; Beyazda İzlenimler I –VII. Hepsini ham tuval üzerine, beyaz yağlı boyayla yapmıştı ve her ne kadar dairesel, dalgalı ya da birbirini kesen desenleri olsa da hepsi adlarından ibaretti: beyaz.

'Boyamak yalnızca boyayla ilgilidir,' derdi hep, ayakları lotus pozisyonunda bağdaş kurup otururak. 'İnsanların yapı, şekil ve kompozisyonu unutmalarını istiyorum. Yapı, şekil ve kompozisyon – hepsi aldatmacadır. İnsanların neyin gerçekten önemli olduğunu görmelerini engellemek için.'

Gerçekten önemli olan, Margot, tek oğlumuzun morgda ölü ve buz gibi soğuk yatıyor olduğu. Gerçekten önemli olan, okul bahçesinde o patlamayla küçücük parçalara ayrılan zavallı çocuklar. Ama belki de bu dünyadaki insanlar bu kadar kötü şeyler yapabiliyorlarsa, hiçbir şey gerçekten önemli değildir. Umut etmek, inanmak, nezaket, gülümseme. Hiçbiri.

Salı gecesi yataklarımıza yattığımızda karanlık niyetli bir sahne görevlileri ordusunun biz uyurken ne kadar meşgul olduğu hakkında en ufacık bir fikrimiz bile yoktu, böylece uyandı-

ğımızda, farkına bile varmadan, kendimizi kendinden emin ve mutlu olduğumuz dünyanın, hiçbirşeyin kesin olmadığı ve bir daha asla kimseye güvenemeyeceğimiz tehlikeli ve kalpsiz bir suretinde bulduk diye düşündü.

Ayağa kalkıp, Beyazda İzlenimler IV'ün önüne yürüdü. Uzunca bir süre tabloya baktı. Sonra kahve masasının üzerindeki kalemlikten kalın siyah bir ispirtolu kalem aldı ve tablonun üzerine iki gözünde de yaşlar olan bir çocuk yüzü karikatürü çizdi.

İki

Yediden biraz önce yatak odasından çıktı. Uyumadığı yüzünden belliydi. Frank büyük bir fincan sade kahveyle, kahvaltı bankosunda oturuyordu. Bir tost hazırlamış ama sadece bir ısırık almıştı.

'Kahve?' diye sordu Margot'ya.

Margot hayır anlamında kafasını salladı. Buzdolabına gidip bir karton ekşimor meyvesi suyu aldı.

'Bombalamayla ilgili bazı haberler var,' dedi Frank. 'Bir Arap örgütü eylemin sorumluluğunu üstlenmiş.'

Margot, meyve suyunu koyup yarısını içti. Hala konuşmamıştı.

'İşte, bak,' dedi, CNN Haberleri'ndeki altyazıyı göstererek. 'Dar Tarıki Tarikatı, her kimlerse. Daha önce adlarını duyan olmamış, ama sanırım El Kaide'yle bağlantılılar.'

'Tabloma yaptığını gördüm' dedi Margot.

'Evet.'

Margot bekledi, bekledi, ama Frank kahvesinden bir yudum daha alarak haberleri izlemeye devam edince kendi elindeki fincanı Frank'in önündeki bankoya vurdu.

'Bu kadar mı? "Evet." Bütün söyleyeceğin bu mu?'

Frank ondan yana dönüp bardağını bankoya bıraktı. Sakin olmaya çalışıyordu ama kalbi olağanüstü bir hızla atıyordu.

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Hayır, Margot. Bir sürü şey daha söyleyebilirim ama şu an bunları anlayacağını düşünmüyorum. Anlamak isteyeceğini zannetmiyorum.'

Margot, inanamadığını anlatmak istercesine içini çekti, 'Hahh!'

'Ne yapmamı isterdin, özür dilememi mi?'

'Hayır istemezdim, lanet olsun. Milyonlarca kere özür dileyebilirsin ama bu yaptığını telafi etmez. Tek çocuğumu öldürdün, Frank. Danny öldü ve onun ölümüne sen göz yumdun.'

'Biliyorum.'

'Biliyor musun?' diye bağırdı Margot. 'Biliyor musun?' Onu öldürdün ve benim yapıtlarıma acayip yüzler çizerek bir de bununla alay ediyorsun...' Öfkesini kontrol edebilmek için bir nefes daha alması gerekti. 'Benden bu kadar mı nefret ediyorsun gerçekten, Frank? Haydi, söyle. Tanrım, benden ne kadar nefret ettiğini tahmin bile edemiyorum.'

Frank bir an gözlerini kapattı. 'Margot, senden nefret etmiyorum, seni seviyorum ve eğer Danny'yi hayata döndürmek için yapabileceğim herhangi birşey olsa – bu onun yerine benim ölmem anlamına bile gelse – bir saniye bile düşünmeden yaparım.'

'Sen kimseyi sevmiyorsun, Frank.'

'Ne dersen de, sevgilim. İkimizin de söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey olanları değiştirmeyecek. Eğer Danny vaktinde okulda olsaydı, diğer çocuklar gibi anında ölmüş olacaktı. İki dakika geç kalsa yaralanmayacaktı bile. Ama olacağı zaman oldu ve talihsizlik sonucu bir çivi isabet etti. Benim yerimde sen de olsan muhtemelen bu kadar ciddi yaralandığını fark etmeyecektin. Belki de fark edecektin ama belkiler, eğerler hiçbir işe yaramıyor.'

Margot uzun süre birşey söylemedi. Burun deliklerinde bir koşucunun yarış sonunda nefes alıp verirken hissettiğine benzer bir yanma vardı. Sonunda, sağ eliyle oturma odasını gösterip, 'Peki, ne demeye tabloma yüz çizip karaladın?' diyebildi.

'Aslında onu karaladığımı düşünmüyorum, Margot. Bence ona daha önce sahip olmadığı bir şey kattım: anlam. Sanırım ona biraz insancıllık kattım.'

Arabasına binip işe gitti. Fox'daki suit ofisine girdiğinde, sekreteri Daphne, ağzı açık kalarak ona bakakaldı.

'Bay Bell!' Bugün sizi görmeyi ummuyordum. Danny için çok üzgünüm. Olanlar çok korkunç.'

Üstünde palmiye resimleri bulunan parlak mavi tişörtü ve purosuyla konferans salonundan Mo Kohen çıktı. Giderek kelleşen, koca göbekli bir adamdı ve siyah kıvırcık saçlarıyla bir palyaçoyu andırıyordu.

'Tanrı aşkına, Frank.' Gelip Frank'e o kadar sıkı sarıldı ki Frank neredeyse nefes bile alamadı. Onu bıraktığında gözleri yaşlanmıştı. 'Ne diyebilirim ki? Zavallı, küçük Danny. İnanmakta bile zorlanıyorum.'

'Ben de.'

'Ne halt etmeye işe geldin ki? Evde olmalıydın, Margot'yla ilgileniyor olman lazım.'

'Sadece bir süre uzaklaşmam gerekiyordu. Hepsi bu.'

Mo kolunu Frank'in omzuna atıp, sıktı. Frank'in, yüzü acıyla kırıştı. 'İyi misin?' diye sordu Mo.

'Bir kaç bere. Önemli birşey değil.'

'İçeri gel, şu ağırlıktan kurtul. Bir fincan kahve ister miydin? Daphne, meleğim, bu adama bir fincan kahve yap.'

Konferans salonu *Domuzlar Şarkı Söyleyebilse*'nin senaryosu üzerinde çalıştıkları odaydı. Oda oldukça genişti ve duvarları krem rengiydi. İçeride, üzerinde bir yığın kağıt, keçeli kalemler ve üç tane PC'nin dışında pembe bir bere giydirilmiş bir Emmy ödülü ve şarkı söyleyen üç domuzun biblosu olan uzun bir masa ve üç tane kırmızı deri koltuk vardı. Duvarlarda ise çerçeveler içinde dünyanın dört bir yanından alınmış TV ödülleri ile beraber Frank ve Mo ve diğer ortakları Lizzie'nin değişik bölümlere konuk olmuş Joan Rivers, Will Smith ve Rush Limbaugh gibi meşhur oyuncularla çekilmiş resimleri vardı.

Pencerelere park yerinin görüntüsünü kapatmak için krem rengi dökümlü perdeler çekilmişti. Yazarlarken herşey dikkatlerinin dağılmasına sebep olabilirdi – Gene Wilder'ın BMW'sini park etmeye çalışmasını izlemek bile. Sol taraftaki duvarın yüksekçe bir noktasında bir basket potası ve altında, yerdeyse buruşturulup top haline getirilmiş sayfalardan oluşan

BELONGS TO KAATÜG TEAM

bir yığın vardı. Bir esprinin komik olup olmadığına karar veremedikleri zaman sayfayı top yapıp potaya atarlardı, eğer sayı olmazsa espri de komik değil demekti.

Mo, 'Dün, olayı duyar duymaz seni arayacaktım... ama Lizzie... biraz nefes almaya ihtiyacın olacağını düşündü.'

'Haklıydı. Dün hala şoktaydım, bugün olduğum gibi.'

'Kabus gibi,' dedi Mo. 'Lanet bir kabus gibi. İnsanlar bilerek ve isteyerek bu çocukları nasıl öldürebilir?'

'Bilmiyorum, Mo. Bunu ne için yaptıklarını düşünemedim bile. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi.'

'İşe hiç gelmemeliydin. Tanrı aşkına, Frank, bununla baş edebilmek için çok çok uzun zamana ihtiyacın olacak.'

'Hayır, burada olmak daha iyi. Margot olanları hiç de iyi karşılamadı, doğruyu söylemek gerekirse. O... ee... Danny'nin ölümünden beni sorumlu tutuyor, pek da hatalı sayılmaz.'

Mo yanına oturup purosunu ağzından çıkardı. 'Nasıl seni sorumlu tutuyor? Lanet olası bir bombaydı, Tanrı aşkına.'

Frank olanları anlattı. Mo oturup dinledikten sonra elini tuttu. Kadınların yaptığı gibi çevire çevire alyansıyla oynadı. 'Bu senin hatan değildi, Frank. Nereden bilecektin? Herkesin başına gelebilirdi.'

'Belki. Ama herkese olmadı. Danny'ye oldu ve de bana.'

Odanın uzak köşesindeki geniş ekranlı televizyonda Emniyet Müdürü Marvin Campbell belirdi. Frank uzaktan kumandayı alıp sesi açtı.

'... şifreli bir mesajla. Bu kendilerine Dar Tariki Tarikatı adını veren bir gruptan geldi ki bunun Arapçadaki anlamı "karanlıktaki yol"dur. Bize bombalama için bir sebep göstermedikleri gibi, herhangi bir talepte de bulunmadılar. El Kaide'yle ya da diğer terörist örgütlerle olası bağlantılar üzerinde çalışıyoruz ama henüz iki yönde de bir bilgiye ulaşabilmiş değiliz.'

Sonra sözü yine haber bülteninin ana spikeri, Barbara Cole aldı. 'Philly 500'ün yıldızı James Martinez ve folk şarkıcısı Kelly Gooding'in sekiz yaşındaki kızı Heidi Martinez patlamada aldığı yaralardan dolayı bu sabahın erken saatlerinde hayatını kaybetti. Bu olay hayatını kaybeden öğrenci sayısını 21'e çıkardı. Öğrenciler dışında aralarında Müdür Ann Redmond'ın da bulunduğu beş öğretmen de hayatlarını yitirdi.

BELONGS TO KAATUS TEAM

'FBI uzmanları bombanın çok kolay ele geçirilebilen ve izinin sürülmesi de çok zor olması sebebiyle teröristlerin en çok rağbet ettiği patlayıcı çeşidi olan TNT'den yapıldığını bildiriyor. Uzmanlarca yapılan hesaplara göre kullanılan patlayıcı miktarı da yaklaşık yüz seksen kilo.

'Düzeneği okul bahçesine taşımakta kullanılan kamyonetin incelenmesiyle elde edilen sonuçlara göre sürücü erkekti ve yanında bir de bayan yolcu vardı. Adli tıp uzmanlarına göre hem sürücü hem de yolcu patlamayla birlikte "buharlaştığı" için kimlik saptama çalışmalarının sonuç vermesi zor görünüyor.

'Emniyet Müdürü Marvin Campbell saat beşten hemen sonra Dar Tarıki Tarikatını temsil ettiğini iddia eden bir kişiden bir telefon aldı. Patlamadan Dar Tarıki Tarikatı'nın sorumlu olduğunu belirtti ama amaçları, kökenleri ya da varsa bağlantılarıyla ilgili daha fazla detay vermedi.

'Polis acilen patlamaya tanıklık eden kişiler arıyor. Ayrıca son bir kaç gün içinde olağan dışı bir yere park edilmiş beyaz bir Ford E-serisi kamyonet görenlerin ya da sahip olduğu bu model araç çalınmış olabilecek kişilerin yanı sıra, bu model bir aracın satışını gerçekleştirmiş olabilecek galeri sahipleri ile de konuşulmak isteniyor.'

Ekranda sıcaklamış, kızarmış yüzüyle Teğmen Chessman belirdi. 'Temel olarak, stoklarında yüklü miktarda TNT ve tetikleyici mekanizma eksiği olan yıkım veya hafriyat şirketlerinden polisi haberdar etmelerini bekliyoruz. Bunun dışında bir tanesi dört-nokta-sekiz litrelik bir Northstar diğeri ise bir-nokta-altı litrelik bir Honda'ya ait iki motor bloğunun satışını yapmış olabilecek oto hurdacılarıyla da konuşmak istiyoruz. Bu motor blokları kamyonetin içinde bombanın iki yanında taşınmaktaydı ve patlamanın etkisiyle parçalanarak önemli oranda YO yaralanmasına sebep oldu. . .' Bir an sanki birşey söylenmiş gibi duraksadı sonra 'Ee, özür dilerim, YO – yaşamsal organ.'

Frank elindeki kumandanın sessiz tuşuna bastı. Mo 'Korkunç, şaşkınlık verici. Bu lanet olasıcalar birer hayvan olmalı. Hayvandan da beter. Daha önce adlarını duymuş muydun? Kon-Tiki Paraquad ya da öyle birşey işte. Ben hiç duymadım.'

Frank başını salladı. 'Onları bulsunlar. Tek istediğim bu. Sonra da suçlu bulunup gaz odasına gönderilmeleri.'

BELONGS TO KAATUS TEAM

Mo ani ama rahatsız bir bakışla süzdü onu. Daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Daphne elinde bir fincan kahveyle odaya girdi. Daphne, saç örgülerine boncuklar takılmış, büyük sarımsı gözlükleri olan ve Mo'nun sözleriyle 'üzerine oturulması için yalvaran iki kırmızı yastığa benzeyen' dudaklara sahip , uzun boylu siyah bir kızdı. Frank de onu sırf iyi bir çalışan ve özellikle zaman baskısı altında çalışıp komik birşeyler bulamadıklarında ne kadar aksi oldukları düşünüldüğünde çok önemli hale gelen bir özellik olan iyi huyluluğu için işe almamıştı zaten. Ama bugün ağlamadan duramıyordu.

'Nereye baksam küçük Danny'yi görüyorum. Buna nasıl dayanabiliyorsunuz bilmiyorum.'

'Dayanabildiğimi zannetmiyorum.'

'Tanrım, umarım huzur içindedir.'

'Öyle olduğunu düşünüyorum, Daphne. Teşekkür ederim.'

'Şimdi ne yapacaksın?' Daphne çıktıktan sonra soran Mo'ydu. 'Er ya da geç eve gitmen gerekecek.'

'Bilmiyorum. Evliliğimizin böyle bir şeyi atlatabileceğini sanmıyorum.'

'Tabi ki atlatacak. Margot şokta, hepsi bu, aynı senin gibi. Olanlar için birini suçlaması gerekiyor ve o kişi de sensin. Polis bu piçleri yakalayana kadar bekle, senin bir suçun olmadığını görecek.'

Frank yerdeki buruşuk kağıtlara bakarak oturmayı sürdürdü. Danny hakkında o kadar çok düşünmüştü ki sanki kalın bir kitapla tekrar tekrar kafasına vuruluyormuş gibi hissediyordu. Uyumaya ihtiyacı vardı ama uyuyamayacağını da biliyordu. Margot'yla konuşup yaptıklarından ne kadar üzgün olduğunu anlatmaya da ihtiyacı vardı ama bunu da yapamıyordu.

'Önümüzdeki haftaki bölüm ne olacak?' diye sordu Mo'ya. 'Lizzie'yle ikiniz halledebilecek misiniz?'

'Diziyle ilgili endişelenmeyi bırak, Frank. Zaten ertelerler herhalde.'

'Hayır. Ertelememeliler. Amaçları da bu zaten. Bu gibi insanların uğrunda bunca çalıştığımız herşeyi yok etmelerine izin veremeyiz.'

'Frank, bundan etkilenecek olan sadece Domuzlar değil. Philly 500, Fairchild Ailesi, Mayıs'tan Eylül'e, Orange

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

County'nin Kralları'na ne olacak sanıyorsun? Ya Ollie Peller? Yeni Johny Badham filmini yarıladı bile. İşler tamamen felç olacak. Çocuğunu kaybeden hiç kimse gerçek anlamda bir iş çıkaramayacaktır. Diğerleri yaparsa da fazla zıpçıktı kalacaklar tabi.'

Frank ağır ağır başıyla onayladı. 'Hedef seçmeyi biliyorlar, değil mi? 11 Eylül'de Amerikan kapitalizmi, 22 Eylül'de Amerikanın popüler kültürü.'

Mo 'Sana tavsiyem evine gitmendir.' dedi. 'Margot'yla birlikte bu durumla yüzleşmelisiniz. Sen de, o da, her ikiniz birden. Size bir kardeş olarak bunu söylüyorum.'

'Tamam,' dedi Frank. Odaya şöyle bir bakıp neredeyse hafif bir tebessüme benzeyen mimikle, 'Zaten aklıma da komik bir şey gelmiyor.'

Üç

Eve gitmedi. Kalp ağrısı çekiyordu ve Margot henüz onunla konuşmaya hazır değildi. Cep telefonundan ulaşmayı denedi ama cep telefonunu açan olmadı. Ya onun sesini duymak istemiyordu ya da Coldwater Kanyonundaki arkadaşı Ruth ile görüşmeye çıkmıştı.

Sabah sisi dağılmıştı ve açık, ılık bir sabah olacaktı. Ortalıkta her zaman olduğundan daha fazla polis var gibiydi ve Yıldızlar Bulvarından San Diego çevre yoluna çıkana kadar geçen sürede iki polis helikopteri gördü. Yine de arabanın radyosunu açmadı. Her dalga boyunda aynı konu hakkında konuşuluyordu.

Okyanusa ulaştı. Su kırık aynalar gibi pırıldarken, plajın üzerinde martılar çığlıklar atarak dönüp duruyordu. Arabasını park edip rıhtım boyunca ilerleyerek belediyeye ait olan iskeleye yürüdü.

Yaşlı bir adam yanına kadar geldi. Başında uzun gölgelikli bir beysbol şapkası ve üzerinde de her yanı sarkmış gri bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tişörtle, benzer durumda portakal rengi bir şort vardı. Bacaklarındaki damarlar Laurel Kanyonu'nun yol haritası gibiydi, birbirine girmiş mor çizgiler yığını. Gözlerinden biri tamamen beyazdı.

'Yolunu mu kaybettin?' Dört adet kahverengi dişini göstererek sırıttı.

Frank kafasını sallayıp yoluna devam etti ama yaşlı adam da yanı sıra topallayarak yürümeye başladı. 'Ne zaman kaybolmuş birini görsem şıp diye tanırım. Yüzlerinde o kaybolmuş bakışı vardır.'

'Gerçekten mi? Nasıl bir bakışmış bu?'

'Kaybolmuş bakışı.'

'Pekala, acılarına son vereyim, kaybolmadım. Aslına bakarsan nereye gittiğimi tam olarak biliyorum ve kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Özellikle de senin.'

'Beni yanlış anlıyorsun. Kaybolmuş derken coğrafi anlamda değil duygusal anlamda kaybolmaktan bahsediyorum. Bir sonraki adımda ne halt edeceğini bilemediğini kastediyordum.'

Frank elini gömleğinin cebine sokup on dolarlık bir banknot çıkardı ve adama verdi. Yaşlı adam parayı alıp şöyle bir salladı, 'Bu ne içindi?'

'Sağladığın felsefi hizmetler için. Şimdi arabanı çekip beni rahat bırakacak mısın?'

Yaşlı adam abartılı bir yılgınlıkla ağzını ardına kadar açıp, 'Ben dilenci değilim, aklından geçen buysa. İnsanların birinin yol göstermesine ihtiyaç duyduklarında bunu fark ederim, hepsi bu. Bir çıkmaza girdiklerini fark ederim.'

'Bu yetenek büyük bir lütuf. Eğer, şimdi...' Elleriyle uzaklaşmasını işaret eden bir hareket yaptı.

Yaşlı adam olduğu yerde kaldı, Frank ise iskeleye doğru yürümeye devam etti. Daha bir kaç adım ilerlemişti ki, yaşlı adam arkasından seslendi, 'Senin hatan değildi, Frank.'

Frank saç diplerinde sanki bir elektrik teline değmiş gibi ilerleyen bir şok hissetti. Arkasına dönüp gözlerini adama dikti, 'Ne?'

'Ne dediğimi duydun. Senin hatan değildi.'

'Adımı nereden biliyorsun?' diye sürdürdü Frank, adama doğru yaklaşırken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Bu da Tanrı'nın bir başka lütfu. Şurda paten yapan kızı görüyor musun? Onun adı da Helena. Bana inanmıyorsan gidip sorabilirsin. Ya şu köpeği olan adama ne dersin? Adı Guy.'

'Bu saçmalık. Şimdi polis çağırmadan defol git buradan.'

'Burada saçmalık falan yok, Frank. Senin hatan değildi, olup olacağı bu işte. Şimdi yapman gereken kendini affedip, yoluna devam etmek.'

'Bunlar seni neden ilgilendiriyor ki?'

Yaşlı adam cebinden kirli kırışık bir mendil çıkarıp burnunu sümkürdü. 'Umurumda çünkü umurumda çünkü umurumda. Tanrı'nın bağışladığı böyle bir yeteneğin, kimseyle paylaşılmadıktan sonra ne anlamı kalır ki?'

'Peki, diyelim ki adımı bildin, ya da tahmin ettin veya beni televizyonda gördün. Bu neyi kanıtlar?'

'Adından daha fazlasını biliyorum, Frank. Sana neler olacağını da biliyorum. Sen bilmesen de ben neden burada olduğunu da biliyorum. Bu yolun karşısına geçecek ve bir daha asla geri dönmeyeceksin.'

Frank boş yere adamın ne demek istediğini açıklamasını bekledi ama adam olduğu yerde kahverengi dişlerini göstererek ve sağlam gözünde neredeyse muzaffer denilebilecek bir ifadeyle dikilmekten başka bir şey yapmadı. Bir dakikadan daha fazla bir zaman geçtiğinde, Frank arkasını döndü, bir anlık tereddütten sonra yürüyüp uzaklaştı. Yaşlı adam, Frank kalabalığa karışıp gözden kaybolana dek ona bakarak gülümsemeye devam etti.

Frank iskelenin demirlerine yaslanıp gözlerini kapattı ve okyanus rüzgarının yüzüne doğru esmesini bekledi. Yavaş yavaş ilerleyen trafiğin sesini, patenlerin çıkardığı kendine özgü o sürtünme sesini ve insanların gülüşme ve konuşmalarını duyabiliyordu. Pasifik okyanusunu ve yatlardan gelen monoton tangırtıyı duyabiliyordu. Martıları duyabiliyordu.

Kafasının içindeyse,Cedars, en küçük bir ses bile çıkarmaksızın, havaya uçuyor, siyah dumanlar köknar ağaçları gibi gökyüzüne yükseliyor, dört bir yanına tuğla ve metal parçaları yağıyordu. Ve kucağındaki Danny'nin kan içindeki kolu, cad-

de boyunca koşarken sallanıp dururken sessiz yardım çığlıkları atıyordu.

Bu yolun karşısına geçecek ve bir daha asla geri dönmeyeceksin.

'Hey!' dedi, yanı başından bir kadın sesi.

Gözlerini açıp kırpıştırdı. Arkasında okyanus çok parlak bir yansıma oluşturduğu için bir siluetten daha fazlasını göremiyor olsa da demir korkuluklara yaslanan genç bir kadın olduğunu söyleyebilirdi. Siluet geniş kenarlıklı hasır bir şapka ve kolsuz beyaz bir pamuk elbise giymişti.

'Korkarım adını bilmiyorum,' dedi kadın.

Bak bu ilginç diye düşündü Frank. Başka herkes biliyor gibi.

'Beni hatırlamadın mı?' dedi kadın, 'Dün karşılaştık. Okul bombalandığında.'

Frank eliyle gözlerini gölgeledi. Tek terliği olan kadındı. Minicik oval camlı, pirinç çerçeveli bir güneş gözlüğü ve boynunu saran beyaz bir kurdele takıyordu.

'Vay, ne ince tesadüf!' dedi, 'Ne yapıyorsun burada?'

'Sanırım seninle aynı şeyi. Kafamı boşaltmaya çalışıyorum.'

'Sana birşey olmadı, değil mi?'

'Hayır, birşeyim yok. Ya senin?'

'Ben... eh... oğlum öldü. Oğlumu kaybettim.'

'Aman Tanrım, çok üzüldüm.' Uzanıp kolunun ön kısmına dokundu. 'Yıkılmış olmalısın.'

'Fırlayan bir çivi isabet etmiş. Farkına bile varmadım. Sen ve ben, biz konuşuyorduk ve o sırada oğlum arabamın arka koltuğunda kan kaybından ölmekteymiş.'

'Bu, trajik. Ne diyeceğimi bilemiyorum.'

'Bunun için üzülmene gerek yok, karım ne diyeceğini biliyor.'

'Seni sorumlu tutmadı, değil mi?'

'Sorumlu tutmak mı? Söylediklerine baksan, bombayı koyanın da ben olduğumu düşünürsün.' Çevresine bakındı. Çok da uzak olmayan bir yerde bir külahtan dondurma yemekte olan güneş yanığı tenli mavi sarı bir tişört giymiş genç bir er-

kek vardı. 'Yalnız mısın?' diye sordu, 'Yoksa şuradaki..'

Kadın dönüp kaşlarını çatarak baktı sonra başını salladı. Adam selam vermek için külahını kaldırdı. 'Hayır,' dedi kadın, 'Yapayalnızım.'

'Sana bir kahve ya da içki ısmarlayayım mı?'

'Tamam,' dedi başını sallayarak. 'Bir içki. Sanırım bu hoşuma gider.'

Birlikte Palisades Sahil yolundan karşıya geçtiler. Daha yarı yolda kadın sanki şimdiden arkadaş olmuşlar gibi elini tuttu. Yolun karşısında toza toprağa bulanmış çiçek baskılı bir elbise giymiş bir kadın yanında eski gazeteler, kırık abajurlar ve teneke meşrubat kutuları dolu bir alışveriş arabasıyla dikiliyordu. Onlar karşıdan karşıya geçerken bir tavuk gibi gıdaklayarak, 'Genç aşıklar, sizin de midenizi bulandırmıyorlar mı?' diye bağırdı. Ama genç kadın yine de Frank'in elini bırakmadı.

Frank, kadını Ziggy'nin yerine götürdü. Burası açık sarı zemin tahtaları ve pırıl pırıl paslanmaz çelik sandalyeleriyle aydınlık ve havadar bir yerdi. Tezgahın arkasındaki duvarda yüzleri mavi, gözleri kapalı, saçları rüzgarda dalgalanan altı kadını gösteren garip bir tablo vardı.

'Ben Frank,' dedi elini uzatarak.

'Merhaba, Frank. Bana Astrid diyebilirsin.'

'Bu da ne demek? Astrid gerçek adın değil mi?'

'Ad dediğin nedir, Frank?'

Frank Shakespeare'den alıntı yapmamak için direndi. Adına gül dediğimiz, adı ne olursa olsun aynı güzellikte kokardı.

'Buranın çilekli daiquiri'si[2] harikadır.' dedi Frank.

'Çilekli daiquiri, o zaman.'

'Bir yakınını kaybettiğini söylemiştin.'

Astrid gözlüklerini düzgünce üzerine yerleştirdiği şapkasını çıkarıp, masanın üzerine koydu. 'Ben... ah... gerçekten bundan bahsetmek istemiyorum, Frank, bugün değil. Bugün başka birşey düşünmek üzere çıktım.'

'Evet. Özür dilerim. Haberleri gördün mü? Görünüşe göre bir grup Arap teröristin işiymiş.'

[2] Rom, limon veya başka meyve suları ve şekerle yapılan bir tür içki (Ç.N.)

'Belki.'

'Yüce İsa. Birinin masum çocukları böyle havaya uçurabileceğine inanamıyorum. Yani, kafalarında nasıl şeytani bir süreç işlemekteydi bunu planlarken?'

Astrid o uçuk, uçuk gözleriyle ona bakıyordu. 'Herkesin kendine özgü bir adalet anlayışı var, Frank. Herkese ne kadar kızgın olduklarını göstermek istiyorlar. Kimin acı çektiği umurlarında değil. Kimin öldüğü de.'

Garson mavi parlak pantolonuyla yanlarına geldi. Frank bir çilek daiquiri'yle bir de Scotch istedi. 'Bu arada polis olabildiğince çok tanıkla konuşmak istiyor. Gidip konuşmak istersen numaraları yanımda.'

'Sanmıyorum. Birşey görmedim.'

'Hadi ama... Orada yanıbaşımdaydın. Birşeyler görmüş olmalısın. Belki sana önemsiz gelen birşey ama bunu bilemezsin. Bu bilgi polislere yapbozu tamamlamak için gereken o gökyüzü parçasını sağlayabilir.'

Astrid, 'Aslında, Frank, orada olmamam gerekiyordu. Başka bir yerde olmalıydım.'

'O, anlıyorum. Ama isimsiz bir telefon da edemez misin?'

'Hiçbir şey görmedim, Frank. Hiçbir şey.'

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Frank altı mavi yüzlü kadının görüldüğü duvardaki tabloyu işaret ederek sordu, 'Sence bunun anlamı nedir?'

'Kadınlar ve gizemleri. Eğer yeterince uzun süre bakarsan gözleri açık görünürler.'

'Açıldığı günden beri buraya gelirim ama bunu bilmiyordum.'

'Şimdiye kadar yeterince uzun bakmadığın için. Bana bak, Frank. Devam et, bana bak. Kimi görüyorsun?'

'Mmm... Ne sorduğunu anladığımdan emin değilim.'

'Sadece bana bakmanı istiyorum. Ne gördüğünü anlat.'

'Anlıyorum. Ne görüyorum? Yirmiüç yirmidört yaşlarında genç bir kadın. Kahverengi saçlar, mavi gözler. Elmacık kemiklerini göz önünde bulundurarak, belki anne tarafından bir İsveç ya da Polonya bağlantısı olduğu söylenebilir. Kendine

güvenen, bağımsız bir kadın. Yalnız yaşıyor olmalı, belki bir de beyaz kedisi vardır.'

Astrid güldü, 'Üzgünüm, beyaz kedi yok. Ama başka ne görüyorsun?'

'Bilmem. Seni yeterince tanımıyorum. Hayatını kazanmak için ne yaparsın?'

'Hayat? Hiçbir şey. Şu anda hiçbir şey. Ama bir başkasıymış gibi davranırdım eskiden.'

'Ne yapardın? Aynı frekansta konuştuğumuzu zannetmiyorum.'

'Yo, yo konuşuyoruz. Yani konuşabiliriz, eğer istersen. Kendinden bahsetsene.'

'Söylenecek fazla birşey yok. Frank Bell. Alexander Graham Bell'in çok çok uzaktan akrabası. Otuzdört buçuk yaşında.'

'Hepsi bu mu? Kariyer yok mu?'

'Oh, bütün hayat hikayemi mi duymak istersin? Tamam... Babam Ojai adında bir otel işletirdi ve ölümünden sonra da benim işi devam ettirmemi isterdi.'

'Ama senin istediğin bu değildi.'

'Hem de hiç. Otel işinden nefret ederim. Otellerde müşteriler domuz gibi davranırlar. Herşeyi çalarlar, herşeyi kırarlar, hele paspaslara neler yaptıklarını bir görmelisin. Ben de barmen olarak bir yerde çalışmaya başladım, sonra havuz temizlikçiliği yaptım ve dans dersleri aldım hatta Star Trek Voyager'ın üç bölümünde ekstraları oynadım. Rol olarak da kırmızı taytlar giyip takma bir burunla Aldebaran viskisi içtim.

'Star Trek setinde bekleyip dururken, Orta Batı'da bir çiftlikte yaşayan ve meşhur rock yıldızları olmayı düşleyen iki çocukla ilgili bir pilot bölüm yazdım, sonra da bunu Fox'a sattım. Başarılı oldum. Hikayenin sonu.'

'Domuzlar Şarkı Söyleyebilse,' dedi Astrid.

'Evet o.'

'O şovu severim. Gerçekten bayılıyorum. Dusty ve Henry, öyle kibar ve şapşallar ki, hele o dedelerini çok seviyorum. Neydi o devamlı söylediği şarkı? Topal biriyle ilgili olan.'

'Aksak Kız.' En sıcak yüz şarkı listesine doksanyedinci sıradan girip ertesi gün tekrar çıktı.'

Astrid uzanıp Frank'in iki elini birden tuttu. Yüzük parmağında zümrüt bir yüzük vardı. Eğer taş gerçekse, diye düşündü Frank, en azından onbin dolar eder. Astrid bir şey söyleyecek gibiydi, ama sonra vazgeçti.

'Ne?' diye sordu Frank, tam içkileri geldiği anda.

'Sadece, Danny'yi kaybettikten sonra bir daha böyle şeyler yazmak istemeyeceğini düşündüm.'

'En azından şimdilik, belki. Ama gerçekten can yakmayan hiçbir şey gerçekten komik değildir.'

Sonra, plaj boyunca beraber yürüdüler. Frank okyanusa doğu baktı, 'Sanırım bu bana oldukça iyi geldi.'

'Bana da.'

Küçük bir çocuk, aynı Danny gibi parendeler atarak tüm çevrelerini dolaştı. Frank çocuk gülerek kıyıya çarpan dalgalara doğru koşarken küçük çocuğu izledi, dönüp bakınca Astrid'in de çocuğu izlediğini fark etti.

'Ağlıyorsun,' dedi Astrid, Frank farkına bile varmamıştı.

Biraz daha yürüdükten sonra Frank saatini kontrol etti. Neredeyse iki buçuktu. 'Sanırım geri dönsem iyi olacak. Yüzleşmem gereken bir karım ve düşünmem gereken cenaze hazırlıkları var.'

'Beni tekrar görmek ister misin?'

Rüzgar Frank'in saçlarını gözlerini önüne savurdu. Astrid'in yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu ama bu olmadı. 'Tabi, seni tekrar görmek isterim.'

'Yarın? Çok mu çabuk olur?'

'Hayır! Yani, hayır, yarın iyi. Nerede buluşmak isterdin? Buralarda mı yaşıyorsun?'

'Yaşardım, eskiden. Ama artık, hayır. Nerede istersen orada buluşabiliriz.'

'Ben Burbank'de yaşıyorum, bir düşünelim. Sunset'teki Garden restoranını bilir misin? Chateu Vermont'un bir kaç blok ilerisinde.'

'Hayır, ama bulabileceğimden eminim.'

'Tamam, o zaman, oniki Garden'da, nasıl?'

'İyi,' dedi, 'Söylesene.'

'Neyi?'

'"Aksak Kız"'ı. Benim için söyle.'

Frank başını salladı. 'Bugün olmaz. Belki başka bir gün. Ama bu gün.'

Dört

Eve geldiğinde park girişinde Ruth'un kırmızı jipi duruyordu. Margot ve Ruth limonlukta oturmuş sigara ve yeşil Çin çayı içiyordu. Ruth'un üzerinde her zamankinden daha fazla Morticia'ya benzemesine yol açan siyah bir elbise, Margot'da ise beyaz yünlü bir pijama vardı. Kafalarını kaldırıp Frank'i gördüklerinde, ikisi de tiksintilerini gizlemeyen gözlerle baktılar.

'Nerelerdeydin, bakalım?' diye sordu Margot talepkâr bir tavırla.

'Dışarıda, o kadar. Plaja gittim.'

'Oh, plaja gittin. Ne hoş. Hastaneden arayıp Danny'nin hangi cenaze evine gitmesini istediğimizi sordular.'

'Cenaze evi mi?'

'Evet, Frank. Öldü, hatırladın mı?'

Frank eliyle ağzını kapattı. Bu düşündüğünden de zor olacaktı. Sonunda elini çekti. 'Hangisini söyledin?'

'Olive'deki Kennedy ve Lester's'ı söyledim. Büyükbabamın cenazesini onlar üstlenmişti.'

'Güzel, iyi. Bu iyi.'

'Onları aradım ve John Lester herşeyi halledeceklerini söyledi. Yarın öğleden sonra gidip Danny'yi görebileceğiz.'

'Tamam. Tamam. İyi.'

Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Margot'ya kendisini nasıl hissettiğini sormanın anlamı yoktu çünkü çok belliydi. Çevresine bakınca, üzerini çizdiği tabloyu indirip Beyazda

BELONGS TO KAATOS TEAM

İzlenimler'in bir başkasını astığını gördü. Kaç tane Beyazda İzlenimler çizdiğini bilmiyordu, çünkü hiçbir zaman birini diğerinden ayırmayı başaramamıştı. Tek bildiği, ne zaman eve gelse Margot'nun bir şövalenin önünde çevresi düzinelerce sıkılıp bitmiş titanyum beyazı yağlı boya tüpüyle çevrilmiş halde dikildiğiydi. Manzara bir kurtçuk katliamına benzerdi.

'Kalacak mısın, Ruth?'

'Margot'nun bana ihtiyacı olduğu kadar,' diye çıkıştı Ruth.

'Bak, bu iyi. Koşullar düşünülürse sana daha çok ihtiyacı olacak gibi. Ben şey yapacağım...' Durdu, çünkü ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilmiyordu. Sonunda 'Bir kaç telefon görüşmesi yapacağım,' dedi tutuk bir şekilde.

O gece uyuyamadı. Çalışma odasında televizyon izlemeyi denediyse de ilk açtığı kanalda Boys' Town ikincisinde ise Danny'nin favorisi Batman Forever vardı.

Mutfağa gidip buzluğu açtı. Bir tabakta plastik folyoya sarılı iki parça domuz pirzolası vardı. Tabağı dolaptan çıkardı bir süre bakıp geri bıraktı. Pirzolalar Salı akşamı Danny'yle beraber yedikleri son yemekten kalmıştı.

Çalışma odasına geri dönüp, pek sık olmasa da, zaman buldukça okuduğu kitabı aldı. Brion Gysin'in siyah bir Fulbright öğrencisinin Sahra Çölünü keşfetmek üzere Fas'a gidişi ve orada bol bol esrar tüttürmesini anlatan Süreç adlı kitabıydı.

> 'Sahra'nın ipek pürüzsüzlüğündeki aldatıcı sessizliği atılan her adımın kumla sarılıp sarmalandığı Ghardaia'da başlar. İnsanlar duyulacaklarını bildiklerinden alçak sesle konuşur. Herşey sanki büyük bir battaniyeye sürtünürmüş gibi statik elektrikle yüklü bir çıtırtıyla donanmıştır. Sahra'da herkes, saatlerce uzaklıktaki bir mesafedeki dizel motorun tek düze homurtusunu taşıyıp getiren büyük sessizliğe ayarlanmış gibi tetiktedir.'

On dakika sonra fark etti ki kafasını okuduklarına vermekte zorlanıyordu, kitabın arasına yerini bulmak için bir işaret koyduktan sonra okumayı bıraktı. Şafak onu alnını bahçeye bakan camekanın soğuk camına dayamış gözlerini boşluğa dikmiş halde buldu.

* * *

BELONGS TO KAOTIC TEAM

İki fincan sert kahve hazırlayıp birini Margot'ya götürdü. Hindistan işi ip örgüsü çarşaflar içinde yatıyor, ya uyuyor yada uyuyor numarası yapıyordu.

'Margot.'

Frank bir süre başında dikildikten sonra nihayet sabah yedi güneşinin kamaştırdığı gözlerini kırpıştırarak açtı.

'Biraz kahve getirdim.'

'Kahve istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum.'

'Margot bu konuyu konuşmalıyız.'

'Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Danny'nin ölmesine göz yumdun, o kadar işte.'

Durduğu yerde bir an daha dikilip, 'Gerald Marquette'yi görmeye gideceğim. Üç gibi dönmüş olurum. Sonra Danny'yi ziyarete gidebiliriz.'

'Boşuna zahmet etme. Ben kendim giderim.'

Frank mutfağa döndü ve kahvesini lavaboya boşalttı.

Astrid'le olan buluşmasına bir saat erken gelmiş olduğu için arabasıyla Franklin Bulvarına doğru ilerledi. Cedars'ın önündeki cadde hala polis şeridiyle çevriliydi. Kaldırıma park etmiş en az yedi ekip arabası, iki adli tıp minibüsü ve muhtemelen FBI'a ait iki tane koyu yeşil, zırhlı minibüs vardı.

Frank arabasını Sierra Bonita Bulvarı'nın köşesine bırakıp yolun kalanını yürüdü. Okula yaklaştıkça beyaz Tyvek kıyafetleri ve solunum cihazlarıyla yıkıntının dört bir yanında beyaz karıncalar gibi sürekli hareket eden olay mahali araştırma görevlilerinden oluşan kalabalığı gördü. Üç ekskavatör getirilmişti. Bunlardan ikisi Memorial Kütüphanesinin duvarından kalanları yıkarken, üçüncüsü de sundurmayı yerle bir etmekle meşguldü. Herşey ince gri bir toz tabakasıyla kaplanmıştı ve Frank yaklaşmaya devam ettikçe ayakkabılarının altında çıtırdayan beton kırıntılarının çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Teğmen Chessman elleri dökümlü paltosunun ceplerinde, polis hattının hemen gerisinde ayakta duruyordu. Üzerinde sadece bir gömlek olan Dedektif Booker da orada, polo yakalı siyah tişörtünün üzerine pahalı gri bir spor palto giymiş dalgalı siyah saçları olan uzun boylu genç bir erkekle konuşuyordu. Genç adam Frank yaklaşırken ona doğru dönüp kısa bir an onu tanımış gibi bir bakışla karşıladı. Frank, genç adamın Şeytan'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haftasonu tatilinde görüneceği gibi asık suratlı ve kasvetli olduğunu düşündü.

'Bay Bell,' dedi Teğmen Chessman, bir elini tanıdık birini gördüğünü belirtecek şekilde havaya kaldırarak, 'Sizi buraya getiren nedir?'

'Tam olarak bilemiyorum. Sanırım burayı bir daha görmem gerektiğini düşündüm, tüm bunların gerçekliğine inanabilmek için.'

'Misafirim olun, buyurun.' Polis bandını kaldırdı ve Frank altından geçti. 'Şu ana kadar bütün cesetler kaldırıldı ve kimlikleri tespit edildi. Şu aşamada şarapnel arıyoruz. Kamyonetin ve o piçlerin taşıdığı hurdanın parçalarını yani.'

'Hala kim olduklarını- bu teröristlerin- bilmiyorsunuz, değil mi?'

Teğmen Chessman ağzına bir Rolaid attıktan sonra, 'Henüz bir ipucu bulabilmiş değiliz. Hem FBI hem de CIA daha önce bu adı duymadıklarını söylüyor. Dün gece El Cezire televizyonunda yapılan bir açıklama var ama Dar Tarıki'nin El Kaide'yle hiçbir bağlantısı olmadığını söylüyorlar.'

Frank dudağını ısırdı acaba Teğmen Chessman'a Astrid'i gördüğünü söylemeli miydi? Ya Astrid'in söyledikleri polise Danny'yi ve diğer bütün çocukları kimin öldürdüğünü bulma konusunda yardımcı olabilirse...

Ama Astrid hiçbir şey görmediğine yemin etmişti ve orada olmaması gerektiğini itiraf ederken ona güvenmişti. Henüz onu tanıma fırsatı bile olmamışken güvenine ihanet etmiş olmak istemiyordu.

Teğmen Chessman düşüncelerini bölerek 'Genellikle böyle birşey olduğunda yoğun bir bilgi akışı oluşur. Müslüman toplumu içinde Cezayirli ve İranlılar gibi çok önemli bağlantılarımız vardır. Ama bu olayda hepsi taş gibi sessiz kaldılar.'

'Kamyoneti kimin kullandığını bulamadınız mı?'

Teğmen Chessman başını salladı, 'Atomlarına ayrılmışlar, her ikisi de. Bir kadın ve bir erkek olduğunu da ancak yaklaşık elli metre öteye uçmuş bir Nike erkek spor ayakkabısı ve kamyonetin kapısına kaynaşmış halde bulunan bir rahim-içi tıbbi malzemeden anlayabildik.'

O anda gri paltolu kasvetli suratlı genç adam Dedektif Booker'dan özür dileyerek ayrılıp yanlarına geldi. Frank, genç

BELONGS TO KAOTIC TEAM

adamın ne kadar formunda olduğunun yürüyüşünden bile anlaşıldığını düşündü. Omuzları genişti ve göğüs kasları süveterinin altından bile belli oluyordu. Bir Yunan heykeli gibi uzun düz bir burnu ve yüzünün derinliklerine gömülmüş gibi duran koyu renk gözleri vardı. Frank adam daha ağzını bile açmadan ondan nefret etti. Çok fazla yakışıklı, çok fazla kendine hayran.

Elini uzattı, 'Sanırım daha önce de karşılaşmıştık,' dedi bariz bir İngiliz aksanıyla.

'Zannetmiyorum.'

'Nevile Strange. Belki, adımı duymuşsunuzdur.'

'Üzgünüm. Hayır.'

Teğmen Chessman, 'Nevile psişik dedektif diyebileceğimiz biri. Emektar işlemlerden bir sonuç alamadığımız zamanlarda ara sıra onu yardıma çağırırız. Geçen Ocak ayında Dikstrom'ların kızının kaçırıldığı olayı hatırlar mısınız?'

'Tabi, hatırlıyorum.'

'Nevile kızın boncuklu küçük bileziğinin sanığın arabasının arka koltuğunun arasına düştüğünü söylemişti. Aracı tekrar aradığımızda baktık ki gerçekten orada.'

'Gerçekten.'

'Pek etkilenmişe benzemiyorsunuz,' dedi Nevile, gülümseyerek.

'Aslında, hayır. Korkarım ki öbür dünyaya inananlardan değilim.'

'Ben de inanıyorum diyemem,' diye araya girdi, Teğmen Chessman. 'Ama Nevile bize yardımcı olduğu bazı çözülemeyen davalarda inanılmaz başarı kaydetti. İster inanın ister inanmayın, on olaydan yedisinde doğru tespitte bulunur.'

Nevile, 'İzin verirseniz size ne yaptığımı göstereyim,' önerisinde bulundu. 'Adınız Frank, değil mi? Dedektif Booker bana küçük oğlunuzu kaybettiğinizi söyledi.'

Frank Teğmen Chessman'a dönünce Teğmen, neden söylemesin ki, der gibi yüzünü buruşturdu.

Nevile şeklini kaybetmiş okul kapılarının arasından geçti. Paramparça olmuş güvenlik kulübesine geldiğinde arkasına dönüp geciken çocuğunu bekleyen bir veli gibi durdu. Frank önce tereddüt etse de sonra isteksizce arkasından gitti.

Park yerine geçerlerken Nevile, 'Herkes psişik potansiyele sahiptir, biliyorsunuz. Bu tanrı vergisi bir ayrıcalık değil, geliş-

tirilebilen bir yetenektir. Ama bazı insanlar diğerlerinden daha yeteneklidir.'

'Ya?'

'Bana gelince, bütün hayatım boyunca, ta güney Londra'da züppe bir veletken bile, psişik algı yeteneğim olmuştur. Ailem bu durumu olduğu gibi kabul etmişti. Mesela annem cüzdanını kaybettiğinde gelir bana sorardı. Ben de ona "Kanepenin altında" ya da "Bayan bilmem kimin evinde" derdim. Bunda olağanüstü birşey olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

'Sonra, bir gün, yaklaşık on yaşındayken, en iyi arkadaşım, Robert, evlerinin hemen önünde kendisine çarpıp kaçan bir araba yüzünden öldü. Hiç tanık yoktu ve kimse suçunu itiraf etmemişti. Ben Robert'ın öldüğü yere gittim ve orada dikilirken Robert aniden ortaya çıktı, aynı araba ona çarpmadan önceki gibi.

'Onu doğrudan göremiyordum, yüz yüze değildik, ama görüş alanımın bir köşesinde, sanki biraz arkamda yanımda duruyormuş gibiydi. İşte o anda arabanın geldiğini duydum ve kaldırıma çekildim. Araba yanımdan geçti, vuuuv, belki kırk elli millik bir hızla. Neredeyse bana çarpıyordu ama ne bir hava akımı hissettim ne de başka birşey. Sadece Robert'ın yerde defalarca taklalar attığını, kendi etrafında döndükçe de kollarının ve bacaklarının bir kuklanın uzuvları gibi savrulduğunu gördüm. Anladım ki Robert'ın ölüm anına tanık oluyordum.

'Araba gri bir Hillman Minx plakasındaki son üç rakamsa yedi-altı-altıydı. Eve döndüm ve babama olanları anlattım. O da beni alıp karakola götürdü. Tabi polis, şüpheyle yaklaştı anlattıklarıma ama yine de kontrol etmekte bir sakınca görmedi. Arabayı, bir hafta sonra Brighton'da bulduklarında Robert'ın kafa derisinden bir parça hala ön ızgarada duruyordu.'

Okulun önünde bombanın patladığı alana gelmişlerdi. Cesetler ve parçalanan uzuvlar kaldırılmıştı ama bunların dışında ne varsa olduğu gibi bırakılmıştı ki adli tıp görevlileri yırtık giysi parçalarından yanık spor çantalarına kadar herşeyi kataloglayabilsinler. Görevlilerin birçoğu emekleyerek zemini inceliyor, kaybolan yirmi üç yaşama ait iz ve parçaları topluyor ve bulduklarını polietilen kanıt torbalarına koyuyorlardı.

Frank ateşlenmiş patlayıcının, yüksek ısıya maruz kalan metalin ve tuğlalardan kalan tozun kokusuyla dolu havayı soludu.

BELONGS TO KAITUS TEAM

İş makinelerinin çıkardığı ses o kadar yüksekti ki Nevile'in bağırması gerekti.

'Birileri vahşice öldürüldüğünde, arkalarında psişik iz olarak adlandırdığım bir etki bırakırlar. Arkadaşım Robert öldürüldüğünde, o anın travmasına dair izler, bir dizi yüksek hızlı fotoğraf gibi yola kazınmıştı. Benim yapabildiğim – zihinsel farkındalığım çok yüksek olduğu için – o fotoğrafları akıl gözümde canlandırıp olayı olduğu gibi tekrar tekrar yaşamaktır.'

'Burada ne görüyorsunuz o zaman?'

Nevile girintili çıkıntılı asfaltta bir vücudun dış hatlarını gösteren tebeşir çizimine baktı. 'Burada sarı bukleleri olan küçük bir kız ölmüş. İlk adı Amy'miş ve soyadı da gemilerle ilişkili bir kelime. Patlama onu bulduğunda gülüyormuş. Başını arkaya atmış gözlerini kapatmış bir halde gülüyormuş. Ve sonra – bum. Şimdi... Şimdi düşünüyor.'

'Şimdi?'

'O öldü, Frank, fiziksel olarak. Ama şu anda evcil hamsteri için endişeleniyor, ona kim bakacak diye.'

'Evcil hamster mı?' Frank gülsün mü yoksa dönüp gitsin mi bilemedi.

'Ne?' dedi Nevile, 'Alay ettiğimi mi sanıyorsun? Sence bir daha eve dönemeyeceğini bilen küçücük bir kız ne için endişe etmeliydi?'

Beyaz Tyvek kıyafeti ve horoz tüyü gibi dikilmiş kızıl saçlarıyla adli tıp dedektiflerinden bir kadın paytak paytak yanlarına geldi. Yüzündeki maskeyi çıkartarak çilli alnındaki teri elinin tersiyle sildi. 'Demek seni çağırdılar, ha, Nevile? Gerçekten çaresiz kalmış olmalılar.'

Nevile Frank'e dönüp sırıttı. 'Lorraine de senin gibi inanmayanlardan. Eğer dokunamıyor, hissedemiyor, yiyemiyor ya da mikroskop altında inceleyemiyorsa, Lorraine o şeyin var olduğunu kabul etmez.Yemeğe çıkmaya ne dersin, Lorraine? Ölmüş büyükannenle temas kurmana ve hep çok istediğin o kültür incisi kolyeyi ne yaptığını bulmana yardım edebilirim.'

'Bunu nerden biliyorsun sen?'

'Aklını okuyabildiğim için. Ve üç gün önce Roeg Gallery'de gördüğüm kızkardeşin bana bundan bahsedip bulabilir miyim diye sorduğu için.'

'Seni üçkağıtçı.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Tamam', dedi Nevile, 'O kadar üçkağıtçıysam bana tam burada ölenin kim olduğunu söyle.'

Lorraine belinden sarkmakta olan not defterini çekip bahçenin bir şemasını buluncaya kadar sayfaları karıştırdı. 'Amy Cutter[3], sekiz buçuk yaşında. Pam Cutter'ın kızı – hani Time of Our Life'da Kirsty Harris'i oynayan aktris.'

Nevile işte gördün, tam da sana söylediğim gibi dercesine Frank'e baktı.

Frank 'Pekala, neredeyse onda üç etkilendim. Neden kamyonete de bir göz atıp katillerin kim olduğunu bulabilip bulamayacağına bakmıyorsun?'

'E... bunu zaten yaptım. Teğmen Chessman'ın öncelikli sorunu buydu.'

'Ve?'

'Kamyonette çok az psişik iz var. Belki de bombanın aşağı yukarı bir metre uzakta patlamış olması yüzündendir. Saniyenin milyonda biri kadar bir sürede atomlarına ayrılmışlar, belki de ruhları çevrelerinde bu tür iz bırakacak kadar zaman bulamamıştır. Adam, yani şoför, çok zayıf bir titreşim bırakmış. Tahminimce oldukça yalnız, rahatsız bir kişilikti, dünya dışı varlıklarla ilgili oldukça garip fikirlere sahip biri. Adı David gibi birşey olabilir ama daha çok Arap kökenli bir isimle tanınıyordu, Hassan gibi mesela.'

'Hepsi bu mu? Nereden geldiği ya da bunu neden yaptığına dair bir ipucu yok mu?'

'Üzerinde çalışıyorum ama şimdilik elimdeki bu kadar.'

'Ya kadın?'

'Bir fısıltı gibi ancak. Bir isim veya bir hece bile yok. Tüm algılayabildiğim bir sirke tadı.'

'Ne?'

'Bu şeyleri görebildiğim gibi tat ve kokularını da algılayabiliyorum kafamda. Buna eidetik deniyor. Tuz tadı alıyorsam çanların çalmasıyla ilgili birşeydir genellikle. Eğer ağzıma bozuk para dolmuş gibi bakır tadı alıyorsam, bu sıkıntılı bir heyecan, kaygı anlamına gelir. Sirkeye gelince, onun anlamı intikamdır. Bu kadındaki sirke tadı onun bir konuda çok çok kızgın olduğu ve öcünü almak istediği anlamına gelir.'

---

[3] Bir anlamı da büyükçe bir filika ile bir tür küçük tek yelkenli arasındaki deniz taşıtıdır. (Ç.N.)

BELONGS TO KAATOS TEAM

'O zaman, bu bir ipucu olabilir, değil mi? Cedars'ı havaya uçurmak isteyecek kadar nefret edecek çok fazla kadın olmasa gerek.'

'Ben de Teğmen Chessman'a aynı şeyi söyledim. Okul kayıtlarının incelenmesi ve herhangi birinin bu kadar kızdırılıp kızdırılmadığının belirlenmesi için bir talimat verdi. Velilerden biri, çocuğu okula kabul edilmemiş biri ya da bir tür düşmanlık geliştirmiş eski bir öğrenci olabilir.'

'Politik de olabilir. Özel eğitime karşı bir fanatik gibi.'

Okul girişine kadar birlikte döndüler. Frank, Nevile'e 'Nasıl oldu da beni tanıdığını düşündün? Gerçekten karşılaşmış mıydık? Ben mi hatırlamıyorum?' diye sordu.

'Sanmıyorum. Ama sende bir şey var, mistik bir hava. Caddede yürürken fark etmiştim.'

Nevile durdu ve gözlerini Frank'e dikti. O kadar ciddi bir bakışı vardı ki Frank, Nevile'in eşcinsel olup olmadığını merak etmeye başladı ve bütün olup bitenin kendisine yaklaşmak için olabileceğini düşündü. Nevile 'Elini ver – sol elini,' dediğinde daha da büyük bir endişeye kapıldı.

Frank denileni yaptı. Nevile elini bir süre tuttu, Frank'ın rahatsızlığını artıran bir havayla gözlerini kapattı ve başparmağıyla Frank'in elinin eklemlerini ovmaya başladı.

Bir süre sonra gözlerini açtı ve 'Şimdi anlıyorum. Ruhsal bir bağlantın var. Yani ruhu sana ihtiyaç duyan biriylesin, senin yardımına ihtiyacı olan bir ruhla. Psişik enerjiyle yüklüsün sanki, statik elektrik gibi.'

Herşey sanki büyük bir battaniyeye sürtünürmüş gibi statik elektrikle yüklü bir çıtırtıyla donanmıştır.

Frank boğazının kuruduğunu hissetti. 'Sence Danny olabilir mi?'

'Danny? Oğlunuz mu? Büyük olasılıkla odur, net olarak kim olduğunu algılayamasam da.'

'Buna inanmıyorum. Danny öldü.'

'Sana ne diyeceğimi bilemiyorum, Frank. İnanmıyorsan, inanmıyorsundur, nokta. Ama ben bir ruhu hissediyorum ve o ruhun ihtiyaç içinde olduğunu. Senin de bir ihtiyacın olduğunu hissediyorum. Danny'nin ölümünden kendini sorumlu tutu-

yorsun ve bu durumu nasıl telafi edeceğini bilmiyorsun, değil mi?'

'Bunu da mı Dedektif Booker söyledi?'

'Buna gerek olmadı. Acını bir nişan gibi taşıyorsun zaten.'

Biraz daha yürüyüp girişe vardılar. Frank, 'Herhalde bunun karımla aramda çok ciddi problemlere sebep olduğunu anlarsınız,' dedi.

'Doğaldır.'

'Sanki... evliliğimiz saatte yüz mil hızla beton bir duvara çarpmış gibi. Margot için herşey bitmiş gibi görünüyor. Danny'ye hamileyken bazı komplikasyonlar geçirmişti. Danny neredeyse ölüyordu ve doğumdan sonra doktorlar Margot'ya bir daha çocuk sahibi olamayacağını söylediler. Bu durumda, Danny, doğal annelik için onun tek şansıydı, ve görünüşe göre onu ben öldürdüm.'

'Gerçekten çok üzüldüm.'

Frank sanki sol tarafta bir başkasıyla konuşurmuş gibi başını çevirdi. 'Düşündüm ki... Az önce öteki dünya ve diğer şeylere inanmak konusunda neler söylediğimi biliyorum ama... acaba bir gün evime gelip Margot'ya Danny'nin hala bizimle olduğunu gösterebilir misin? Bilmiyorum - daha önce hiç böyle birşey yapmış mıydın?'

'Psişik iletişimden bahsediyorsun. İnsanların seans dedikleri şey gibi.'

'Sanırım öyle. Yani, Danny'yle konuşup, şu anda neler hissettiğini bulabilir misin?'

'Bu onun bunu isteyip istemediğine bağlı. Dediğim gibi, biz ruhlarla konuşmayız, onlar bizimle konuşur.'

'Şüpheci davrandığımın farkındayım. Ama ben denemekten yanayım.'

'Pekala, Danny hakkında bilmek istediğin nedir? Ölümüne seyirci kaldığın için seni affedip affetmediğini mi öğrenmek istiyorsun?'

Frank derin bir nefes aldı. 'Belki.'

'Ve eğer Danny seni affederse, Margot'nun da seni affetmenin bir yolunu bulacağını düşünüyorsun.'

Frank, göğsüne kadar soğuk suya girmiş gibi bir nefes verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Tamam,' dedi Nevile, 'Bir denerim, eğer gerçekten istiyorsan. Ama bunu bedavaya yapmıyorum. Beşyüzelli dolar, artı masraflar.'

'Tamam, iyi.'

'Bana numaranı ver de yarın Teğmen Chessman'la işim bitince seni arayayım. Bu arada, endişelenmene gerek yok.'

Frank, kartvizitini, uzatırken 'Endişelenmek mi? Ne konuda?' diye sordu.

'Bekarım, bağlı olduğum kimse yok ve her zaman mükemmel hayat arkadaşının arayışı içindeyim. Ama eşcinsel değilim yani bu arkadaş sen olamazsın.'

Beş

Frank, Cedars'dan ayrılmadan önce Teğmen Chessman'la konuşmak için ona doğru yürüdü.

'Bu çok ilginç,' dedi.

'Şimdiden sizi ikna ettiğini söylemeyin bana.'

'Şöyle diyelim. İlk gördüğümde çok önemsememiştim ama insanın görebildiklerinden daha fazlası var bu adamda.'

'Çok iyidir, şüpheniz olmasın. Dünyanın en iyilerinden biri. California'ya on yıl kadar önce Santa Monica Katili soruşturmasıyla ilgili yardım için geldi ve o zamandan beri de burada. Bunu nasıl yaptığını bildiğimi söyleyemem ama bir şekilde yapıyor ve bu benim için yeterli.'

'Bir de benim büyükannemi görmelisiniz, tavukların iç organlarına ve kırık aynalara bakarak geleceğinizi söyleyebilir,' dedi Dedektif Booker.

'Bunu bir kontrol etmemin sakıncası yoktur, herhalde,' dedi Teğmen. 'Ha unutmadan, Bay Bell, merkezden aradılar az önce. Charles Lasser Dar Tarıki Tarikatının mensuplarının tutuklanması ve mahkum edilmesini sağlayacak bilgi sağlayanlara beş milyon dolar ödül vaat etti. Bunun faydası olabilir.'

'Charles Lasser mı? Star-TV?'

'Ta kendisi.'

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Ve beş milyon ödül koyuyor, öyle mi? Çıkarı neymiş? Diğer bütün TV şirketlerinden tutkuyla nefret eder ve aynı karşılığı alır.'

'Bir halkla ilişkiler hamlesi olabilir. Ama kimin umurunda? Bir tek tanığın bile ortaya çıkıp birşeyler bulmamızı sağlamasına yardım ederse, buna değer demektir.'

'Sanırım, haklısınız,' dedi Frank, 'Tanık demişken...'

'Evet?'

Saat şimdiden onikiyi yedi dakika geçmişti. Astrid zaten bir süredir bekliyor olmalıydı. Zihninde o solgun uzaklara dalmış bakışları ve güneşin saçlarındaki parıltısını canlandırabiliyordu.

'Eğer yeniden ifademe başvurmak ya da mikrofilmlere bakmamı isterseniz...'

'Teklifiniz için teşekkürler, Bay Bell,' dedi Teğmen Chessman, 'Sizi haberdar ederiz.'

Buluşmayı kararlaştırdıkları yere gidip Astrid'in orada olmadığını görünce şadırvanın yanında, büyük yeşil bir güneşliğin altındaki masasına oturup bir votka-tonik ısmarladı. Sıcak bir öğleden sonra olmasına rağmen, bahçeyi boydan boya geçen devamlı ama hafif esintinin etkisiyle dört bir yanında begonviller salınıyordu. Diğer masalarda birçok tanıdığına rastladı: ajans sahibi Yvette Kane, TV yönetmeni Laszlo Wittenski ve People dergisinden Gordon Thurman. Onların da kendisini gördüğünden emindi ama Chardonnay spritzerlerini[4] yudumlayıp chévreleriyle[5] oyalanırken ve yeşilbiberli calzoneler dururken parçalanan çocukları düşünmek istemediklerini tahmin etti. Gerçekten havaya uçan, parçalanan çocuklar fazla gerçekti. İşin içinde lateks[6] yoktu. Dublörler yoktu. Maya dijital yazılımlarıyla gerçekleştirilen zeka ürünü görsel aldatmacalar yoktu. Cedars'daki patlama Hollywood'da karmaşık hislerle karşılanmıştı - öfke, isteri, hayret – ama asıl şok atlatıldıktan sonra birçok insanın hissettiği şey matem değil tiksintiydi. (Bu-

---

[4] spritzer: beyaz şarap ve sodayla hazırlanan bir içki (Ç.N.)

[5] chévre: keçi peyniri (Ç.N.)

[6] latex: filmlerde özel efektlerin gerçekleştirilmesinde sıkça kullanılan yapay kauçuk (Ç.N.)

BELONGS TO KAATOS TEAM

rada gözyaşı, trajedi ve patlamaları biz kontrol ederiz...Nasıl oluyor da bir avuç Arap terörist bizden daha etkileyici bir iş yapıyor?)

Frank, bir an kahkahayla güldüklerini, hemen ardından da Yvette Kane'in 'Şşşş,'ını duydu.

On dakika sonra Astrid başında soluk mavi hasır bir şapka, üzerinde ise omuzlarını açıkta bırakan yine soluk mavi pamuklu bir elbiseyle bahçeye inen taş merdivenlerden indi. Frank ayağa kalktı, öpüştüler. Astrid, Flowers kokuyordu. Hafif, rayihalı ve cezbedici bir koku. 'Bir sorun mu var?' diye sordu, 'Çok bekletmedim ya seni?'

'Hayır, hayır. Gecikmedin. Acayip bir sabah geçirdim, hepsi bu.'

'Nasıl acayip?'

Frank Astrid'e Nevile'den, 'psişik izlerden,' Amy Cutter hakkında ve hatta kendisi hakkında söylediklerinden bahsetti. Astrid dinledi ama bir sebepten, bir yandan çatalıyla oynayıp bir yandan sanki tanıdığı birini görmeyi bekliyormuş gibi çevresine bakınıp durdu ve pek de ilgilenmiş gibi görünmedi.

'Sen ne düşünüyorsun?' diye sordu Frank, 'Ben bu tür şeylere inanmazdım – seanslar, ruhlar ve çoktan ölüp gitmiş akrabalarınla konuşmalar. Ama o Danny'nin hala benimle olduğundan neredeyse emin görünüyordu ve hala yanımdaysa belki de olanlar için beni suçlamıyordur, değil mi?'

'Strange yanındakinin Danny olduğundan emin miydi?'

'Başka kim olabilir ki? Ölen başka yakınım yok, yıllardır. "Ruhsal bir bağlantı," işte böyle söyledi – bana çok yakın olan ve bana güvenen bir ruh. Danny olmalı.'

Astrid omzundan aşağısını örten elbisesini çekiştirdi. Elbise şimdi göğsünün daha büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Dolgun göğüsleri vardı ve gerdanı bir yıldız haritası gibi çillerle bezenmişti, göğüslerinin hareketlerine bakarak Frank Astrid'in sutyen takmadığını anlayabiliyordu. Siyah dar bir pantolon giymiş olan Meksikalı garson, Astrid'e bir Tequila Sunrise getirdi ve Frank'e paylaştıkları bir sır varmış gibi göz kırptı.

'Ne yapacaksın o zaman?' diye sordu Astrid, bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da o uçuk mavi, gözleriyle ona bakıyordu. 'Gerçekten bir seans yapmayacaksın, değil mi?'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Yapmamak için bir sebep göremiyorum. Eğer Margot'ya Danny'nin beni affettiğini kanıtlayabilirsem...'

'Bunun gerçekten birşeyleri değiştireceğine inanıyor musun?'

'Ne demek istiyorsun? Tabi ki değiştirir.'

'Demek istediğim şu, eğer Margot seni gerçekten seviyor olsaydı, Danny'nin hayaletine gerek duymaksızın seni affederdi.'

'Beni gerçekten sevmediğini mi söylüyorsun yani? Onu tanımıyorsun bile.'

'Neden tanımak isteyeyim ki?'

'Çünkü güzeldir, akıllıdır ve çoğu kadından farklı olarak kendi fikirleri vardır.'

'Peki, sen çoğu kadının nasıl olduğunu nereden biliyorsun? Otuzdört yaşındasın ve sekiz yaşında bir çocuğun vardı.'

Frank arkasına yaslanıp parmaklarıyla masaya vurdu. 'Bu da ne? Ne yani şimdi? Evliliğimi mi sorguluyorsun?'

Astrid gülerek Frank'in elini tuttu. 'İhtiyacın olan şeyi biliyorum, Frank, ve bu şey affedilmek değil. Danny'yi öldürdün ama bunu yapmak istediğin için değil. Birisiyle konuşabilmek istiyorsun ve ona ne kadar kötü hissettiğini söylemek istiyorsun ve Tanrı'nın karşısına geçip hayatın hiç de adil olmadığını haykırmak istiyorsun. Bunu hem sen, hem de ben istiyoruz. Hayat boktan, Frank, ve sorun şu ki bu çoğu zaman kendi hatamız.'

Astrid orkinos ve sebze salatası istedi, Frank ise matata[7] sipariş etti. Çok soğuk bir şişe Arniston Bay Sauvignon'u paylaştılar.

Frank peçetesiyle ağzını silerek, 'Ee, bana biraz kendinden söz et,' dedi.

'Sence bu gerekli mi?'

'Gerekli değil, ilgimi çekiyor. Kim olduğun hakkında bir fikir edinmek istiyorum.'

'Oxnard'da doğup büyüdüm. Babam TV yapımcısı ve annem de dansçıydı. Her zaman doktor olup Afrika'da hasta çocuklara bakmak istemiştim.'

'Ama doktor olmadın ve Afrika'ya da hiç gitmedin?'

'Hayır tam olarak değil.'

[7] matata: fıstık ezmesi,ıspanak ve istridyeyle yapılan bir yemek. (Ç.N.)

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Ailen hala hayatta mı?'

'Seninkiler?'

'Tamam... Bütün günlerini briç oynayarak geçiriyorlar ama bilmek istediğin buysa fiziksel olarak ölü değiller.'

Yemeklerinin sonuna kadar bunun dışında fazla konuşamadılar sadece bir çeşit savunmacı bakışla ara sıra birbirlerini izlediler. Arada bir Astrid Frank'e sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi gizemli bir şekilde gülümsüyordu. Frank ne yapacağını ve düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Kendisine ilgi gösterdiğini biliyor ama nedenini kestiremiyordu.

Frank'in tanıdıklarının çoğu Garden'dan erken ayrıldı. Onlar için ofise ya da stüdyoya dönüş zamanıydı. Bir ikisi yanlarına gelip elini sıktı ve taziyelerini bildirdi. Yvette Kane iki yanağından da öperken gözleri gerçekten dolu doluydu, 'Çok üzgünüm, Frank. Büyük bir şok oldu.'

'Teşekkürler, Yvette.'

'Margot nasıl karşıladı?'

'Pek iyi karşıladığı söylenemez, korkarım.'

'Ona sevgilerimi ilet, olur mu?' dedi Yvette. Tam yanlarından ayrılıyordu ki durup Astrid'e baktı. 'Özür dilerim. Daha önce tanıştık mı?'

Astrid güneş gözlüklerini takıp başını yana çevirdi, 'Sanmıyorum.'

'Sizi daha önce de gördüğümden eminim. Hugo Mason'un doğum gününde görüşmemiş miydik?'

Frank, 'Astrid ve ben Çarşamba günü tanıştık. Bomba patladığında o da oradaydı.'

'Astrid', diye tekrarladı Yvette. 'Çok garip. Sizi daha önce gördüğüme yemin edebilirim.'

Astrid üzerine basa basa 'Hayır,' dedi ve arkasını döndü. Yvette Frank'e baktı ve kafasının karıştığını anlatan bir şekilde omuz silkti.

Sonra yanlarına Matt Fielding geldi ve Frank'in elini etli bir sandviç gibi iki eliyle birden sıktı ama bir yandan da gözlerini Astrid'in göğüslerinden alamıyordu. 'Ne diyebilirim?' deyip durdu, 'Ne denebilir ki?'

'Sağol, Matt.' dedi Frank. 'Sağol, gerçekten.'

'Bu hanım da...?'dedi Matt, Astrid'i işaret ederek.

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Ah, özür dilerim. Astrid bu Matt; Matt, Astrid.'

Matt Frank'in elini bırakıp Astrid'inkini tuttu ve yılışık bir öpücükle ekledi 'Büyülendim.'

Astrid boşta kalan eliyle Matt'in saç çizgisini işaret etti.

Matt, 'Afedersiniz, anlamadım?' diyerek kaşlarını çattı.

Biraz daha belirgin bir şekilde saç çizgisini gösterdi Astrid.

'Özür dilerim ama ne dediğinizi anlayamadım...'

'Peruğunuz,' dedi Astrid sonunda, 'Biraz sola kayıyor.'

Matt 'Neyim ne yapıyor?' diye şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyerek baktı Astrid'e. Sanki yedi dilde birden Tanrı'ya küfür etmişti.

Matt ayrıldıktan sonra Frank avucunun alt bölümüyle alnına vurarak 'Onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?'

'Kim olduğu umurumda değil. Göbeğime kadar girecekti neredeyse.'

'Matt Fielding Universal'da yapım yöneticisidir. Eğer Los Angeles'da herhangi bir yerde Matt Fielding'e söylenmeyecek tek bir söz varsa, o da "peruk"tur'.

'Bence çok kibardım. "Kilim" de diyebilirdim.'

Restorandan çıkınca Frank, Sunset Bulvarına boydan boya şöyle bir bakıp, 'Arabanı nereye bırakmıştın?' diye sordu.

'Hiçbir yere. Bir arkadaşım bıraktı.'

'O halde seni evine bıraksam iyi olur.'

Bir süre şapkanın esintiyle uçmasını engellemek için eli başının üstünde bunu düşündü. 'Tamam,' dedi sonra 'Venice'i bilir misin? Palms Bulvarında, Lincoln'ün dışında.

Frank saatine baktı. İkiyi on geçiyordu. Cep telefonunu çıkarıp Margot'yu aradı.

'Margot? Gerald ortaklarıyla bir toplantıya takılıp kaldı.Yarım saat kadar gecikeceğim. Dört gibi dönmüş olurum.'

'Tamam,' dedi Margot. Sesinde herhangi bir duygudan eser yoktu.

Margot... Ona söylemek istediği bir sürü şey vardı. Üzgün olduğu. Nevile Strange'in Danny'nin kendisini affettiğini gösterebileceği. Hala Salı sabahı olmasını ve hala trafikte sıkışıp kaldıkları Hollywood çevre yolunda olmayı istediğini. Ama bütün bunların yerine telefonu kapattı.

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Bu kolay değil,' dedi Santa Monica yolunda batıya doğru giderlerken.

'Tabi ki değil. Oğlunuzu kaybettiniz.'

'Hayır, kastettiğim Margot değil. Sen ve ben.'

'Kolay olması için özel bir neden var mı?'

'Sanırım yok. Ama seni tanımakta zorlanıyorum. En başından beri neden benle buluşmayı istediğini merak etmeye başladım.'

'Seninle buluşmak istedim çünkü ikimiz de aynı olayı atlattık, şu bombayı.'

'Başka?'

'Seninle buluşmak istedim çünkü biz... bir tür ruh kardeşiyiz.'

'Kardeş ruhlar, ha?'

Astrid birşey söylemedi, bunun yerine başını koltuğun kafalığına yasladı ve çok uzaktaki bir şeye odaklanırmış gibi gözlerini yarı yarıya kapattı.

Frank, Lincoln Bulvarından ayrılıp Palms'a döndükten sonra Astrid yolu tarif etti ve koyu yeşil ahşap panjurlu kırmızı tuğladan verandası olan pembe bir apartmanın önüne kadar geldiler. 'İşte burası,' dedi, 'Yukarı gelip bir içki içmek ister misin?'

Frank tekrar saatini kontrol etti. 'Tamam. Üç buçukta buradan ayrılmış olmak kaydıyla.' Arabasını kilitleyip, merdivenlerde onu takip ederken neden kendisini suçlu hissetmediğini merak ediyordu. Suçluluk yerine bir tür özgürlük, sanki zihnini meşgul eden bir ağırlıktan kurtulmanın verdiği bir ferahlık hissediyordu.

Astrid dış kapının kilidini açtı ve zemini Meksika karolarıyla kaplı koridora adımlarını attılar. Bir yanda üzerinde darma dağın mektupların durduğu meşeden yapılma bir masa ve çerçevesinin yanları kartvizitlerle dolu yaldızlı bir ayna vardı. Merdivenlerden yukarı ikinci kata kadar Frank'e rehberlik etti ve soldaki kapıyı açtı - üç numaralı daire. Güneş alan, aydınlık, zemin tahtaları pırıl pırıl, üzerlerine Navajo kilimleri serilmiş koltukları sade basmayla kaplı bir daireydi. Duvarda çıplak bir erkek resmi asılıydı, tamamen yeşil ve Frank'in o güne kadar gördüğü en mağrur bakışa sahip bir erkek.

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Burada yalnız mı yaşıyorsun?'

'Hayır.'

Yatak odalarından birine şöyle bir göz attı. Yüzelliye yüzseksen santimetrelik, yatak başlığı oyma meşeden bir yatak ve sarı kırmızı bir örtü görebildi. Astrid ikinci yatak odasına doğru devam etti. Buradaki yatak fazlasıyla düzgündü, üzerinde kahverengi beyaz bir örtü ve üç beyaz yastık vardı.

'Kiminle paylaşıyorsun?'

'Carla, hosteslik yapıyor. Bu haftasonu Avrupa'da. Frankfurt, Roma, Madrid. Bir fincan kahve mi, yoksa bir kadeh daha şarap mı istersin?'

Astrid odanın ortasında dikiliyordu, Frank arkasına dolanıp beline sarıldı. Kokusu, omzunun sıcaklığı ve elbisesinin büzgüsü bütün duyularını işgal etti.

'Sen kimi kaybettin? Bana söylemeyi düşünmüyor musun?'

Kendi çevresinde dönüp doğrudan dudaklarından öptü, 'Belki söylerim. Ama şimdilik hayır.'

'Bir çocuktan daha yakın biri olduğunu söylemiştin. Benim... aklımı kurcalıyor. Bana Danny'den daha yakın birini tanımıyordum, Margot dışında. Kim daha yakın olabilir ki?'

'Aklına kimse gelmiyor mu?'

'Hayır,' dedi Frank. Astrid onu tekrar öptü ve parmak uçlarıyla aynı ilk karşılaşmalarında koluna dokunduğu gibi yanağına dokundu, gerçek olduğundan emin olmak ister gibi.

Altı

Danny'nin 1940'lardaki çocuk sinema yıldızları gibi ortadan ayrılmış saçları, sürülen tonikle parlıyordu. Yanakları pembe, kaşları ise doğal olmayan bir kahverengiydi. Üzerinde beyaz bir gömlek ve kravat vardı. Parmakları kenetlenmiş elleri ağır başlılıkla iyice ütülenmiş şortunun üzerine yerleştirilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

John Lester Junior çerçevesiz gözlükleri, cilalı küçük ayakkabıları ve arkaya taralı kestane rengi boyalı saçlarıyla ufak tefek bir adamdı. Dini figürlerin olmadığı, vitraylı camın hemen yanında dikildiği için yüzünün bir yarısı sarı diğeri ise yeşil görünüyordu.

'Eminim, bir süre yalnız kalmak istersiniz.'

Frank başıyla onayladı. John Lester Junior arkasını dönmeden, geri geri yürüyerek istirahat salonunun iki kanatlı kapısını en küçük bir ses bile çıkarmaksızın kapatıp onları yalnız bıraktı. Frank, adamın iyi bir uşak olacağını düşündü.

Margot, tabuttan iki-iki buçuk metre uzakta, kolları sanki bütün gücü çekilmiş gibi vücudunun iki yanına düşmüş bir halde, olduğu yerde kaldı.

Frank boğazını temizledi. 'Danny'ye benzemiyor, değil mi?' Margot cevap vermedi. Frank tabuta daha da yaklaşıp, bir zamanlar oğulları olan küçük ve kıpırtısız bedene baktı. Bir süre sonra, 'Bak dizlerinde sıyrıklar var,' dedi.

Kastettiği şey, orada yatanın bir balmumu heykel değil gerçekten Danny olduğuydu. Ama sanki bu şekilde ikna olması gerekmişti.

Upuzun bir sessizlikten sonra, Margot da tabutun yanına geldi. Uzanıp parmak uçlarıyla Danny'nin dudaklarına dokundu. Sonra eğilip oğlunu öptü. Margot'nun göz yaşları Danny'nin şeker pembesi yanaklarına düştü; sanki sadece kendisi değil, Danny de ağlıyordu.

Arabaya binip evlerine dönerken, Frank, 'Sana sormam gereken bir şey var. Eğer istemezsen, sadece hayır demen yeterli. Danny'nin ölümü tamamen benim hatam, bunu biliyorum. Ama ben onun beni affettiğini düşünüyorum ve bunu doğrudan ondan duymanı istiyorum.'

Margot kafasını olabildiğince ağır ağır ondan yana çevirip bakışlarını üzerinde sabitledi, 'Afedersin, "doğrudan ondan duymak"la neyi kastediyorsun?'

'Bu sabah George'la buluşmadan önce Cedars'a gittim. Teğmen Chessman beni orada bir... psişik dedektifle tanıştırdı. Tanınmış biriymiş. Kayıp çocuklarla ilgili vakalarda polise yardım ediyor. Onun... bir tür yeteneği var. Geçmişteki olayları

BELONGS TO KAATUS TEAM

hiç tanık olmayan durumlarda bile önünde oluyormuş gibi görebiliyor ve olacakları hissedebiliyor.'

'Tüm bunların Danny'nin seni affetmesiyle ne ilgisi var?'

Frank evlerine giden sağ dönemece saptı, 'Bu adam ölülerle temas kurabiliyor.'

'Ne?'

'Nasıl derler... Öbür dünyaya göçmüş kişilerle iletişim kurabiliyor. Danny'yle konuşabileceğinden de oldukça emin görünüyor.'

'Yapmak istediğin bu mu yani? Danny'yle iletişim kurmak, sırf sen kendini daha iyi hissedebilesin diye öldükten sonra bile onun huzurunu bozmak mı?'

Frank, evin girişine dalıp, garaj kapısına bir parmak mesafede arabasını durdu. 'Evet,' dedi, 'Yapmamızı istediğim şey tam olarak bu.'

Frank o akşamı Domuzlar'ın bir sonraki bölümünü bitirmeye çalışarak çalışma odasında geçirdi. Ondört yaşındaki Dusty ile oniki yaşındaki Henry, anne babalarının kendi evleri bir kasırga yüzünden uçup gidince taşınmak zorunda kaldıkları büyükbabalarının evindeki ranzada yatıyorlardı.

HENRY: Bugün Randy Bennett Ellie-Jane Kuhne hakkında ne dedi biliyor musun?

DUSTY: Ne? Memişlerine bakmana izin mi verecekmiş?

HENRY: (gürültüyle burnunu çektikten sonra) Doğru. Ne kadar para istiyormuş?

DUSTY: Elli cent, diye duydum.

HENRY: (sahip olduğu bir avuç bozukluğu karıştırarak) Yirmi altı cent'im var. Sence bir tanesine bakmama izin verir mi?

DUSTY: Tek memişe bakmanın ne anlamı var ki?

HENRY: (bir süre düşündükten sonra) Bilmem. Tek memiş, hiç memişten iyidir.

DUSTY: (Henry'ye hak verir gibi) Bende de onbir cent var belki birleşirsek bir buçuk memişe bakmamıza izin verir.

Frank arkasına yaslanıp gözlerini ekrana dikti. Yazdıklarının biraz olsun komik olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu yazdıklarını Çarşamba sabahı Mo ve Liz'e göstermek niyetindeydi ama Çarşamba sabahı o kadar uzakmış gibi geliyordu ki insanların espri anlayışı bile değişmiş olabilirdi. Belki artık bunun komik değil trajik olduğunu düşüneceklerdi. Margot odaya girdiğinde hala ekrana bakıyordu.

'Lynn aradı.'

'Öyle mi?'

'Ona bugün cenaze evinde Danny'yi görmeye gittiğimizden bahsettim. O bu kadarını dahi yapma şansına sahip değil. Kathy kamyonet havaya uçtuğunda hemen yanı başındaymış ve ondan geriye kalan hemen hemen hiçbir şey yok.

Frank, sözü nereye getireceğini görmek için sessizce bekledi.

'Söylemek istediğim... Bu psişik dedektif ve bir seans yapmak istediğinden bahsettim ve... Lynn de bana eğer biz yaparsak ...'

'Devam et.'

'Eğer biz böyle bir seans yapacaksak o da gelmeyi çok istediğini söyledi. Kathy'yle konuşmaya ihtiyacı var. Toprağa verecek bir ceset bile yok elinde.'

Frank bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra uzanıp klavyedeki sil tuşuna bastı. 'Tamam, ayarlarım.'

O akşam saat altı haberlerinde Emniyet Müdürü Marvin Campbell ekrandaydı.

'Yaklaşık bir saat önce Hollywood'daki Cedars İlkokulu'nda geçen Çarşamba günü meydana gelen patlamayı üstlenen Dar Tarıki Tarikatı'ndan şifreli bir telefon daha aldık.'

'Sinema ve televizyon sektörünü hedef alan başka bombalama eylemleri planladıkları konusunda bize uyarıda bulundular. Tam olarak şunu söylediler: "Amerikan eğlence sektörünün tanrıtanımaz mongolları tarafından beslenen dini ve politik yozlaşma, kültür emperyalizminin bütün dünyada şimdiye kadar görülen en ağır dışa vurumudur. Biz kendimizi bu mongolları ve onların şeytani yapıtlarını yerle bir etmeye adamış bulunuyoruz."

Müdür Campbell'a bu tehditleri nasıl algıladığı soruldu.

'Bence verilmeye çalışılan mesaj oldukça açık. Bu fanatikler Amerikan sinema ve televizyonunun kadınların yüzlerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

örtmek zorunda olduğu ve zina yaparlarsa taşlanarak ölmeyi göze almaları gereken ülkeler üzerinde menfi etkisi olduğunu düşünüyor olmalılar. Sex and the City dizisinin Allah'a, ifade özgürlüğünün de dine hakaret anlamına geldiğini düşünüyorlar.'

Tehdidin ne kadar ciddi olduğunu düşünüyordu?

'Yüzde yüzon. Çocukları öldürmekte bile tereddüt etmeyen kişilerin benzer, hatta daha kötü eylemler gerçekleştirecek yapıda olduğundan şüphem yok.'

Pekala eğlence sektörünü korumak için ne yapacaktı?

'Uyanık olacağız. Hiçbir yerde faaliyetler durmayacak. Hiçbir stüdyo, hiçbir park, hiçbir gezi. Eğlence bu şehrin yaşamsal sıvısıdır ve bir avuç psikopatın can damarımızı kesmesine izin veremeyiz. Bütün büyük stüdyolarda hem polis teşkilatı hem de özel güvenlik güçlerince alınan güvenlik önlemleri artırılacak. Özellikle Disneyland, Knott's Berry Çiftliği ve çeşitli stüdyo turları gibi bazı toplu etkinliklerde bazı gecikmeler ve aksaklıklar olacaktır. Ama bütün bir şehrin hayat tarzının kendini bilmez küçük bir azınlık tarafından sekteye uğratılmaması konusunda kararlıyız.'

Dar Tarıki Tarikatının gerçekte kimlerden oluştuğu konusunda herhangi bir ilerleme kaydedilmiş miydi, herhangi bir tutuklama gerçekleşmiş miydi?

'Umut vaat eden bir kaç ipucumuz var ve bunların üzerinde çalışmaya devam ediyoruz, bu yüzden bu konuda fazla birşey söyleyemem. Ama üzülerek kabul etmeliyim ki bu kişilerin kimliği ve El Kaide ya da bilinen başka bir terörist örgütle ilişkili olup olmadığı konusunda mesafe kat edemedik.'

Daha soruşturmanın başında tanınmış psişik dedektif Nevile Strange'i yardıma çağırmışlardı. Bu davet, teşkilatın olayın alışılageldik polis prosedürüyle çözülemeyeceğini düşündüğü yolunda erken bir işaret olabilir miydi?

'Asla. Los Angeles polis teşkilatı gece gündüz, durmadan çalışan en tecrübeli dedektifleri ve adli tıp görevlileriyle olayın üzerindedir ve ekibimin bu teröristleri en kısa zamanda yakalayıp adaletin önüne çıkaracağından hiç şüphem yok. Bay Strange her ne kadar alışılagelmiş olandan farklı yöntemleri olsa da uluslararası alanda kabul edilen yeteneklere sahip bir dedek-

tiftir ve ne kadar sıradışı da olsa, mümkün olan bütün yardımı almamış olsam, kendimi görevimi ihmal etmiş hissederdim.'

Frank gece ikiyi geçene kadar oturdu ve Margot'yu rahatsız etmemek için en sevdikleri şarkıları kulaklıklarıyla dinledi. Louis Armstrong'dan 'We Have All the Time in the World'; The Commodores'dan 'Easy'; Van Morrison'dan 'Days Like These.' Kendine koca bir bardak dolusu Stolichnaya hazırlamış ancak bir yudum bile içmemişti. İçinden içmek gelmiyordu artık.

Sonunda kulaklıkları çıkarıp gömleğinin düğmelerini açarken oradaki koltukta uyumak üzere çalışma odasına yöneldi. Margot yatak odasına gelmemesini söylemiş değildi ama kafasında kendisiyle ilgili bu kadar kötü düşünceler varken onun yanında yatma düşüncesiyle yüzleşemiyordu.

Çoraplarını çıkarırken telefon çaldı.

'Frank?'

'Kimsiniz?'

'Sence?'

'Astrid? Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?'

'Tabi ki. Sadece seni düşündüğümü bilmeni istedim.'

'Ben de seni düşünüyordum.'

Uzun bir sessizlik. Ev o kadar sessizdi ki Frank telefonun diğer ucunda Astrid'in nefes alış verişini duyabiliyordu.

Sonunda Astrid, 'Seni ne zaman tekrar görebileceğimi bilmek istedim,' dedi.

'İstersen, yarın. Yani bugün. Belki öğleden sonra. Saat üç nasıl?'

'Saat üç harika. İstersen benim daireme gelebilirsin.'

'Tamam,' başka ne diyeceğini bilemedi.

Astrid önce tereddüt etti, ama sonra 'Kim olduğumu anlayamadığın için endişeleniyorsun, değil mi? Sana söyleyeceğim şu: bu konuda endişelenmen gereksiz çünkü kim olduğumun hiçbir önemi yok.'

'Nasıl önemi olmaz. Tabi ki önemli. Kim olduğunu bilmek – birşeyleri paylaşmak, seni tanıma sürecinin en önemli bölümü. Şimdiye kadar seninle ilgili bildiğim tek şey babanın TV yapımcısı, annenin dansçı olduğu ve senin Afrika'da doktor olmak istediğin.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Bunu bile bildiğin söylenemez. Bunlar sadece sana söylediklerim.'

'Yalan mıydı? Bunu neden yaptın?'

'Çünkü benim hakkımda herşeyi bilmek istedin ve ben de seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama ben bildiğini değil, gördüğünü sevmeni istiyorum. Gördüğün şeyi seviyorsun, değil mi, Frank?'

'Tabi ki. Sadece bu olaydaki yerimden emin değilim, hepsi bu.'

'Üçte görüşürüz. İyi uykular.'

25 Eylül Cumartesi, Sabah 10:09

Matty şimdiden North Hollywood Yavrukurt grubunu haftasonunda Universal Stüdyolarını gezdirmeye getirmenin fazla cüretkar bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştı. Daha turnikeler açılalı bir saatten biraz fazla olmuştu ama şimdiden kuyrukta sıcaktan bunalan ve sabırsızlanan ziyaretçiler gerisin geri park yerine dönmeye başlamıştı. Girişin hemen yanında üç polis arabası park etmişti ve turnikelerden geçen her ziyaretçi polis ve güvenlik tarafından aranıyor ve çantaları kontrol ediliyordu. Ziyaretçiler arasında kenara çekilip daha detaylı sorgulananlar da vardı.

Silber kardeşler şimdiden iki kere kaybolmuştu ve Matty, Irene Wallach'ı onları bulmak üzere görevlendirmek zorunda kalmıştı. Bu da aşırı heyecanlı ve her üç dakikada bir tuvalete gitmeleri gereken, on sekiz erkek çocuğunun sorumluluğunun başına kalması demekti.

Matty için daha da zor olanı Irene Wallach guruptan uzaklaşanları toplamakla meşgulken Kevin Millfield'ın bitmek tükenmek bilmeyen laf kalabalığına katlanmak zorunda kalmasıydı. Matty Kevin Millfield'ın büyüdüğünde bir felaket tellalı olacağından emindi.

Kevin'in kabarık kahverengi saçları ve güneşte kırmızı kırmızı parlayan kocaman kulakları vardı. Matty onu gülümserken gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Biz izci olarak çok bilinçli

ve düşünceli olmasına rağmen düğüm atmaktan kolay tükürük köftesi hazırlamaya kadar her konuda tam anlamıyla beceriksizdi. Babası Magnolia'daki Millfield Sensible Shoe Stores adlı ayakkabı mağazalarının sahibiydi.

'Neden bütün büyük stüdyoların gezi turları düzenlediğini anlayabiliyorum,' dedi her zamanki monoton ağlamaklı sesiyle. Hem eski film setlerinden – ki bunlar aslında bir yığın çöpten başka bir şey değil - yeniden kar edebiliyorlar hem de gelecek filmlerinin reklamını yapmış oluyorlar. Ama bence sahne arkasında neler olup bittiğini görmek bütün sihrin kaybolmasına neden oluyor, sizce de öyle değil mi, Bay Doggett?'

'Ne değil mi, Kevin?'

'Sizce de bu turlar daha sonra filmlere inanmayı zorlaştırmıyor mu?'

'Aslında hayır, Kevin. Bence bu turlar çok ilginç ve eğitici. Joey Mendez'in nereye kaybolduğu hakkında bir fikrin var mı?'

'Eğer sihirbaz bir kadını testereyle nasıl ikiye bölüp, nasıl geri birleştirdiğini açıklasa, o şova gitmezdim sanırım. Yani, ne anlamı kalırdı ki? Sizce de öyle değil mi, Bay Doggett?'

Matty Joey Mendez'i bir anlığına görüp olanca gücüyle düdüğünü çalarken eliyle derhal sıraya geri dönmesini işaret etti. 'Nereye kayboluyorsun? Gruptan ayrılmaman gerekiyor. Size ne söyledim? Gruptan ayrılmayın!'

'Orada Terminator'ı gördüm, efendim. Gerçek Terminator gibi. Gidip hasta la vista, bebek demeden edemedim.'

'Gruptan ayrılma, olur mu? Yoksa "yok edilecek" olan bir tek kişi var o da sensin.'

'O gerçek Terminator değildi,' diye bilgiç bilgiç araya girdi Kevin, 'Sadece bir aktördü.'

'Sadece bir aktördü, öyle mi?' dedi Matty, 'Pekala sence Arnold Schwarzenegger hayatını neyle kazanıyor?'

Yirmi dakikadan fazla bir zaman sonra turnikelere ulaştılar ve Matty grup biletini satın almayı başardı. Turnikelerden geçerken göbeğinin boyutları yüzünden sıkışıp nefessiz kaldı.

Güvenlik görevlilerinden biri hemen yanına gelip, 'Üzgünüm, bayım, ama üzerinizi aramam gerekli,' dedi.

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Sorun değil. Bu tişörtün altında gizlediğim tek şey ömür boyu yakamı bırakmayan yağda kızarmış tavuk eti düşkünlüğü.'

Güvenlik görevlisi Matty'nin kırmızılı kavuniçili Hawaii göbeğini yoklarken, 'Sizin çocuklar mı?' diye sordu.

'Onsekizinci İzci Birliğinin Yavrukurtları. Merak etmeyin, bütün bu alanı harabeye çevirmeleri sadece yirmi dakikalarını alır, sonra gideriz.'

Güvenlik görevlisi ona sırıtıp eliyle sırtına vurarak ekledi, 'İyi günler bayım, işbirliğiniz için teşekkürler.'

Yavrukurtlar hoplaya zıplaya koşarak minyatür gezi treninde yer kapmaya çalıştılar. Hemen sonrasında sırık gibi kol ve bacaklarını sallaya sallaya, öne fırlamış gibi duran ön dişleri, siyah tellere benzeyen saçları ve silinmeye ihtiyacı olan beyaz çerçeveli güneş gözlükleriyle Irene Wallach çıktı ortaya. 'En sevdiğim bölüm bu,' dedi kollarını kavuşturarak, 'Onları kaybederiz diye korkmaksızın oturup rahatlayabiliriz.'

Matty ilk vagonun sondan ikinci sırasına kendini zar zor atıp 'Bu iş için yaşlanıyorum,' dedi. Arkalarında kalan koltuk da, kısa süre içinde, kıkırdayıp duran Japon kızlar ve neredeyse Matty'den bile iki kat daha cüsseli, üzerinde bir Çöl Fırtınası gömleği ve aynalı güneş gözlükleri olan bir adam tarafından dolduruldu.

Irene 'Chula Vista için bir tarih belirleyebildik mi?' diye sordu. Üzerinde kendisine bol gelen pembe bir bluz vardı ve Matty onun düz ve solgun, ucu kuru üzüme benzeyen sol göğsünü gördüğünde rahatı kaçtı.

'Şu dışarıda yemek hazırlama olayı mı? Ray Kasım'ın yirmiüçünü önerdi.'

'Bence etnik yemeklere eğilmeliyiz. Daha sağlıklı şeylere yani. Sosisli sandviçlerden, çizburgerlerden ve bütün o doymuş yağlardan uzak durmalı.'

'Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?'

'A, tanrı aşkına Matty. Hepimiz seni olduğun gibi seviyoruz.'

'Biliyorum, şişko bir eğlence aracı. Şişko erkekler neden devamlı güler bilir misin? Ağlamadan durabilmelerinin tek yolu budur da ondan.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

Minyatür tren sarsılıp harekete geçti. Sarı saçlı ve olağanüstü beyaz dişli bir rehber mikrofonu aldı ve 'Universal Stüdyo'larına hoşgeldiniz, bayanlar ve baylar ve çocuklar. Bugün sizi asla ve asla unutamayacağınız bir yolculuğa – sinemanın sihirli dünyasına götüreceğiz.'

Kevin arkasında oturan Matty'ye döndü 'Bu geziyi bir daha asla ve asla unutmayacağız çünkü bugünden sonra asla ve asla bir sinemaya gidip kendimizi gördüklerimizin gerçek olduğuna inandıramayacağız.'

'Pete aşkına, Kevin, bu kadar kötümser olmayı bırak. Hem sen bu tura daha önce de bir kere geldiğini söylememiş miydin?'

'Evet, zaten ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağımızı bilmemin sebebi de bu.'

25 Eylül Cumartesi, Sabah 10:32

Minyatür tren Jaws'ın görüleceği göle doğru giden rampadan yavaş yavaş inerken, Kevin, sıkıntılı bir sesle 'Büyük beyaz köpekbalığının sudan fırlayıp herkesi ıslatacağı göl burası ama tabi ki sadece lastikten yapılmış ve kimsenin canının yanmayacak olması farkıyla.'

'Teşekkürler, Kevin,' dedi Matty, 'Bu çok güven verici olmanın yanında herkes için sürprizin mahvolmasını da sağladı.'

Ama Matty'nin arkasındaki iri yapılı genç adam aniden havaya fırlayıp ellerini çırparak bağırdı 'Vayy, şuna bakın be!'

Matty dönüp adama ters ters baktı ama adam el çırpıp ayaklarını vagonun zeminine vurmaya devam etti. Adamın yanındaki Japon kızlar ürkmüş görünüyor, ondan olabildiğince uzakta oturmaya çalışıyorlardı.

'Zafere giden yol bu işte!' diye bağırdı genç adam. 'Bu tren kötü yola sapanları almayacak. Tanrıyı bütün ihtişamıyla göreceğimiz yer bu tren işte! Evet, beyler. Bu gezi asla akıllardan çıkmayacak bir gezi, bu doğru.'

Oturduğu yerden kalktı, göbeği neredeyse Matty'nin şapkasını başından düşürüyordu. Hala ellerini çırpıyor ve bir yandan eğlence nidaları atarken bir yandan da sağa sola sallanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rehber, 'Bayım – siz, arka sırada oturan – evet, siz, bayım. Lütfen yerinize oturur musunuz? Tren hareket halindeyken ayağa kalmak yasaktır. Bu şehir genelindeki bir yasaktır.'

Adam bir daha bağırdı. 'Krallığa geliyoruz. Krallığına geliyoruz. Bu tren kutsanmamış hiçkimseyi almayacak!'

'Oturun, bayım. Korkarım oturmak zorundasınız.'

Ama genç adam oturmak yerine Matty'nin üzerinden yavrukurtlara doğru eğilip sordu, 'Siz, çocuklar nereye gittiğinizin farkında mısınız? Bu konuda herhangi bir fikri olan var mı? Vaat edilen topraklara gidiyorsunuz, işte gittiğiniz yer orası, ne kadar şanslısınız değil mi?'

Makinist treni Amityville Gölünün hemen yanında durdurdu. Jaws gösterisinin bir parçası olan programa göre iskelenin ayaklarından söküldüğü, su üzerindeki varillerin, büyük beyaz köpekbalığı tarafından sürüklenir gibi bata çıka gölün ortasına kadar çekildiği yerdi burası. Tren sürücüsü işini bırakıp adamın olduğu yere, birinci vagonun arkasına doğru gelirken rehber telsizinden yardım çağrısında bulundu.

'Bayım, vagondan inin,' dedi. Hafif bir kamburu, kır saçları ve bıyıklarıyla altmış yaşlarında olmalıydı. Genç adam bulunduğu yerden aşağıya ona doğru bakıp bir kez daha bağırdı.

'Kader böyle, ihtiyar. Doğanın gücü burada. Bu dünyadaki hiçbir şey doğanın gücüne karşı koyamaz.'

Matty daha fazla dayanamayarak arkasına döndü, 'Dinle, göt herif. Şu vagondan in de çocukların gezisini mahvetme.'

Genç adam şimdi ona doğru bakıyordu ama Matty'nin tüm görebildiği adamın aynalı güneş gözlüklerinde yansıyan öfkeden kızarmış kendi suratıydı. Yan taraftaki gölde varillerin hareketi kıyıya yaklaştıkça daha vahşi bir hal alıyordu ama neredeyse kimse o tarafa bakmıyordu.

Genç adam Matty'ye 'Yaratıcına merhaba demek ister misin?' diye sordu.

Matty ayağa kalktı. Şimdi göbek göbeğe dikiliyorlardı. 'Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Ben körfezde askerlik yaptım ve inan bana senden daha korkunç develer gördüm.'

'Gerçekten mi?' diye çıkıştı genç adam ama şimdi sesi daha alçak ve daha makuldü. 'Peki bundan da daha korkuncunu gördün mü?'

BELONGS TO KAATUS TEAM

Adam çok ama çok kısa bir süre için yumruğunu kaldırıp parmaklarını araladı ama bu kısa an Matty'nin adamın avucundaki tetikleme mekanizmasını ve avucundan bileğine, oradan da kamuflaj gömleğinin kolundan vücuduna uzanan teli görmesine yetti.

'Bunu yapamazsın,' dedi Matty.

O anda makinist yolcuların vagona bindiği basamaklara kadar gelmişti, 'Haydi, bayım. Siz inene kadar bu tren buradan bir yere gitmeyecek.'

Genç adam onu tamamen görmezlikten geldi. 'Şu bira göbeğimi görüyor musun?' diye sordu Matty'ye. Sesi şimdi daha da yumuşak bir hal almıştı. 'Gerçekte neyle dolu biliyor musun? Yağ mı? Hayır, C4 – plastik RDX.'

Matty Irene Wallach'a döndü. 'Irene bütün çocukları vagondan indir, hemen.'

'Ne?'

'Bütün çocukları vagondan indir ve bunu hemen yap. Lütfen.'

'I-ıh' dedi güneş gözlüklü adam başını iki yana sallayarak, 'Kimse vagondan inmiyor. Hepiniz benimle geleceksiniz.'

Matty 'Hayır!' diyerek adamın üzerine atıldı. Amacı elinden vücuduna uzanan kabloyu koparmaktı. Aynı anda Jaws sıkıştırılmış havanın yardımıyla faltaşı gibi açık gözleri ve açık ağzından fırlamış gibi duran dişleriyle sudan fırladı. Kevin dışındaki bütün çocuklar şıçrayarak çığlık attı.

25 Eylül Cumartesi, Sabah 10:34

Patlama her yönde beş mil öteden duyuldu – boğuk ama güçlü bir çarpma sesi gibi. Trenin ön vagonu öyle bir şiddetle parçalanmıştı ki geriye kararmış bir şasi ve oturakların kalıntılarından oluşan gerçeküstücü bir düzenleme dışında hiçbir şey kalmadı. İkinci vagon da büyük oranda yanmış ve parkın etrafındaki yüzlerce pencere tuz buz olmuştu.

Büyük beyaz köpekbalığı, Jaws, filmde olduğundan daha fazla yara almış. Lateks kaplama patlamanın etkisiyle tamamen yok olmuş, geride dumanı tüten, sırıtan bir iskelet kalmıştı.

Parçalanan vücutlar o kadar korkunç haldeydi ki olay yerine ilk gelen polis ve güvenlik ekipleri neye baktıklarını bile anlamakta zorlandılar. Daha sonra bir Times muhabiri şöyle yazacaktı: 'Yavrukurtlara değil uçak savar ateşine maruz kalmış meleklere benziyorlardı.'

Yedi

Frank kapı zilini çaldı. Astrid diafondan beklemesini söyledikten sonra içeri girebilmesi için otomata bastı. Meksika karolarıyla kaplı holü geçerek merdivenleri çıktı. Üzerinde çok kısa, muslin kumaştan bir elbise ve ayak parmaklarına taktığı gümüş yüzüklerle üç numaralı dairenin dışında onu bekliyordu. Bir avuç ilaç almış gibi solgun ve huysuz görünüyordu.

'Bir bomba daha patladı,' dedi.

'Biliyorum. Duydum hatta. Çöpü çıkarmak için bahçeye çıkmıştım. Sonra bamm, sanki kapı çarpması gibi.'

'Haberlerde ondokuz kişinin öldüğünü söylediler. Onbir tanesi yavrukurtlar. Resimleri gösterdiler. Tanrım, korkunçtu.'

'Hey, sen titriyorsun.'

'Yıkıldım, Frank. Yıkıldım. Bütün o küçücük çocuklar.'

Frank arkasından kapıyı kapatıp ellerini Astrid'in omuzlarına koydu. 'Biliyorum. Haberi duyar duymaz o çocukların ailelerini düşündüm. Kimse böyle bir acı yaşamamalı. Din ya da politika ya da her neyle ilgili olursa olsun bazı çılgınca fikirler yüzünden.'

'Sence aynı kişiler yapmış olabilir mi?'

'Şu Araplar mı? Kim bilir? Ama başka kim olabilir ki? Polisler yine bir intihar saldırısı olduğundan neredeyse eminler ve batılı teröristler genellikle intihar saldırıları yapmıyorlar. Hem dün eğlence sektörüyle ilgili neler söylediklerini duymuş olmalısın.'

'Bir içki ister misin?'

Başını salladı. Astrid odanın diğer tarafındaki saz örgüsü masaya kadar gidip iki kadehe Shiraz Cabarnet doldurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frank onun aynadaki yüzünü görebiliyordu ve yansıma aslından şaşırtıcı derecede farklı görünüyordu. Belki yüzünü bu kadar çarpıcı yapan da simetri eksikliğiydi.

Astrid şarabı getirdi, 'Dediler ki bütün stüdyolar turları geçici olarak durduracakmış. Disneyland de kapatılacakmış.'

Frank, 'Bunun için biraz gecikmediler mi, sence?' diye sordu. 'Bir dahaki sefere tamamen farklı bir hedef seçecekler. Belki bir TV stüdyosu ya da canlı yayınlanan herhangi bir yarışma ya da şov gibi.'

'Onbir çocuk öldü,' dedi Astrid, 'Ne için?'

Dairenin Fransız tarzı pencereleri açıktı. Astrid karo kaplı dar balkona çıkınca Frank de onu takip etti. Altlarında portakal çiçeklerinin örttüğü taş bir şadırvan ile gölgeler içinde bir bahçe vardı. Ara sıra okyanustan yumuşak, ılık bir esinti geliyor ve Astrid'in muslin elbisesinin dalgalanmasına sebep oluyor, bu anlarda Frank, Astrid'in çıplak kalçasının yuvarlağını görüyordu. 'İşte insanları öldürmenin yolu budur,' dedi sanki bir başkasından alıntı yapar gibi, 'Çocuklarını öldürürsün.'

'Onları yakalayacaklar, özellikle bu bombalamadan sonra.'

'Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?'

'LAPD'(Los Angeles Polis Teşkilatı)nin yarısı ve FBI onları aramakla meşgul.'

'Öyle ama kimi arıyorlar?'

Frank sanki kulağına bir sinek kaçmış gibi kafasını salladı. Bazen bulmaca gibi konuşuyordu. 'Bana gerçekten annen ve baban hakkında yalan mı söyledin?'

'Belki evet, belki hayır.'

'Beni kızdırmak için mi böyle yapıyorsun?'

'Hayır, sadece gözlerini kullanmanı istiyorum.' Bir an balkon demirlerine yaslanıp şarabını yudumladı. 'Haydi, içeri girelim.'

Frank ayakkabılarını çıkarttı ve koltukta bağdaş kurarak yüzyüze oturdular. Bardağını kaldırıp 'Şerefe, herkimsen,' dedi. Kırmızı şarabın, dudaklarında dolanan kavisli aksi, Astrid'i gülümsemediği halde gülümser gibi gösteriyordu.

'Karın nasıl?' diye sordu.

'Aynı. Dün cenaze evine gittik ve Danny'yi gördük. Bu da pek iyi olmadı tabi.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Neye benziyordu – Danny?'

'Neye mi benziyordu?'

'Özür dilerim. Ben sadece merak ettim. Hiç ölmüş birini görmedim.'

Frank bir an düşündü, ardından omuz silkti. 'Danny gibi görünüyordu ama Danny değildi, anlatabiliyor muyum? Büyükbabam toprağa verilirken oradaydım ve neden bu taş kesilmiş bedene veda ediyorum, neden buradayım diye düşündüğümü hatırlıyorum. Büyükbabamın vücudu oradaydı, tamam, ama kendisi orada değildi. O çoktan gitmişti.'

'Haklısın. Ruhu olmayan bir vücut boş bir kum saatine benzer. Hiçbir anlamı yoktur.'

Frank şarabını bitirip bardağını masaya bıraktı. 'Ruhlardan bahsetmişken, Nevile Strange'ten yarın bize gelip bir seans yapmasını istedim.'

'Dalga geçiyorsun,' dedi Astrid yüzüne daha yakından bakarak, 'Dalga geçmiyorsun.'

'Danny'yle ve Danny'nin okuldan bir arkadaşıyla daha temas kurabileceği kanısında.'

'Vay, karın itiraz etmedi mi?

'Önce etti ama sonra bir arkadaşı aradı, konuştular ve sanırım arkadaşı onu ikna etti. Lynn Ashbee, zavallı kadıncağız. Kızından geriye hiçbir şey kalmadı, hala ayakkabılarında duran ayaklarından başka tabi. Eğer çocuklarımızdan geriye ayaklarından başka bir şey kalmayacaksa nasıl bir dünyada yaşıyoruz?'

'Kalpsiz bir dünyada, Frank. Hem de düşündüğünden daha kalpsiz.'

Televizyonda haberleri izlediler. Universal Stüdyoları'nda ölen çocukların sayısı onbeşe çıkmıştı, yedi tane de yetişkin. Her yaştan yüzden fazla insan ciddi şekilde yaralanmış, maddi hasar ise yüzbinlerce doları geçmişti. Universal Stüdyolarının ve şehirdeki belli başlı bütün diğer çekim merkezlerinin kapanması da cabası.

Bir FBI görevlisi 'İlk tetkikler, intihar bombacısının girişteki kontrolleri atlatmak için bir çeşit korse ya da sahte göbek taktığını düşünmemize yol açıyor. Evet, orada patlayıcı kokusunu saptamak üzere eğitilmiş bir köpek vardı ama saldırgan onu da bir şekilde atlatmış. Patlayıcı diğer türlere göre çok daha hafif

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kokuya sahip olan C4'e benziyor yani -cyclotrimetyllenetrinitramine -.'

Frank televizyonu kapattı. 'Kahretsin. Bu durum çok ciddi. Giderek kendimizi hiçbir yerde güvende hissedemeyeceğimiz bir noktaya geleceğiz.'

Astrid ona doğru uzanıp önce alnına, sonra burnunun ucuna, sonra da dudaklarına dokundu. 'Benimleyken kendini güvende hissediyor musun?'

Frank, kendisine daha fazla dokunmasını engellemek için Astrid'i bileğinden yakalayıp, 'Hissetmemem için bir sebep var mı?' diye sordu.

'Çünkü artık sen ve ben, sevgili olmayı düşünmeliyiz bence.'

Frank, hala Astrid'in bileğini tutar halde, gözlerini kısarak, kadının taşlanmış kotlara benzeyen renkteki gözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. 'Tek oğlumu kaybedeli üç gün bile olmadı. Kim olduğunu söylemesen de, sen de birini kaybettin. Sen hazırsan bile ben henüz buna hazır olduğumu sanmıyorum.'

'Yani yeterince zaman verilirse, hazır olabilirim diyorsun.'

Eve döndüğünde Margot'nun her ikisi için de yemek hazırlamakta olduğunu gördü. Margot, 'Merhaba' deyip kendini mutfaktaki masayı hazırlamaya verdi. Frank dikilip onu izledi. Belki de bu, Margot'nun zaman içinde, bir ihtimal, onu affedebileceğini belirtme şekliydi. Nefret ettiğini Margot'ya hiç söylemediği haşlanmış somonlu ve Pasifik Rim pestolu enli erişte pişiriyordu.

Yıkanmış ve saçını taramıştı. Makyaj yapmış ve kolları dökümlü, beyaz ipekten Saks Fifth Avenue süveterini ve yulaf ezmesi rengi pantolonunu giymişti. Frank parfümünü de fark etti. Flowers, Astrid'in de kullandığı parfüm.

'Dolapta biraz şarap var,' dedi Margot.

'Teşekkürler.'

'Joe'yla toplantın nasıldı?'

'İyi,' diye yalan söyledi. 'İstediğim kadar izin alabileceğimi söylediler.'

Kendine bir bardak Sauvignon doldurup mutfak masasına oturdu. Dolabın üzerindeki beyaz, meşe rafın üç katında beyaz

tabaklar ve Margot'nun çömlekçilik dersinde kendi yaptığı süt şişeleri vardı. Bu rafların yanında da elleriyle yüzünü örtmüş kızıl saçlı bir kadının portresi vardı, tablonun adı Kör Şahit'ti.

Margot kaşıkla makarna servisi yaparken, 'Nevile Strange yarın kaçta gelecek?' diye sordu.

'Saat birde gelmeye çalışacağını söyledi. Tamam, bana yeter. Gerçekten.'

Kendi tabağına da servis yaptıktan sonra o da geçip oturdu. Frank çatalına biraz makarna doladı ama tabaktan kaldırmadı. Bunun yerine hiç beklenmedik bir gücenme duygusuyla Margot'ya bakmakta olduğunu fark etti. Tamam, Margot onunla konuşuyordu. Hatta kendisini affetmeye bile hazır olması da tamamdı. Ama Frank henüz affedilmeye hazır hissetmiyordu – bu şekilde olmamalıydı.

Margot, o büyük siyah Audrey Hepburn gözleriyle ona bakıp 'Makarnan nasıl, olmuş mu?'

'Tabi ki,' dedi, dolu çatalını sallayarak.

'Lynn, saat oniki gibi burada olacak.'

'Tamamdır.'

'Dediğin gibi Kathy'nin bir fotoğrafını getirecek.'

Çatalını tekrar tabağına bıraktı. Böyle olmayacaktı. Sadece vücudu değil, ruhu da incinmişti. Hayatları bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı, Danny'yi kaybettikten sonra bu imkansızdı. Margot'ya baktığı zaman bir daha geri gelmeyecek bir yaz gününün video kaydını seyrederken hissedilene benzer bir şeyler hissediyordu. Süreç'te yazar ne diyordu? 'Bu yoldan ömrün boyunca bir daha hiç geçmeyeceksin, efendi.'

'Yemiyorsun.'

Frank tabağına baktı.

'Birşeyler yemelisin, Frank.'

Frank söyleyecek bir şey bulamadı. Bir süre sonra ayağa kalkıp tabağını aldı. Çamaşır odasından Margot'nun yemeği çöpe boşalttığını duydu. Margot geri döndüğünde yanına gelip ona sokulup, 'Eğer bu gece yatağımıza gelmek istersen...'

Frank boğazını temizledi. 'Tamam, tabi... ama şimdi biraz televizyon izlemek istiyorum.'

Margot yerinden kıpırdamadı. Duruşundaki rahatsızlıktan Frank, Margot'nun birşeyler söylemek istediğini anlayabiliyordu. 'Frank... Danny'yi bilerek ölüme terk etmediğini bili-

yorum. Sana söylediklerim - seni sorumlu tutmam – sanırım, benim neler hissettiğimi anlayabilirsin.'

Az önce tabağının durduğu yere bakmayı sürdürerek başını salladı. 'Yarın neler olacağını düşünüyorum. Eğer Danny'nin huzur içinde olduğunu duyarsam... Bütün istediğim bu.' Frank yine başını salladı.

Margot bir parça kağıt havlu koparıp burnunu temizledi. Margot birkaç dakika daha Frank'in yanında dikildi ama Frank başını kaldırıp bakamayacak kadar gücenmiş gibi hissediyordu. Sonunda Margot onu mutfakta bırakıp yatak odasına geçti. Frank çalışma odasına giderken önünden geçtiği yatak odasının kapısının bir parmak aralık olduğunu fark etti.

Saat ikiyi bir kaç dakika geçe yatak odasına süzülüp normalde hiçbir zaman giymediği pijamalarını giydi. Uzunca bir an hiç kıpırdamadan, Margot'nun uyanık olup olmadığını anlayabilmek için yatağın başında dikildi. Sonunda yorgunluktan sersemlemeye başlayınca sessizce çarşafın altına girip Margot'nun ona dönük sırtına, sırtını dönerek uzandı.

Yatakta öylece altıyı çeyrek geçene kadar uyuyamadan yattı. Sonra yatarken ne kadar dikkat ettiyse o kadar dikkat ederek yataktan çıktı ve bir fincan kahve hazırlamak için mutfağa gitti.

Kahve filtreden yavaş yavaş süzülürken televizyonu açtı. Sabah haberlerinde Charles Lasser'la bir röportaj yapılıyordu. Boyalı siyah saçları pırıl pırıl parlayan, kafası ise yekpare kaşları ve kemerli burnuyla, yarım bırakılmış bir Rodin büstüne benzeyen, enine boyuna iri yarı bir adamdı.

'Demek, ödülü iki katına çıkarıp on milyon dolar yaptınız, Bay Lasser?'

'Bu doğru. Ve bu pislikler yakalanıncaya kadar da arttırmaya devam edeceğim.'

'Eğlence sektöründeki bazı isimler, bunun da bir Charles Lasser şovu olduğunu ve bu olayı kullanarak Star-TV'nin reklamını yaptığınızı iddia ediyor.'

'Tabi öyle derler. Bunlar kıskanç ve hasis ruhlu insanlar. Ama istediklerini düşünmekte ve söylemekte özgürler. Bugün bulunduğum yere bay İyi Kalpli'yi oynayarak gelmediğimi biliyorum, bunu kabul ederim. Hatta televizyon dünyasındaki

bazı kimselerin benim kendi çabalarımla onların dünyalarının bir parçası, hem de başarılı bir parçası olmamdan hoşlanmadıklarını da.'

'Ama böyle krizler süresince kişisel çatışmalarımızı bir yana bırakıp, ortak güvenliğimiz için birlikte çalışmalıyız. İşte içinde bulunduğumuz durum da bu krizlerden biridir, ben de bu yüzden ödülü artırdım. Bir masum insanın daha hayatını kaybetmesine izleyici kalamayız. Bir çocuğun daha zarar görmesini bekleyemeyiz. Dar Tarıki Tarikatının her mensubunun tutuklandığını, mahkemeye çıkarıldığını ve idama gönderildiğini görmek istiyorum.'

Sekiz

Nevile Strange kararlaştırılan saatten neredeyse bir saat daha geç geldi. En az onbeş yaşında ama mükemmel bir biçimde parlatılmış siyah bir Mercedes Saloon kullanıyordu. Donuk lavanta rengi gökyüzü ve San Gabriel dağlarında çakan şimşeklerin uzaktan uzağa duyulan uğultusuyla kaplı hava kapalıydı. Nevile siyah takımı ve içine giydiği siyah gömleğiyle arabasından indi, görünüşünü ferahlatan tek unsur yakasındaki gelincikti.

'Özür dilerim, Frank. Universal Stüdyoları'ndaki suç mahalline bir göz atmamı istediler de.'

'Kötü, ha?'

Nevile'in gözlerindeki ifade cevap vermesine gerek kalmaksızın durumu anlatmaya yetiyordu.

'Herhangi bir şey yakalayabildin mi? Bir psişik iz, falan?'

'Büyük bir şok. Büyük bir acı. Algılanabilecek şeylerden bir çıkarım yapmak için daha çok erken.'

'Bu seansı bugün yapmak istediğinden emin misin? Erteleyebiliriz.'

Nevile başını iki yana salladı. 'Hayır... başka bir şeye odaklanmak bana da iyi gelir. Çok fazla ses, çok büyük bir kaos vardı.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frank, girişte eşlik ettiği Nevile'e eve kadar yol gösterdi. Geniş, meşe parkeli hole girdiklerinde Nevile sanki garip bir koku almış gibi olduğu yerde durup çevresine bakındı.

'Bir şey mi oldu?'

'Oh, hayır. Herşey yolunda.' Yine de sanki bir şeyi dinlermiş gibi bir parmağı havada, sağına soluna bakmayı sürdürdü.

'Bana söylediğinize göre. Danny tek çocuğunuzdu, değil mi?' dedi sonunda.

'Evet, doğru.'

'Garip,' dedi Nevile.

'Garip olan nedir?'

'Buradan ayrılmış bir başka varlığı daha, çok net bir şekilde hissedebiliyorum.'

'Ne tür bir varlık?'

'Tarif etmesi zor. Ele geçmez bir varlık. Psişik bir değerlendirmeyle, gözlerden uzak durmaya çalışan biri. Erkek mi, kadın mı, yoksa çocuk mu anlayamıyorum. Böyle saklambaç oynamasına bakılırsa bir çocuk olabilir.'

'Bizden önce burada yaşamış olan çiftin onsekiz aylıkken ölen bir kızları varmış.'

'Belki de odur. Küçük çocuklar bazen çok yaramaz ruhlar olabilirler.'

Frank, Nevile'e oturma odasını gösterdi. Lynn çoktan gelmişti, çıplak ayaklarıyla koltuğa oturmuş, Margot'yla konuşuyordu. Önlerindeki beyaz sehpada, içine leylaklar koyulmuş uzun bir vazonun iki yanında, biri Kathy'ye, diğeri Danny'ye ait, ikisinin de gülümsediği çerçeveli iki fotoğraf vardı. Kathy'nin fotoğrafında ön dişlerinden ikisi yoktu.

'Nevile, bu karım Margot ve bu da Lynn Ashbee. Bir içki alır mısın? İyi gelecektir.'

'Eğer varsa bir kadeh Pernod ya da Ricard. Anason tohumunda algıyı berraklaştıran bir şey var.'

'Nevile Universal Stüdyoları'na gitmiş,' diye açıkladı Frank. 'Polis ne tür titreşimler alabildiğini öğrenmek için çağırmış.'

'Aman Tanrım,' dedi Lynn. Makyajsız, saçları atkuyruğu yapılmış haliyle Lynn gri denebilecek kadar solgun görünüyordu. Giydiği açık yeşil boğazlı kazak solgunluğunu gidermeye yetmemişti. 'Tanrım, korkunç bir şey olmalı.'

'Evet,' dedi Nevile, 'Gerçekten öyle.'

'Hala teröristlerin kim oldukları hakkında bir bilgi yok, değil mi?' diye sordu Margot. Baştan ayağa beyazlar içindeydi, bol ipek bir üstlük, Çin işi bir şal ve tiril tiril ipek bir pantolon.

Nevile, 'Şimdilik, hayır,' dedi. 'Resmi yaklaşım El Kaide'nin bir uzantısı oldukları yönünde ama kesin bir şey söylemek imkansız. Bombacının güneş gözlüklerini, daha doğrusu gözlükten geriye ne kaldıysa onu verip, neler sezebildiğimi sordular. İtiraf etmeliyim ki çok şaşırtıcı bir mesaj aldım.'

'Güneş gözlüklerinden bir mesaj mı aldınız?' diye sordu Margot.

'Evet. Sizde stres yaratan bir olay, eşyalarınızda sizdeki rezonansın benzeri bir etki bırakır. Güneş gözlükleriniz, mücevherleriniz, tarağınız, ayakkabılarınız – hatta giysileriniz. Kaybolmuş bazı kişileri bir cüzdan, bir kol saati hatta elbiselerinden bir parça yardımıyla bulduğum olmuştur. Sanırım bana bir tür bloodhound[8] diyebilirsiniz. Psişik kokuyu bir kere aldım mı, takip edebilirim.'

'Peki, bu güneş gözlükleri?'

'Bilemiyorum. Öfke, umutsuzluk, bir de kendine güven eksikliği hissettim. Bu insanların Arap olduğu düşünülürse çok garip bir şey olacak ama güçlü fanatiklik derecesinde bir Hıristiyan misyonerliği de hissedilebiliyordu.'

'Belki din değiştirmiş biridir. Bu sık görülen bir durum.'

Frank bir kadeh Ricard'la geri geldi, 'Lütfen, otur.'

Nevile içkisinden bir yudum alıp oturdu. Lynn, 'Size bir soru sorabilir miyim?' dedi.

'Tabi, Kathy'nin onunla temas kurmaya çalıştığınızdan haberi olacak mı, diye soracaksınız.'

'E, evet. Bunu nasıl bildiniz?'

Nevile ona gülümseyerek kahve masasının üstünden uzanıp elini tuttu. 'Öncelikle bilmelisiniz ki, herkeste benim yaptığımı yapabilme kapasitesi vardır. Sende de var, Lynn, ve sende de Margot, ve tabi sende de Frank. Psişik duyarlılık özel bir durum değil, hepimizin birlikte doğduğu bir yetenek ama çok azımız bunu tümüyle kullanacak kadar geliştiriyoruz.'

'Yani yeterince denersem, Kathy'yle istediğim zaman temas kurabileceğimi mi söylüyorsunuz?'

---

[8] Bloodhound: kanizler, özellikle kayıp insanları aramakta kullanılan, kan kokusuna çok hassas, derisi sarkık, uzun kulaklı, kahverengi ve siyah renklerde bir köpek türü.

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Evet, hemen hemen. Tabi ki, ruhlarla diğer zamanlarda olduğundan daha kolay iletişim kurabileceğiniz anlar ve daha güçlü bir algıya sahip olabileceğiniz - özellikle kendi yatak odası gibi, Kathy'ye tanıdık gelen – bazı yerler vardır.'

Margot, 'Ben biraz korktuğumu itiraf etmeliyim,' dedi.

Nevile ona dönüp diğer eliyle de onun elini tuttu. 'Korkulacak bir şey yok. Danny diğer dünyaya geçmiş olabilir ama o hala Danny. Korkunç ruhlar ancak hayattayken de korkunç olan insanların ruhlarıdır.'

Frank, 'Danny'ye sorular sorabilir miyim? Beni duyar mı?' diye sordu.

'Belli olmaz. Daha yeni hayatını kaybetti. Öbür dünyaya geçiş çok büyük bir şok olabilir. Bir ruhun artık fiziksel dünyada yaşamadığını anlayabilmesi günler, hatta haftalar sürebilir. Bazı ruhlar yıllar geçse bile bunu anlayamayabilirler.'

'Pekala,' dedi Frank, 'Ne yapmamız gerekiyor?'

'El ele tutuşmanız ya da, bazı insanlara böyle konsantre olmak daha kolay gelse de, gözlerinizi kapatmanız gerekmiyor. Bütün yapmanız gereken Kathy ve Danny'yi onları hayattayken son gördüğünüzde olduğu gibi düşünmek. Bu duygusal olarak çok güçlü bir görüntüdür. Fotoğraflarına bakın ve etten kemikten olmasalar bile düşüncelerimizde hala bizimle birlikte olduklarına inanmaya çalışın.'

Lynn, 'Temas kurduğunuzu nasıl anlayacağız?' diye sordu.

'Her şekilde olabilir. Bazen çok muğlak davranıp işaretler, ipuçları ya da kodlanmış mesajlarla temasa geçebilirler. Mesela onlarla birlikte geçirdiğiniz bir anla bağdaştırdığınız bir koku duyabilirsiniz ya da o anda, radyoda en sevdikleri şarkı çalmaya başlayabilir.

'Bazen de seslerini bile duyabileceğiniz şekilde, açıktan açığa konuşabilirler. Çok nadiren de olsa göründükleri de olur. Ama çok, çok nadiren. Öbür dünyaya geçmiş birini görebilmek için çok yüksek bir psişik duyarlılığınız olması gerekir.'

'Yani, hayaletler gibi birden ortaya çıkabileceklerini mi söylüyorsun?' diye sordu Frank.

'Tam değil. Bildik hayalet tasavvurlarından çok, benim küçükken arkadaşım Robert'ı gördüğüm gibi bir sahnenin tekrarı şeklinde.'

'Tamam,' dedi Frank, 'Hazır mıyız?'

BELONGS TO KAATOS TEAM

Nevile parmaklarını kenetleyip çok uzaktaki bir şeye odaklanıyormuş gibi otururken neredeyse beş dakika boyunca sessizce beklediler. Lynn, kemer olarak beline bağladığı ipek eşarbın ucuyla oynayıp dururken, Margot, Zen meditasyon derslerinde öğrendiği gibi soluyarak, başı geride, lotus pozisyonunda oturuyordu. Frank başlangıçta bu seansla ilgili umutlar beslemiş olmasına rağmen, Nevile gerçekten buraya geldiğinde, eğer hiçbir sonuca ulaşamazlarsa Margot'nun ne tepki vereceği konusunda gittikçe artan bir şüpheye kapılmaya başlamıştı.

Danny'nin fotoğrafta gülen yüzüne bakarak hayatta ve mutluyken nasıl göründüğünü düşünmeye çalışsa da, aklının gözüyle gördüğü, arabanın arka koltuğunda gözlerini kendisine dikmiş bakmakta olan cansız Danny'nin görüntüsü, gözüyle gördüklerinin önüne geçiyordu.

Nevile aniden oturuşunu dikleştirerek boğazını temizledi. 'Kathy... annen seni arıyor. Beni duyabiliyor musun, Kathy?'

Lynn ağzından çıkan inlemeye engel olmayıp elleriyle ağzını kapattı.

''Kathy... nerede olduğunu biliyor musun? Başına gelenleri biliyor musun?'

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Nevile kafasını onaylar gibi salladı ve bir parmağını kulağına yaklaştırarak birini dinliyormuş gibi tekrar başını salladı.

'Kathy, annen burada ve seninle konuşmak istiyor. Annen seni ne kadar sevdiğini, özlediğini ve unutulmadığını bilmeni istiyor.'

'Onu duyabiliyor musun?' dedi Lynn. 'Kathy mi o? Onu gerçekten duyabiliyor musun?'

'Çok yakınımızda,' diyerek temin etti Nevile, 'Lütfen sabırlı olun.'

İki üç dakika daha sessizce oturduktan sonra 'Kathy? Annenle konuşacak mısın, canım? Annen gerçekten burada olduğunu bilmek istiyor.'

Yine dinler gibi göründü. Frank aklından geçenlere engel olamıyordu. Umarım bu bir saçmalık gibi görünmeye başlamaz. Herkes bir ruhla konuşuyormuş gibi yapabilir. Ben bile. Hem şimdiye kadar gerçekten biriyle konuşup konuşmadığına dair bir kanıt da göremedik.

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Ne dedin, Kathy?' diye sordu Nevile. 'Neler olduğunu bilmiyor musun? Bir kaza oldu, tatlım. Sen ve bazı arkadaşların zarar gördünüz. İnsanların öldüklerinde gittiği bir yere gittiniz.'

Bir süre daha dinleyip Lynn'e döndü, 'Neler olduğunu anlamıyor. Neden geri gelemediğini soruyor.'

Lynn'in gözleri dolmuştu. 'Ona onu sevdiğimi söyleyin Onu her zaman seveceğimi söyleyin, lütfen.'

Frank, 'Gerçekten Kathy'yle konuştuğundan emin misin? Yani şüpheci görünmek istemem ama orada binlerce ruh olmalı, hangisiyle konuştuğundan nasıl emin olabilirsin?' dedi.

'Ah, ruhları bulmak zor değildir, Frank. Kathy'nin ruhu annesine çok yakın. Aynı Danny'nin ruhunun sana ve Margot'ya çok yakın olduğu gibi. Ruhlar sevdiklerinden asla ayrılmazlar. Nefret ettiklerinden de. Yani herşey iki yönlüdür.'

Bir sessizlik daha oldu. Sonra Nevile iki kere 'Evet,' dedi. Sonra Lynn'e döndü ve 'Kathy de seni sevdiğini ve eve dönmek için sabırsızlandığını söylüyor.'

'Gerçekten o mu?' diye sordu Lynn. 'Bunları sadece beni rahatlatmak için söylemiyorsunuz, değil mi? Lütfen bana gerçekten o olduğunu söyleyin.'

'Kathy,' dedi Nevile, 'annen sesini duymak istiyor. Annenle konuşabilir misin?'

Sessizlik. Saat neredeyse üçe gelmişti ve Frank ciddi ciddi Nevile'i hiç davet etmemiş olmayı diliyordu. Eğer Margot kalbinde beni affedecek gücü bulabilirse, ben de kendimi affedecek gücü bulabilirim ve Danny'nin bana karşı kötü hisler beslemediğini duymak için de tatlı dilli bir İngiliz medyuma ihtiyacım olmaz.

'Kathy,' dedi Nevile, ikna etmeye çalışır bir ses tonuyla, 'Haydi tatlım, annenle konuş.'

Yine sessizlik. Lynn de ağlamayı bırakmış aynı şüpheleri hissediyormuş gibi Frank'e bakmaya başlamıştı.

Ama sonra Nevile, Lynn'in elini tutup, 'Bunun, senin hatan olduğunu düşünüyor,' dedi.

'Neyin?'

'Onu dans dersine göndermek istemediğin için şimdi bulunduğu yere gönderdiğini düşünüyor.'

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Lynn'in ağzı açık kaldı, 'Bunu nereden bilebilirsiniz? Dans dersinden nasıl haberiniz olabilir?'

'Ya da Gene'in burnu hakkında söyledikleri için onu cezalandırmış olabileceğinizi söylüyor.'

'Aman Tanrım.'

'Özür diliyor ve artık eve gelip gelemeyeceğini soruyor.'

'Oh, hayır. Aman Tanrım. Hayır. Bebeğim.' Lynn, kendini kaybetmemek için elini ısırıyor, göz yaşları yanaklarından süzülüyordu.

Nevile sıkıca ellerini tuttu. 'O burada, Lynn. Onu sevdiğini, olanların bir kaza olduğunu ve onun suçu olmadığını söyle.'

Lynn, ciğerlerini patlatacak kadar derin bir nefes aldı ve bağırdı, 'Kathy...Ben...'Fakat heyecandan, başka bir şey söylemedi. Margot Lynn'e sarılıp onu sıkı sıkı kollarının arasında tutarken, Nevile de elini tutmaya ve sanki kendisinin duyduğunu onun da duymasını ister gibi gözlerinin ta içine bakmaya devam etti.

Onu duyabiliyor, diye düşündü Frank. Demek duyabiliyor. Oturduğu yerden Margot'ya doğru uzanıp kalkmak üzereydi ki görüş alanının en uç kısmında bir hareketlenme – bir tür bulanıklık – hissetti ve evin avlusuna bakan pencereye doğru döndü.Kafasını kaplayan derinin bir anda hareketlenip gerildiğini, başındaki her saç telinin sanki bir elektrik alanına girmiş gibi dikilip, alnından ensesine kadar devam eden bir harekete kapıldığını hissetti. Avluda görür gibi olduğu şey, omzunda X-Men çantası, üzerinde okul kıyafetleriyle Danny'den başkası değildi. Ölü gibi bembeyazdı ve yüzünde Frank'in onu arabanın arkasında ölü bulduğu zamanki boş bakışlarla aynı ifade vardı. Görüntü bir ara karıncalanır gibi oldu, hatta bir anlığına da olsa yok oldu, ama sonra gözlerini dikmiş ona bakar halde geri geldi.

Nevile de avludan yana döndü ve gördüğü şey karşısında çığlığına hakim olmadı, 'Yüce İsa.'

Margot'nun aynı yöne döndüğündeki tepkisi ise karşılaştığı şoktan dolayı ciğerlerindeki hava tamamen boşalmamış olsaydı belki de bir çığlık olacaktı. Ama o çığlığın yerine ancak bir nefes alma sesi duyuldu.

Frank, sadece, 'Bu Danny,' diyebildi. Ses bir başkasına aitmiş gibi geldi.

Nevile, 'Kıpırdamayın,' diye uyardı, 'Sakın daha fazla yaklaşmaya kalkışmayın, zaten şokta olmalı, onu korkutmak istemeyiz.'

'Ama onu içeri almalıyız,' diye yalvardı Margot.

'O Danny'nin ruhu, rezonansı, Margot, fiziksel bedeni değil. İçeri gelmek istese gelebilirdi ve gelirdi de.'

'Danny? Danny, benimle konuşur musun? Seni o kadar çok seviyorum ki...'

Danny gözlerini ayırmadan bakmaya devam ettiyse de konuşmadı. Frank, 'Danny, beni duyabiliyor musun? Yaralandığını bilmiyordum, Danny. Bilseydim...'

Nevile 'Annen ve baban seni seviyor, Danny,' diye araya girdi, 'Neden sen de onlara onları sevdiğini söylemiyorsun?'

Danny'nin görüntüsü bakışlarını onlardan ayırmadan ve hiç kıpırdamadan neredeyse bir dakika geçti.

'Danny,' dedi Nevile, 'Sana olanları anlıyor musun? Nerede olduğunu biliyor musun?'

İşte o anda avludaki görüntüden daha yakından gelen zayıf, boğuk bir ses duydular. 'Umurunda bile değildi.'

'Kimin umurunda değildi?'

'Babamın. Ben ölmek üzereydim ama o umursamadı.'

'Danny, yemin ederim ki o kadar ciddi yaralandığını fark etmemiştim, yemin ederim.'

'Ben ölüyordum ve sana seslendim. Sana seslendim ama sen beni duymadın ve geri gelmedin.'

Frank, 'Danny...' diye bir cümleye başlayacak oldu ama ağlamamak için susmak zorunda kaldı.

'Seni affetmemi istiyorsun ama olanları umursamadın ve seni, asla ve asla, affetmeyeceğim. Umarım ömrünün sonuna kadar her gün benim ölü yüzümü görürsün ve öldüğünde cehenneme gidersin.'

'Danny, Yüce İsa adına...'

'Hiç kimsenin adına değil, baba. Sadece kendi adına. Bütün hayatımı elimden aldın, çünkü umursamadın bile. Ve umursamamak günahların en büyüğüdür.'

Frank cama doğru bir adım attı. Margot giysisinin omzundan onu yakaladı ve 'Frank, hayır,' dedi ama o kolunu kurtarıp cama dokununcaya kadar yaklaşmaya devam etti.Danny bembeyaz yüzü ve doğrudan gözlerine bakan bakışlarıyla, avluda, olduğu yerde duruyordu.

BELONGS TO KAATUS TEAM

Nevile, 'Dikkatli ol, Frank. Olanlar yüzünden tamamen şoke olmuş durumda. Durumun daha da kötüye gitmesini istemezsin.'

'Daha ne kadar kötü olabilir? Ölmesine sebep oldum ve beni affetmiyor.'

'Şimdilik. Ona zaman tanı.'

'Zaman mı? Ne zamanı? Sahip olduğu tüm zamanı elinden aldım onun.'

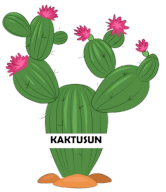
Nevile, 'Frank,' diye uyardıysa da Frank onu dinlemeyerek kapı kolunu tutup, kilidi açtı. 'Frank, bunu yapman doğru olmayabilir.'

Frank, kapının bir kanadını iterek açtı. Dışarı çıktığında, avluda hiçbir şey yoktu. Hafif esintinin, öğleden sonrasının kasvetli aydınlığının ve keskin okaliptüs kokularının dışında hiçbir şey.

'Bilmiyordum, Danny,' diye fısıldadı Frank. San Gabriel dağlarında gök gürüldedi. 'Çok üzgünüm, Danny, bilmiyordum.'

Oturma odasına geri döndü. Margot odanın diğer köşesinde sırtı dönük halde dikiliyordu. Nevile ellerini tuttuğu Lynn'in yanında oturuyordu.

Frank sordu, 'Şimdi ben ne yapacağım?'

Dokuz

'Danny zamanla seni affedecektir,' dedi Nevile.

Frank, Nevile'e Mercedes'inin tavanında imzaladığı çeki verirken, 'Bunu haketmediğin söylenemez,' dedi.

'Bilemiyorum, Frank. Hala yanlış giden birşeyler olduğunu düşünüyorum. Daha önce de kendini gösterenler olmuştu ama bu görüntüyü başkalarının da görebildiği ilk oluyor.'

'Belki de Danny toprağa verildikten sonra tekrar denemeliyiz. Belki o zaman olanları kabullenmiş olur.'

'Cenaze ne zaman?'

'Çarşamba sabahı. Meşelik'de. Katılmak istersen, seni de orada görmek isteriz.'

BELONGS TO KAKTUS TEAM

'Belki gelirim. Teşekkürler. Bunun için de teşekkürler,' dedi çeki sallayarak.

Nevile arabasıyla uzaklaşırken, Frank onun gidişini izledi. Yeniden evden tarafa dönüğünde Margot ve Lynn'in evden çıkmakta olduğunu gördü. Lynn elindeki mendili ağzına bastırmış kendine hakim olmaya çalışırken, Margot yüzünde sakın yaklaşmaya kalkma diyen bir bakışla onu uyardı.

'Lynn'i eve bırakıp sonra da annemlere gideceğim.'

'Tamam. Ne zaman gelirsin?'

'Bilmiyorum. Belki kalırım. Açsan kalan makarna dolapta.'

'Margot...'

'Söylenecek birşey yok, Frank. Bugün olanlara inanmakta zorluk çekiyor olsam da olan oldu ve bunun üzerinde düşünmeye ihtiyacım var.'

'Nevile'in dediklerini duydun. Danny yaşadığı şokun etkisinde ve ne dediğini bilecek halde değil.'

'O öldü, Frank, ve hala seni affetmiyor. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?'

Frank ne diyeceğini bilemeden dikilirken Margot arabasını bahçeden çıkardı ve bir kere bile dönüp arkasına bakmadan lastikleri ciyaklatarak hızla Hollywood Bulvarına doğru yola çıktı

Frank eve dönmek üzere arkasına dönerken sokağın köşesinde beliren gri renkli bir Ford Taurus gördü. Evin hemen önünde bir yere parkeden aracın içinden Teğmen Chessman ve Dedektif Booker çıktı.

'Bay Bell! Sizi evde yakaladığıma sevindim!'

'Merhaba, Teğmen. Sizin için ne yapabilirim?'

Teğmen Chessman bahçeye giren yolda ilerlerken cebinden not defterini çıkardı. 'Umarım birşeyi bölmemişimdir. Hala açıkta kalan bir kaç nokta var ve belki hafızanızı biraz daha zorlayabiliriz diye düşünmüştüm.'

'Teğmen, size gördüğüm herşeyi anlattım.'

'Evet, anlattınız. Ama hala patlamadan hemen sonra gördüğünüzü söylediğiniz şu kadının kim olduğunu saptamakta zorlanıyorum. Diğer bütün görgü tanıklarının kimliklerini belirledim. Hatta patlamadan önce ve sonra tam olarak nerede olduklarını da saptadım. Ama bu kadın tam bir sır- Bayan X.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kim olduğunu, orada ne yapmakta olduğunu ve neler görmüş olabileceğini bulamıyorum.'

'Üzgünüm,' dedi Frank, 'Size nasıl yardım edebilirim bilmiyorum. Ben ona iyi olup olmadığını sordum, o da bana. Konuştuklarımız bundan ibaretti. Ben bir memura adresimi vermek için arkamı döndüm, geri döndüğümdeyse o gitmişti.'

'Onunla ilgili hafızanızda yer eden herhangi birşey var mı? Herhangi bir şey?'

'Bir altmışbeş boylarında ve yirmili yaşlarının ortalarındaydı, sanırım. Ve kısa saçlıydı.'

'Üzerinde nasıl bir giysi vardı?'

'Sade, sıradan bir elbise. Yanlış hatırlamıyorsam, krem rengi ya da sarı.'

'Ve tek ayakkabısı vardı. Ne tür bir ayakkabı olduğuna dikkat ettiniz mi?'

'Terlik ya da sandalet gibi bir şey. Atkılı ipleri olanlardan. Kahverengiydi, sanırım.'

'Tamam, hatırlayabildiklerinizin hepsi bu mu? Ayırdedici herhangi bir takısı yok muydu? Size garip gelen herhangi bir şey söyledi mi?'

'Hayır, üzgünüm.'

Teğmen Chessman bir elini Frank'in omzuna koyarak, 'Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bay Bell. Sizden o sabahı tekrar gözünüzde canlandırmanızı rica edeceğim, eğer o kadınla ilgili herhangi birşey – gerçek anlamda aklınıza gelebilecek herşey – olursa, lütfen bizi arayın.'

'Şüphelilerden biri değil, değil mi?'

'Hayır, hayır. Sadece soruşturmanın eksik kalmaması için. Soruşturmayı her yönüyle tamamlamak bizim için çok önemlidir.'

Teğmen Chessman ayrılınca, Frank eve döndü. Avluya çıkıp etrafı kolaçan etti ama Danny'nin orada bulunduğuna dair en küçük bir iz bile yoktu. Danny, ya da psişik izi, ya da her neyse. Dağların üzerindeki bulutlar dağılmaya başladı ve aniden güneş çıktı ama Frank hala titriyordu.

Hayatında anlam veremediği birşeyler döndüğü gibi tedirgin edici bir hisse kapıldı. Kendisini eve erken gelip de masanın üzerinde yabancı birine ait araba anahtarlarıyla karşılaşan ya da telefona cevap verdiğinde karşı tarafın sessiz kaldığı, aldatılan

bir eş gibi hissediyordu. Sanki herkes ondan daha fazlasını biliyor gibiydi. Teğmen Chessman neden Astrid'in bulunmasına bu kadar önem veriyordu? Nevile'e göre "yanlış giden şey" neydi? Astrid neden kim olduğunu ısrarla kendisinden saklıyordu?

Teğmen Chessman'a Astrid'le görüştüğünü söyleyebilirdi. Söylemeliydi de. Ama Astrid'in kimliği onun bildiği ve ondan başka hiç kimsenin bilmiyor gibi göründüğü tek şeydi ve nedenini kendisi de bilmemesine rağmen, bunu kendine saklamayı tercih ediyordu. En azından şimdilik.

Telefon çaldı. Arayan Mo'ydu.

'Nasıl gidiyor, eski dostum?'

'Olabileceği kadar boktan.'

'Haberleri izledin mi? Bu Dar Tarıki manyakları ahlaka aykırı bütün TV programlarının yayından kaldırılmasını, aksi takdirde, 11 Eylül'den bu yana görülmüş en büyük terör eylemini gerçekleştireceklerini açıklamışlar.'

'Ne istemişler? Bu saçmalık. "Ahlaka aykırı" derken neyi kastediyorlar, Tanrı bilir. Hemen hemen her TV programında ahlaka aykırı şeyler ekrana geliyor. Pembe dizilerde, hatta polis programlarında bile. Kötüyü göstermeden, iyinin kötüyü yendiğini nasıl gösterebilirsin?'

'Öyle de olsa, ültimatom bu.'

'Pekala, TVciler nasıl karşıladı bu durumu?'

'Sence?...Başsız tavuk gibiler.'

Frank, Sherman Oaks'a, kocası Smitty ve üç çocuğuyla birlikte, Stone Canyon Bulvarı'nda köşe başında, büyük ama darmadağın bir evde yaşayan kızkardeşi Carol'u görmeye gitti. Ön taraftaki bahçe her zaman çocukların scooterları ya da Action Man oyuncaklarının, evin park yerine giden yol ise Smitty'nin muhtelif parçaları sökülmüş, krikonun üstünde duran '68 model Plymouth Baracuda'sının işgali altında olurdu.

İçeri girip, mutfakta, elinde bir tava, estofado yapmaya çalışan kızkardeşini buldu. Berbat bir aşçıydı, bu da Frank'in çok sık ziyarete gelmemesinin sebeplerinden biriydi. En son ziyaretinde acılı kremalı tavuk göğsü kızartması yemiş ve sonraki günü tuvalette çömelmiş zangır zangır titreyerek ve bir an önce ölmek için dua ederek geçirmişti. Smitty ve çocukların ise bu kadar süre nasıl hayatta kaldıklarına hala inanamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elindeki yeşil ve kırmızı biberleri doğrarken ona bakıp, 'Bok gibi görünüyorsun,' dedi. Gözleri Frank'inkiler gibi kahverengi ama yüzü daha yuvarlak, burnu daha basık ve sanki kendisi şekillendirmiş gibi görünen büyük bukleleri ile, iri yapılı bir kadındı.

'Sanırım, bu olayla bizim de sonumuz geldi. Margot'yla benim, yani. Anlayacağın, işler bozuk.'

'Hey – ikiniz de hala şoktasınız.'

'Üçümüz de.'

'Üçünüz de mi?'

'Ben, Margot ve Danny. Bugün bir ruh çağırma seansı yaptık. Belki şu İngiliz'in adını duymuşsundur, Nevile Strange, psişik dedektif. Şu bombalamalarda polise yardım eden adam.'

'Bir ruh çağırma seansı mı yaptınız? Tanrı aşkına Frank bu saçmalıklara inanmadığını sanıyordum.'

'İnanmam. Yani inanmazdım. Bugüne kadar. Danny'yi gördüm. Onu gerçekten gördüm ve sesini duydum.'

Mutfağa Smitty girdi. Carol'dan yaklaşık beş santim daha kısa, seyrekleşmekte olan dik sarı saçları, parlak mavi gözleri ve her zaman şaşırmış gibi bakan bir yüzü vardı. Üzerinde KÜFÜR KENDİNİ İAFDE EDEMEYENLERİN SIĞINDIĞI SON LİMANDIR yazılı bir tişört vardı. Kesme tahtasından bir dilim kırmızı biber aşırıp, yamru yumru dişleriyle çiğnemeye başladı.

'Seans lafı mı duydum?'

'Evet,' dedi Frank, 'Cedars'da ortalığa bakınırken, Nevile Strange denen şu adamla karşılaştım. Ölülerle temas kurabildiğini söyledi, ben de Danny'yle konuşup konuşamayacağımızı sordum. Sanırım Danny'nin beni affettiğini duymak istedim... Aslında, Margot'nun Danny'nin beni affettiğini duymasını istedim.'

'Affedecek ne var ki,' diye karşı çıktı Smitty, ' Tanrı aşkına bir bomba infilak etti. Bunlar bir yana, şu seans! Ne üçkağıtçılık ama!'

'Bunun üçkağıt olduğunu sanmıyorum.'

'Ya? Benim valide, peder tahtalı köyü boyladıktan sonra bir seansa gitti. Medyum da anneme babamın onu cennette beklediğini, tekrar kavuştuklarında da tıpkı eski günlerdeki gibi bütün gece dans edeceklerini söylemiş. Tabi hepsi zırvalık, çünkü

peder Incheon'da iki bacağını birden kaybetmişti. Gerizekalı hödük bir tankın çok yakınında duruyormuş.'

Carol, başından savmak ister gibi bir hareket yapıp Smitty'ye aldırmayarak, 'Gerçekten Danny'yi gördün mü?' diye sordu.

'Arka bahçede. Seni şimdi nasıl görüyorsam, onu da öyle gördüm. Hepimiz gördük.'

Bir dilim biberi daha ağzına atan Smitty, 'Ciddi misin?' diye sordu.

'Ölümünün tamamen benim hatam olduğunu ve cehenneme gitmemi istediğini söyledi.'

Smitty başını sallayıp, 'Hadiii, bunu ciddiye alacak halin yok herhalde. Birşey gördüğünü de sanmıyorum. Olsa olsa optik bir yanılsamadır. Medyumların işi bu. Yanıltmak. Optik ve finansal yanıltmalar. Adama para vermedin,değil mi?'

Günün son ılık anlarında arka bahçede oturup bira içtiler ve kraker yediler. Carol'ın üç oğlu yabani otların arasında yuvarlanarak, uzay ninjacılığı oynadılar.

'Margot'yu kaybetmeyeceksin, inan bana. Her zaman biraz içe dönük değil midir zaten? Kafasının içindekilerle yüzleşmek için biraz zamana ihtiyacı var, bence.'

'Belki de haklısındır. Ama evliliğimizden sanki bir daha asla geri gelmeyecek bir şey eksildi gibi geliyor.'

'Hayat böyle, Frank. Devamlı geri getiremeyeceğimiz şeyleri kaybediyoruz.'

Frank Carol'a baktı. Neden bahsettiğini çok iyi anlıyordu. Carol ondokuz yaşındayken lise aşkı Nick Vereno'yla evlenmiş ve ailesinin onu daha önce hiç görmediği kadar neşe dolu biri olup çıkmıştı. Hatta yedi ay boyunca neredeyse güzelleştiği bile söylenebilirdi. Ama bir gece Nick eve dönmedi. Bir hafta sonraysa başka biriyle karşılaştığını söyledi. Yirmisekiz yaşında, göğüsleri cerrahi müdahaleyle büyütülmüş, bir egzotik dansçıyla, iki yaşındaki çocuğu da cabası. Carol'ın yaşama sevinci de bir evden son kez çıkarken kapatılan ışıklar gibi sönüvermişti.

Smitty elindeki Coors'u kafasına diktikten sonra 'Bence ne yapman lazım biliyor musun, Frank? Şu Nevile denilen herifi yaptığını bir daha yapması için ikna etmelisin. Eğer olanlar gerçekse, tekrarlanabilir. Ama bir ıstakozuna bahse girerim ki tekrar yapamayacaktır,' dedi.

BELONGS TO KAATÇS TEAM

'Yemeklerden söz açılmışken, acaba bir yanık kokusu alıyor olabilir miyim?' diye sordu Frank.

'Lanet olsun,' diye fırladı Carol, 'Su eklemek gerektiğini unuttum.'

O telaşla içeri koşarken, Smitty hiç istifini bozmadan birasını yudumlamaya ve salıncakta sallanmaya devam etti. 'Belki de hem senin hem de Margot'nun bir ara vermeye ihtiyacınız vardır.'

'Ara?'

'Yani, ilişkiniz yolunda gidiyor olsaydı, Danny'ye olanlar yüzünden seni suçlamazdı. Belki biraz geri çekilip, işlerin nerede yanlış gittiğini bulmaya çalışmalısınız. Bir bakarsın evlisindir, sonra bir de bakarsın ki evlilik evlilik olmaktan çıkmış. Carol Nick'le evliydi ve o yakışıklı ve etkileyici biriydi ve Carol sonsuza kadar ona karşı birşeyler hissetmeye devam edecek çünkü o istediğine inandığı herşeye sahipti. Bizim aramızdakiyse bambaşka bir yakınlık, öyle ki ben nerede bitiyorum o nerede başlıyor bunu anlamak imkansız.'

Elindeki birayı bitirip, teneke kutuyu önce elinde sıkıp buruşturdu sonra da çöp kovasına fırlattı. 'Margot'ya saygısızlık olarak alma ama o her zaman fazla ciddidir, oysa sen beş dakika ciddi ol deseler başaramazsın.' Burnunu çekti. 'Beni dinle, Frank. Fazla zorlama. Kendine bir şans tanı. O kendini parçalanmış hissediyor ve bu parçaları yeniden bir araya getirmeye çalışıyor. Sen de aynını yapıp, nasıl bir yapıştırıcı olursa olsun birşeyler bulup kendini toparlamalısın.'

Frank ve Smitty beraber o kadar çok Coors içtiler ki Frank geceyi kanepede geçirdi. Saat iki otuzüçte evin golden retrieverlarından biri gelip yüzünü yalamaya başlayınca, tiksintiyle bağırarak uyandı. Köpek bir yandan kuyruğunu sallamaya devam ederken bir yandan da kapıya kadar koşup koşup geri yanına geliyor, dışarı çıkmak istediğini anlatmak istiyordu.

Sarsak adımlarla mutfağın kapısına kadar gidip, köpeği dışarı bıraktı. Ay ışığı o kadar parlaktı ki gökyüzü ve her yer gündüz gibi aydınlıktı. Orada bir an dikilip Danny öldüğünden beri duyduğu onca tavsiyeyi düşündü. Sanki bütün dünya işi gücü bırakıp onun şimdi ne yapması gerektiğini düşünür olmuştu. Uzun gölgelikli beysbol şapkalı adam, Nevile Strange, Teğmen Chessman, Smitty.

Kendine biraz zaman tanı. Yolu geç ve bir daha geri dönme.

Carol arkasından ona yaklaştı ve koluna girdi, 'İyi misin?'

'Bilmiyorum. Sanmıyorum.'

Sonraki sabah, kömürleşmiş domuz pastırması ve sarısı patlatılmış sahanda yumurtadan ibaret bir kahvaltıdan sonra, Frank Carol'la öpüştü, Smitty'yle tokalaştı ve çocuklara beşer dolar verdikten sonra evine gitti. Margot'nun cipi evin girişindeydi. Eve girdi ve Margot'yu oturma odasının ortasında, kollarını göğsünde kavuşturmuş yapılacak açıklama için sabırsızlanan bir ilkokul öğretmeni gibi beklerken buldu.

'Merhaba,' dedi 'İyi misin?'

'Sence iyi mi görünüyorum?'

Akşamdan kalma aklıyla ona odaklanmaya çalıştı. 'Emin değilim. Neden sen söylemiyorsun?'

'Hayır, hiç de iyi değilim. Hatta çökmüş durumdayım. Bana ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum, Frank. Her zaman alaycı bir yönün olduğunu biliyordum. Bunun komedi yazarlarında olması gereken bir özellik olduğunu düşünürdüm. Ama hiç zalim bir insan olduğun aklıma gelmezdi.'

Frank bir türlü Margot'nun ne demek istediğini anlayamıyordu. Odanın ortasına doğru ilerleyip, Margot elleriyle etrafını işaret edene kadar da anlayamadı. Margot'nun gözlerinden yaşlar akıyordu.

Beyazda İzlenimler'inin her birine kırmızı sprey boyayla yüzler çizilmişti. Bir tanesine bir gamalı haç çizilmiş, bir diğerine boydan boya OROSPU yazılmıştı. Bir üçüncüsünde kaba saba bir vajina resmi, diğerindeyse AFFETMEK?? yazıyordu. Tabloları boyamakta kullanılan tüp beyaz koltukların birine fırlatılıp atılmış koltukları da lekeleyip batırmıştı.

'Tanrı aşkına – bunu kim yaptı?'

Margot inanmayan gözlerle ona bakıp, 'Bunu kim mi yaptı? Bunu kimin yaptığını bana mı soruyorsun?'

'Hey, herhalde bunları da benim yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi?

'Başka kim olabilir, Frank? Başka kimsede anahtar yok, başka kimse alarm şifresini bilmiyor ve başka hiç kimse resimlerimin benim için ne kadar değerli olduğunu da bilmiyor.

BELONGS TO KAATÇI TEAM

Başka kimse resimlerimden senin kadar nefret etmiyor ve başka kimse Danny'nin ölümünden seni sorumlu tuttuğum için bir Nazi ve bir fahişe olduğumu düşünmüyor.'

Frank ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi.

'Buradan gitmeni istiyorum, Frank. Ne cehenneme gittiğin umurumda değil. Cenazeye gelebilirsin ama ondan sonra seni bir daha görmek istemiyorum. Bu konu çözülene kadar bir daha yüzünü görmek istemiyorum.'

'Margot, yemin ederim bunu ben yapmadım. Dün gece burada bile değildim. Carol'lardaydım.'

Margot, bir eli başının üstünde sanki ömrünün en önemli kararını vermek üzereymiş gibi bir süre hareketsizce dikildi.

'Margot... gerçekten benim bunu yapabileceğime inanıyor musun? Evet, geçen gece sana çok kızmıştım ama bu nefretten değil çaresizliktendi. Sana ihtiyacım var Margot. Senin de bana ihtiyacın var. Bu konuyu konuşmalıyız.'

'Hayır,' dedi Margot, 'Konuşmayacağız. Tek istediğin, Danny'ye yaptıklarını unutmayacağım için beni cezalandırmak. Evet, seni affedebilirdim. Seni affetmeye başlamıştım bile. Ama bu sana yetmedi, değil mi? Sen benden hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekliyorsun.'

'Margot...'

'Şimdi gidiyorum, Frank. Saat üç gibi döneceğim ve döndüğümde seni burada bulmak istemiyorum. Lütfen.'

Çıkıp gitti ve Frank oturma odasının ortasında, kırmızı boyayla mahvedilmiş resimlerin ortasında kalakaldı. Sanki bu sabah paralel bir evrende uyanmıştı. Gece Carol ve Smitty'nin evinde kalmamış mıydı? Köpek yüzünü yalamıştı. Ay ışığında apaydınlık bahçede bir süre dikilmişti. Yoksa bunlar olmamış mıydı? Belki de buraya gelip Margot'nun Beyazda İzlenimler'ini boyamıştı.

Tablolardan birine yaklaşıp üzerindeki gamalı haça dokundu. Kırmızı boya hala tam olarak kurumamıştı yani üç dört saatten daha eski olamazdı. Bir şekilde bunu yapanın kendisinin olmadığından emindi. Bunu kendisi yapmış olamazdı.

Peki, o zaman kim yapmıştı?

BELONGS TO KAITOS TEAM

On

'Joe başka bir bombalama daha olmazsa hiçbir koşulda programı ertelemeyeceklerini söylüyor ama bence erteleyecekler,' dedi Mo.

'Bu delilik. Ne yapacaklar? Sonsuza kadar Rebecca of Sunnybroook Farm'ı mı yayınlayacaklar?'

'Frank, herkesin ödü patlıyor. Çark-ı Felek yayınının ortasında bir bomba daha patlarsa ne olacak? Görevimiz Tehlike film setini havaya uçurup Tom Cruise'u öldürürlerse, ne olacak? Sigorta şirketleri Napolyon'un Moskova'dan kaçtığı gibi, televizyon ve sinema sektöründen kaçıyorlar.'

Lizzie Fries bir More daha yaktı ve dumanı burun deliklerinden dışarı verdi. 'Belki sempatik bir Taliban karakteri yaratıp, kadınlara da burka giydirebiliriz.'

'Iowa'da mı?'

'Sadece bir fikirdi,' dedi Lizzie. Altmış iki yaşında bir deri bir kemik bir kadın olan Lizzie'nin portakal rengi boyalı kabarık saçları, kemik yapısı çarpıcı bir yüzü ve kertenkelelere benzer bir derisi vardı. Her zaman pantolonlu takımlar ve fırfırlı bluzlar giyer ve kocaman küpeler takardı. Yirmili yaşlarında Lucille Ball'ın kendisinin bile veliahdı olarak gördüğü ve gösterdiği bir komedyen ve şarkıcı olmasına rağmen, alkol ve uyuşturucu alışkanlığıyla, başından geçen dört başarısız evlilik güzelliğini kaybetmesine yol açmıştı. Ama bütün bu olaylara rağmen espri anlayışını kaybetmemişti.

'Pekala, durum nedir?' diye sordu Frank, 'Sonraki bölümü yazmamızın herhangi bir manası var mı? Eğer yayınlamayacaklarsa gidip golf oynasak da olur.'

'Senin gelmene zaten gerek yok. Lizzie ve ben hallederiz. Sana e-postayla bir kopyasını yollarız sen de evde kimsecikler yokken ortadan kaldırabilirsin.'

'Keşke dediğin gibi olabilseydi. Margot beni evden attı.'

'Ne yaptı?'

'Evden attı,' diye tekrarlayan Frank, seanstan ve tablolardan bahsetti.

Lizzie havaya bir duman bulutu savurduktan sonra 'Bunları yapanın sen olmadığından emin misin? Mesela ben bazen ge-

BELONGS TO KAATÇI TEAM

celeri kan ter içinde uyanıp duvarlara gamalı haçlar ve vajinalar çizmemek için kendime zor hakim olurum.'

'Ben yapmadım, Lizzie. Kim olabileceği hakkında en küçük bir fikrim yok ama ben değildim.'

'Bu seans da neyin nesi, Frank?' dedi Mo, 'Dostum, bence sinirlerin olanlara daha fazla dayanamayacak. Neden gelip bir süre Naomi ve benimle kalmıyorsun? Sadece aklını toparlamana yetecek kadar.'

'Tanrım, tam da ihtiyacı olan şey,' dedi Lizzie, 'Tavuk çorbasıyla modası geçmiş Zero Mostel esprileri.'

'Teklifin için teşekkürler,' dedi Frank, 'Sanırım bir süre kendi başıma kalmam daha iyi olur.'

'Aptalca birşeyler yapmaya kalkmazsın, değil mi?

'Ne? Küvete oturup içine saç kurutma makinesi atmak gibi mi? Hayır, Mo. Aptalca birşey yapmak gibi bir niyetim yok. Sadece kafamı toplamaya ihtiyacım var.'

Arabasına binip Venice'e kadar gitti. Araçtaki radyoda, NBC'nin CEO'su teröristlerin tehditlerine boyun eğmemek konusundaki kararlılıklarını tekrar ediyordu.

'Amerikan Anayasası'nın en temel konusu ifade ve basın özgürlüğünün garanti altına alınmasıdır. Biz NBC olarak bu özgürlüğe her türlü maddi zenginlikten daha fazla değer veririz. Manyak bir azınlığın kurucu atalarımızın bize sağladığı özgürlük mirasını ortadan kaldırmasına müsaade etmeyeceğiz.

'Öte yandan, çalışanlarımızı ve sahip olduklarımızı koruyabilmek için gereken herşeyi de yapacağız. Her ne sebeple olursa olsun NBC binalarına girmek isteyen herkes detaylı bir aramadan geçirilecektir. Bu uygulama gecikmelere sebep olsa da dikkatli olmak adına ödememiz gereken bir bedel olarak buna katlanmak zorundayız.'

Haber spikeri Will Chase, 'Bu cesur açıklamalara rağmen Hollywood'da kör bir panik dalgası dolanmaya devam ediyor. Aralarında Fox, Universal, Sony, Warner Brothers, MGM/Pathé ve Burbank'deki Disney'in de bulunduğu TV istasyonları ve stüdyoların güvenliği için diğer bölgelerden takviye polis ve emniyet görevlileri getirildi. Televizyon ve sinemanın tanınmış yüzlerinin sıkça boy gösterdiği mekanlardan yapılan açıklamalara göre her yerde müşteri sıkıntısı yaşanıyor. Bugün Beverly

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hills Otel'inin golf sahası bir "anıt mezara," Rodeo Drive ise bir "hayalet kasaba"ya benzetildi. Özel güvenlik şirketleri koruma ve güvenlik uzmanı talebini karşılayamadıklarını bildirirken, Florida merkezli, "bombalara dayanıklı" gizli zırhlı araç üreticisi Armet, zengin, ünlü ve korku içindeki Hollywood'luların, üretmekte oldukları bu tür araçlarla ilgili yoğun bilgi talebine karşılık veremediklerini açıkladı.

'TV ve sinema endüstrisinin korku içinde olduğuna ve çok yakında yeni bir bombalama olayıyla karşılaşılacağına şüphe yok. Asıl sorun bir sonraki saldırının nerede ve ne zaman olacağı.'

Frank arabasını Astrid'in dairesinin önüne park etti. Bir süre doğru şeyi yaptığından emin olmak için direksiyonda oturup düşündü.

Hala oturduğu yerde bir karara varmaya çalışırken bir anda köşede daha önce karşılaştığı, uzun gölgelikli beysbol şapkalı, yaşlı adam belirdi. Üzerinde rengi solmuş sarı bir tişört ve vişne çürüğü renkli bir jogging pantolonu vardı. Yaşlı adam bir sağa bir sola bakarak etrafı kolaçan ettiği bir anlık bir duraksamadan sonra sanki rüzgarın estiği yönü tayin etmek istermiş gibi parmağını yalayıp havaya kaldırdı. Sonra sallana sallana Frank'in arabasına doğru geldi ve eliyle cama vurdu.

'Nasıl gidiyor, Frank?'

'Pek iyi değil.'

'Sinirlerine hakim olmalısın, Frank. Sinirlerine hakim olamamanın kimseye faydası olmadı şimdiye kadar.'

'Sinirlerime hakim olamıyor değilim. Sadece ne yapmam gerektiğine karar veremiyorum. Hepsi o kadar.'

'Belki de buna karar vermesi gereken sen değilsindir.'

'Gerçekten mi? Kimin karar vermesi gerekiyordur o zaman?'

'Kader, Karma, adını sen koy. Bazen tarihin akışı içinde bir rol üstlenmek zorunda kalırız ama bundan haberimiz bile olmaz. Böyle durumlarda tek yapabildiğimiz ileri bir hamle yapmak ve düştüğümüz yolun bizi nereye götüreceğine bakmaktır.'

'Çarşamba günü tek çocuğumuzu toprağa veriyoruz.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşlı adam elini arabanın tavanına yasladı. Kararmış ve kırık tırnaklı parmaklarının her birinde gümüş bir yüzük vardı. Ayrıca idrar ve alkol kokuyordu.

'Her olayın ardında bir sebep yatar, Frank. Her zaman anladığımız ya da aklımıza yatan bir sebep olmasa da her şeyin bir sebebi vardır.'

'Pekala, sence ne yapmalıyım? diye sordu Frank. Bir yandan adamı tersliyor, bir yandan da ne diyeceğini merak ediyordu.

'Artık seçme şansın yok, Frank. Yolun karşısına geçtin ve geri dönüşün kalmadı.'

Frank yaşlı adamın haklı olduğunu biliyordu. Geri dönemezdi. Dün olanlar için bir şey yapılamazdı. Oturduğu yerden direksiyonundaki Buick amblemine bakıyor ve hayatın bir kilim gibi ayaklarının altından kayıp gitmekte olduğunu hissediyordu. Bir dakikalık bir sessizlikten sonra yaşlı adam öksürüp yere tükürdü. 'Bu bir onluk değerindeydi.'

'Ne?'

'Vicdani rehberlik. Uyarıları – özellikle de meşum uyarıları – bedava yaparım; bu benim insanlık görevim. Ama ruhani rehberlik için para ödemek zorundasın, üzgünüm.'

Frank cüzdanını açıp yaşlı adama yirmi dolar verdi. Yaşlı adam abanoz renkli dişlerini göstererek sırıttı. 'Cömert bir adamsın, Frank. Bir gün bu cömertliğinin karşılığını göreceksin. Belki bu sene değil. Önümüzdeki sene de değil. Ama hiç beklemediğin bir anda mutlaka karşılığını göreceksin.'

Kaldırımda yalpalaya yalpalaya yürüyerek bir sonraki köşede gözden kayboldu. Frank karşılaşmalarının bir tesadüften başka bir şey olmadığını düşündü. Zaten bütün gününü sahil boyunca dilenerek ve insanları rahatsız ederek geçiriyor olmalıydı. Hem "ilerlemek" nasıl bir vicdani rehberlik olabilirdi ki? Fal kurabiyelerinde bile daha iyi rehberlik örnekleriyle karşılaşabilirdi insan.

Frank arabasından inip Astrid'in kapısına kadar yürüdü ve zili çaldı. Bir dakika bekleyip cevap alamayınca tekrar çaldı.

Diafondan gelen ses 'Kim o?' diye sordu.

'Ben, Frank. Astrid'i görmek için gelmiştim.'

'Astrid? Burada Astrid adında biri yok.'

'Üç numaralı daire değil mi?

'Evet, üç numaralı daire.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Siz Carla olmalısınız. Ben dairenizi paylaştığınız arkadaşınızı görmeye geldim. Sanırım bana gerçek adını söylememiş.'

'Burada benim dışımda kimse yok.'

'Yani dışarıda mı? Ona bir mesaj bıraksam, iletebilir misiniz?'

'Hayır, bu dairede benden başka kimse kalmıyor demek istedim.'

'Özür dilerim ama bir ev arkadaşınız olmalı. Dün öğleden sonra onu evinizde ziyaret etmiştim.'

'Bir yanlışlık olmalı. Belki bir başka dairedir. Burada ben yalnız yaşıyorum.'

'Dinleyin – lütfen. Kısa kahverengi saçları ve mavi gözleri var. Ayak parmaklarına yüzük takan biri.'

Diafon bağlantısı kesildi. Frank tekrar tekrar zili çaldıysa da Carla cevap vermedi. Bir kaç adım geriye çekilip ikinci kata bakmaya çalıştı ama yeşil panjurlar kapalıydı. Sonunda dönüp tekrar arabasına bindi.

Bunlar da ne demek oluyor? Bir yanlışlık olmadığını biliyorum. Tabi Astrid gerçekten de burada yaşamıyor değilse. Belki de Carla'nın bir kaç gün Avrupa'da olacağını bir şekilde öğrenip ona sormadan daireye girmişti.

Asıl sorun, bu durumda Astrid'le bağlantı kurmasının imkansız olmasıydı. Telefon numarasını bilmiyordu. Hatta soyadını bile bilmiyordu. Birden bir daha onu hiç göremeyeceğini düşündü.

Gerisin geri Hollywood'a, Hollywood Drive'dan Sunset'e tırmanan hafif yukarı eğimli, kısa bir cadde olan Alta Roma Yolu'ndaki Sunset Marquis Otel'e döndü.

'Otelimizde ne kadar konaklamayı düşünüyorsunuz, Bay Bell?' diye sordu resepsiyonist. Sımsıkı örülü sarı saçları ve kocaman gözleri vardı.

'Emin değilim. En azından bir hafta olacağını tahmin ediyorum. Belki de ömrümün sonuna kadar. Şeye bağlı... şeye... kadere.'

'Kader,' diye tekrarladı resepsiyonist. Hiç de yadırgamış görünmüyordu, ne de olsa Sunset Marquis pek çok rock yıldızının gelip gittiği bir oteldi.

İkinci kattaki odası güneş gören sarı boyalı duvarlarında çiçek desenleri olan bir odaydı. Gün ortasının ılık esintisi içeri

girsin diye bütün pencereleri açıp buzdolabından aldığı kutu birayla çizgili tekli koltuklardan birine oturdu ve gözlerini kapattı.

Sinirlerine hakim olmalısın, Frank. Sinirlerine hakim olamamanın kimseye faydası olmadı şimdiye kadar.

Birinin kapıyı çalmasıyla uyandı. Bir an nerede olduğunu hatırlayamayarak, kapının çalışma odasının kapısı, kapıyı çalanın ise Margot olduğunu düşündü.

'Saat kaç?' diye sordu. Ama tabi ki kapıyı çalan Margot değildi ve o Sunset Marquis'deki odasındaydı.

Kapı tekrar çalındı. Oturduğu yeden kalkıp kapıya bakmaya gitti.

'Evet?'

'Oda servisi.'

Kapıyı açtı. Gelen Astrid'di. Yanından geçip doğruca odaya daldı ve kendi çevresinde şöyle bir döndükten sonra 'Hey, güzel yermiş. Muhtemelen burada olacağını söyledi.'

'Kim?'

'Sekreterin.'

'Sekreterim mi? Ofisimi mi aradın?'

'Önce evine gittim ama karın bavullarını toplayıp taşındığını söyledi.'

'Margot'yla mı görüştün?' Frank ağzından çıkan soru farklı olsa da aslında Margot seni gördü mü? diye düşündü. Dar, beyaz tişörtünle ve ten rengi mini eteğinle ve ten rengi yüksek, sivri topuklu bileğe kadar gelen çizmelerinle, Margot seni gördü mü?

Astrid güldü. 'Evet, Margot'yu gördüm. Neler geçti aranızda sizin?' Margot'nun benimle-bu-tonda-konuşma tavrını takınıp, '"Frank'in nerede olduğunu bilmiyorum, canım, ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değil," dedi, ya da bu manada birşeyler işte.'

'Bir kez daha tartıştık. Şoktan olmalı, herhalde, ve üzüntüden. Herşey berbat halde. Danny'nin kaybının üstesinden gelmemiz çok zaman alacak gibi görünüyor.'

Astrid buzdolabını açıp, 'Kendime bir kadeh şarap alsam, ayıp olmaz, değil mi?' diye sordu.

'Tabi olmaz. İzin verirsen, ben ikram edeyim.' Bir şişe Chilean Rosé aldı, mantarını söküp bir kadehe doldurdu.

Astrid, kadehi kaldırıp, alaycı bir tonla 'Şerefine,' dedi. Frank ilk defa Astrid'in burnunun kemerinde dağınık halde kahverengi çiller olduğunu fark etti. Astrid içkisini sanki tam olarak ne düşündüğünü anlıyormuş gibi gözlerine bakarak içti.

'Seni arıyordum,' dedi Frank. 'Önce Carla'nın evine gittim.'

'Tahmin etmiştim.'

'Peki, ne demeye yaşadığın yerle ilgili yalan söyledin?'

'Orada yaşıyordum. Sadece artık orada yaşamıyorum.'

'Nereye taşındın o zaman?'

'Ne fark eder ki?'

'Belki de fark etmez. Belki de eski kafalılık ediyorumdur.'

Astrid koltuğa oturdu. Deri eteği o kadar kısaydı ki Frank mor iç çamaşırının oluşturduğu üçgeni görebiliyordu. 'Eski kafalı değilsin, Frank. Hem de hiç. Sadece kanatların var ama uçmayı öğrenmemişsin. Çok genç başarılı olmuş, çok genç evlenmiş, çok genç baba olmuşsun. Bütün bu sorumluluk. Bütün bu ağırlık. Hiç kendin olma şansın olmamış.'

'Bu o kadar da kolay değil. Kim olduğumu bilmezken nasıl ben olabilirim?'

Astrid uzanıp, çenesindeki gamzenin etrafında parmak ucuyla bir daire çizdi. 'Bence artık kim olduğunu bulmanın vakti gelmiş, ne dersin?'

'Çarşamba günü Danny'nin cenazesi var. Belki ondan sonra...'

'O gitti, Frank. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum ama artık bundan sonra ne yapacağına karar vermelisin.'

'Evet. Bunu anlıyorum. Sorun şu ki...' Kendini çok yorgun, aklının ise çok karışık olduğunu hissetti. Yutkunmakta bile zorluk çekiyordu. Bir süre sessizce oturup içkilerini içtiler. Sonra Frank 'Bir seans yaptık,' dedi.

'Ya? Ben de onu soracaktım.'

'İşe yaradı. Başardı. Nevile Strange. Gerçekten de temas kurmamızı sağladı.'

'Danny'nin ruhuyla konuşabildiniz mi?'

'Sadece konuşmak da değil. Danny'yi gördük, gerçek-

ten, pencerenin hemen dışındaydı. Hepimiz, ben, Margot, Margot'nun arkadaşı, ve Nevile, hepimiz gördük.'

'Bu inanılmaz. İşin içinde bir numara olmadığından emin misin?'

'Eğer bir numara varsa, nasıl birşey olduğu hakkında en ufak fikrim bile yok. Asıl problem Danny'nin beni affetmediğini söylemesiydi.'

Astrid bu esnada Frank'in çenesini okşamaya devam ediyordu. Sonra elini saçlarının arasına daldırdı. 'Bundan dolayı kendini suçlamamalısın. Nevile eninde sonunda bir dolandırıcı.'

'Astrid Danny'yi kendi gözlerimle gördüm.'

'Gördüğünü sandım. Belki de sadece bir yansımaydı gördüğün, ya da öyle bir şey. Yani, gerçekten dışarıdaymış gibi görünmüş olabilir ama ya Nevile Strange cam yüzeye doğru bir yansıtıcı kullanarak bir görüntü yaratmışsa.'

'Danny'ydi. Danny'nin görüntüsünü nereden bulacak?'

'Belki de bulmadı. Belki siz görüntünün Danny olmasını istediniz ve inandınız.'

'Yok, bunu yemem. Bir tür projeksiyon da olamaz. Hem yanında herhangi bir ekipmanı da yoktu. Bir çanta bile.'

'Belki gelmeden önce dışarıda ayarladı. Belki sizi hipnotize etti.'

Frank ayağa kalkıp bir bira daha açtı. 'Ben ne gördüğümü biliyorum, Astrid.'

'Ve Danny seni affetmedi.'

'Hayır.'

'Pekala, sence Danny seni neden affetmedi?'

'Çünkü onu arabanın arkasında bıraktım. O esnada kan kaybından ölüyordu. Bana seslendi durdu ama ben geri gelmedim.'

'Belki de Danny'nin ruhu seni affetmedi çünkü bu Nevile Strange'in sizi ikinci bir seans yapmaya ikna etmesinin yüzde yüz garantili bir yoluydu.'

Frank başını salladı. 'Ben de kendimi içten pazarlıklı sanırdım.'

'Sinsi hesaplar yapmıyorum, Frank. Sadece gerçekçi davranıyorum. Danny'yi kaybetmeden önce ölen insanların geri dönüp seninle konuşacaklarına inanır mıydın? Ruhlara inanır mıydın?'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Hayır.'

'İnsanlar öldükten sonra, tamamdır, sonları gelmiştir diye düşünürdün, değil mi?'

'Evet.'

'Ama şimdi fikrini değiştirdin, tıpkı çok sevdikleri bir yakınını kaybeden diğer insanlar gibi.'

'Ne gördüğümü, ne duyduğumu biliyorum, Astrid.'

'Öyle diyorsan... Ama Nevile Strange çok zeki biri. İnsanların beklentilerini nasıl yönlendireceğini iyi biliyor. Polisler de dahil. Gerçekten de insanların güneş gözlüklerinde psişik bir iz bırakacaklarına inanıyor musun?'

'Çok yorgunum Astrid.'

Koltuğun üzerinde dizlerinin üzerine dikilen Astrid, Frank'in elindeki birayı aldı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, 'Dinlenmelisin.'

'Hey!'

Bir an duraklayıp, Frank'in yüzüne baktı. 'Buna ihtiyacın var, Frank. Birinin seninle ilgilenmesine ihtiyacın var. Bir kere olsun, çevrendeki herşeyin sorumluluğunu almaktan vazgeç.'

Ona durmasını söyleyebilirdi. Ona gidip kendisini yalnız bırakmasını söyleyebilirdi. Ama bir şekilde, kendinde bu isteği ve gücü bulamadı. Gömleğinin kalan düğmelerini açmaya devam ettiğinde, karşı koymadı. Sadece sırtüstü uzanıp, sanki Astrid'in kendisini neden bu kadar arzuladığını söyleyebilirlermiş gibi, gözlerine baktı. Ama Astrid'in gözleri her zamanki gibi uçuk renkli, rüzgarlı bir gökyüzü kadar berraktı ve hiçbir şey ele vermiyorlardı.

Gucci kemerini açıp gömleğinin eteklerini pantolonundan kurtardı. Ellerini göğsünde gezdirip meme uçlarını parmaklarının arasında tutarak, 'Sıska adamları severim,' dedi. 'Kaburgaları. Aynı İsa gibi.'

Astrid, Frank'i yastıktan kaldırıp, gömleğini sırtından sıyırdı. Üç kez alnından öptü ve üç kez, 'Seni takdis ediyorum,' dedi.

Arkasını dönüp, Frank'in ayaklarına uzanarak parlak kırmızı çoraplarını çıkardı. 'Kırmızı çoraplar ne anlama gelir bilir misin? Cehenneme kadar gidip geri döneceğine.'

'Bunu bilmiyordum'

'Hiç cehennemde bulunmadın da ondan.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

Sonra fermuarını açıp, pantolonu çıkardı. Frank, Calvin Klein şortunun içinde sertleşmeye başladığını hissediyordu ama Astrid, pantolonu tamamen çıkarıp, katlayarak koltuğun arkalığına yerleştirene kadar bunu umursamadı. Sonra yanına oturup elini nazikçe şortunu üzerine koydu. Birbirlerinin yüzüne baktılar.

'Bu tür şeylere alışkın değilsin, değil mi?'

'Hayır.'

'Ara sıra başka insanların seninle ilgilenmelerine izin vermelisin. Onlara güvenmelisin.'

'Benden ne istiyorsun?'

'Sana anlatsam anlamazsın.'

'Bana bir şans ver.'

Astrid uzanıp önce burnunun ucundan sonra da dudaklarından öptü. 'Herşeyden önce benimle olmaktan zevk almanı istiyorum.'

'Sonra?'

'Şimdilik bu kadar.'

Daha fazla açıklama yapmaksızın Frank'in şortunu indirdi; böylece Frank'in nabzıyla birlikte atan kamışı havaya kalktı. Astrid, onun kamışını sol eliyle kavradı ve öyle bir sıktı ki, Başı mosmor kesilerek yarığı açıldı.

'Havva bir elmayla baştan çıkmıştı ama ben eriği tercih ederim' dedi gülümseyerek. Dilini Frank'in kamışına yapıştırıp, salyasıyla parıldayana dek çepeçevre yaladı. Başını geriye atıp, gözlerini Frank'e diktiğinde bir parça tükürük hala O'nun dil ucuyla Frank'in kamışını birleştiriyordu. Sonra Astrid onun dolgun ve buruş buruş testislerine ulaşana dek dilini kamışında kaydırdı. Her iki testisini de kaldırarak dudaklarının arasına alıp emmeye başladı. Frank parmaklarıyla saçlarını okşamak istedi ama Astrid sıranın onda olduğunu göstermek ister gibi sabırsızca kafasını salladı; onun yapması gereken tek şey bu anın tadını çıkarmaktı.

Astrid dilini tekrar yukarı doğru kaydırdı, sonra ağzını açıp onun kamışını ağzının derinliklerine kadar çekti; öyle ki Frank onun boğulacağını sandı. Ağzıyla ileri geri emerken dilinin ucu hafif hafif dokunuyordu. Frank gözlerini yumdu 'Tanrım' diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçirdi içinden; 'Bana neler oluyor? Bunca acı ve üzüntünün ortasında bu ne mutluluk?'

Astrid'in ona verdiği şey yalnızca cinsellik değildi. Gösterdiği yakınlık, çiçeksi kokusu ve onu önemsediğini hissettirmesiydi Frank'i etkileyen. Daha önce hiç sevişirken ağlamamıştı ama şimdi hissettiği duygulara karşı koyamayan Frank'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yavaş yavaş onu son bir kez daha içine çeken Astrid, sol eli hala kamışta doğruldu; dudakları parlıyordu, yüzü ışıl ışıldı.

'Ağlıyorsun' dedi, muzaffer bir edayla. 'Ağlayacağını biliyordum.'

Sağ eliyle çıkarmayı başardığı tişörtünün altından dantelli mor sütyeni ortaya çıktı. 'İşte bunu açmana izin veririm.' dedi Astrid. Frank sırtına uzanıp sütyeninin kopçasını açtığında yuvarlak dolgun göğüsleri hayranlık verici güzellikleriyle serbest kalarak hafifçe sallandılar. Kahverengi bir halkayla çevrelenen meme uçları taç yaprakları dökülmüş gibi geniş, güller gibi uçuk pembe renkteydi.

Frank, Astrid'in göğüslerine dokunmak için elini uzatsa da Astrid onun ellerini uzaklaştırdı. Onun dokunmasına izin vermek yerine Frank'in üzerine doğru eğildi ve meme uçları dikleşene dek Frank'in göğsünde gezdirdi.

Frank ona dokunmak için her elini kaldırdığında, Astrid onu ellerini indirmeye zorluyordu. Bir yandan sabırsızlanırken diğer yandan gittikçe daha fazla tahrik oluyordu. Kalp atışları öyle hızlanmıştı ki, kulaklarının uğuldadığını, tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordu.

Astrid deri mini eteğinin fermuarını açıp, halıya doğru bıraktı. Şimdi üzerinde minicik bir tangadan ve konçlu botlardan başka hiçbirşey kalmamıştı. 'Hadi bunu da çıkart' dedi külotunu göstererek.

Tekrar yatağa çıkıp, bacakları iki yanda Frank'in üstüne doğru tırmandığında, Frank kendini onun tangasının tam karşısında buldu, tereddüt etse de Astrid durmadan soluyarak yukarıdan ona doğru bakıp bekledi.

Frank kafasını kaldırıp 'Bunu yapabileceğimden emin değilim.' dedi.

Astrid kıpırdamadı, 'Öyleyse yapma.'

Frank onu belinden kavradı. Durmadan inip kalkan karnından yayılan sıcaklığı alnında hissetti. Verdiği kararın her şeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değiştireceğini biliyordu. Hayatı bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

'Artık geri dönüş yok, Frank,' dedi Astrid.

Frank, Astrid'in tangasının incecik bantlarını tutup, üzerinden sıyırdı. Ağdalı, tamamen tüysüz yarığı, olgun bir yemişe benziyordu. Belli belirsiz ayrılan dudaklarından pırıl pırıl parlayan ıslaklığını görebiliyordu.

Frank, bir kez daha ona dokunmak için hamle yaptıysa da Astrid onu bileklerinden yakalayıp kollarını uzaklaştırdı ve 'Bundan sonra tam teslimiyet istiyorum.' dedi. Sonra Frank'in kamışını kavrayıp bacaklarının arasına aldı. Frank'in gözleri sürekli Astrid'in üzerinde, bunları neden yaptığını anlamaya çalışıyordu ama Astrid hiç renk vermiyordu. Uzun süre Frank'in kamışı Astrid'in dudaklarının arasında bekledi, derken Astid başını arkaya atıp tavana bakmaya başladı.. Sonra yavaşça oturup, olabildiğince derinlere kadar Frank'i içine aldı ve zevkle inledi. 'Ahhhhh'

Frank uyandığında hava kararmak üzereydi. Gökyüzü koyu mavi mürekkep rengine bürünmüştü. Ağustos böceklerinin ve aşağıdaki havuzda gülerek, su sıçratarak eğlenen insanların seslerini duyabiliyordu. Nemini kaybetmiş cildinin esnemesi için yüzünü ovuşturdu.

'Astrid?'

Banyonun girişinde beliren Astrid'in üzerinde beyaz bir otel bornozu, elindeyse bir kadeh şarap vardı. Ensesindeki saçlar havaya dikilmişti ve gülümsüyordu.

'Uyandın demek?'

'Günlerdir böyle uyumamıştım.'

Yatağa kadar gelip yanına oturdu. Parmaklarını saçlarına daldırdı. 'Buna ihtiyacın vardı. Uzun zamandır.'

'Sanırım kendimi suçlu hissetmem gereken şeyler oldu.'

Bornoz serbest kalıp açılınca Astrid'in göğsünün alt kıvrımı görünür olmuştu. Frank'e uzatmalı bir öpücük verdikten sonra 'Öyle misin, peki?' diye sordu.

Frank bir süre düşününce ona doğruyu söyleyebileceğini fark etti. Margot söz konusu olduğunda böyle hissetmeyeli yıllar olmuştu. Ona onu ne kadar sevdiği gibi ciddi konularda hiç yalan söylememişti. Öte yandan tablolarından ne kadar etkilen-

diği, arkadaşlarını (özellikle de tel tel saçlarıyla her şeye maydanoz olan Helen Mitchell ve soluk borusuyla ilgili sorunları olan kocası Byron'ı) ne kadar sevdiği ve somon balıklı Pasifik pestolu makarnayı nasıl da güzel yaptığı konularında devamlı yalanlar söylemişti. Her nasılsa bu küçük yalanlar peri masallarında zamanla pencereyi kaplayan sarmaşıklar gibi yavaş yavaş ilişkilerini boğmuştu.

'Hayır,' dedi, 'Üzgünüm ama suçluluk hissetmiyorum.'

'Üzgün mü?'

'Danny için üzülüyorum. Margot için de. Ama bu değerli bir Çin porselenini kırmaya benziyor. Yapıştırmak için uğraşamaya değmez, en iyisi, en güzel haliyle hatırlamaya çalışmak.'

'Bu gece burada kalmamı ister misin?'

Uzanıp önü açılmış bornozunun altından omzunu okşadı. Astrid bu defa dokunmasına izin verdi.

'Sence kalmanı ister miyim?' diye sordu Frank.

Astrid o gece Frank'e, hakkında fanteziler kurduğu ama asla Margot'yla denemediği şeyler yaptı. Astrid'in hiç dinmeyen cinsel bir açlığı vardı ve hiçbir çekincesi yoktu. Frank her sevişmelerinden sonra arkasını dönüp uyumaya kalktığında kalçasının üzerinden ona sarılıp, tekrar kamışını okşamaya başlıyor dilini hafifçe kulağında gezdiriyor, 'Daha yorulmadın, değil mi?' diye soran kısılmış sesiyle karşılaşıyordu.

Geceyarısını biraz geçe Astrid diz üstü çökmüş, bacakları Frank'in yüzünün iki yanında, sırtıyla bir köprü kurarak elleriyle karyola başına tutunurken Frank onu yalıyor, ıslaklığı çenesinden akıyordu. Sabaha karşı saat ikide Astrid bir yandan parmağını Frank'in anüsünde dolaştırırken diğer yandan erbezi torbasını kanatıncaya kadar ısırdı. Saat dörtte, Frank, Astrid'in arkasına dolanmış, hırıldayarak, köpekleme pozisyonunda onu elde ediyordu. Saat altıyı çeyrek geçe gün ağarmak üzereyken, Astrid Frank'in üzerine tırmanıp, hülyalara dalmış gibi yavaş haraketlerle onunla sevişti.

Astrid saat sekizi biraz geçerken bütün ağırlığını üzerine vererek ve bir yandan da boynuna sokularak uyandırdığında Frank 'Lütfen Astrid, artık bittim,' diye yalvaracak kadar yorgundu.

'Merak etme, zavallı yaşlı adam, gitmem gerek, gece görüşürüz.'

Frank başını çevirmeye çalışırken, 'Sana nasıl ulaşacağım?' diye sordu.

Astrid, onu, bir, iki, üç kere öptükten sonra, 'Ulaşamazsın, ben sana ulaşırım,' dedi.

Astrid sutyenine uzanırken Frank itiraz edecek oldu ama Astrid 'Bana güvenmen gerekecek, Frank,' diyerek onu susturdu.

Yine de Frank, 'Bak bağlanmak istememeni anlıyorum ama hiç değilse acil birşey olursa diye bir telefon numarası bırak.'

'Ooo, acil birşey olursa diye, öyle mi?' diyerek bacaklarının arasına kıstırdığı çarşafla onu yeniden kızıştırdı Astrid.

Bunun üzerine yattığı yerden doğrulan Frank, 'Sen olağanüstü birisin, biliyor musun?' diyerek onu öptü.

'Ben diğer kızlardan farklı değilim, Frank. Kızların nasıl olduğunu unutmuş olan sensin. Tabi daha önceden bildiğini varsayarsak.'

Astrid giyinip, saçını tararken Frank onu seyretti. 'Bana hissettirdiklerin... çok farklı şeyler.'

Astrid'in buna cevabı, 'Biliyorum,' oldu. Olabilecek en nazik şekilde alnından öptü ve onu yatakta bırakarak odadan çıktı. Astrid gittikten sonra Frank sırtüstü uzandığı yatakta tavandaki motiflere bakarak *Süreç*'i hatırladı:

> Tabi ki içinde bulunduğumuz zamanın kumları ayaklarımızın altından akıp gitmekte. Bundan daha doğal ne olabilir? Bizleri başından beri burada tutan büyük muamma, 'Neden buradayız?' sorusudur. Korku. 'Neden buradayız?' Aslında çağlar boyu aklımızı kurcalamış olan sorunun cevabı aya atılan ilk adımdan beri gözümüzün önündedir. Buradan gitmek üzere buradayız.

28 Eylül Salı, Öğleden Sonra 3:27

Panaroma TV'nin sözde ziyaretçi odasına, hala boynunda duran makyaj havlusuyla fırtına gibi dalan Garry Sherman, 'Nasıl gidiyor millet?' dedi. Saçları bir karganın tüyleri kadar siyah, takım elbisesi safir mavisi, yüzü ise portakal rengiydi.

Formika kaplı bir masada oturmakta olan üç misafiri, ızgara

BELONGS TO KAOTIC TEAM

tavuk butları ve sandviçlerini yerken plastik bardaklardan şarap içiyorlardı.

'Fazla görgülüsünüz,' dedi Garry, 'Daha yediklerinizi birbirinize fırlatmaya başlamamışsınız bile.'

'Aslına bakarsan yanmakta olan bir ev gibi herşeyimizle uyum içindeyiz,' dedi Jean Lassiter. Gümüşi, kabarık saçlarıyla ellilerine yakın hoş bir kadındı. Somon pembesi bir takımla, gümüş rengi atkılı bir ayakkabı giymişti.

Garry yalancıktan tiksinerek, 'Duymak istediğim şeyler bunlar değil,' diye yüzünü buruşturdu. 'Tartışma istiyorum. Sataşma istiyorum. Kalıbına sığmayan egoları görmek istiyorum.'

'Oh, sanırım bu isteklerin fazlasıyla tatmin olacak,' dedi Dr. Fortensky. 'Çok kibar insanlar olmamız çok ciddi fikir ayrılıklarımız olmasına engel değil.' Dr. Fortensky '80'lerde moda olanlara benzer sarı gözlükleri olan ve tepesi kocaman bir kubbe gibi görünen kel kafalı bir adamdı.

'Doğru söylüyor,' diye araya girdi Sara Velman. 'Şu ana kadar cinsel tahakkümün tanımı konusunda bile anlaşabilmiş değiliz. Cinsel tahakküm sevgilinizi yatağa kelepçeleyip ıslak spagettiyle kamçılamak mıdır, yoksa kendi gömleklerini ütülemek zorunda bırakmak mı?' Sara Velman'ın modaya uygun kesilmiş parlak kahverengi saçları ve varlıklı bir ailenin Vassar eğitimli biricik kızı olmanın verdiği güvene dayanan iddialı bir tarzı vardı.

'Ben her zaman kelepçe ve spagettiyi tercih ederim,' dedi Garry.

Gözlüklü bir stüdyo asistanı kapıyı açıp, 'İki dakika, Bay Sherman,' dedi.

Garry odanın karşı duvarındaki aynaya kadar yürüyüp çenesini çıkartarak her iki profilden aynadaki görüntüsünü inceledi. 'Tamamdır. Sizleri sırayla stüdyodaki izleyicilere tanıtacağım. Yine sırayla kitaplarınızla ilgili bir kaç övgü dolu söz söyleyeceğim ve bu esnada bahsettiğim kitabınızın kapağı ekrana gelecek. Bundan sonra hepinize bugünün konusuyla ilgili ne düşündüğünüzü soracağım: Kadının Üstte Olması. İşte bu aşamadan sonra kenara çekilip sizin birbirinizi yemeniz için olaydan çıkacağım. Ne kadar açık sözlü olduğunuz ya da ne kadar bayağılaştığınız umurumda değil, koltuğunuzdan kalkıp birbi-

rinizin burnunu yumruklamadığınız sürece, tabi. Jerry Springer şovuna dönmeyelim. Zaten bütçem koruma tutmaya yetmez.

'Programın ortasına doğru reklamlara gireceğiz ve geri döndüğümüzde konukların sorularını cevaplayacağız. Bunların yarısı aptalca, diğer yarısı ise hayret verici düzeyde aptalca sorular olacak. Bakın bakalım seyircilerden birilerinin kendinden örnek vermesini sağlayabiliyor musunuz? Mesela "Kocama çırılçıplak ızgara yaptırıyorum," gibi.'

Dr Fortensky, 'Çıplak halde ızgara yaptıysan ne olur ki?' diye soru.

'Hiç,' dedi Jean Lassiter, 'Hatta bir de fırfırlı önlük takarsan hiçbir şey olmaz.'

'Size söylememiş miydim? Bütün erkekler gizliden gizliye kadın olmak isterler,' dedi Sara Velman. 'Her takım elbiseli erkeğin içinde hayali bir jartiyer vardır.'

Garry Sherman 'O zaman, herşey yolunda.' diyerek ellerini şaklattı. 'Haydi çıkıp kendimizi gösterelim.'

Garry katlanabilir sandalyeler ve stüdyo malzemeleriyle ağzına kadar dolu koridor boyunca konuklarına yol gösterdi. Sonunda kor gibi sıcak ve bir o kadar da parlak ışıklarla insanı sarhoş eden stüdyoya girdiler. Garry beyaz deri koltuğuna doğru ilerlerken yüzden fazla seyirci bir alkış, çığlık ve ıslık fırtınası kopardı.

Üç program konuğu da aynı anda stüdyo asistanları tarafından, yanlarına üzerlerinde birer bardak suyun hazır bulunduğu beyaz servis masaları yerleştirilmiş beyaz sandalyelere oturtuldular. İzleyiciler konuklara Maymunlar Cehennemi filminde, kafeslerde sergilenen insanlara gösterilen ilgiye benzer bir ilgiyle bakıyorlardı.

'Bunu neden yapıyoruz? Akılımızı kaçırmış olmalıyız,' dedi Sara.

Jean çok açık değil mi? der gibi elini salladı. 'Bunu kitap satabilmek için yapıyoruz, canım. Aklına daha iyi bir sebep geliyor mu?'

'Kitaplar kimin umurunda?' dedi Dr Fortensky, 'Bedava ılık beyaz şarap ve peynirli sandviç veriyorlar. Dönüş biletlerimiz de cabası. İnsan daha ne isteyebilir ki?'

BELONGS TO KAATÇI TEAM

Yönetmen kolunu havaya kaldırarak, 'Sessizlik lütfen,' dedi.

28 Eylül, Salı, Öğleden Sonra 3:41

The Garry Sherman Show'un çekimlerinin yapıldığı Stüdyo V'in hemen dışında Bill Dunphy ve Joan Napela fiberglastan yapılıp taş gibi görünecek şekilde boyanmış, İtalyan tarzı bir bankta oturuyorlardı. Bill şapkasının gölgeliğini iyice yüzüne doğru düşürürken, Joan teninin yanık rengini tazeleyebilmek için gözlüklerini çıkarmış güneşe karşı oturuyordu. Geçen bir kaç haftayı gece vardiyasında geçirmişti ve yavaş yavaş sarımtırak bir görünüme bürünmeye başladığını düşünmeye başlıyordu.

Park yeri Yunan tarzı sütunlar ve benzeri dekor malzemelerini taşımakta olan iki forklift dışında neredeyse bomboştu. Turlar iptal edildiğinden beri Panorama TV kompleksi tüyler ürpertici bir ıssızlığa bürünmüştü. Joan ve Bill'in bütün gün boyunca kontrol etmeleri gereken tek ziyaretçi, yönetici tuvaletlerinin giderini açmak üzere çağırılmış ama kostümler bölümünde yolunu kaybetmiş bir tesisatçı olmuştu.

'Üç hafta, iki gün, beş saat ve kırkbir dakika,' dedi Bill.

'Ne?'

'Sigarayı bıraktığımdan bu yana geçen zaman.'

'Bu harika, Bill. Kendinle gurur duymalısın.'

'Kendimle gurur duyacak vaktim yok. Kendimi köpek kusmuğu gibi hissetmekle meşgulüm.'

Joan daha dik oturup güneş gözlüklerini taktı. 'Üstesinden geleceksin. Birgün yatmaya karar verdiğin anda fark edeceksin ki bütün gün sigara içmeyi aklına bile getirmemişsin.'

'O zamana kadar aşırı yemekten ölmüş olurum herhalde. Şimdiden neredeyse üç buçuk kilo aldım ve aklım hala çizburgerlerde. İşin doğrusu şu anda da çizburger düşünüyorum. Üç katlı ekstra peynirli bir çizburger ve yanında da ekstra turşu.'

Bill onbir seneden daha fazladır stüdyo güvenliğinde görevliydi. Evinin oturma odasının duvarları fotoğraflarla kaplıydı. Bill, Warren Beatty'yle; Bill, Meryl Streep'le; Bill, Leonardo DiCaprio'yla. Sol yanağında derin bir yara izi olan, köpek suratlı, iri yarı, eski bir trafik polisiydi. Dışardan bakıldığında sırf

dik dik baktınız diye kollarınızı koparacakmış gibi görünen ama aslında utangaç, konuşması son derece kibar ve davranışlarına çok dikkat eden, iyi biriydi. Minik pul kanatlı böceklerden oluşan bir koleksiyonu vardı.

Joan ise, kıvır kıvır sarı saçları ve büyük burnuyla ufak tefek, sırım gibi bir kadındı. Alkolik kocası Carl, bakmak zorunda olduğu beş yaşın altında iki çocukla onu baş başa bırakarak onsekiz ay önce çekip gitmişti. Bir süre iki işte birden çalıştı; biri Ralph's restoranda kasiyerlik, diğeri ise bir ofis temizlikçiliği işiydi. Sonra birgün en yakın arkadaşının kocası Stüdyo Güvenlik şirketinin erkek, kadın, büyük, küçük, beyaz, siyah ayrımı olmaksızın güvenlik elemanı aradığını söylemiş, pek umutlu olmasa da başvuru yapan Joan, işe alındığına en çok kendisi şaşırmıştı. Güvenlik şirketinin personel müdürünün hiç susmamasından etkilenerek onu işe aldığını bilmiyordu. İnsan sırf Joan sussun diye sorun çıkarmaktan vazgeçerdi.

'Akupunktur'u denemelisin,' dedi Joan. 'Arkadaşım Lena akupunkturla yaklaşık yedi kilo vermeyi başardı. Yalnız arada kocasını da kaybetti onu da söyleyeyim. Ona eğer bir iskelet isteseydim Calista Flockhart'la evlenirdim demiş ve gitmiş. İşte erkeklerin şişmiş egosuna bir örnek. Adamı bir görsen, ekose spor ceketli bir orangutana benzerdi.

'Akupunktur, şu her yerine iğne batırdıkları şey değil mi? Hayatta dayanamadığım bir şey varsa, o da iğnedir. Brrr.'

'O zaman belki de hipnozu denemelisin. ya da tiksindirme terapisini.'

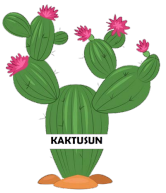
'Tiksindirme terapisi mi? O da ne?'

'Özünde yaptıkları şu: sana bir gün bütün gün üçlü çizburgerden başka hiçbir şey yedirmiyorlar. Böylece ömrünün sonuna kadar bir çizburger daha görmek istemez hale geliyorsun.'

Bill başını salladı, 'Kulağa hoş geliyor. Benim üzerimde işe yaramaz. Ama denemeye itirazım olmaz herhalde.'

Onlar konuşmalarına devam ederken Stüdyo IV'ün bulunduğu köşeden dönen mavi renkli bir Mack kamyon onlara doğru yaklaşmaya başladı.

BELONGS TO KAATOS TEAM

28 Eylül, Salı, Öğleden Sonra 3:47

Stüdyodaki seyirciler gülmekten kendilerinden geçmişlerdi. Sara Velman kadınların sevgililerinin canını yakmaktan cinsel bir heyecan duyduklarını söyleyince, Garry bunu kanıtlaması için onu kendisinin canını yakmaya davet etmişti. Sara kalkıp onun oturduğu yere kadar gitmiş, kucağına oturup kulaklarını ve saçını çekiştirmeye başlamıştı.

'Hey saçlarıma dikkat et, tamam mı? Bana neredeyse bindörtyüz dolara mal oldular.'

Uzun boylu, çilli bir kadın elini kaldırıp, 'Ben de kocamı ısırmayı seviyorum. Aşk ısırıkları, özellikle de kıçından,' dedi.

Dr Fortensky, 'Aslında ısırmak ilişkide baskın olmaktan çok sahiplenmeyle ilgilidir,' dedi. 'Kocanızın fiziksel olarak işaretli olmasını istiyorsunuz ki diğer kadınlar onun sizin olduğunu bilsinler. Büyükbaş hayvanların damgalanması gibi.'

Garry, 'Bence bunun daha basit bir açıklaması var kadıncağız yeteri kadar yiyecek bulamıyor,' dedi.

Jean Lassiter ise 'Sevgilinizin canını yakmak ille de cinsel hakimiyet göstergesi olmayabilir,' diye araya girdi. 'Benim tecrübelerime göre erkekler ısırılmaktan, tırnaklanmaktan hatta kamçılanmaktan tahrik olabiliyor. Canlarının yakılmasını istiyorlar. O zaman kendinize sormalısınız, burada hakim olan kim? Isıran mı, ısırılan mı?'

'Tırnaklayan mı, tırnaklanan mı? Kırbaçlayan mı, kırbaçlanan mı?' diye ekledi Garry.

Hala Garry'nin kucağında olan Sara aniden kafasını eğip Garry'yi boynundan ısırdı.

Garry bir anda acıyla olduğu yerden fırlayıp isyan etti, 'Ah, gerçekten acıdı, ahh.'

28 Eylül, Salı, Öğleden Sonra 3:49

Koyu mavi kamyon köşeyi döndükten sonra stüdyo duvarının dibine park etti. Kanyonun yan tarafı boydan boya film şeritleriyle kaplanmıştı. Film şeridindeki her karede ise tavuk, salata, makarna veya ıstakoz resimleri vardı. Bu film şeridinin hemen altında da şirketin eğlence sektörüne yemek servisi yaptığına dair büyük harflerle yazılmış bir şeyler vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Joan büyük not defterini çıkarıp parmağıyla takip ederek satırları kontrol etti. 'İşte burada. Saat onaltı, yemek servisi.'

'Ben bir bakayım,' dedi Bill, kayaya benzetilmiş banktan kalkarken, 'Belki bize de birşeyler çıkartırlar.'

Şapkasını düzeltip kamyona yaklaştı. Kamyon tam olarak durmuştu ama hala motoru çalışıyordu ve kapıları kapalıydı. Bill kabine doğru ilerleyip şoföre el salladı. Şoför de ona el salladı. Siyah gözlüklü, siyah sakallı esmer bir adamdı. Yanında da onsekiz ondokuz yaşlarında, kolsuz bir tişört giymiş, güneş yanığı tenli, kırmızı eşarplı bir genç kız vardı. O da Bill'in el sallamasına karşılık verdi.

'Garry Sherman Show'un dağıtımını mı yapıyorsunuz?' diye bağırdı Bill.

Kamyon sürücüsü duyamadığını belirtmek için eliyle kulağını işaret etti.

Bill sürücüye kontağı kapatması için eliyle birşeyi kendi etrafında çevirir gibi bir hareketle karşılık verdi. 'Motoru kapat. Kimlik kontrolü yapmam lazım!'

Ama sürücü motoru durdurmak yerine yanındaki kızla beraber yan camdan aynı boş gülümsemeyle Bill'e bakmaya devam etti. Bill eliyle yaptığı anahtarı çevirme işaretini tekrarladıysa da sürücünün tek yaptığı omuz silkmek oldu.

'Lütfen motoru durdurup aracınızdan iner misiniz, bayım?'

Hareket yok. Bill her zaman rahat biri olmasına rağmen sinirlenmeye başlıyordu.

'Joan,' diye seslendi, 'Sanırım burada iki tane zombiyle karşı karşıyayım.'

Joan da yanlarına geldi, 'Ne?'

'Bu ikisi ne motoru durduruyor, ne de araçtan inmeye yanaşıyor. Öylece oturuyorlar.'

Joan kabine çıkmak için kullanılan basamaklardan birine tırmanıp alyansıyla cama vurarak, 'Bayım, bayan, - güvenlik. Lütfen, kontağı kapatıp araçtan iner misiniz?'

Ona bakmadılar bile. Kapıyı açmayı denedi ama kapılar kilitliydi.

Bill, 'Ne yaptıklarını sanıyorlar acaba?' diye çıkıştı.

Joan çıktığı basamaktan aşağı inerek telsizini tutan kopçayı açtı. 'Kapı? Merhaba, Kevin. Ben Joan. Burada Stüdyo V'in hemen yanında bir yemek kamyonu var. Movieble Feast şir-

BELONGS TO KAATOS TEAM

ketine ait. Evet. İşlemleri düzgün yapıldı mı? Güzel. Ama aracı tam stüdyo duvarının dibine park ettiler ve araçtan inmeye ya da teslimatlarını yapmaya niyetleri yok gibi görünüyorlar.' Joan sonrasında arka arkaya kafasını sallamakla yetindi, en sonunda 'Tekrar eder misin?' diye sordu.

'Ne oluyor?' dedi Bill.

Joan telsizini yerine yerleştirirken, 'Buradan cehennem olup gitmeliyiz, hemen.' dedi.

'Ne?'

'Hemen stüdyoya girip, binayı boşaltmalı ve herkesi olabildiğince uzaklaştırmalıyız.'

Bill'in bakışları kamyonun sürücüsüyle yanındaki yolcuya kaydı. Kamyonun şoförü bir daha el salladı ve cama yansıyan bulutların görüntüsüne rağmen Bill genç kadının güldüğünü görür gibi oldu. 'Sen boşaltmaya başla, ben de bu iki soytarıyla ilgileneyim.'

'Bill, tam olarak cehennem olup gitmemizi, kaçmamızı söylediler.'

'Sana dediğimi yap, Joan. Ben yirmisekiz yıl polislik yaptım ve hiç kimsenin yaptığını yanına bırakmadım.'

Bill kılıfının kopçasını çözdüğü otuzsekizliği eline aldı. Joan tereddüt edince onu omzundan itekleyerek, 'Git' Tamam mı? Çıkar şu insanları içeriden!'

Joan koşarak girişe yönelirken Bill altıpatlarını doğrultup horozu çekti. 'Tamam! Herhalde bunun ne demek olduğunu anlamışsındır. Comprende? Senden motoru durdurup araçtan inmeni istiyorum. Bunu kibarca rica ediyorum.'

28 Eylül, Salı, Öğleden Sonra 3:52

Joan döner kapılardan geçerek, duvarları Garry Sherman, Lauren Baker ve Whitney De Lano'nun fotoğraflarıyla dolu, halı kaplı kabul bölmesine koşarak girdi. Resepsiyonist bir yandan tırnaklarını boyarken diğer yandan da telefonda bir arkadaşıyla konuşuyordu.

Joan resepsiyon bankosuna koşup, bağırdı, 'Bana yapımcıyı bağla! Hemen!'

'Ne? Bunu yapamam, şovun tam ortasındayız.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Bu acil bir durum, yap şunu.'

'Acil mi? Nasıl bir acil durum? Bay Kasabian beni öldürür.'

'Eğer hemen söylediklerimi yapmazsan herkes öldürülecek.'

Tırnaklarını boyadığı elini kurusun diye sallayarak söyleneni yapan resepsiyonist ahizeyi Joan'a verdi.

'Bay Kasabian? Stüdyo Güvenlik'ten Joan Napela. Evet, Stüdyo Güvenlik'ten. Üzgünüm, Bay Kasabian ama stüdyonun hemen dışında bir güvenlik sorunumuz var ve buranın hemen boşaltılması gerekiyor. Evet, bayım, herkesin. Size detayları verememe ama stüdyoyu olabildiğince çabuk boşaltmamız tavsiye edildi.'

Joan bir süre karşı tarafı dinledikten sonra 'Evet, efendim. Teşekkürler. Hemen stüdyoya gelip insanların dışarıya çıkarılmasına yardım edeceğim. Siz de bu arada paniğe kapılmamalarını telkin ederseniz.'

Ahizeyi geri alan resepsiyonist fal taşı gibi açılmış gözlerle 'Neler oluyor?' diye sordu.

'Bomba ihtimali var, derhal burayı terk et.'

'Aman tanrım,' diye bağırdı resepsiyonist sonra da ojesini tarağını ve masasının üstünde duran dergilerini toparlamaya başladı.

Joan inanamayarak, 'Bomba, diyorum' diye bağırdı.

Kabul bölümünü geçip stüdyoya açılan çift kanatlı kapıları itti. Stüdyonun normal ışıkları yakılmıştı ve Milo Kasabian anonsu yarılaşmıştı.

'Şimdi eğer olabildiğince çabuk ve sessiz bir şekilde podyumun iki yanındaki çıkış kapılarına doğru ilerlerseniz, hepimiz için daha iyi olur. Stüdyo dışına çıktığınızda güvenlik görevlilerimiz tarafından verilecek talimatları uygulayın. Paniğe gerek yok, bu sadece bir güvenlik önlemi.'

Garry Sherman ayağa kalkmış seyircilerine koltuklarını terk edip çıkışa doğru hareket etmelerini işaret ediyordu. 'Biliyordum. Ateşli konuşmalara başladığımız anda yayınımızı keseceklerini biliyordum. Evet, millet, kapılara doğru, lütfen. Paniğe gerek yok, bunun tek nedeni ekranlarının buğulanmasına sebep olmamız.'

BELONGS TO KAATUS TEAM

Seyirciler birbirlerini itip kakarak ve gülüşerek stüdyonun çıkışına doğru ilerlemeye başladılar. Joan kapının hemen yanında durmuş acele etmelerini işaret ediyordu.

Cırtlak pembe polo tişörtlü, yaşlıca bir adam, 'Ne oldu ki?' diye sordu.

'Büyük olasılıkla yanlış alarm,' dedi Joan. 'Yine de stüdyodan çıktıktan sonra sağa dönüp olabildiğince hızla buradan uzaklaşın.'

'Pizza vermeyecekler mi, peki?'

'Merak etmeyin pizza servisi iptal edilmedi. Şimdi ilerlemeye devam edin.'

Joan telsizini kemerinden alıp, 'Bill? Stüdyoyu boşaltma işine başladık ve iyi gidiyor. Sen dışarıda ne durumdasın?'

'Hala tepki vermiyorlar. Schaefer gelmek üzeredir ve bir bomba ekibi de yolda.'

'Bill, neden gerisini polislere bırakmıyorsun?'

'Polis benim.'

'Artık polis değilsin, Bill. O eskidendi, anladın mı? Bu riske girmeye değmez. Gel de buradaki insanları tahliye etmeme yardım et, olur mu?'

'Merak etme; bunun gibi iki sivri kafalıyla baş edebilirim.'

'Bill? Bill, beni duyuyor musun? Oradan uzaklaş, adamların ne halt etmek istediklerini bilmiyorsun.'

Bill cevap vermedi. Joan önünden geçen insanların omuzlarından iterek onları daha hızlı hareket ettirmeye çalışıyordu. Ne var ki, Garry onlara panik yapmamalarını söylemişti ve onlar da panik yapmamışlardı. Hatta bazıları, Joan onları hızlandırmaya çalıştıkça, 'Hey, sakin ol,' diye tersleniyor, bazılarıysa kapıdan çıktıkları halde arkada kalan arkadaşları yetişsin diye orada dikilmeye devam ediyordu.

Benekli türkuaz bir elbise giymiş, aşırı kilolu, zenci bir kadın 'Yine de pizza verecekler değil mi?' diye sordu. 'Ben buraya sırf pizza için geldim.'

Joan 'Pizzanızı alacaksınız. Ama şimdi tanrı aşkına acele edin.' Derken o güne değin duyduğu en şiddetli patlamayla sanki birden yer yarıldı. Ardında duran açık kapılara doğru savrularak on onbeş kişiye çarptıktan sonra resepsiyon masasına çarptı ve boynu kırıldı. Onun gibi pek çok kişi patlamanın etkisiyle savrulmuş ve üst üste yığılmıştı – bu yığındaki vücut-

BELONGS TO KAATUS TEAM

ların neredeyse hepsinin ya kolları, ya bacakları ya da kafaları kopmuştu.

Patlama stüdyonun yan duvarının olduğu gibi yıkılmasına, dolayısıyla çatının da çökmesine neden olmuştu. Onlarca insan, gökgürültüsü gibi düşen duvarların ve cehennem çanları gibi çalan iskelelerin altına gömülmüştü. Garry Sherman patlamadan sakınmak istercesine yan dönmüş ve kolunu vücudunu korumak için havaya kaldırmıştı. Patlama, kolunu omzundan koparmış, yüzünün sol yarısının derisini ise ta kemiklere kadar sıyırıp atmıştı. Orta yaşlı bir kadın, programda kullanılan podyumla, çıkışa giden alçak duvarın arasına sıkışmış ve bulunduğu noktada etrafa fırlayan yanık beton parçalarından kurtulmayı başarmıştı. Tam ayağa kalkmaya çabalarken stüdyodaki DeSisti marka büyük spotlardan biri – neredeyse yirmi kilo ağırlığında, el değmeyecek sıcaklıkta bir metal yığını - bağlı olduğu metal askıdan kurtulup tam üzerine düştü. Zavallı kadınkucağındaki bu canavarla ezilerek ve yanarak sırtüstü yere serildi ve hemen hemen beş dakika boyunca durmaksızın çığlık attı. Onun çığlıklarına ağlamalar, inlemeler, ve öksürüklerle diğerlerininkiler de karıştı. Stüdyo V artık bir açık hava stüdyosu olmuştu ama hava patlamanın ve yıkımın sebep olduğu toz ve yoğun siyah duman yüzünden alacakaranlık gibiydi. Buranın bir TV stüdyosu olduğunu anlamak imkansız hale gelmişti. Her yer büyük moloz yığınları, parçalanmış seyirci koltukları ve binanın metal iskeletinin kalıntılarıyla kaplıydı. Cesetler her tarafa saçılmıştı – bazıları kapkara yanmış, bazılarıysa henüz çiğ ete benzeyen bütün ve parçalanmış halde vücutlar. Bütün bu manzara pırıl pırıl parlamaktaydı çünkü, tüm bu katliam tuz buz olmuş cam kırıklarıyla kaplıydı.

Onbir

Kapalı ve serin bir çarşambaydı. Rüzgarın testere gibi dişleri, insanın içine işliyor, günün ilerleyen saatlerindeyse yağmur yağması bekleniyordu. Danny'nin Saint Luke's me-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

zarlığında yapılan cenazesine, aralarında Frank'in anne babası, Margot'nun annesi, Carol ve Smitty, Mo ve Sherma, Lizzie Fries ve arkadaşı Walford, dizilerinin yapımcısı Joe Peruggio ve eşi Sharleen, Rick ve Lynn Ashbee, Frank'in menejeri Nero Tabori ve Pigs'in kadrosunun neredeyse tamamının da bulunduğu altmış kişi katıldı. Frank ve Margot yan yana oturdular ama Frank, Margot'nun hıçkırıklarıyla sarsılan sırayı hissetse de ne birbirlerine dokundular ne de bir iki çift sözden başka bir laf ettiler. Margot siyah bir şapka ve siyah bir peçe takmıştı. Frank Margot'nun bu halini Charles Addams'ın çizgi romanlarındaki yaslı dullara benzetmekten kendini alıkoyamadı.

Tahminen otuzlu yaşlarında olan Peder Trent kürsüye çıktı; yuvarlak gözlükleri ve pembemsi ten rengiyle her gün okuldan eve gözyaşları içinde dönen oğlan çocuklarına benziyordu.

'Bugün hepimiz küçük Danny için gözyaşı döküyoruz ama hiçbirimiz, küçük evlatlarından biri uykuya dalıp bir daha uyanmadığında ızdırap çeken Yüce Efendimiz İsa kadar ağlamış olamayız.

'Bizler küçük Danny'yi sadece ömrünün sabahında görebildik ve öğlen saatlerine ulaşacak kadar yaşasaydı neler olabileceğini asla bilemeyeceğiz. Ama şunu söyleyebilirim ki; eğer yaşasaydı tepemizdeki güneş gibi pırıl pırıl parlayacaktı ve maalesef dünya onsuz daha az aydınlık bir yer olacak.'

Peder Trent sözlerini bitirmeden önce Panoroma televizyonuna ait Stüdyo V'de hayatını kaybeden yüzbeş kişi için bir dua okuyarak Dar Tarıki Tarikatını lanetledi. 'Bir grup insan -merhamet ve pişmanlık duygusundan mahrum bir grup insan- toplumumuza korku salıyor. Sevdiklerimizi ve dostlarımızı hiçbir ayrım yapmadan öldürüyorlar. Bizden önce Daniel'ı, okul arkadaşlarını ve öğretmenlerini ve dün de yüz masum kişiyi daha aldılar.

'Kaybettiklerimizin ruhlarının cennette ebedi huzur ve mutluluğu bulması için dua ediyoruz. Öfkemize rağmen, bu korkunç olayların meydana gelmesinde parmağı olan, yolunu kaybetmiş diğerleri için de, belki bir gün aynaya bakıp nasıl canavarlara dönüştüklerini ve ne acılara sebep olduklarını görüp tövbe etmeleri için dua ediyoruz.'

Bir an duraksayarak, 'Ama maalesef bundan çok umutlu değilim,' diye ekledi.

Söylediklerine devam edip etmemek arasında kararsızmış

BELONGS TO KAOTIC TEAM

gibi düşünerek geçirdiği daha uzun bir duraksamadan sonra, başını kaldırıp gözlüklerini çıkardı. 'Eğer Yüce Efendimizle konuşup, ondan bizim adımıza bir intikam tanrısı gibi davranarak, O'nun emirlerine karşı gelenleri acımasızca cezalandırmasını isteyebilseydik, bunu şimdi yapardım.'

Kapalı gökyüzünün altında dikilirlerken Danny'nin tabutu toprağa verildi. Önce Frank sonra da Margot tabutun üzerine ellerinde ufalanıp dağılan birer avuç toprak serptiler.

'Demek buraya kadarmış,' dedi Margot.

Frank Margot'ya baktıysa da yüzündeki peçenin yarattığı sis perdesi yüzünden yüzündeki ifadeyi göremedi. Anne baba olarak geçirdikleri yaşamın artık sona erdiğini mi ima ediyordu, yoksa evlilikleri ve aralarındaki diğer herşeyin sonuna geldiklerini mi? Neyin buraya kadar olduğunu nasıl soracağını bilemediği gibi sormak yönünde bir istek de duymuyordu.

Margot bir kelime daha söylemeden yanından uzaklaşıp Ruth'un koluna girdi. Frank mezarın başında yapayalnız kalmıştı. Bulunduğu yerden aşağıdaki tabuta bakarken Francis Bacon'ı hatırladı. Şöyle yazmıştı bir eserinde: 'Yetişkinler ölümden, çocukların karanlıktan korktuğu gibi korkarlar.' Şimdi, sonsuza kadar, karanlıkta kalacak olan Danny'ydi. Danny'nin kendisini affetmediğini biliyordu ama en azından korkmuyor olması için dua ediyordu.

Yürüyerek yanına gelen ve hemen yanında dikilen birinin varlığını hissetti. Dönünce, gelenin, üzerinde siyah bir gömlek, siyah bir kravat, çok uzun siyah bir palto ve elinde siyah bir Hamburg şapka olan Nevile Strange olduğunu gördü.

'Dokunaklı bir tören oldu,' dedi Frank'e.

'Evet.'

'Ara sıra da olsa Eski Ahitte bahsi geçen öfkeyi sergileyebilen din adamlarını severim. Bazen günahkarların korkudan titremelerini sağlamak istersen, sağlam bir şamardan daha iyisi yoktur.'

Frank tabuta son bir kez baktıktan sonra arkasını döndü. 'Evde birşeyler içeceğiz, bize katılmak ister misin?'

Nevile şapkasını giyerken, 'Aslında benim de seninle konuşmam gereken birşeyler var ama sanırım bunun için uygun bir zaman değil,' dedi.

'Neden olmasın? Hayatım şu an olduğundan daha kötüye gidemez, sanırım.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Oh, seanstan bahsediyorsun. Benim de seninle konuşmak istediğim şeylerden biri buydu aslında. Pek yararı olmadı, değil mi? Yani evliliğin açısından.'

'Sadece seans değil,' dedi Frank. Tablolara olanlardan bahsetti. 'Ben bile bunu kendimin yapmış olabileceğime inanmaya başladım. Belki gece kalkıp eve geldim ve uykumda tablolara o şekilleri ben çizdim.'

Nevile bir elini Frank'in omzuna koydu, 'Bunu yapan sen değildin, Frank. Bundan emin olabilirsin.'

'Ya? Kimdi o zaman?'

'Bilmem... Uzak da olsa bir ihtimal, sana olan öfkesini somut bir nedene dayandırmak için bunları Margot'nun kendisinin yapmış olması. Ama kişisel kanaatime göre olanlar böyle değil. Ben burada farklı bir takım güçlerin etkili olduğuna inanıyorum.'

' "Fraklı güçler" derken, tam olarak neyi kastediyorsun? Ruhlar gibi mi yani?'

Nevile omuz silkti, 'Neyse, bunları başka zaman da konuşabiliriz.'

'Nevile, bahçede ne gördüğümü gayet iyi biliyorum ama düşündükçe onun gerçekten Danny olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Bir arkadaşım... Yani alınmamanı umuyorum ama, bir şekilde gördüklerimizi senin ayarladığını – ortada gerçek bir ruh falan olmadığını, gördüklerimizin bir çeşit optik yanılsama olabileceğini söyledi.'

'Peki bu konuda senin kendi düşüncelerin nelerdir?'

'Eğer bir optik yanılsamaysa, dürüst olmak gerekirse bunu nasıl yapmış olabileceğini, dahası gerekli düzenlemeleri nasıl ayarlanmış olabileceğini bilemiyorum. Ya da neden böyle birşey yapmak isteyeceğini. Arkadaşım bunun parayla ilgili olabileceğini söyledi. Beni daha çok seans yapmaya ikna etmek için. Ama beşyüz dolar için bu kadar ileri gideceğine de ihtimal veremiyorum.'

Nevile gülümsedi, 'Arkadaşın şüphelenmekte sonuna kadar haklı, Frank, özellikle de bu seansla ilgili konularda. Şimdiye kadar hiçbir seansta benim dışımda bir ruhu gerçekten görebilen ve hatta duyabilen kimse olmamıştı. Yani ben de işin içinde bir tür aldatmaca olduğunu düşünüyorum. Arkadaşının ima ettiği anlamda – ayna düzenekleriyle yapılan bir üçkağıtçılık

değil tabi. Daha çok ruhsal bir kişilik aldatmacası. Danny'ymiş gibi davranan başka bir ruh.'

'Eve ilk girdiğinde başka bir varlığı daha hissetmiştin, değil mi? Belki de o küçük kızdı.'

'Başka bir varlık olduğunu hissettiğim doğru ama o kız sadece onsekiz aylıktı, değil mi? Bu kadar esaslı bir aldatmaca için fazlasıyla küçük. Öbür dünyaya göçen çocuklar büyümezler, Frank. Sadece çocuklar değil tabi. Hiç kimse diğer tarafta büyümeye ya da yaşlanmaya devam etmez.'

Konuşurlarken, Nevile'in, şimdiden yağmur damlalarıyla kaplanmaya başlamış pırıl pırıl Mercedes'inin yanına kadar yürümüşlerdi. 'Bu yüzden,' dedi Nevile, 'burada yetişkin bir ruhtan bahsetmemiz gerektiğini sanıyorum. Bunu düşünmeme yol açan şeylerden en önemlisi de Danny'nin konuşma tarzıydı. "olanları umursamadın... Bütün hayatımı elimden aldın, çünkü umursamadın bile. Ve umursamamak günahların en büyüğüdür.' gibi birşeyler söylemişti.'

'Doğru.'

'Danny'nin her zaman böyle konuştuğunu söylemeyeceksin herhalde. Onu tanımıyordum ama sekiz yaşındaydı, değil mi? Sekiz yaşında birinden böyle laflar duymayı beklediğimi söyleyemeyeceğim.'

Frank biraz düşündü, 'Sanırım haklı olabilirsin. Şimdiye kadar dikkat etmemiştim. Danny'nin benden ne kadar nefret ettiğinden ve beni asla affetmeyeceğinden başka birşey düşünecek halde değildim.'

'İyi düşün, Frank. Bu çok önemli olabilir. Bunu yapan eğer Danny değilse kim olduğunu ve seni aldatmak için neden bu kadar uğraştığını bulmamız gerekir.'

Margot yanlarına kadar geldi. Yüzünü örten peçeyi şapkasının üzerine kaldırmıştı. Gözleri kanlanmış, yüzü ve rujsuz dudakları incelmiş gibi görünüyordu.

'Nevile'i eve davet ettim.'

'Sana engel olacak halim yok.'

'Onu bir misafir olarak eve bir içki içmeye davet ettim, Margot.'

'Pekala. Bir daha Danny'nin hayaletini ortaya çıkarmayacaksa gelsin. Arkadaşlarımızın bundan hoşlanacağını pek sanmıyorum.'

'Margot onu daha yeni toprağa verdik.'

BELONGS TO KAATUS TEAM

'Kesinlikle.'

Nevile, giderken Margot'yu izledi. 'Bak, sanırım şimdi gelmesem daha uygun olur. Seninle daha sonra görüşelim. Nerede kalıyorsun?'

Frank Sunset Marquis'deki odasında soğuk bir şişe Molson'la uzandığı yatağından televizyondaki haberleri izliyordu. Dışarıda erkek arkadaşlarının havuza attığı üç kız çığlıklar atarak gülüşüyorlardı. Çoktan öğleden sonra olmuştu, yani Panorama TV'de onca insanın öldürülmesinin üzerinden yirmidört saatten fazla geçmişti. Sonra Salı gelecek, Çarşamba, Perşembe derken bir hafta olacaktı.

Danny öleli bir hafta olmuştu bile ama 22 Eylül Çarşamba'da takılıp kalmıştı ve eve giden otobüsü kaçırmış bir çocuk gibi gitgide otobüstekilerin görüş alanından uzaklaşacak ve sonunda bir gün tamamen görülmez ve hatırlanmaz olacaktı.

Haberlerde, ana haber bülteni spikeri konuşuyordu, '...yüzden fazla kişinin ölümüne ve aralarında bir kolunu kaybeden ve yüzünden ağır yaralanan, TV'nin bilindik simalarından Garry Sherman'ın da bulunduğu yetmişüç kişinin yaralanmasına sebep oldu.

'Yaklaşık bir saat önce FBI anti terör görev timinin, kamyon sürücüsünün kimliğini kesin olarak tespit ettiği bildirildi. Verilen bilgiye göre sürücü Simi Valley doğumlu yirmi yedi yaşındaki işsiz bir inşaat işçisi olan Richard Haze Abbott'tı.'

Ekranda kollarını siyah beyaz bir köpeğe dolamış, burnu güneşten yanmış, kırmızı beysbol şapkalı, genç bir erkeğin pek de net olmayan, gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı belirdi. Frank daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak fotoğrafı inceledi. Hiç de Arap teröriste benzer bir yanı yoktu. Aslında daha çok McDonalds'da hamburgerleri mideye indiren çocuklara benziyordu.

'Richard Abbott'ı tanıyan veya son zamanlarda onunla karşılaşmış yada konuşmuş kişiler FBI ajanları ve polis tarafından ifadesine başvurulmak üzere bekleniyor olacak. Lütfen bu kişiler şu numaraları arasın-'

Telefon çaldı. Açmadan arayanın Astrid olduğunu biliyordu. Belki Frank de Nevile'in bahsettiği şu psişik güçlerini geliştirmeye başlamıştı.

'Frank? İyi misin?'

BELONGS TO KAOTIC TEAM

'Elbette.'

'Cenaze - senin için çok zor geçmiş olmalı.'

'Öyle oldu gerçekten. Ama artık geride kaldı ve sanırım bu iyi geldi.'

'Margot nasıldı?'

'Margot'yla pek konuştuğumuz söylenemez.'

'Bunu duyduğuma üzüldüm. Böyle anlarda konuşacak birine ihtiyacın olur.'

'O zaman şanslı sayılırım, sen varsın.'

'Bu gece gelmemi ister misin? Eğer yalnız kalmak istersen gelmeyeyim.'

'Hayır, hayır, gel. On buçuk gibi gel, bir şeyler içeriz.'

'Frank...'

'Efendim?'

'Yok birşey. Sonra söylerim.'

'Şimdi söyle.'

'Hayır, unut gitsin. Görüşürüz.'

Frank yeniden televizyona döndü. Sacramento'da yapılan bir basın toplantısında California Valisi, Gene Krupnik, tüm eyaleti kapsayan bir olağanüstü hal durumu ilan ediyor ve Ulusal Muhafız Birliğini bütün büyük stüdyoların çevresinde bir güvenlik şeridi oluşturmaya davet ediyordu. Sony bir bomba ihbarı almış ve tesislerini 'ikinci bir emre kadar' terk etmişti. Gün içinde ekrana gelen yedi pembe dizinin ve epik bir askeri dram olan Desert Force ile doğaüstü bir gerilim olan Exorcists adlı iki yeni dizinin çekimleri ertelenmişti. Diğer şovların durdurulması da an meselesiydi.

Vali 'Burada açık olan bir şey var. Amerikanın yayıncılık sektörüne savaş açılmıştır. Bu ifade özgürlüğümüze karşı açılmış bir savaştır ki biz Amerikalılar bu özgürlüğe hayatımızdan daha fazla değer veririz,' diyordu. 'Size şunu söylemeliyim: onların uyguladığı şiddet bizim kararlılığımızla karşılanacaktır. Terörü dimdik ayakta karşılayarak yeneceğiz. İçimize salmaya çalıştıkları korkuyu yeneceğiz. Neye mal olursa olsun, hayatta kalacağız.'

Bu sözleri söyleyen valinin görüntüsünün hemen ardından ekrana San Diego ve Ponoma otoyollarında şehri terk etmek için uzun kuyruklar oluşturmuş hatta yolları tıkamış SUV'ların görüntüsü geldi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nevile saat altıyı biraz geçe geldi. Frank onu Sunset Bulvarı'ndaki Alligator'a götürdü. Altlarındaki manzarada Los Angeles şehrinin ışıkları göz kırparken onlar loş, yarım daire şeklindeki bir locada oturuyorlardı. Bar şüphe uyandıracak derecede ıssızdı. Normal şartlar altında burası Hollywood'un bir önceki nesil starlarının uğrak yerlerinden biriydi ama bu gün o görüntüsünden çok uzaktı. Piyanist Hill Street Blues'un bir parçasını usulüne dikkat etmeden çalarken ikide bir içkisini yudumlamak veya gelip geçen garsonlarla laflamak için parçaya ara veriyordu.

Nevile üzerini değişmiş, üç parça bir takım elbiseyle, üzerine kırmızı ipek bir kravat taktığı krem rengi bir gömlek giymişti. 'Buradan sonra Öbür Dünyadan İmgeler adlı bir çağdaş sanat sergisine onur konuğu olarak katılmam gerekiyor da.' diye açıklama ihtiyacı hissetti.

'Öyle mi? Nerede?'

'Rodeo Drive, Kleban Galerisi. Saat dokuzda. Hiç sorma, nasıl olacağını tahmin edebiliyorum ve şimdiden pişman oldum. Bir çok Amerikalı sanatçı, "öbür dünyanın" Star Trek'deki Kaptan Kirk'ün mürettebatıyla birlikte indiği gezegenlere benzediğini sanıyor. Bilirsin şu gökyüzünün portakal rengi olduğu, sağda solda yükselen Yunan tarzı sütunların arasında ham limon rengi mini etekli kızların gezindiği yerler.'

'Bir medyum için değişik düşünceler.'

'Hiç de değil. Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Öbür dünyanın, yaşayan insanların dünyasıyla hiçbir farkı yok. Tek fark insanların sonsuza dek değişmiyor olmaları – yani öldükleri zamanki durumlarını korumaları. Eğer öldüğünde öfkeliysen, öfkeli kalırsın. Bu da kulağına küpe olsun.'

'Bana Danny'den veya Danny'ymiş gibi davranan ruhtan bahset.'

Nevile Tim Collins'ini yudumladı. 'Lynn Ashbee'nin kızı Kathy'yle konuşurken karşımdakinin kim olduğu konusunda hiçbir kuşku duymadım. Küçük Kathy şoktaydı, ve sesi çok zayıftı, özellikle çok büyük bir travma yaşadığı için kendisine olanları da anlamıyordu. Ölüm şekli kişide çok büyük bir etki yaratır. Eğer huzur içinde ölürsen ruhun buna çok daha kolay adapte olur, buna hazırsındır, beklediğin bir şeydir. Ama Kathy ve o okuldaki diğer bütün çocuklarda olduğu gibi pat diye ölürsen uyum sağlaman çok zaman alabilir. Aylar, belki yıllar.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Peki, Kathy'yi de gördün mü?'

'Tek gördüğüm yakamoz gibi oynak bir ışıktı, o da bir kaç saniyeliğine. Böyle vahşi bir ölümden bu kadar kısa süre sonra görmeyi beklediğim de ancak bu kadarıydı zaten. Bu yüzden Danny'nin ortaya çıkmasına o kadar şaşırdım. Danny, Kathy ve diğer arkadaşları kadar ani ölmüş olmasa bile o gün ölmeyi bekler bir hali yoktu, değil mi?

'Yine de sanki hala hayattaymış gibi orada karşımızdaydı. Bu kadarla da kalmıyor, ne öfkeli, ne de kafası karışmış gibi bir hali vardı. Tam tersi. Kin duyuyor ve duyduğu kini de son derece açık ifade edebiliyordu. İşte bu yüzden o akşam gördüğümüz ruhun yüzde doksan Danny olmadığını, bize kendisini oymuş gibi yutturmaya çalışan bir başka ruh olduğunu söyleyebilirim.'

'Ruhlar bunu yapabilir mi? Yani başka kişi ya da ruhların şekline girebilirler mi?'

'Elbette. Ruhların fiziksel bir varlığı yoktur. Onlar hayattayken kendilerini oluşturan elektrik atımlarının oluşturduğu çok yoğun bir yumaktan başka bir şey değildir. Bir ruh ancak beynimizdeki sinir bağlantılarını harekete geçirerek kendini görünür ve duyulur hale getirebilir. Yani sen bir şey gördüğünü ve duyduğunu sanırsın ama aslında görülecek bir bedenleri ya da duyulacak bir sesleri yoktur. Neden insanlar kaybettikleri annelerinin seslerini duyduklarına ya da ölen sevgililerini yataklarının başucunda gördüklerine dair o kadar yemin etmelerine rağmen kayıtlı hiçbir ses ya da görüntü yok sanıyorsun? Pencerenin hemen dışında gördüğümüz şey o kadar canlı olmasına rağmen senin kendi hafızandaki bir görüntüden başka bir şey değildi.'

'Nasıl oluyor da sen de görebiliyorsun, o zaman?'

'Çünkü bu ruh, her kimse, benim beynimde de Margot'da ve Lynn'de de aynı görüntüyü oluşturmayı başarabiliyordu. Böylelikle hepimiz aşağı yukarı aynı şeyi görüyor gibiydik.'

Frank votkasını bitirip, garsona yenisini getirmesini işaret etti. 'Benim anlayamadığım, neden bir başka ruhun bunu yapmak isteyeceği.'

'Pek emin değilim. Ama bazen ruhlar bizi etkileyecek girişimlerde bulunurlar ki biz onların yarım kalan işlerini bitirelim.'

'Nasıl yani?'

BELONGS TO KAATUS TEAM

'Şöyle, ruhların kendi kendilerine yapabilecekleri bazı şeyler vardır. Eğer bir erkek ölmeden önce bir kadına onu sevdiğini söylemek istemiş ve bunu yapamamışsa, kadının beyninde bunu ona fısıldadığı etkisini ya da kadına kendisini hatırlatacak bir şarkı ya da kokunun yaratacağı etkiyi yaratabilir. Ona görünebilir hatta ona dokunduğu hissini verebilir. Ama ruhlar kimseye zarar veremezler. İntikamlarını alamazlar, en azından kendi elleriyle.'

'Gerçekten mi?'

'Kesinlikle. İşte bu yüzden insanların hayaletlerden korkmalarına gerek yoktur. Bazen ruhlar bir odanın soğuk, ışıklarınsa sönük algılanmasını sağlayabilirler ama ne oda gerçekten soğur, ne de ışıklar kararır. Asıl olan onların algımızı etkilemeleridir. Bazen nesneleri hareket ettirebilirler ama bu zaten psikokinezinin[9] ABC sidir. Ama seni boğmaları, bıçaklamaları ya da binadan atmaları mümkün değildir çünkü beynini kendini koruma mekanizmasına karşı hareket etmeye zorlayamazlar. Yapabilecekleri tek şey kendi intikamlarını vekaleten, ikna ettikleri bir başkasına aldırmaktır.'

'Vekaleten mi?'

'Bu konuyu çok araştırdım. İnsanların öldürüldüğü pek çok olay gördüm ki tek mantıklı açıklaması bu olabilir. En son örneklerden biri, birkaç yıl önce New York'da "Atsuratlı" lakaplı Antonio Agnelli'nin en yakın arkadaşı George D'Auria tarafından vurularak öldürüldüğü vakaydı.

'D'Aurio, savunmasında, Brooklyn'de bir restoranda Atsuratlı'nın kuzenlerinden biri olan Bruno'yla karşılaştığını ve Kuzen Bruno'nun kendisine Atsuratlı'nın karısıyla bir ilişki yaşadığını ispiyonladığını söyledi.

'Daha sonra tahkikat jürisinin yaptığı duruşmada Kuzen Bruno'nun 1994 yılında aileden uzaklaştırıldığı ve cesedinin 1997'de Queens'de yanmış bir araçta bulunduğu ortaya çıktı. Kendimize sormamız gereken soru şu: D'Aurio yemekte kimle buluşmuştu? Restoran işletmecisi ve garson yemekte yalnız olduğuna herşeyi üzerine yemin ediyordu.'

Piyanist şimdi de Aşk Gemisi dizisinin müziklerinden birini katletmeye başlamıştı. Frank, 'Hala bir ruhun neden Danny'nin görüntüsüne bürünüp beni affetmediğini söyleyeceğini anlamıyorum.'

---

[9] psikokinesis: ruhsal devim: fiziksel etki olmaksızın cisimlerin sırf ruhsal kuvvetlerle devinimi

BELONGS TO KAATUS TEAM

'Dürüst olmak gerekirse, bunu ben de anlayamıyorum, Frank. Ama bu seninle Margot arasında ciddi sorunlara sebep oldu, değil mi? Bir de şu tablolara yapılanlar – Margot için bardağı taşıran son damla da buydu herhalde.'

'Sence tablolara olanlar bir ruhun marifeti olabilir mi?'

'Sanırım, evet. Dediğim gibi, sana doğrudan zarar veremezler ama bazı nesneleri, bazen mobilyaları hareket ettirebilirler hatta bazen birşeyleri fırlatıp atabildikleri olur.'

Frank, 'İçimde kötü bir his var. Bir yere yönlendiriliyor gibiyim ama nereye olduğunu anlayamıyorum.'

'Bunu anlamanın tek yolu var. Bir iletişim denemesi daha yapacağız – yeni bir seans. Sen hayır demeden ben söyleyeyim, bu seferki ücretsiz. Psişik dedektiflikle ilgili yeni bir kitapta ortak yazarlık teklifi aldım ve bu olay kendi başına bir bölümü dolduracak nitelikte. Bu sonderece sıradışı bir durum, Frank. İnan bana.'

'Tamam...Eğer faydası olacaksa.'

'Herşey bir yana, bunu mantıklı bir önlem olarak görmeliyiz. Felaket tellallığı yapmak istemem ama bu ruh sana ciddi bir kötülük yapmak niyetinde gibi bir his var içimde.'

Oniki

Kapısı çalındığında saat onbiri ancak bir iki dakika geçiyordu. Frank içeri girmesi için kapıyı açtığında Astrid hiçbir şey söylemeden ona sarıldı ve Frank'i bir süre sıkı sıkı kollarında tuttu. O sırada yan odadan çıkmakta olan gaga burunlu, kıvırcık saçları omuzlarına kadar inen bir müzisyen Frank'e göz kırpıp güldü, 'İşler yolunda gibi, ha, adamım?'

Frank 'Ben iyiyim, Astrid. Gerçekten.' Kendini Astrid'in kollarından kurtarıp kapıyı kapattı.

'Bütün gün seni düşünüp durdum. Farklı görünüyordu – saçı değişikti. Jöleyle geriye yapıştırılmıştı. Üzerinde İspanyol tarzı beyaz ipek bir bluz altındaysa dar paçaları hareli siyah saten bir pantolon vardı.

'Ben iyiyim. Cenaze benim açımdan iyi geçti.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Seni çok üzmedi mi?'

Frank başını salladı. 'Danny'nin en sevdiği bir kaç ilahiyi söyledik sonra birkaç arkadaşı Danny'yle ilgili bir iki şey söylediler ve hep beraber ağladık. Yani iyiydi. Bu yaranın iyileşmesi değildi elbet. İyileşme çok çok uzun zaman alacak. Ama en azından ona veda edip özür dilemek için bir fırsatım oldu.'

'Neden özür dilemen gerektiğini anlamıyorum.'

'Her ne kadar gerçekten benim hatam olmasa da Danny hala beni suçluyor da onun için.'

Mutfağa gidip her ikisi için de yeşil limon dilimli birer votka tonik hazırladı. Astrid koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. 'Televizyonda hiçbir şey yok,' dedi 'Bomba, bomba, bomba.'

'İş ciddileşiyor,' dedi Frank. 'Bütün sektör felç oldu. Henüz Pigs yayından kaldırılmadı ama Mo yarın sabah bir açıklama yapılmasını bekliyor. Hallmark'ın Beltway'in yayınına son verdiğini biliyor muydun? Ratinglerde hayal kırıklığı, açıklamadaki sebep bu. Aslında oldukça iyi gidiyordu. Tek sorun baş kötü karakterin alçak, hain, azgın bir Ortadoğu'lu diplomat olması.'

'Bu konuda konuşmak istemiyorum. Beni tedirgin ediyor.'

'Sanırım herkesi tedirgin ediyor ve tedirgin olmak için oldukça geçerli bir durum.'

'Asla eskisi gibi olmayacak, değil mi? Hollywood?'

Frank başıyla onayladı. Haklıydı Hollywood sonsuza kadar değişmişti. Sadece kentin kendisi değil, Amerika'nın milyonlarca filmde ve dizide yansıttığı tüm imajı da değişmişti. Bu çölde dev karıncaların ya da ana gemileri bir mil çapındaki uzaylıların yol açtığı kurgusal bir tehdit değildi. Tanıdığınız insanları öldüren gerçek bir tehditti ve her an her yerdeydi. Sinema salonundan çıkarak ya da televizyonun düğmesine basarak sona erdiremeyeceğiniz bir durumdu.

Sırf Amerika'da olduğunuz için bahçenizdeki çimleri biçerken, Şükran gününde ailenizi yemeğe davet ederken ya da güneşin gözlerinizi ışıkla yıkadığı kıyı boyunca araba kullanırken kendinizi güvende hissedeceğiniz dönem sona ermişti artık. Dar Tarıki Tarikatı sadece insanları öldürmekle yetinmemişti. Kesinlik duygusunu da katletmiş ve kanının mazgallara doğru akmasını izlemişti.

Frank biberli pizza siparişi verdi ve beraberce, yatakta oldukça salkım saçak yediler. Astrid parmaklarını yaladıktan sonra

'Margot konusunda ne yapmak niyetindesin?' diye sordu.

'Ne yapacağımı bilmiyorum. Biraz zaman tanıyıp sakinleşmesini bekleyeceğim sanırım.'

'Sence sakinleşecek mi?'

'Bilmem.' Frank bunu söylerken umurumda da değil demedi ama neredeyse demek üzere olduğunu fark ederek kendi kendisini şaşırttı. Eğer umurunda olsaydı tek çocuklarının cenazesinin olduğu günün gecesinde yatakta Astrid'le oturuyor olmazdı. Margot'nun kendisini avutmasını isteyeceği en son kişinin kendisi olduğunu düşündü. Kendisinin de söylediği gibi belki bir gün onu affedebilirdi ama eğer Danny'nin ölümünden onu sorumlu tutmaya devam edecekse evli kalmaya nasıl dayanabilirdi?

Astrid'in televizyondan gelen ışığın çizdiği profiline baktı. Kapalı gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve şehvet uyandıran yarı aralık dudakları. Ayaklarına baktı, her birinde gümüş yüzüklerin takılı olduğu ayak parmaklarına. Sanki orta dünyadan gelmiş gibi, esrarengiz elflere özgü bir havası vardı. Aralarındaki ilişkinin günün birinde bir yere varıp varmayacağını kestiremiyordu ama içinde Margot'yla hiç hissetmediği bir kıvılcım ateşleniyordu.

'Bana birşey söyleyecektin,' dedi Frank.

'Ya? Ne?'

'Bilmiyorum. Telefonda söyleyecek gibi başladın ama sonra daha sonra söylerim diye vazgeçtin.'

'Ah, evet, bu hafta sonu benimle bir yerlere gelip gelmeyeceğini soracaktım.'

'Aklından geçen yere bağlı.'

'Rancho Santa Fe'de dağ evi olan bir arkadaşım var. Arabayla sadece bir saat.'

'Pekala, ne yapacağız orada?'

'Yüzebiliriz, sohbet ederiz, bir sürü çilek yeriz.'

'Görünüşe göre yazmam gereken bir dizi olmayacak. O zaman...'

'Bu evet demek mi oluyor?'

'Evet. Sanırım evet demek oluyor.'

'Güzel, o zaman bana "The Girl with the Left Footed Limp"i söyleyebilirsin.'

Frank Astrid'in gözlerindeki manayı okumaya çalıştı, pırıl pırıl hayat doluydular ama zevkle mi yoksa istediğini tam anla-

BELONGS TO KAATOS TEAM

mıyla elde eden bir kadının gizli hazzıyla mı parladığına karar veremedi, belki de bambaşka bir şeyler vardı.

Birbirlerinin kollarında sarmaş dolaş rahatsız bir uykuya daldılar ama sevişmediler. Sabahın ilk saatlerinde, hava daha yeni yeni aydınlanmaya başlamışken, Frank bir konuşma sesiyle uyandı. Önce odalarında biri olduğunu zannetti ama sonra Astrid'in sayıkladığını fark etti.

'İnan... Kafanda. Tek yol bu. Karanlık... Öyle olduğunu biliyorum. Karanlık. Şadırvanın sesini duyamıyor musun? Bahçeye gir ve bir daha geri dönme.'

Bir süre sonra Frank'e arkasını dönüp, sakinleşmeye çalışırmış gibi, derin derin nefes alıp vererek uyumaya devam etti. Dışarıda gökyüzü gittikçe aydınlanıyordu ve sonunda güneş doğdu ve yatak aydınlandı. Astrid gözlerini açıp gülümseyerek, 'Rüya görüyordum,' dedi.

Frank, Nevile'in evini geçtiğini Dünya Ana Meyve Suyu standını görene kadar fark etmedi. Nevile eğer Dünya Ana Meyve Suyu standını geçmişsen ikiyüzelli metre geri dönmen gerekiyor demektir demişti. Oturduğu yerden arkasını dönüp bütün yolu geri geri gitti.

Nevile'in evine giden yol, iki tarafı porsuk ağaçlarıyla çevrili, oldukça eğimli bir yoldu. Frank bu yolu takip ederken sert bir sol dönemeçten sonra, Hawaii gömlekli, sıska bir gencin Nevile'in Mercedes'ini parlatmakla uğraştığı, evin önündeki çakıllı alana vardı. Frank'in Nevile'in evde olup olmadığını sormasına gerek kalmadı. Evin duvarlarının neredeyse tamamı camdandı ve ön taraftan bakıldığında Nevile'in cep telefonuyla konuşurken bir yukarı bir aşağı arşınladığı en arka bölümler bile rahatlıkla görülüyordu.

Ön kapıya yönelip zile bastı. Çiçekli bir önlük giymiş tıknaz Meksikalı bir kadın, doğradığı biberleri bir kenara bırakıp paytak paytak yürüyerek ağaç kaplı holden kapıya kadar geldi.

'Evet?' diye sordu. Bir ziyaretçi görmeyi ummuyor gibiydi.

'Frank Bell, Nevile beni bekliyordu.'

'Tamam. Sen girmek içeri.'

Kadın Frank'e oturma odasına kadar yolu gösterdi. Ev doğal ketenle kaplanmış alçak koltuklar ve krom kaplı İtalyan tarzı

sandalyelerle döşenmişti. Bir köşede elleriyle gözlerini kapatan çıplak, bronz bir kadın heykeli vardı. Heykelin karşısına düşen duvarda ise kırmızı bir üçgen ve siyah bir kareden ibaret soyut bir resim asılıydı. Resmin adı Şüphe idi.

Nevile cam duvarlardan Frank'i gördü ve eliyle arka verandaya gelmesini işaret etti. Evin arkasındaki bu platform kazıklar üzerine inşa edilmiş, uzaktan görünen evlerin çatılarına, masmavi yüzme havuzlarına ve ağaçların ancak en üst dallarının eşlik ettiği Laurel Kanyonunun uçurumlarla örülü manzarasına hakim bir noktadaydı. En uzaktaysa şehrin puslu ışıkları göz kırpıyordu. Nevile yine eliyle Frank'e oturmasını işaret etti.

'Evet,' diye çıkıştı, cep telefonunda konuştuğu kişiye. 'Bütün aldığım bu inan bana. Denendim. Ne yani kanıt uydurmamı mı isterdin? Psişik kanıt hem de.' Cep telefonunu mavili siyahlı Armani gömleğinin cebine atarak, 'Teğmen Chessman,' diye açıkladı. 'Şu Garry Sherman Show'un bombalanmasında kullanılan kamyonun sürücü koltuğundan kalan bir parça gönderdi de. Herhangi bir duyum alıp alamadığımı sormak istemiş.'

'Aldın mı, peki?'

'Bir kaç anlık görüntü, ama çok birşey ifade etmiyor. Birisi bağıran birisinin görüntüsüydü. Sanki çocuğuna bağıran bir baba gibi. Diğeri ise daha çok bir rüyaya benziyordu. İki yanı servi ağaçlarıyla kaplı bir yolda... Gökyüzünde dolunay olan bir gecede yürüyormuş gibi birşey.'

'Peki, bunlardan ne çıkarıyorsun?'

'Tam anlamıyla, hiçbir şey. Bu görüntülerin ikisi de sürücünün yaşamındaki çok önemli anlarla ilişkili olmalı yoksa koltuğunda böyle güçlü bir rezonans bırakmazlardı. İkisi de intihar bombacısı olmaya karar vermesiyle ilgili gibi geldi bana. Ama nasıl, neden... Bu konuda senin yapacağın bir tahmin de en az benimki kadar güvenilir olacaktır.'

'Hala bu teröristlerin kim olduğu konusunda bir tahminin yok mu?'

'Aslına bakarsan yok. Bütün bunların temelinde güçlü bir dini itki hissediyorum ama hangi din olduğunu kestiremiyorum. Ayrıca bu Dar Tarıki Tarikatının başında çok güçlü ve karizmatik bir lider olduğunu hissediyorum – öyle biri ki bu intihar bombacılarının tek amacı ona kendilerini kanıtlamak. Elime aldığım her kalıntıda inanılmaz bir gurur hissi var. Bu daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey, hatta Kuzey İrlanda'da

BELONGS TO KAITOU TEAM

İngiliz Ordusu adına tasnif ettiğim bomba enkazlarında bile.'

Frank yüzünü buruşturup, 'Her kim olurlarsa olsunlar, amaçlarını gerçekleştirdiler. Hemen hemen bütün diziler askıya alındı ve üç büyük sinema salonu kapatıldı,' dedi.

'Neden içeri girip Danny bize bazı cevaplar verebilecek mi öğrenmiyoruz?' diye sordu Nevile.

Nevile çalışma odasına giden yolu gösterdi. Duvarlardan biri paranormal olaylarla ilgili referans kitaplar, ansiklopediler ve dosyalarla doluydu. Bir diğer duvar ise Nevile'in pek çok ünlüyle çektirdiği fotoğraflarla kaplıydı – Uri Geller, Elton John, Shirley Mclaine, Henry Kissinger. Odada bir çalışma masası yoktu, bunun yerine tam ortada tek parça siyah mermerden yontulmuş ve çok iyi cilalanmış pırıl pırıl alçak bir masa vardı.

'İşte benim gurur ve mutluluk kaynağım, bu masa. Kahin Pythia'nın memleketi Delphi'den getirtmiştim. Delphi'li kahini duymuşsundur, değil mi?'

'Elbette.'

'Bir hikayeye göre defne yaprağıyla kafayı bulup geleceği görüyormuş. Bana sorarsan onun da psişik güçleri olduğu yolunda daha sağlam deliller var. Yakın gelecekte neler olacağıyla ilgili net tahminlerde bulunabiliyormuş ama bunlar tıpkı bana ve tüm diğer psişik dedektiflere olduğu gibi anlık görüntüler ve bulmacalar şeklindeymiş. Bir keresinde 'Atina'yı Perslerden tahta setler kurtaracak demiş. Ne olmuş, peki? Milattan önce 480 yılında Yunan donanması Pers Kralı Xerxes'i Salamis'de yenerek işgali durdurmuş. Daha buna benzer düzinelerce olay var.'

Frank, 'Başlamadan önce sana sormam gereken bir şey var,' dedi. 'Eğer Danny'nin yerine geçmeye çalışan başka bir ruh daha varsa, gerçek Danny'ye nasıl ulaşacağız.'

'Eğer kendine geldiyse o kendine geldiyse o kendini tanıtacaktır. Benim inancım şu: Danny'nin ruhu, aynı Kathy Ashbee ve tüm diğer çocuklar gibi büyük bir şokta olduğu için onunla temas kurmaya çalıştığımız anda çok zayıftı. Diğer ruh ise çok daha olgun, dolayısıyla çok daha güçlüydü. Böylece onu bastırmış olmalı. Danny'nin gönderdiği sinyalleri parazitlendirmek gibi. Ama bu defa Danny'nin bizimle konuşabileceğini umuyorum.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Tamam, o zaman. Haydi başlayalım.'

Nevile siyah deriden sandalyesinde sırtını dikleştirip otururak, gözlerini, Frank'in başının hemen üzerindeki duvara odakladı. Nevile böyle bir şey söylememesine rağmen Frank de oturuşunu düzeltti.

Çok uzun bir sessizlik yaşandı. Oda o kadar sessizdi ki Frank, Nevile'in nefes alıp verişini duyabiliyordu. Bir süre sonra gonglu saat onbiri vurdu. Evin hemen dışında, Hawaii tişörtlü genç güneşin alnında Mercedes'in ön tamponuna son bir kat daha cila vuruyordu.

Birden, Nevile, 'Sen misin, Danny?' diye sordu. 'Danny'yle konuşmak istiyorum.'

Frank oturuşunu biraz daha dikleştirdi, sandalyesinin ucunda oturmaya başlamıştı. Nevile'le göz göze gelebilmek için yüzüne baktı ama Nevile hala başının hemen üzerinden duvara odaklanmış haldeydi.

'Danny'yle konuşmak istiyorum. Başkasıyla değil,' dedi yeniden.

Frank'in tek yapabildiği olduğu yerde oturmaktı. 'Nevile,' dedi sonunda dayanamayarak, 'Kimse geldi mi?'

Nevile bir an Frank'e bakarak başıyla onayladı.

'Danny'mi, peki? Tanrım, lütfen Danny olsun.'

Uzun bir sessizlik daha oldu. Nevile yavaşça bakışlarını aşağıya indirdi. Artık karşıdaki duvara değil, meşe kaplı parlak zemine bakıyordu. Birisini dinliyormuş gibi bir kaç kez üst üste başını salladı.

Sonunda, 'Pekala, eğer gerçekten Danny'ysen neden bana bir işaret göndermiyorsun? Hatta, daha da iyisi neden kendini göstermiyorsun?'

Frank kalbi bir cenaze merasimindeki davullar gibi yavaş yavaş atarak beklemeye devam etti – dup, dup, dup.

Nevile tekrar başını sallayarak, 'Onu unutup kendine yeni bir yaşam kurman gerektiğini söylüyor,' dedi.

'Ne? Onu nasıl unutabilirim?'

'Diyor ki artık geriye değil ileriye bakmalıymışsın.'

'Gerçekten Danny olduğundan nasıl emin olabilirim?'

'Seni affettiğini ve olanların aslında senin hatan olmadığını bildiğini söylüyor. Daha önceleri neler olduğunu anlamadığı için kızgın olduğunu söylüyor.'

BELONGS TO KAATIGS TEAM

'Evet ama bu defa konuşanın onun yerine geçen ruh değil de gerçekten Danny olduğunu nasıl anlayabilirim?'

Nevile bir eliyle gözlerini kapatıp neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. 'Bay Gurul. Bu isim sana birşey ifade ediyor mu?'

'Ne?'

'Bay Gurul, oyuncak ayısının adı. Ona bu adı senin verdiğini çünkü uyumadan önce ona hikaye okurken karnının guruldamasını onun üzerine attığını söylüyor. Yeşil Yumurtalar ve Jambon. Ona bu hikayeyi okuyormuşsun.'

Frank ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Bu Danny'ydi. Danny olmalıydı. Başka bir ruh bunları nereden bilebilirdi. Ve Danny affedildiğini söylüyordu. Hiç beklemediği halde gözlerine yaşlar doluverdi.

'Danny, Danny, beni duyabiliyor musun? Ben baban.'

Nevile yine bir süre dinledi ve 'Evet, seni duyabiliyor,' dedi. 'Seni sevdiğini, mutlu olmanı istediğini ve yeni bir hayata başlaman gerektiğini söylüyor.'

'Danny seni unutmayacağım, asla.'

'Kalbinin seni götürdüğü yere gitmeni istiyor. Hayatının kalanını birlikte geçireceğin kişiyle zaten karşılaşmışsın.'

Frank'in kaşları çatıldı. 'Anlayamıyorum. Bunu nereden biliyor?'

'Çünkü o seninle beraber ve nereye gidersen git seninle birlikte olacak.'

'Danny, kimden bahsediyorsun?'

'Onun isminin A'yla başladığını söylüyor. A ne?' Nevile bekledi, bekledi ama cevap gelmedi. 'Cevap vermiyor. Gitmiş olabilir. Ya da bizimle konuşmaya devam edemeyecek kadar yoruldu. Öbür dünyaya göçmüş insanlarla konuşmak çok yorucudur, onlar için de benim için de.'

Frank 'Gittiğinden emin misin?' diye sordu.

Danny'yi evde bir yerlerde görmeyi beklermiş gibi sağına soluna evin diğer odalarına bakındı.

'Sanırım. hiçbir şey duyamıyorum. Herhangi bir titreşim de yok.'

Frank, cebinden buruş buruş bir mendil çıkarıp burnunu temizledi. 'Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu sefer Danny'ydi değil mi? Yani oyuncak ayısına ne ad verdiğimizi ve bunun nedenini bildi.'

BELONGS TO KAATUS TEAM

'Bunu kesin bir delil olarak algılamanı istemem, Frank, ama bu defa o gibiydi sanki.'

'Tanrım, keşke ben de duyabilseydim. Ama olsun, beni affediyor ve en önemlisi de bu.'

Nevile ayağa kalktı ve bir eliyle Frank'in omzunu tuttu. 'Buna sevindim. Gerçekten. Ama... Bilmiyorum. Aklımı kurcalayan bir şey var yine.'

Frank kaşlarını çatarak ona baktı.

'Önemli bir şey olmayabilir. Sadece yeni bir hayata başlaman konusunda neden bu kadar ısrarlıydı, onu merak ettim.'

'Belki de Margot'yla benim yolun sonuna geldiğimizi biliyordur. Yani, Margot Danny'yi kasten öldürmediğime inanmadığı sürece...'

'Bilemiyorum. Bana o yaştaki bir çocuk ne olursa olsun anne babasının birlikte olmasını yeğler gibi geliyor.'

'Sanırım artık bir arada mutlu olamayacağımızı anlıyor.'

'Hmm. Bu sekiz yaşındaki bir çocuk – hem de yeni ölmüş sekiz yaşındaki bir çocuk – için biraz fazla yetişkince bir değerlendirme olurdu... Neyse, bir içkiye ne dersin? Eğer seversen çok iyi bir şişe Riesling'im var.'

'Yok, sağol. Gitmeliyim. Stüdyoya gidip Pigs'de durum nedir öğrensem iyi olacak.'

'Hayatında adı A harfiyle başlayan bir kadın var mı, Frank?'

Frank bir an duraksadıktan sonra, 'Evet,' dedi.

'Umarım özel hayatına karıştığımı düşünmezsin ama zamanı gelip de bunları kitabıma aktardığımda Danny'nin bu konuda isabetli bir şey söyleyip söylemediğinden emin olmak istedim.'

'Adı Astrid. Onunla Cedars'da patlamadan hemen sonra karşılaşmıştık. Çok çekici biri ve oldukça iyi anlaştığımız söylenebilir ama hayatımın kalan kısmını onunla geçirmeyi düşünmek için oldukça erken.'

'Elbette.'

'Yalnız birşey var. Geçmişi konusunda ser verip sır vermiyor. Nerede yaşadığını ve hayatını nasıl kazandığını bilmiyorum. Hiçbir arkadaşıyla tanışmadım. Bildiğim tek şey adının Astrid olmadığı.'

BELONGS TO KAATUS TEAM

'Bu olağandışı birşeye benziyor. Hiç duyulmamış bir şey değil tabi, özellikle de evli olabileceği düşünülürse ama yine de olağan dışı birşey olduğunu söyleyebiliriz sanırım.'

'Farkındayım. Ama gerçekten çok iyi bir dinleyici ve benim neler hissettiğimi anlayabiliyor gibi bir hali var. Zaten benim için şu anda önemli olan şey de bu.' Ayağa kalkıp Nevile'in elini sıktı. 'Bugün olanlar için sana teşekkür etmeliyim. Gerçekten üzerimden büyük bir yükün kalkmasını sağladın.'

'Bunu tekrar edelim. Belki başka şeyler de öğrenebiliriz.'

Nevile çalışma odasının kapısını açtı ve Frank koridora çıkarken camlar duvardan değilmiş ve Frank onun orada beklediğini göremezmiş gibi aniden Danny oturma odasından çıkıverdi.

Frank ağzından çıkan, 'Aman Tanrım,' kelimelerine hakim olamadı.

Danny hayattaymış gibi capcanlı karşılarında dikiliyordu, eskiden olduğundan tek farkı saçlarını darma dağın olması ve yüzünün ölü gibi beyaz olmasıydı. Üzerinde Frank'in daha önce Danny'nin üzerinde görmediği gri kareli bir tişört, haki bir şort ve çorapsız ayaklarında eski bir çift spor ayakkabısı vardı. Tişörtü ve şortu kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Sol kulağında kurumuş bir miktar kan, alnında bereler ve dizlerinde çalıların neden olacağı türde çizikler vardı. Gözleri kocaman açılmış Frank'in gözlerinin içine bakmaktaydı ama doldurulmuş bir hayvanın camdan gözleri gibi ifadeden yoksundular.

Frank, derisinin çekildiğini hissetti. 'Danny?' dedi boğuk bir sesle. Ona doğru bir adım attı ama Nevile kolundan yakaladı.

'Frank, yapma.'

'Sen de onu görüyor musun?'

'Evet ama bu Danny değil. İnan bana Frank, Danny'nin bunu yapmaya gücü yetmezdi.'

'Danny?' diye tekrar etti Frank. 'Danny, sana neler oldu, birisi sana zarar verecek bir şey mi yaptı?'

Frank kolunu Nevile'in parmaklarından kurtarmaya çalıştı ama Nevile şimdi sadece kolundan değil bütün vücuduna sarılarak onu durdurmaya çalışıyordu. 'Frank, yapma! Tehlikeli olabilir.'

'Bu Danny, Nevile! Şuna bak, bu Danny!'

'Tanrı aşkına, Frank. O olamaz.'

'Danny, bunu sana kim yaptı? Sana kim zarar verdi? Nevile,

BELONGS TO KAATOS TEAM

bırak da gideyim. Tanrı aşkına, bırak. Ona bunu yapanın kim olduğunu öğrenmek zorundayım.'

Danny hiçbir şey demeden ona bakmaya devam etti. Frank sonunda kendini Nevile'in kollarından kurtarıp kollarını uzattığı Danny'ye doğru bir kaç adım attı.

'Frank, beni dinle, lütfen – yapma!'

Frank bir dizinin üstüne çökerek, 'Danny, beni tanımadın mı? Ben babanım. Bunu sana kim yaptı? Sana yardım etmeme izin ver.'

Danny'nin gözleri Frank'e doğru döndü. Frank'in gördüğü gözler Danny'nin gözleri değildi. Sanki Danny'nin maskesinin göz boşluklarından bakan başka birinin gözleri gibiydi ama yine de Frank tanıdık biri tarafından izlendiği hissine kapıldı. Görüntü 'Baba,' dedi fısıltıyla.

'Ne?'

'Baba yaptı.'

'Anlamıyorum. Ben seni hiç dövmedim, sana asla vurmadım.'

'Baba yaptı.'

'Danny, haydi gel de üstünü başını temizleyelim.'

Nevile, 'O bir ruh Frank. Onu temizleyemezsin hatta ona dokunamazsın bile. O burada değil.'

Frank arkasını dönüp, 'Burada değil de ne demek?Onu görebiliyor ve duyabiliyorum ve birisi ona zarar vermiş, bana bu kadarı fazla bile.'

'Frank –'

Ama Frank tekrar Danny'ye döndüğünde Danny korku içinde bir çığlık attı ve geri geri uçarak duvara çarptı. Sonra koridora doğru sürüklenirken kafasını ve omzunu masanın ayaklarına çarptı. Masadan düşen cam bir vazo yere çarpıp paramparça oldu. Danny hala ayak bileklerinden tutup çeken biri varmış gibi ayakları önde vücudu arkada kapıya doğru sürükleniyordu.

Frank ellerinden yakalayıp geri çekmek için bir hamle yaptığında parmak eklemlerinden geçen keskin bir sızı hissetti. Ellerine baktığında hiçbir şeyi tutmamış olduğunu gördü. Ne Danny'nin elleri, ne de kendisi. Danny ortaya çıkışı gibi ani bir şekilde kaybolmuştu. Frank ayağa kalktı, hala titriyordu. Kafası karışmış, elinden gelen kan dirseğinden damlalar halinde yere akmaya başlamıştı. Elini kesen şey az önce kırılan vazonun kıvrık kenar parçalarından biriydi.

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Ne oldu? Nereye gitti?'

'Sana söylemeye çalıştım, Frank. Onu görmüş olabilirsin ama Danny burada değildi.'

'Vazoyu masadan düşürdü. Burada olmasa o vazo nasıl düşer?'

'Psikokinetik enerji. Aynı bir hayalet gibi. Haydi mutfağa gel de şu kesiğe bir bakalım.'

'O buradaydı, Nevile. Tam karşımda duruyordu.'

'Biliyorum. Onu ben de gördüm. Ama olan biten herşey aklımızda gerçekleşti.'

Nevile, Frank'in kesik parmaklarını soğuk suyun altında tutarken, tıknaz aşçı kadın yapılanı onaylamıyormuş gibi bakıyordu. Nevile bir parça kağıt havlu yırttı. Böylece hem elini kurulayabilir hem de kanamayı durdurabilirdi.

'Al bakalım, neyse ki çok ciddi değil. Yaşayacaksın.'

'Danny'ye o kadar benziyordu ki aklımı bir türlü aksine ikna edemiyorum.'

'Seni anlıyorum, Frank, ama o Danny değildi. Sanırım sizin evin avlusunda gördüğümüz ruhla aynı ruhtu.'

'Ama neden? Ne istiyor benden?'

'Sanırım sana söylemek istediği, sana açıklamaya çalıştığı bir şey var. Ama tanrı bilir ne. Ruhlar da Delphi'deki kahin gibidir. İnsanı deli eden binbir bilmece, gönderme ve ipuçlarıyla konuşma huyları vardır.'

Evin verandasına çıktılar. Frank oturduğu yerde titremesine halen engel olamıyordu. Nevile bir şişe şarap açıp ona da bir bardak uzattı. 'Tabi eğer Brandy istemezsen.'

'Hayır, bu iyi.'

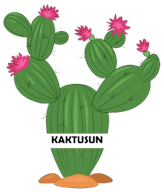
Nevile tam karşısına oturup kadehini güneş ışığına doğru kaldırdı. 'Güzel renk, değil mi? Saf altın.'

'Şimdi ne yapmalıyım?'

'Normal şartlarda, unut gitsin derdim. Boşver.'

'Ama bu şartlar normal değil, değil mi?'

'Hayır. Ve sanırım ilk hissettiğin şeyde haklıydın. Bir sebepten. bir yere doğru götürülmek isteniyorsun. Kötü bir şakadan ibaret de olabilir. Bazı ölülerin garip bir mizah anlayışı vardır. Ama bunun sırf eğlence olsun diye yapılan birşey olduğunu zannetmiyorum. Bu ruhun sana ne anlatmaya çalıştığını ortaya çıkarmalıyız, hem de bir an önce.'

Onüç

Altı haberlerinde ana haber spikeri Chris Chan, LAPD Anti-terör biriminin Movieble Feast şirketine ait kamyonun sürücüsü Richard Haze Abbott hakkında yeni bazı bilgiler yayınladığını bildirdi.

'Abbott Simi Valley Lisesinde öğrenciyken onaltı yaşında düzeni bozucu davranışları sebebiyle okuldan uzaklaştırılmış, 1994'den 1996'ya kadar boyacılıktan, dekorasyona, çatı aktarımından, taksi şoförlüğüne kadar pek çok iş değiştirmiş ama hiçbirinde bir kaç haftadan daha fazla tutunamamış, eski işverenlerinden bazılarına göre "münakaşacı", "üstlerine itaat etmeyi reddeden" ve "düpedüz acayip" biriydi. Ekim 1996'da merkezi Escondido, San Diego'da olan otuz beş kişiden oluşan bir komüne katılmıştı. Bu komünün mensupları kendilerine Hava Trafik Kontrolörleri adını veriyorlardı çünkü bu dünyadaki misyonlarının uzaylıların dünyaya inişine rehberlik etmek olduğuna inanıyorlardı.

'Bu süre zarfında Abbott, aralarında adi hırsızlık ve vandalizmin de bulunduğu bir kaç küçük suçla tutuklandı. 1998 yılında uyuşturucu ticareti ve ruhsatsız silah taşımak suçlarından Vista Tutukevi'nde bir yıl geçirmeye mahkum edildi. Hapiste geçirdiği süre içinde sahte pasaport suçundan beş yıl hüküm giymiş, İslamcı bir provakatör olan İbn Athir'in etkisinde kaldı. Athir, Abbott'ı Müslüman olmaya ikna etti. Serbest kaldıktan sonra Abbot kendilerini, İblisin kızları ve oğulları, kısacası SADI olarak isimlendiren bir grup İslamcı aktivistten oluşan bir fraksiyona katıldı.

'Bir polis görevlisinin söylediğine göre SADI örgütünün Reseda'daki karargahına yapılan baskında patlayıcı maddeler, silahlar ve bol miktarda bölücü yayın ele geçirilmişti. Abbott'ın tutuklanması için bir karar çıkartılmış ama sınırı geçip Meksika'ya kaçtığı tahmin edilmiş ve asla ele geçirilememişti.'

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir sonraki görüntü Richard Abbott'ın Simi Valley'de oturan ailesinin evinin önünde çekilmiş annesiyle – üzerinde lekeli pembe bir tişört olan, yağlı saçlı, kilolu bir kadın - yapılmış bir röportaja aitti. 'Richie gayet akıllı bir çocuktu ama babası onu hiçbir sebep yokken eşek sudan gelene kadar döverdi. Okulda da diğer çocukların zorbalıklarına maruz kalıyordu. Hayatı boyunca mutsuz biri oldu ve ne yalan söyleyeyim bu yaptıkları –yani bombalama – beni şaşırtmadı. Richie her zaman, bir gün ona yapılanların karşılığını ödeteceğini söylerdi. Size bir hiçmişsiniz gibi davrananlar, hiçbir şey hak etmezler derdi. Yaşamayı, hatta nefes almayı bile.'

Chris Chan, haberlere 'Bugün, polis ve FBI, Garry Sherman Show'un bombalanmasında kullanılan patlayıcıların yaklaşık bir yıl önce Madera County'de granit elde edilen Raymond taşocağından çalındığını saptamalarına rağmen Dar Tarıki Tarikatı'nın liderlerinin kimliklerinin belirlenmesi konusunda hala sonuca yaklaşamadıklarını itiraf ettiler. Emniyet Müdürü Marvin Campbell bu bulgunun karşı karşıya kalınan olayların "soğukkanlılıkla ve detaylı olarak planlanmış terör saldırıları" olduğunu açıkça ortaya koyduğunu belirtti.' diyerek devam etti.

Ekrana, Campbell'ın içinde bulunduğu durumdan duyduğu rahatsızlığı gizlemeyen görüntüsü geldi. 'Bu suçların, aklını kaybetmiş bir kaç fanatik tarafından gerçekleştirildiğini düşünme hatasına düşmemeliyiz. Bu kişiler ne yaptıklarını çok iyi biliyor ve gerçekleştirdikleri saldırıları çok çok önceden planlıyorlar. Hala bizden bir adım öndeler. Şu an yapabileceğim tek şey daha önceki çağrımı yinelemek: eğlence sektöründeki herkes çok ama çok dikkatli davransın. Herhangi bir şüpheli durumda hemen dokuzyüzonbiri arayın.'

'Bu arada Star TV'nin sahibi Charles Lasser, Star'ın Dar Tarıki Tarikatı'na, normal yayın akışını değiştirmeyi reddederek karşılık vereceğini açıkladı. Bu yayın akışında yer alan programlar arasında, gündüzleri yayınlanan ateşli Paradise Grove dizisiyle, konukların eşleri ya da sevgililerinin yanında en çılgın cinsel fantezilerini itiraf etmeye teşvik edildiği Karen Mulcachy Show da bulunuyor. Tabi, bu programlara Newsweek dergisi tarafından "Newt Gingrich'in biraz daha sağında yer alan ve sabaha kadar devamlı" olarak mükemmel biçimde tanımlanan Star Dünya Haberleri'ni de eklememiz gerekiyor.'

Şimdi ekrana özel şoförünün kullandığı Rolls Royce'undan

BELONGS TO KAOTIC TEAM

inmekte olan Charles Lasser geliyordu. 'Gözü dönmüş, fanatik bir soytarılar grubundan korkarak yayın akışımın bir saniyesini değiştirdiğim gün, kendimi bir şişe viskiyle ofisime kilitleyip kendimi vurduğum gün olacaktır.'

Charles Lasser teröristlere boyun eğmeme kararından sonra izleyici sayısının bir gecede üçe katlandığını ve Star TV'nin reklam gelirlerinin bir anda yüzde onyedi arttığını belirtirken, 'Bunu para için yapmıyorum - fazladan kazanılan her kuruş bu kişilerin yakalanması için koyduğum ödüle ekleniyor. Yüz milyon dolara da mal olsa, bu orospu çocuklarının böcek gibi ezildiklerini görmek istiyorum.'

Bir muhabir, 'Bu davranışlarınızla, çalışanlarınızın ve stüdyolardaki izleyicilerin hayatlarını gereksiz yere tehlikeye atmış olmuyor musunuz?' diye sordu.

'Çalışanlarımız içinde bulunduğumuz riski kabul edilemez olarak görüyorlarsa işe gelmek zorunda değiller. Bu yönde karar alan hiç kimse hiçbir şekilde cezalandırılmayacaktır ve bu kriz sona erdiğinde yeniden en iyi şekilde karşılanacaktır. Star TV'de yayınlanacak olan şovlara ya da diğer eğlence programlarına izleyici olarak katılmak isteyen halkımız ise herhangi bir yaralanma veya ölüm olması durumunda tazminat talep etmeyeceklerine dair bir belge imzalamak zorunda olacak. Ama güvenlik tabi ki herşeyden daha önemlidir. Stüdyoda bulunmak ya da bulunmamak öncelikle kendilerinin vermesi gereken bir karar.'

Frank, Astrid'e dönüp, 'Ne kadar da yüce gönüllü bir davranış, değil mi? İşe gelmeye paçan yemeyecek kadar korkak biri olsan da, bombalama olayları sona erdiğinde, yeniden işe dönmek istediğin zaman, Charles Lasser kollarını açıp seni bekliyor olacak. Yalnız herkese eski işi geri verilecek demediğini fark ettin mi? Krizden önce Uluslararası Yayınlar As Başkanı, krizden sonra tuvalet görevlisi.'

Frank'e iyice sokulmuş otururken , 'Hiç karşılaştınız mı?' diye sordu Astrid. Üzerinde şeker pembesi çizgili bir bluz dışında hiçbir şey yoktu.

'Charles Lasser'la mı? Sadece bir kez bir TV ödül gecesinde. İri bir adam, tek aklımda kalan bu. Yani ekranda çok iri görünen biri ama gerçek hayatta karşılaştığın zaman anlıyorsun ki adam tam bir dev. Onun yanında kendimi Stuart Little gibi hissetmiştim.'

'Bence gerçekten de bir havası – bir karizması var.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Böyle düşünmenin tek sebebi adamın iri yarı ve çok zengin bir kabadayı olması. İri yarı ve çok zengin kabadayılar her zaman kadınlara çok çekici gelmiştir.'

'Sen iri yarı olmadığın gibi, çok zengin bir kabadayı da değilsin ama sana karşı dayanılmaz bir çekim hissediyorum.'

'Çünkü ben seni güldürebiliyorum. Yani kabadayı olamayacak kadar ufak tefek ve utangaç erkeklerin kadınları etkilemek için yaptığı şeyi yapıyorum.'

'Sen beni sadece güldürmüyorsun, ağlatıyorsun da. Pigs'in, Henry'nin pantolonundaki yamalar yüzünden utandığı bölümü çok acıklıydı.'

Frank hatırlayınca gülümsedi ve diziden alıntılayarak, 'Pantolonumuzun kıçında o kadar çok yama vardı ki pantolondan çok yama giydiğimiz söylenebilirdi. Babamın gururu yüzünden, normalde gri pazen kumaşla örtülü olması gereken popolarımızda geleneksel amerikan battaniyelerine benzeyen rasgele parçaların birbirine dikilmesiyle oluşmuş bir pantolonla okula yürüyerek gitmek zorunda kalışımıza bir türlü anlam veremiyordum ama sanırım bu tecrübe bana gururun neden yedi ölümcül günahtan biri olduğunu öğretti: hiç kimsenin gururu ders aralarında döşemelik kumaşla kaplı popolarıyla ilgili daha fazla hakarete uğramak istemedikleri için sıcak sınıfta oturdukları yerden kalkamayan iki erkek kardeşin çektiklerinden daha önemli olamaz.'

'Ah, yazık,' dedi Astrid. 'Zavallı Dusty ve Henry.'

'Hayat acıklıdır nokta,' dedi Frank ve Astrid'i alnından öptü.

O gece yattıklarında Astrid Frank'le kavga eder gibi sevişti. Önce Frank'in uzun zaman önce açıldığı denizden yeni dönmüş ve önüne gelen her kadına sahip olmak isteyen bir Viking gibi hissetmesine yol açtı. Ama gece ilerledikçe her yanı yara bere ve çizik içinde kalan Frank kendini aşırı yorgun ve uykuya hasret hissetti. Ama Astrid'in durmaya niyeti yoktu ve Frank'in aklına hayaline gelen ve gelmeyen her şekilde kendini becermesini istiyordu. Zevkin doruğuna ulaştığı anlarda ise Frank'in bir kadından asla duymadığı inleme, çığlık ve sesler çıkarıyordu.

Astrid Frank'i tırnaklayıp, ısırıp, tokatlarken Frank kendini kaybedene kadar ter içinde ve lekelenmiş çarşaflar arasında tek vücut olarak yuvarlanmaya devam ettiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabah olup Frank uyandığında Astrid'in ayaklarını burnunun dibinde buldu. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve saçları darmadağın dikilmiş, yüzüstü uyumakta olan Astrid'i izlemeye başladı. Sırtındaki kıvrımlara uzun uzun bakarak onun ne kadar olağanüstü bir kadın olduğunu düşündü. Teni nasıl da ipek gibi, ensesindeki girinti nasıl da yumuşak bir kıvrıma sahipti. Solmuş çiçekler ve beklemiş su gibi ama çok güzel bir kokusu vardı. Orada onu izlerken, sol kalçasında bir çeşit cüppe giymiş kambur bir keçiye benzeyen bunca zamandır görmediği bir dövme olduğunu fark etti.

Yataktan kalkıp kıvrımlı perdeleri açmak için odanın karşısına kadar yürüdü. Astrid yattığı yerde dönüp gözlerini kırpıştırarak, 'Saat kaç?' diye sordu.

'Sekizi beş geçiyor. Ne o, bir yere mi yetişeceksin yoksa?'

'Hayır.'

'Charlie's'de bir kahvaltı yaparız diye düşünmüştüm. Bir mısırlı biftek yaparlar ki uğrunda anneni bile öldürebilirsin.'

'Annem?'

'Söz gelişi yani. Gerçekten öldürmezsin tabi.'

'Annem,' diye, o buğulu sesiyle tekrar etti Astrid. Sanki bir annem oldu mu hiç diye düşünür gibi bir hali vardı.

'Bak, boşver tamam mı? Anneden bahsettiğimi unut gitsin. Duş almaya ne dersin?'

Yattığı yerden doğrulup oturarak gerindi. Cılız kolları sırtına doğru yönelirken birer kanat gibi açılıp sırtı bir kavis oluşturacak şekilde arkasına kaykıldı. 'Bugün yapmam gereken çok iş var.'

'Ne gibi? Ben de belki benimle ofise gelmek istersin diye düşünüyordum. Seni Lizzie ve Mo'yla tanıştırırdım.'

'Sence de bunun için biraz erken sayılmaz mı?'

Frank yanına oturup onu öperken, 'Hayır, hem de hiç. Mo ve Lizzie çok şey görmüş geçirmiş insanlardır, özellikle de Lizzie. Neyse yine de kahvaltı için vaktin var değil mi?'

'Hayır, gitsem iyi olacak.'

'O zaman... akşama seni görebilir miyim?'

Astrid sanki gözlerinin arkasındaki karanlığa sızmak ister gibi Frank'in gözlerine dikkatle baktı. 'Değişir.'

'Neye göre?'

'Şuna buna. Ne kadar meşgul olduğuma.'

'Tamam, o zaman . Neden bana telefon numaranı vermiyorsun. Böylelikle ben de seni arayabilirim.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Sana daha önce de söylemiştim. Bir telefon numaram yok.'

'En azından cep telefonun olmalı'

Astrid başını hayır anlamında salladı.

'Yüce İsa. Gezegendeki herkesin bir cep telefonu var, Kalahari'de yaşayan bir kaç çöl insanını saymazsak tabi.'

Astrid kalkıp, çırılçıplak, banyoya gitti. Frank de peşinden. Sanki Frank yokmuş gibi rahatça tuvalete oturmuş, garip odaklanmamış gözlerle bakıyordu.

'Anlayamıyorum,' dedi Frank, 'Nasıl olur da bir telefonun olmaz?'

'İnsanların bana ulaşmalarını istemiyorum.'

'Benim de mi?'

Sifonu çekip lavaboya yöneldi. Yüzüne ve saçlarına su serpti. Frank ona yaklaşıp burnunun ucundaki ve göz kapaklarındaki su damlalarına dokundu. 'Nevile'le bir seans daha yaptık.'

'Öyle mi?'

'Danny'yle temas kurdu. Bu sefer Danny olduğundan oldukça eminim. Gerçek Danny.'

Astrid yüzünü kurulayıp yatak odasına geçti. Bir tarak alıp saçını geriye yatırarak taramaya başladı. Frank yine onu izleyerek arkasından gitti.

'Danny hayatımın geri kalan kısmını birlikte geçireceğim kişiyle zaten karşılaştığımı ve adının ilk harfinin A olduğunu söyledi.'

'Ve?'

'Ve Astrid'in de ilk harfi A, değil mi?'

'Hıh, bunlara gerçekten inanıyor musun? Sana ne demiştim? Nevile dolandırıcının teki. Eğer psişik dedektif olamasaydı muhtemelen kaldırımda üç kağıtçılık yapıyor olurdu.'

'Sanmıyorum. Danny'nin oyuncak ayısının adını ve ona neden bu adı verdiğimizi bile bildi.'

Astrid yatağın altında bulduğu mavi külotunu giyerken 'Kanıtın bu mu?' diye sordu.

'Evet, bence yeterince iyi bir kanıt.'

'Frank, Danny'nin oyuncak ayısının adını ben de biliyorum ve ABD'de yaşayan herkes de. NBC haberlerinde çıktı. "Bugün yalnız kalmış oyuncak bir ayı kendisine sarılan küçük kolları özlüyor." '

'Gerçekten mi? Ben görmedim.'

'Çarşamba günüydü. Siz onu toprağa veriyordunuz.'

BELONGS TO KAITOS TEAM

Sutyeninin kopçasını tutturup pembe bluzunu giydi. Düğmelerini Frank iliklediı. 'Yine de Nevile'in Danny'yle temas kurduğuna inanıyorum. Ve Danny yeni yaşantımın burada ve şimdi adının ilk harfi A olan bir kadınla başladığını söyledi.'

Astrid başını sallayarak, 'Benim yeni yaşantının bir parçası olduğuma mı inanıyorsun, Frank. Beni tanımıyorsun bile,' dedi.

'Denemediğimi söyleyemezsin, değil mi? Haydi Astrid. Soyadını bile söylemedin bana, ya da nerede yaşadığını.'

Çantasını alıp maskarasını çıkardı. 'Bir insanın adını ya da adresini bilmen onu tanıdığın anlamına gelmez.'

'Haklı olabilirsin ama bir başlangıç sayılır.'

Dönüp Frank'i hafifçe ama uzun uzadıya öperken üst dudağı Frank'in dişlerine değdi. 'Dün gece harikaydın,' dedi. 'Sanki ben Saba Melikesi sen de kölelerimden biriymişsin gibi hissettim.'

'Ben de tam böyle hissettim, inan bana. Hatta bir köle gibi değil, bir kaç köle gibi hissettiğim de söylenebilir.'

'Bak,' diye arkasını döndürdü, böylece Frank, tuvalet masasındaki aynadan kendi sırtını görebiliyordu. Omuzları ve kalçaları tırnak izleriyle doluydu. 'Canını yakmam hoşuna gidiyor, değil mi? Bir dahaki sefere ne yapacağım biliyor musun? Seni öyle bir ısıracağım ki bas bas bağıracaksın.' Gözlerini kocaman kocaman açarak onu bir kez daha öperken, 'Görüşürüz,' dedi. Kapı açıldı ve gitti. Merdivenlerde şıpıdık terliklerinin çıkardığı sesler duyuluyordu. Frank,ortasında dikildiği odada kolları iki yanına düşmüş bir şekilde bir süre bekledi. Uzun zamandır ilk defa hayatının kontrolünü kaybettiği hissine kapıldı. Üç yıl önce kiralık bir arabayla Portland, Oregon'a giderken arabanın buzlu zeminde kaydığı anda hissettiklerine benzer birşeyler hissediyordu. Çıldırmış gibi direksiyonu sağa sola çevirmiş ama yol kenarındaki siyah kayaların hızla ona doğru yaklaşmasını engelleyemeyince fark edince elinden gelen tek şey kendini darbeye hazırlamak olmuştu.

O akşam telefonun yanında saat sekize kadar bekleyip Astrid'in aramayacağına ikna olunca Burbank'e Margot'nun yanına gitmeye karar verdi. Ne de olsa hala karı kocaydılar ve onu acısıyla başbaşa bıraktığı için kendisini suçlu hissediyordu.

Kapıyı Margot açtı ama hemen arkasında Ruth belirdi; üzerinde uçları yıpranmış, önüne bir güneş kursu işlenmiş, el ör-

BELONGS TO KAATÜG TEAM

güsü bir panço ve kahverengi, dökümlü, yün bir pantolon vardı. Margot ise bir kot tulum giyiyordu ve makyaj yapmamıştı. Yüzü ceset gibi solgundu.

'İstediğin birşey mi var?'

'Konuşabiliriz diye düşünmüştüm.'

'Resimlerime yaptıklarınla söyleyeceğin herşeyi söylediğini sanıyordum.'

'Hala onları benim yaptığıma mı inanıyorsun?'

'Neye inandığım umurunda mı ki?'

Frank bir an Ruth'la göz göze geldi ve bakışlarına karşılık olarak Ruth'un kısık gözlerinin saklayamadığı bir düşmanlık aldı. 'Margot'nun duygusal değer sistemini onarmak için zamana ihtiyacı var.'

'Bu sistemin bozulduğunu bilmiyordum.'

'Elbette bozuldu, Frank. Margot'nun karı koca ilişkilerine dair değer ve dengeleri tamamen altüst olmuş durumda.'

Frank, Margot'ya, sanki karşısındakinin kim olduğunu hatırlamakta zorlanıyormuş gibi baktı. Aslında yapmaya çalıştığı şey, karşısındakini tanımaya çalışmak değil, onunla neden evlendiğini, neden Danny'yi dünyaya getirdiklerini ve neden bunca zaman birlikte olmaya devam ettiklerini anlamaktı. Tüm bu soruların cevaplarını görmeye çalışırken, görebildiği tek şey ise Margot'nun üst dudağındaki bendi.

'Bu doğru mu? Karı koca ilişkileriyle ilgili bütün değer ve dengelerin?'

'Olan şeylerden sonra benimle nasıl hala dalga geçebiliyorsun?'

'Ben seninle dalga geçmiyorum, Margot. Ben gerçek duyguları anlamsız teknik terimlere çeviren bu dünyayla dalga geçiyorum. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya çalışıyorum. Ama aynı zamanda geçen zamanı geri getiremeyeceğimizi de anlatmaya çalışıyorum. Ya bu acıyı paylaşacak, birlikte mücadele edecek ve bu evlilikten geriye kalanlarla ne yapabileceğimize bakacağız ya da su çizgisinin altında bir yara aldığımızı kabul ederek gemiyi terk edip gideceğiz ve herkes kendi başının çaresine bakacak. Erkek ve kadın.' diye ekledi Ruth'un maydanoz olmasına izin vermemek için.

Margot önce cevap vermedi. Ruth öne çıkarak Margot'nun elini tuttu. Frank'e pis, sahiplenici bir ifadeyle bakarken 'Sen onu kaybettin; artık o benim. Biz iki kızkardeş olarak, berbat kıyafetlerimizle ve arkada toplanmış saçlarımızla ve alınmamış

BELONGS TO KAATOS TEAM

kaşlarımızla birbirimize destek için yeterliyiz. Erkeklere güzel görünmek gibi bir derdimiz yok çünkü onlara ihtiyacımız yok.' der gibiydi.

'Frank,' dedi Margot, 'Ne söylediğini anlıyorum ve ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ama gerçekten daha çok zamana ihtiyacım var.'

'Tamam,' dedi Frank, 'Cömert olacağım, ne kadar lazım? İki hafta, bir ay? Bir yıl, belki ha? On yıla ne dersin?'

Son kez birbirlerine baktıkları an ikisi de herşeyin bittiğini anlamışlardı.

'Saatçime söylerim, vakti gelince senin saatçinle temas kurar, şimdi mutlu musun?'

Sunset Marquis'ye dönünce Nevile'i aradı.

'Sinyor Strange, şehirde yok dışında' dedi hizmetçi bozuk bir dille.

'Ne zaman dönecek, biliyor musunuz? Ben Frank Bell, onunla acilen konuşmalıyım.'

'O yok söylemedi bir şey. Cep telefon deneyin siz.'

'Tamam, teşekkürler.'

Nevile'in cep telefonunu aradı ama telefonu kapalıydı. Ne de olsa saat ilerlemişti, neredeyse 11:30'du. Tek yapabileceği bir mesaj bırakmaktı, o da bunu yaptı. Nedense kötü birşeyler olacakmış gibi bir hisle bir tür panik içindeydi ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Danny'nin Nevile'in evinde gördüğü yara bere ve kanlar içindeki hali onu çok rahatsız etmişti. Danny ne anlatmaya çalışıyor olabilirdi? Bir baba olarak zalim olma raddesinde ilgisiz biri olduğunu mu? Bazen çok titiz davrandığı doğruydu, hatta biraz fazla titiz ama asla ilgisiz değildi ve haksızlık etmezdi.

Belki de yaralar bir başka şeye gönderme yapmak içindi. Mesela Nevile haklıysa gördüğü Danny bile değildi, o zaman çok daha güçlü bir ruh Danny gibi görünerek ne yapmaya çalışıyordu? O kadar güçlüyse neden yerden yere vurulmasına izin veriyordu?

Aynadaki yansımasına baktı. Saçları darmadağın gözlerinin altı siyah dairelerle doluydu. 'Bir manyağın portresi,' dedi kendi kendine.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

1 Ekim, Cuma, Öğleden Sonra 3:26

Frank ayakları parmaklıklara yaslanmış halde balkonda otururken kuzeydoğu yönünden bir patlama sesi duyar gibi oldu. Havuzda eğlenen diğer insanlar da aynı sesi duymuş olmalılardı ki onlar da sessizce durup kulak kabartmış, duydukları sesten emin olmaya çalışıyorlardı.

'Duydunuz mu?' diye sordu uzun saçlı, kemerli burunlu müzisyen, 'Lanet bir bombaydı sanırım.'

Frank hemen içeri geçip televizyonu açtı. CNN'i bulana kadar kanallar arasında dolaşıp, bulunca beklemeye başladı. Yaklaşık beş dakika sonra ekranda bir son dakika haberi belirdi.

'Burbank, Buena Vista Yolu'ndaki Walt Disney stüdyosunda devasa bir patlama olduğu yolunda haberler geliyor. Görgü tanıkları onlarca kişinin öldüğünü ve yaralandığını, idari binanın ise neredeyse yarısının yerle bir olduğunu bildiriyor.'

Bütün öğleden sonrasını televizyonun karşısında geçirdi. Ortaya çıkan sonuç, bir arabaya yerleştirilen bombanın kırkbeş Disney çalışanının ölümüne, yüzden fazlasının ise şarapnel ve patlamanın etkisiyle yaralanmasına yol açtığı yolundaydı. Ofis binaları yıkılmış ve milyonlarca dolarlık eşsiz sanat eserlerini ve çalışmaları yok eden bir yangın çıkmıştı. Çatıyı ayakta tutan yedi cüce heykelinden ancak üç tanesi patlamadan kurtulabilmişti.

Ekranda Emniyet Müdürü Campbell belirdi, 'Los Angeles bir kez daha kıymetli insanlarının hayatlarını kaybetmesiyle sarsıldı. Bütün dünya masumiyetini de kaybetti.'

Ondört

Disney'deki patlamadan iki saat kadar sonra Frank'i yapımcısı Peter Brodsky aradı.

'Şimdi de Disney'i bombaladılar, Tanrım.'

'Durmayacaklar, Peter. Geriye Hollywood'dan birşey kalmayana dek durmayacaklar.'

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonra sessizliği bozan Peter oldu. 'Sanırım önce sen öğrenmek istersin. Pigs bir sonraki değerlendirmeye kadar yayından kaldırıldı.'

'Eh, bunun beklenmedik birşey olduğunu söyleyemeyiz, sanırım.'

'Sadece bunun sana ya da programa karşı birşey olmadığını anlamanı istiyorum. Tek amacımız bu çalışmaya katılan herkesin güvenliğini sağlamak. Bu Tanrının cezası teröristler yakalanır yakalanmaz, yeniden – '

'Peter, seni anlıyorum.'

'Sen iyi misin, peki, Frank? Marcia Pazar günü kahvaltıya gelir misin diye soruyordu.'

'Bu gerçekten çok düşünceli bir davranış, ona teşekkürlerimi ilet, lütfen. Ama haftasonu bazı arkadaşlarla birlikte Rancho Santa Fe'ye gideceğime söz verdim.'

'İyi, iyi. Yalnız değilsen sorun yok.'

Tekrar Nevile'i aradı ve hala şehir dışında olduğunu öğrendi. Geri geldiğinde olabildiğince çabuk kendisini araması için sesli bir mesaj bıraktı.

'Artık kendimi de bir hayalet gibi hissetmeye başladım. Disney'deki patlama da işlerin iyiye gitmesini sağlamadı tabi.'

Televizyonda, Disney Stüdyolarının kemerli girişinin hemen altında Belediye Başkanı Joseph Lindsay'le yapılan bir röportaj vardı. Arkasındaki Alameda Meydanı, hala kırmızı ışıkları yanıp sönmekte olan itfaiye araçlarıyla doluydu. Belediye Başkanı, 'Sanırım Disney'in hazırladığı çizgi filmler çocukluğumun önemli bir bölümüne damgasını vurmuştur desem Los Angeles'daki hemşerilerimizin çoğunun da hislerine tercümanlık etmiş olurum. Disney'e düzenlenen bir saldırıda zarar gören sadece bir yetişkin olarak bizlerin ifade özgürlüğü değil aynı zamanda çocukluğumuzdur da. Bizlerin anılarına ve değerlerine saldırıyorlar. Kültürel mirasımıza saldırıyorlar.'

Biraz sıkkın, biraz tedirgin olan Frank, Santa Monica'da Lincoln Bulvarında odalarının zeminleri farklı farklı yükseklikte olan bir evde yaşayan Mo'yu ziyarete gitmeye karar verdi. Anlaşılan Mo bir parti veriyordu. Evin önündeki caddede park etmiş bir sürü araç, bahçedeki ağaçta ise ışıklı süslemeler vardı. Kapıyı açan da üzerinde kabarık altın rengi lameli bir kaftan ve elinde koca bir bardak dolusu viskiyle zaten sarhoş olan Mo oldu.

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Frank! Tam zamanında! Buraya bakın millet! Gemi hızla batıyor olabilir ama kaptan hala güvertede bizimle.'

'Özür dilerim, Mo. Konukların olduğunu bilseydim.'

Mo kolunu Frank'in omzuna attı. 'Saçmalık. Bildiğimiz dünyanın sonuna geldik, Frank. Armageddon bu işte. Kapımız herkese açık.'

Salon ve hol bağıra çağıra konuşan ve tartışan insanlarla doluydu. Pek duyulmasa da odanın bir köşesinde Art Garfunkel'ın kilolu bir kopyası gibi görünen kızıl saçlı bir adam piyanonun başına geçmiş Irving Berlin'in en beğenilen parçalarını çalıyordu. Mo'nun karısı Naomi, yemek servisinde hepsi kendisinden daha becerikli yedi arkadaşıyla birlikte, mutfakta konukları için ton balıklı knish[10] ve tam ortasına kürdan saplı challah'nın[11] yanında ızgara tavuk budu hazırlıyordu.

Naomi'nin arkadaşlarından birinin 'Asla ızgara tavuğun servisini kağıt peçeteyle yapmamalısın. Yapışır. Konuklarının ağızlarına gelen kağıt parçalarını tükürüp durmasını istemezsin, değil mi?' dediğini duydu.

Mo Frank'e dolaptan buz gibi bir Coors buldu. Bu gün annemin yetmiş dokuzuncu doğum gününü kutluyoruz. Herhalde seni de davet etmem gerekirdi ama sonra düşününce vazgeçtim. Frank'i ailemle tanıştırmayacak kadar çok severim dedim. Şunlara bak. Cohen'ler. Alzheimer hastası sırtlanlar bile daha düzgün davranışlar sergiler.'

Frank yaş günü kızıyla tanıştırıldı. Teni güneşten abanoz rengine dönmüş, parmakları elmas yüzüklerle dolu ve üzerinde kırmızı ipek bir elbisesi olan, kara kuru bir kadındı. 'Mo senden çok bahsetti. Ama daha uzun boylu olacağını tahmin ediyordum.'

'Belki de Mo benden bahsederken siz oturuyormuşsunuzdur.'

Mo viski kokan nefesiyle Frank'in kulağına 'Annemin espri anlayışı olduğu söylenemez,' diye fısıldadı. 'Ancak insanların başarısızlıklarını komik bulur. Sanırım annemin en son güldüğü şey Naomi'nin hazırladığı kugellerdi.'

Frank daha sonra birisi yerel bir Oldsmobile bayisi, bir diğeri Santa Monica Orkestrasında çello çalan, bir diğeri ise domates işinde büyük başlardan biri olan bir sürü Cohen'le daha ta-

[10] knish: Yahudilere özgü etli ya da patatesli bir tür çörek (Ç.N.)

[11] challah: Yahudilerin daha çok Sebt gününde pişirdikleri yumurtalı ekmek (Ç.N.)

nıştı. Her biri içinde olduğu tartışmaya, 'Oğlunuzu kaybetmiştiniz değil mi? Ne söyleyebilirim ki?' diyecek kadar bir süre ara verip sonra kaldıkları yerden devam ettiler. Frank ve Mo en sonunda kendilerini verandada tükenmekte olan bir meşalenin yanında dikilirken buldular. 'Zor bir dönemden geçiyoruz, Frank.' dedi Mo. 'Bir gün, bütün dünyada olan biteni bildiğini sanıyorsun, bütün parametrelerini kesin olarak belirlemişsin. Yolunda giden bir işin, güzel bir evin ve her zaman yanında olan ailenle yaşayıp gidiyorsun. Sonra Tanrı gelip diyor ki, "Özür dilerim ama, acaba sana, tam bir boşluk içinde hızla dönüp duran, oynak bir küreye, görünmez bir güç tarafından ayağından bağlandığını ve bu dengesiz küreyi, çoğu deodorant bile kullanmayan, bütün mal varlığını ilk fırsatta elinden almakta tereddüt etmeyecek, sahibi olduğun evcil hayvanlara işkence edecek ve kafanı uçurmakta hiçbir sakınca görmeyecek milyonlarca kaçık insanla paylaşmakta olduğunu hatırlatabilir miyim? Bununla da bitmiyor, bu durumu katlanılabilir kılan çizburger, makul fiyatlı purolar ve viski gibi her ne varsa kısa ömrünü iyice kısalttığını ve eninde sonunda Pasadena'da bir bakım evinde ıslak pijamalar içinde yarı kör, yarı sağır bir ölümün seni beklediğini de unutmamalısın."'

Frank birasını içip eliyle ağzını sildi, 'Tabi bu da bir bakış açısı.'

Mo'ya seanstan bahsetti. Mo yavaş yavaş ayılıyordu. Frank'i dinlerken yavaş hareketlerle başını salladı ve ara ara, top haline getirdiği peçetelerle terli yüzünü kuruladı.

'Tüm bunların fazla mesai yapan, hayal gücünün sana oynadığı bir oyun olmadığından emin misin? Ne de olsa Danny öleli on gün bile olmadı. Senin de bir tür şokta olmadığın söylenemez.'

'Onu gördüm, Mo. Ya da onun gibi görünmeye çalışan ruh her kiminse onu gördüm. Anlayamadığım bütün bunların ne anlama geldiği.'

'Hayattaki herşeyin mantıklı bir açıklaması olmayabilir, Frank. Örnek olarak benim aileme bakabilirsin. Quod erat demonstrandum.'(İşte bu durumun ispatı)

'Danny'ye hiç vurmadım. Onda yara bere oluşturacak hiç birşey yapmadım. Benim yüzümden bir yerinin kanadığı hiç olmadı.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Tabi ki olmadı. Bir de şöyle düşün. Bu ruh senin ilgini çekebilmek için Danny'yi kullanıyor olabilir.'

'Ne?'

'Hiçbir zaman çok paranız olmamıştı değil mi? Çocukken kendine güvenin de yoktu ve bir kızı etkilemeye çalışırken hapşırıp kocaman yeşil bir sümük parçasını kızın eline sıçratmak gibi abuk subuk şeyler yaptığın olmuştur. Şimdi sen televizyona çıkıp bu sefil çocukluğunla ilgili ağlayıp sızlansan kimse seninle ilgilenmezdi – Frank Bell'den kime ne?'

'Anladığımı sanmıyorum.'

'Zavallı Frank Bell'i kimse umursamazdı ama Pigs'de yarattığın karakterleri düşün ve onların yoksulluklarından nasıl utanç duyduklarını, kendilerini nasıl aptal durumuna düşürdüklerini bir düşün. İnsanlar kendilerini onlarla özdeşleştirmekten kaçmıyorlar, değil mi? Onlarla empati kuruyorlar. "Tanrım, ben de küçükken aynı böyle hissetmiştim," diye düşünüyorlar. Bu yüzden bu şov bu kadar tutuluyor.'

'Mo belki bir içki daha içmelisin çünkü dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.'

'Hayır, hayır, dinle. Belki bu ruhun da yapmaya çalıştığı şey budur. Belki de karşına kendisi olarak çıksaydı, hiç tanımadığın çoktan ölüp gitmiş biri gibi, çocukluğunda ne olduğuyla ilgilenmeyecektin, ne kadar hırpalandığını önemsemeyecektin. Ama o bunu yapmıyor, Danny'nin görüntüsünü kullanıyor çünkü, seyircilerin Henry ve Dusty'yi önemsediği gibi senin de Danny'yi önemseyeceğini biliyor. Gördüğünün gerçek olmadığını bile bile Danny'ye yardım etme isteğinin önüne geçemiyorsun, değil mi? Onu korumaya çalışıyorsun.'

Frank bir süre düşünüp omuz silkti. 'Bence bu teori de bütün diğerleriyle aynı oranda doğruluk şansına sahip ama hala bana bunların nedenini söylemiyor.'

Mo bardağını kaldırdı. 'Ah, insan dediğin nedir ki? Nedenleri niçindir? Zamanı ne zamandır? Yeri neresidir? Bunlar kimin sözleri bilir misin? Dan Leno. Dan Leno'yu tanır mısın? Jay Leno'nun kardeşi deme sakın.'

'Sanırım az önce söylediklerimde haklıydım, Mo. Bir içkiye ihtiyacın var.'

Birlikte oturma odasına döndüler. Tartışmalar olanca hızıyla ve daha sesli olarak devam ediyordu. Piyanist 'Isn't it a Lovely

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Day?' adlı şarkıyı çalıyor, Mo'nun annesi çığlıklarına yetmeyen nefesiyle şarkıyı söylemeye çalışıyordu.

'Annem,' dedi Mo gururla, 'Carnegie Hall'u tamamen boşaltması üç dakikadan bir saniye fazla sürmez.'

Ertesi gün saat altıyı yirmibeş geçe çalan telefonla uyandı. Ahizeyi kaldırdı, 'Astrid?'

'Bay Walker? Uyandırma servisinden arıyorum.'

'Yanlış odayı aradınız. Ben 105 nolu odadan Frank Bell.'

'Oh, özür dilerim. İyi günler.'

'Size de.' dedi Frank. Arkasını dönüp tekrar uyumaya çalıştı ama oda şimdiden güneş ışığıyla aydınlanmıştı ve dışarıda bahçıvan gürültüyle havuzu yıkıyordu. Mo'nun partisinde sadece üç ya da dört bira içmişti ama sanki akşamdan kalmaymış gibi aklı darmadağındı.

Mo'nun söylediklerini düşünüp durdu. Danny'nin görüntüsüne bürünen bu ruh konusunda haklı olabilirdi. Yine de olanların nedenini ya da bu ruhun ona ne anlatmak istediğini anlayamıyordu.

Altı ellibirde yataktan çıkıp filtre kahve makinesine bir kaç kaşık çifte kavrulmuş kahve attı. Sonra duşa girdi. Bir kaç kez telefonun çaldığını sanıp suyu kapattı. İşler gülünç olmaya başlamıştı. Yetişkin bir adamdı, tanınmış bir TV senaristi, bir eş, bir baba şu, bu. Ama ne yapıyordu? Bir genç kızın arayıp haftasonunu nasıl geçireceğini söylemesini bekliyordu.

Balkonda oturup bir yandan kahvesini içerken bir yandan da kayısı reçelli çöreğini yedi. Kendini boşlukta hissetti. Sadece Astrid aramadığı için değil, Nevile'e ulaşamadığı ve yazması gereken birşeyler olmadığı için de. Üç yıldır Pigs'in bir sonraki bölümünü yetiştirmek zorunda olmadan geçirdiği ilk hafta sonu buydu. Hatta yeni bölümün hikayesini bile hazırlamıştı. Dusty sonunda sınıfın en güzel kızı Libby Polasky'nin kalbini kazanıyordu. Üçüncü bölümden beri Dusty Libby'le birlikte Thick Silty Nehri'nin kıyısında oturup onun dizlerindeki yara kabuklarını soyup, yemenin hayalini kuruyordu. 'Oniki yaşında oral sekse ancak bu kadar yaklaşılabilir' Ama artık yazmanın bir anlamı yoktu.

Belki oğlunu kaybeden bir adamla ilgili bir şey yazabilirdi. Ölen oğlu adamın Arap saçına dönmüş aşk hayatını düzene koyması için ona yardım eder. Yarı trajedi yarı acıklı komedi.

Belki Astrid arardı.

BELONGS TO KAATOS TEAM

Öğlen olduğunda ne kapı çalınmış, ne de telefonun sessizliği bozulmuştu. Çıkıp arabasıyla okyanus kıyısına gitmeye karar verdi. Ilık bir gündü ama batıdan esen sert rüzgarla birbirinin üzerine yığılan bulutlar bir an önce dağlara kavuşmak için yarışır gibiydiler.

Frank yine aynı yaşlı adamla karşılaşmayı beklediğinden tam anlamıyla emin değildi ama kumsalda oturmaya başlayalı on dakika bile geçmemişti ki gölgelikli beysbol şapkası, mor tişörtü ve kenelerin acımasızca yediği, uzunca bir iple bağlı, benekli köpeğiyle yaşlı adam çıkageldi. Yaşlı adam altı yedi metre uzağında durup şapkasını çıkardı ve kafasını kaşıdı.

Rüzgara karşı gözlerini kısarak, 'Yalnız mısın?' diye sordu.

'Sen gelene kadar öyleydim.'

'Ne yapalım, Frank. İnsanların her zaman bizim istediklerimizi yapmalarını bekleyemeyiz. Bazen kendimizin güneş, diğer insanlarınsa bizim gezegenlerimiz olmadığını hatırlamamız gerekir.'

'Senin tavsiyene uydum.'

'Gerçekten mi? Ne tavsiyesiymiş bu?'

'İlerlemeye devam ettim ama hala ne cehenneme gittiğimi anlamış değilim.'

Yaşlı adam gülerek burnunu çekti. 'Sabır, Frank. Ne yöne gittiğini sandığından çok daha kısa sürede öğreneceksin.'

Pazar gecesi yatağın kenarına oturmuş çoraplarını çıkarırken kapısı deli gibi çalınmaya başladı.

'Tamam, tamam. Geldim.'

Kapıyı açtığında Astrid'i karşısında dikilir buldu. Saçları darmadağın, gözaltları ise mosmordu. Omuzlarına, üşümüş gibi bir süveter sarmıştı.

'Tanrım,' dedi Frank. Astrid topallayarak odaya girdi ve hemen koltuğa oturdu. Frank yalın ayak olduğunu ve sol ayağının kanadığını fark etti. Kapıyı kapatıp yanına oturdu. Ellerini tutmaya çalışarak, 'Tanrı aşkına, Astrid, neler oldu?'

'Önemli değil. Başım belaya girdi, hepsi bu.'

'Bela mı? Ne tür bir bela? Haline bak – Mike Tyson'la maçın sonuna kadar gitmiş gibisin.'

'Önemli değil dedim. Bir içki alabilir miyim, lütfen?'

Frank mutfağa gidip bir bardak Diet Kola getirdi.

'Bir içki, Frank. Adam gibi bir içki.'

'Sence içecek durumda mısın? Ne halde olduğunun farkında değil misin?'

'Bana annelik yapma, Frank.'

Frank bir bardağa Jack Daniels doldurdu. Bardağı bir dikişte boşaltan Astrid, yeniden doldurması için uzattı.

'Neler olduğunu anlatacak mısın? Rancho Santa Fe'ye gideceğimizi sanıyordum.'

'Üzgünüm, Frank. Birini görmem gerekti.'

'Ve o kişi de seni dövdü, öyle mi? Kim olduğunu söylemeyecek misin?'

Viskiden bir yudum daha aldı. 'Sana söyledim, Frank. Bunun önemi yok. Olanları hakettim.'

'Bana bak,' dedi Frank. 'Özel meselelerine karışmaya hakkım olmadığını biliyorum ama seninle arkadaştan biraz daha ileri bir ilişkimiz var, değil mi? Böyle yara bere içinde geldiğinde bir açıklama hak ettiğimi düşünüyorum.'

'Rancho Santa Fe konusunda üzgünüm. Seni aramam gerekirdi.'

'Ne oldu? Nereye gittin?'

Astrid yüzüne baktığında Frank hayatında hiç kimseyi bu kadar üzgün görmediğini düşündü. 'Üzgünüm,' diye tekrar etti Astrid.

Uzun süre konuşmadan oturdular. Frank gözlerini Astrid'den, viskisini içmeye devam eden Astrid ise sesi kısık olan televizyondan hiç ayırmadı. Televizyonda bir muhabir darmadağın olmuş dört cüce heykelinin ortasında dikilmiş bir şeyler anlatıyordu. Ekranın altındaki yazıda ise 'Disney Bilançosu: Ölü sayısı 113'e çıktı' yazıyordu.

Onbeş

Frank, Astrid fark etmeden yaklaşıp duşun kapısını birden açıverdi. Astrid vücudunu elleriyle örtmeye çalıştıysa da faydası olmadı. Omuzlarındaki ve kalçalarındaki bereleri ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göğüslerindeki ısırık izlerini gizleyemedi. Yarı mahçup, yarı meydan okur halde yüzünden aşağı akan suların altında öylece kalakaldı.

Frank Astrid'in vücuduna uzun uzun baktıktan sonra duşun kapısını kapattı. Üzerine kalın beyaz bir bornoz giymiş olan Astrid oturma odasına geldiğinde yatağın bir köşesine oturmuş onu bekliyordu.

'Bu konuda ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum,' dedi Frank ve gerçekten ne düşüneceğini şaşırmıştı.

'Astrid aynanın önünde durmuş saçını kurularken, 'Bilmediğin şeyin zararını da görmezsin, değil mi?' diye sordu.

'Saçmalama! Sana zarar veren herşey bana da zarar verir.'

'Frank, topu topu iki gece birlikte olduk, evli değiliz ya.'

'Danny geleceğimin seninle olduğunu söyledi. Senin için bir şey ifade ediyor mu bilmem ama bu benim için çok önemli.'

'Tanrı aşkına, Frank. Danny sana bir şey söylemedi. Bunları söyleyen Nevile Strange ve o adam bir sahtekar.'

'Sen öyle san. Ne gördüğümü, ne duyduğumu biliyorum. Eğer benimle bir geleceğin olduğuna inanmıyorsan ne diye beni arayıp duruyorsun? Neden benimle birlikte oluyorsun?'

Astrid yanına kadar gelip çenesini yumuşakça tutarak yüzünü kendisine çevirdi. 'Birine ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ne kadar acı çektiğini anlayacak birine. Sana bir kaç saatliğine Danny'yi unutturacak ve kendini düşünmeni hatırlatacak birine.'

'Oysa benim şu anda düşündüğüm tek kişi sensin. Kim olduğunu bile bilmeden bu ilişkiyi nasıl sürdürmemi beklediğini de anlamıyorum.'

Astrid gülümseyerek Frank'i alnından öptü. 'Ben kimsem oyum, Frank. Uykusuz kalmana değecek biri değilim.'

'Bunu sana yapanın kim olduğunu öğrenmem gerek. Ve neden yaptığını?'

Astrid Frank'i bir daha öptü. Geçmiş yazları andıran bir kokusu vardı. 'Hayır buna gerek yok.'

O gece çok fazla Jack Daniels içtiler ve yatmalarıyla uyumaları bir oldu. Frank gece yarısı Astrid'in penisini okşamasıyla uyandı. 'Hayır,' diyebildi ama Astrid elini Frank'in ağzına bastırıp onu okşamaya devam etti. Frank sertleşip hazır olunca da üzerine tırmanıp acıdan nefesi kesilerek onu içine aldı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Frank 'Astrid!' diye bağırarak onu üzerinden atmaya çalıştı. ama Astrid bileklerinden yakaladığı Frank'i yatağa yapıştırdı. Orgazma yaklaştığında hıçkıra hıçkıra ağlamaya ve burnunu çekmeye başladı . Frank yine olduğu yerden kurtulmaya çabaladığında 'Hayır, yapma!' diye bağırdı ve vücudu kasılıp, baldırları Frank'in belini bir kerpeten gibi sıkana kadar üzerinde zıplamaya devam etti. Astrid'in teri Frank'in yüzüne damlıyor, gözlerinin yanmasına sebep oluyordu.

Herşey sona erdiğinde Frank'e sırtını dönüp yatarken hala vücudu ürperiyor, titriyordu. Frank arkasından sarılıp yüzüne dokunduğunda yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti.

'Astrid,' dedi, 'Sana bunu kimin yaptığını bana söylemek zorundasın.'

'Yapamam.'

'Buna mecbursun. Her kimse bunun cezasını çekmeli.'

'Buna değmem, Frank. Ben buna değmedim, değmem.'

Frank yatakta doğrulup başucu lambasını yaktı. 'Bunu nasıl söyleyebilirsin. Sen çok güzelsin.'

'Hayır, değilim. Hiçbir şey değilim.'

Frank ne demesi gerektiğini bilemedi. Çok yorgundu, beyni zonkluyordu ve ağzı uyuşmuştu. Bir şeyden emindi. Astrid'e bunu yapanın kim olduğunu bulacak ve o piçin yaptıklarını fazlasıyla ödemesini sağlayacaktı.

Sonraki sabah Astrid neredeyse onbire kadar uyudu. Yüzündeki kırmızılıklar mora dönüşmüş gözleri neredeyse kapanacak kadar şişmişti. Frank'in ilk yaptığı, yatağın yanına oturup tıraş aynasını Astrid'in yüzüne tutmak oldu.

'Aman Tanrım,' dedi Astrid.

'Hala bana bunu kimin yaptığını söylemeyecek misin?'

Astrid başını salladı.

'Tamam, söylemezsen söyleme. Bu hakka sahipsin. Bugün ne yapıyorsun? Sahilin ilerisinde Captain Hooker's'da yemeğe ne dersin? Hadi ama güneş gözlüğü takarsın.'

'Hayır, bugün yapmam gereken işler var.'

'Akşama ne dersin?'

'Bu akşam? Tamam.'

'Yedi gibi görüşürüz o zaman. Yani fikrini değiştirip bir araba daha dayak yemeğe karar vermezsen.'

BELONGS TO KAOTIC TEAM

'Frank...'

'Biliyorum. Hiç komik değil. Benim gibi profesyonel bir komedi yazarının daha iyi bir espri üretmesini beklerdin, değil mi?'

'Frank...'

'Sen kendini önemsemesen bile ben önemsiyorum, Astrid. Neden bana kendinle ilgili birşeyler söylemediğini bilmiyorum ama istediğin buysa bunu kabul etmeye hazırım. Sen beni karanlıkta tutmaya devam etsen de seni görmeye devam etmek istiyorum. Sen yara bere ve diş izleriyle geri dönsen bile, bana bunu yapanın kim olduğunu söylemesen bile.'

Astrid Frank'i öperek, 'Eşine zor rastlanır bir adamsın, Frank,' dedi.

Hayır, değilim diye düşündü Frank. Ben bir yalancıyım.

Frank iki fincan sert kahve hazırladı ve oturma odasında birlikte içtiler. Bir yandan öfkelendiği Astrid'i bir yandan da o kadar kıskanıyordu ki, ağzını açtığı anda duygularını açık edeceğinden korktuğu için ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Frank ilgisiz görünmeye çalışarak 'Ee, bugün ne yapıyorsun?' diye sordu, 'İlginç bir şey var mı?'

'Birkaç işim var, o kadar. Birkaç arkadaşla buluşacağım.'

'Tamam... Eğer işlerin yediden önce biterse beni arayabilirsin.'

Astrid cevap vermeden hala yarısı dolu olan fincanını sehpanın üzerine bırakıp yanına kadar geldi ve Frank'i öptü. 'Akşama görüşürüz, tamam mı?'

'Tabi ki.'

Astrid çıkıp kapıyı arkasından kapatana kadar bekledi. Yavaşça beşe kadar saydı. Sonra uzanıp koltuğun altından açık kahverengi yumuşak tabanlı ayakkabılarını çıkardı. Gidip mavi keten ceketini ve cep telefonunu aldı ve kapıya yöneldi. Kapıyı çabuk ama çok yavaş ve sessizce açtı. Koridora ve merdivenlere kulak kabarttı. Ne merdivenlerde bir ayak sesi duydu ne de asansörün sesini. Astrid otelden çıkmış olsa gerekti.

Aceleyle merdivenlerden lobiye inerek, ucu ucuna, yeşilkırmızı bir taksiye binmek üzere olan Astrid'i gördü. Taksi hareket edene kadar çalımsı bir tür incir bitkisinin arkasında duvara yaslanarak saklandı. Resepsiyon görevlisi onu ilgiyle

BELONGS TO KAATOS TEAM

izlemesine rağmen hiçbir şey söylemedi. Taksi gözden kaybolunca hiç zaman kaybetmeden döner kapılardan caddeye çıktı. Arabası yolun ancak onbeş-yirmi metre yukarısında, tekerlekleri kaldırıma çıkmış halde beklemekteydi. Hemen arabaya atlayıp motoru çalıştırdı. Önce arkasında park etmiş olan cipin ön tamponuna, sonra yola yöneldi.

Astrid'in bindiği taksi önce Holloway Drive'dan sola, daha sonra Santa Monica'ya doğru sağa döndü. Frank Santa Monica kavşağında uzun bir konvoy geçip gidene kadar parmaklarıyla direksiyonda ritim tutarak beklemek zorunda kaldıysa da daha sonra önündeki araçların arasından slalom yaparak Rodeo Drive'a dönmeden önce taksiyi yeniden yakalamayı başardı. Arka pencereden Astid'in kafasını görebiliyor ve dönüp arkasına bakmaması için dua ediyordu.

Taksi, Şöhretler Bulvarı'ndan sola, sonra da bir kez daha sağa dönerek, tepesinde kendi çevresinde dönen çelikten kocaman ve göz kamaştırıcı bir yıldız amblemi olan Star TV'nin S şeklinde bir mimariye sahip pırıl pırıl ve yepyeni binasının önündeki yarım daire şeklindeki park yerine girdi. Binanın bütün camları siyah filmle kaplı olduğu için çalışanları binaya limuzinin kısaltması olan limo adını vermişlerdi.

Frank köşeye kadar gelip, bir UPS kamyonunun arkasında kalmaya çalışarak, taksiden inen Astrid'i izledi. Astrid beyaz kaldırımdan geçerek 'limo'nun siyah film kaplı döner kapılarının arkasında gözden kayboldu.

Frank bir anlık bir duraksamadan sonra arabasından inip onu takip etti. Astrid hala lobide asansörü ya da buluşmaya geldiği kişiyi bekliyor olabilirdi ama bu riski almak zorundaydı. İçeri girer girmez içine işleyen klima serinliğiyle karşılaştı. Lobi üç kat yüksekliğinde, bir duvarından sular süzülen, tavanındaysa bir galaksiyi dolduracak kadar yıldızın sarktığı beyaz mermerle kaplı bir odaydı.

Lobide ziyaretçiler için koyulmuş siyah deri koltuklar vardı ama bu koltuklarda tasarımcı oldukları büyük dosya çantalarından belli olan, pasaklı görünümlü iki kişiden başka oturan yoktu. Asansör lobinin sol tarafındaydı ama bekleyenler bir UPS kuryesiyle, elinde bir fincan Starbucks kahve ve bir kutu çörek olan tıknaz bir sekreterden ibaretti.

Frank etrafı kolaçan ederken gök mavisi üniformalı iki güvenlik görevlisi yanında bitiverdi. Bir tanesi Yaphet Kotto'nun

biraz kilolu haline benzeyen bir siyah, diğeri gözleri birbirine fazlaca yakın, çenesi gür sakalının verdiği maviye yakın bir renkte görünen bir beyazdı.

'Randevunuz var mıydı, bayım?'

'Evet, aslında vardı. Bir arkadaşım onunla burada buluşmamı söylemişti.'

Görevlilerden birisi not defterini kaldırıp, 'Arkadaşınızın adını sorabilir miyim, lütfen?' diye sordu.

'Eee, Polaski. Libby Polaski.'

Görevli kaleminin ucuyla listeyi baştan aşağı kontrol ederek, 'Üzgünüm ama listede Polaski adında kimse yok,' dedi. 'Arkadaşınızın hangi departmanda çalıştığını sorabilir miyim?'

'Haber. Editör yardımcısı. Dediğine göre, burada işe başlayalı daha birkaç hafta olmuş.'

Güvenlik görevlisi başka bir sayfa açıp oradaki listeyi de sanki bakışlarıyla sayfayı yakmaya çalışır gibi dikkatle inceledi. 'Haber bölümünde Polaski adlı kimse yok, bayım.'

'O zaman beni aptal yerine koymuş, değil mi? Bir de bana televizyon haberciliğindeki muhteşem kariyerinden bahsediyordu.'

Görevliler durumu komik bulmamışlardı. 'Üzgünüm, bayım. Sizden binayı derhal terk etmenizi istemek zorundayım.'

'Tabi anlıyorum, o kadar bomba olayından sonra.'

'Bu olaylardan bahsetmezseniz memnun oluruz, efendim.'

'Anlıyorum. Size sorun çıkardıysam özür dilerim.'

Frank binadan çıkıp arabasına doğru yürüdü. Arabasının yanında not defterine bir şeyler yazmakta olan bir motosikletli polis duruyordu.

'Bu araç size mi ait, beyefendi?'

'Evet, Üzgünüm. Star TV'den bir teslimat almak için durmuştum.'

'Ne teslim alacağınızı sorabilir miyim?'

'Görünüşe göre hiçbir şey. Burada buluşmam gereken kişi gelmedi de.'

'Bu kişinin adı neydi, acaba?'

'Polaski. Libby Polaski.'

'Peki, ondan teslim alacağınız şey?'

'Bir DVD. Onunla dün bir barda tanıştık ve bana Black Wednesday filminin yönetmenin özel versiyonunu ödünç

verecekti. Ama Star TV'de çalışmadığı anlaşıldı. Sanırım beni atlattı.'

Polis not defterini cebine geri koyarken, 'Size katılıyorum,' dedi.

'Ya?'

'Korkarım, evet. Daha önce Libby Polaski adını duymamış mıydınız? Bu Domuzlar Şarkı Söyleyebilse dizisindeki küçük sarışın kızın adı.'

Frank avucunun içiyle alnına vurarak, 'İnanmıyorum. Aptal mıyım, neyim? Tabi ya!' dedi.

Onaltı

Frank kız kardeşi Carol'ı görmek üzere onun evine doğru giderken cep telefonu çaldı. Arayan Nevile'di.

'Mesajlarını aldım, Frank. Üzgünüm ama haftasonu şehir dışına çıkmamı gerektiren bir durum vardı. Şimdi nasılsın?'

'Emin değilim. Diğer şeylerden çok... Şaşkınım, sanırım. Biraz da endişeli.'

'Neden bana gelmiyorsun? Daha ileri gitmeden sana söylemek istediğim bir şeyler var.'

'Tamam, onbeş dakika sonra oradayım.'

Hizmetçinin izin günü olmalıydı ki, kapıyı arabayı parlatırken gördüğü, Hawai gömlekli çocuk açtı. Gülüşü ucuz bir piyanoya benziyordu.

'Hoş geldiniz, sinyor.'

Nevile onu yine arkadaki verandada bekliyordu. Üzerinde duman rengi bir gömlek ve rahiplerinki gibi, askılı siyah bir pantolon vardı. Solgun ve dalgın görünüyordu. Gözlerinin altında mor halklar vardı.

'Merhaba, Frank.' Elindeki kristal viski sürahisini kaldırıp, 'Sana bir içki ikram edebilir miyim?'

'Benim için biraz erken, teşekkürler.'

Nevile bir sandalye çekip oturdu. 'Sana bir özür borçluyum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

– böyle, aniden yok olup, haber vermediğim için. Seni böyle yüzüstü bırakmak istemezdim. Ama bir süre bu ortamdan uzaklaşmadan ne kendime ne de başkasına faydalı olabilirdim.'

Frank bir şey söylemeden, Nevile'in konuşmasını bitirmesini bekledi.

'Durum şu ki, Danny'yle ilgili bu durum, başlangıçta göründüğünden daha karmaşık olabilir. Sadece daha karmaşık değil, daha da tehlikeli. Dürüst olmak gerekirse, elimizdekiyle yetinsek iyi ederiz diyebilirim.'

'Bir dakika, bir dakika. Daha Cuma günü Danny'nin bana ne anlatmak istediğini anlamamız çok önemli diyordun.'

'O, Cuma günüydü.'

'Bugün de daha Pazartesi. Ne değişti?'

'Cuma günü, sen gittikten sonra Teğmen Chessman'ın bana gönderdiği şu kamyon koltuğu kalıntısından başka bir titreşim alabilir miyim, bir bakayım dedim. Hani şu Garry Sherman Show olayındaki kamyon.'

'Eee?'

'Seninle yaptığımız seanstan sonra tam olarak havamdaydım. Yani... Psişik antenlerim cızırdıyordu, anlatabiliyor muyum?'

'Tamam da, ne oldu?'

Nevile içkisini başına dikip, yüzünü buruşturdu. 'Başlangıçta daha önce aldığım anlık görüntülerden başka hiçbir şey olmadı. Bağıran bir adam, selvi ağaçları arasında bir yürüyüş. Hala tutarlı bir şey yoktu. Genç bir adamın kendisini havaya uçurmasını açıklayacak herhangi bir şey yoktu.

'Ama o akşam kütüphanemde notlarımı bilgisayara geçerken alet acayiplikler göstermeye başladı. Ben ne yazmaya çalışırsam çalışayım o başka bir şey yazmakta ısrar ediyor gibiydi. İşte, bak!' diyerek cebinden bir yazıcı çıktısı çıkardı. Metin gayet normal başlıyordu.

20 Eylül, Salı:

Frank Bell'le olan seansa Danny'nin gerçek ruhuyla temas kurmaya çalışarak başladım. *bakınız notlarım, sayfa 13* Danny'nin ruhuna fark edebileceği bir sinyal göndermek için Bay Bell'in oğlunun kendisini affettiğini duymak konusundaki güçlü isteğini kullandım.

Danny yolunu bulabilsin diye - uçakların kötü havalarda, hava alanı-

nı görmeden pistin yerini algılayabilmeleri için kullanılan Doppler sinyali gibi - Frank'in duygularını güçlendirip belli bir yöne kanalize ettim. Dany'nin babasını affetmeye hazır olup olmadığı konunda herhangi bir fikrim yoktu. Onu yaptıklarından ya da yapamadıklarından dolayı gerçekten suçluyor olabilirdi. Ama öncelikli amaç gerçek Danny'yle temas kurduğumuzdan emin olmaktı.

Metnin bu noktasında ne oluyorsa oluyor yazı bambaşka bir şekle bürünüyordu.

bana yaptklar yüznden o piçlri ÖLDÜR bütn o yılar boyu beni BİR TÜRLÜ rahat bırakmadılar BİR TÜRLÜ rahat bırakmadlar bana köpk gibi davrndılar hAtta dha da kötü davrNdılar Baba hep bağrdı drmadan bağrdI vebeni bıRakmadi gidyim hep DÖVDÜ DÖVDÜ VE ben, ZORLaDI hem baba ḥm de arkAdşlArı ben kusaNa kadar ehp beni zrladı kimSE yardm etmdi ne doktrlar ne örtmenler KİMSE btün dünya yrdım etmdi ama şmdi o piçlri ÖLDRME şnsım var ve görecksNİZ.

Frank yazılanları okuyup kâğıdı geri uzattı. 'Anlamıyorum.'

'Otomatik yazım, yirmi birinci yüzyıl stili.'

'Otomatik yazım da neyin nesi?'

'Bir ruh senin denetimini eline geçirip diğer dünyadan mesaj vermeye başladığı zaman olan şey budur. İşte önündeki de böyle ortaya çıktı.'

'Pekâlâ kim bu? Biliyor musun?'

'Sanırım Richard Abbott. Yüzde yüz emin olamıyorum ama o koltuğa oturan son kişi oydu ve bütün öğleden sonramı onunla temas kurmaya çalışarak geçirmiştim.'

'O da sana bu mesajı yazdı, öyle mi?'

Nevile başını salladı. 'Otomatik yazım öbür dünyaya göçen insanlarla temas kurmanın en etkili yöntemlerinden biridir. Bir soru sorarsın ve zihnini açarak o ruhun elini kontrol etmesine izin verirsin, o da soruyu cevaplar. Bazı medyumlar bu iş için üzerinde harfler yazılı olan bir platform kullanırlar. Ama basit bir kalem ve kâğıt kullanmak daha yaygındır. Bunu yapmak çok olağanüstü bir iş değildir. Sen de yapabilirsin, tabi yirmi dakika boyunca zihnini hiçbir şeyle meşgul etmemeyi ve sakin bir şekilde oturmayı başarabilirsen. Ortaya çıkan yazının manalı bir bütün oluşturacağından ya da seninle temas kuran

ruhun kimliğini bilebileceğinden şüpheliyim ama büyük ihtimalle öbür taraftan bir mesaj alabilirsin. Shakespeare'in bütün bir oyun yazmak için, Beethoven'ın ise senfonilerini bitirmekte bu tekniği kullandığını iddia eden medyumlar bile var. '

'İyi de bu ruh bir PC kullanmış!'

'Evet ama bu duyulmamış bir durum değil zaten. Düşünürsen bir ruh için bir PC kullanmak kalem kâğıt kullanmaktan daha kolay olmaz mı? Sonuçta bilgisayar elektronik bir alet ve bir ruhun onu kullanması için yapması gereken tek şey kendi elektriksel enerjisini onu kullanmaya yöneltmek.'

'Yani Richard Abbott küçükken "hem babasının hem de onun arkadaşları"nın istismarına maruz kaldığını mı söylüyor?'

'Öyle görünüyor.'

Frank bir an düşündü, 'Danny'nin görüntüsü... O da istismar edilmişti, öyle mi?'

'Evet,' dedi Nevile, 'Ve bu çok önemli bir ipucu. Bunun çok karanlık bir nedeni olduğunu hissediyorum. Yanılıyor olabilirim ama gerçek Danny'nin – oğlunuz Danny'nin bununla bir ilgisi olduğunu zannetmiyorum. Danny'nin görüntüsü seni bu konunun içine çekmek için kullanılan bir araç sadece. Lafı dolandırmayacağım, Frank. Bu çok ama çok tehlikeli olabilir.'

'Tehlikeli derken, neyi kastediyorsun. Yani neyle karşı karşıya olabiliriz?'

'Delilik ve ölüm, Frank. Karşı karşıya olduğumuz şey bu.'

Teğmen Chessman ve Dedektif Booker geldiğinde, Frank'le Nevile'in konuşması hala devam ediyordu. Onlar da arka verandaya geldiler. Teğmen Chessman birkaç derin nefesler alarak ciğerlerini temiz havayla iyice doldurdu.

'Karbon monoksitten biraz değişiklik olsun.'

Nevile, 'Telefonda bahsettiğim bu işte,' diyerek elindeki "otomatik yazım" örneğini ona uzattı. Teğmen Chessman kâğıtta yazanları önce kendi okudu sonra da okuması için Dedektif Booker'a verdi.

'Garip. Sizin tecrübelerinize göre, böyle bir mesajın güvenilirliği ne düzeydedir?'

'Ruhlarla iletişim ne kadar güvenilir olabilirse, o kadar. Kalem kâğıt kullanarak bir şeyler yazmak bir ruh için dayanılmaz

derecede yorucu bir iştir çünkü bunu yapması için kinetik enerji gerekir ama bu durumda elektrik enerjisi yeterli. Şöyle söyleyeyim, gereksiz ya da aptalca bir şey yazmak ruhların çok çok nadir yaptıkları bir şeydir. Çünkü çok fazla çaba gerektirir.'

'Pekâlâ bu konuda düşünceleriniz neler? Gerçekten Richard Abbott'mı yazdı bunu?'

'Bahse girebilirim oydu ama yine de doğrulayabilmek için bazı testler yapmalıyım. Ama annesinin, Tv'de , Richard'ın babasının onu dövdüğünü söylediğini hatırlatmama izin verin.'

'O zaman, Bay Abbott ne anlatmak istiyor?'

'Eğer gerçekten oysa, babasının ve babasının arkadaşlarının istismarının sadece kemerle dövmekle kalmadığını ve bir intihar bombacısı olmayı seçmesinde bu yaşadıklarının etkisi olduğunu anlatmaya çalışıyor olabilir.'

Teğmen Chessman, cebindeki mendil topağını çıkarıp burnunu sildi. 'Sizce de bu teori biraz yüzeysel olmadı mı? Ya diğer bombacılar, onlar neden bu yolu seçsinler?'

'Henüz bilemiyorum. Bay Bell için oğlu Danny'yle temas kurmak üzere bir kaç psişik iletişim denemesi yaptık. Bir ruhla – ama bence Bay Bell'in oğlu Danny olmayan, sadece Bay Bell'in dikkatini konuya çekmek için Danny'nin görüntüsünü kullanan bir başka ruh ile temas kurduk. Bu ruh, her kimse, bize göründüğü haliyle çocukların uğradığı şiddete işaret ediyor gibiydi.'

'Yani, bütün bunların anlamı ne?'

'Kesin bir şey söylemek mümkün değil. Ama genellikle istismara uğrayan çocuklar büyüdüklerinde kendileri de çevrelerine kötü muamelelerde bulunuyorlar, değil mi? Hatta kendilerine yapılanlar yüzünden kaybettikleri benlik değerleri için çevrelerinden intikam almaya çalışabiliyorlar.'

'Babanız sizi kemeriyle dövdü diye Disney Stüdyoları'nı havaya uçuruyorsunuz, öyle mi?'

'Bence bu bir olasılık. Sizin farklı bir fikriniz var mı?'

* * *

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Teğmen Chessman evden ayrılmadan önce Frank'e dönerek, 'Bu arada, Bay Bell, sizin şu gizemli kadınla ilgili...'

'Ne olmuş?'

'Cedars'daki patlamadan hemen sonra Gardner Caddesi'ne doğru yürüyen bir kadın gördüğünü belirten bir görgü tanığı daha var. Tanık bu kadının üzerinde bir kot pantolon ve krem rengi bir tişört olduğunu ve ayağında bir tek terlik olduğu için topallayarak yürüdüğünü söylüyor. Yanına gelip ona iyi olup olmadığını sormuş, sonra da çekip gitmiş.'

'Anlıyorum.'

'Tanık kadının yirmiiki yirmiüç yaşlarında olduğunu ve kısa kahverengi saçlı olduğunu söylüyor. Yüzündeki duman lekelerine rağmen çok güzel bir kadınmış. Ona tanıdığı birini çağrıştırıyormuş ama bir türlü kim olduğunu çıkaramıyormuş.'

'Ya!'

'Belki hafızanızı tazelemeye yardımcı olur diye düşündüm, Bay Bell. Belki benzediği bir TV yıldızı vardır, bir düşünün.'

Frank Astrid'in görüntüsünü gözlerinin önüne getirip, başını salladı, 'Üzgünüm, Teğmen, TV için yazarlık yaparım ama pek sık TV seyrettiğim söylenemez.'

Nevile, Teğmen Chessman ve Dedektif Booker'a çıkışa kadar eşlik ederken, Frank'de evdeki kitaplığa göz attı. Duvar kenarındaki bir sehpada, gümüş bir çerçeve içinde, kafasında hasır bir şapka olan uzun boylu, sarışın bir kadının bir köprünün korkuluklarına yaslanmış halde çekilmiş bir fotoğrafını gördü. Bir eliyle rüzgârda uçmasını engellemek için şapkasını tutarken gülümsüyordu.

'Çekici bir hanım,' dedi Frank geri gelen Nevile'e dönerek.

Nevile fotoğrafı elinden alırken pişmanlık dolu bir gülümsemeyle baktı. 'Evet, bu fotoğraf Albert Köprüsünde çekilmişti, Londra'da.' Bir süre ustu. 'Evlenecektik.'

'Özür dilerim,' diye toparlandı Frank, 'Burnumu sokmak istememiştim.'

'Yo, yo! Endişelenmene gerek yok. Uzun zaman önceydi. Tam olarak söylemek gerekirse dokuz yıl üç ay önce. Adı Alison'dı. Çok akıllı ve neşeli bir kızdı. Levazım subayı olmak isterdi hep.'

'Ne oldu?'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Bir kaza. Bir yaşgünü için katıldığı Thames nehrinde düzenlenen bir sandal partisinde. Aslında ben de davetliydim ama Sussex polisiyle birlikte South Downs'da kaybolan iki kızı bulmak için çalışmam gerektiğinden gidememiştim. Öyle güzel bir yaz günüydü ki yol boyunca arabamın üstünü kapatmamıştım.

'Putney'den geçerken radyoda bir gezinti teknesiyle bir mavnanın Westminster İskelesi yakınlarında çarpıştığını ve bazı gençlerin boğulduğunu duydum. Sonunda elli iki kişinin boğulduğu meydana çıktı. İçlerinden biri de Alison'dı.'

'Tanrım, çok üzüldüm. Yıkılmış olmalısın.'

'Öyleydim, gerçekten. Bunu hala atlatamadım zaten. Sık sık hayatta olsaydı şimdi nasıl olurdu diye düşünürüm. Bazen de yolda giderken bir an onu taksiye binerken ya da bir köşeden dönerken gördüğüm hissine kapıldığım olur. O olamayacağını bilmeme rağmen, aklımdan çıkaramıyorum işte.

'Aslında otomatik yazılımın ne kadar güvenilir olduğu konusundaki fikrim de Alison'ın ölümünden iki yıl sonra başıma gelen bir olaydan kaynaklanıyor.'

'Alison seninle böyle bir iletişim mi kurdu?'

Nevile başını salladı. 'Ağustos ayında bir akşam Thames'in kenarındaki Boulter's Lock'da oturuyordum. Çok huzur verici bir yerdir... şehrin kilometrelerce dışında kalır. Psişik dedektiflik üzerine bir seminerde yapacağım konuşmayı hazırlıyordum ama öğle yemeğinden sonra şarabı biraz fazla kaçırdığım için uyuklamaya başlamıştım. Elim birden kasıldı, bir kramp gibi ama o kadar can yakıcı olmayan bir kasılmaydı. Elim kontrolüm dışında önce defterimde yuvarlaklar sonra da kargacık burgacık şekiller çizdi.

'Aniden Alison çok yakınımdaymış hatta omzumun üzerinden eğilmiş bana bakıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Dönüp bakmamak için direndim çünkü gerçekten orada olmadığını biliyordum ama en sonunda kendime hâkim olamadım.'

'Ve?'

'Orada kimse yoktu tabi.'

Nevile bir an durakladı. Yüzünden özlem dolu bir gülümseme geçti. Çömelip kitaplığın altındaki çekmecelerden birini açtı. 'İşte,' dedi 'o günkü kâğıdın ta kendisi.'

Frank kâğıdı alıp okumaya çalıştı. Tek görebildiği Y yzkşm OL mzr BST harfleri oldu.

Nevile 'Ne aradığını bilmezsen anlaşılır bir şey değildir,' diye itiraf etti. 'Ama otomatik yazım çok kişisel bir şeydir zaten. Kâğıdı ortasından katlarsan Y ve OL harfleri bir araya gelerek YOL kelimesini oluşturur. Yol Edwin Muir'in Alison'ın en sevdiği şiirlerinden biriydi.

'Şiir geçip giden zamanla ilgilidir. "Her daim dönüp dolaşıp / Tekrar ülkesinden geçen bir yol vardır." Alison'ın bana hatırlatmak istediği dizeler ise şöyleydi: "Bir yaz akşamında bir adam / Uzanır mezarında, sakin / Adamın ölümlü büstüdür / İçindeki toprak rahmin / Hücresinde kör talihin." Anladın mı? "yzkşm" yaz akşamı, "mzr" mezar, "BST" de büst anlamında.'

Kâğıdı geri alıp katladı ve çekmecedeki yerine geri koydu. 'Bana herkesin bir gün öleceğini söylüyordu. O gün Albert Köprüsü'nde gülerken bile, yakında öleceğimizi biliyorduk. Ama asıl olan, öldükten sonra bile, yolumuza devam ettiğimizdir. Yalnız bu yolculuğun yönünü ancak ölenler bilebilir.'

Onyedi

Altı haberlerinde Emniyet Müdürü Marvin Campbell Dar Tariki Tarikatından bir şifreli mesaj daha aldıklarını açıklıyordu. Yetmişiki saat içinde 'müstehcen ve Tanrı'nın buyruklarını hiçe sayan bütün film ve televizyon programlarının' yasaklanması çağrısında bulunuyorlardı. Eğer bu çağrıya uyulmazsa 'Hollywood kıyametle tanışacaktır... Ahlaksızlık ve küfrün yayılmasına uşaklık edenleri dize getirmek için, Cuma günü tam onikide başlamak üzere, Los Angeles'ın çeşitli yerlerinde, yirmidört saat arayla onbir bombalama yapılacaktır.'

Müdür Campbell mesajın sahte olduğuna inanmak için herhangi bir sebep olmadığını ve uyarının son derece ciddiye alındığını ifade etti. Los Angeles halkına ise güvenlik önlemlerinin hiç olmadığı kadar sıkı tutulduğu konusunda güvence verdi. Konuşmasının sonunda 'Anti-terör timlerimizin de önemli bazı tutuklamalar yapmaları yakındır,' dedi.

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Buna inanıyor musun?' diye sordu Smitty bir yandan bir bira daha açarken. Verandada oturmuşlar, çimlerin üzerinde sırtüstü yatmış yuvarlanan köpeği izliyorlardı.

Frank başını salladı. 'Bugün, ben oradayken, Nevile'in evine iki dedektif geldi. Hala psişik dedektiflerden bilgi toplamaya çalıştıklarına göre somut bir kanıtları olduğu söylenemez, değil mi? Nevile'in iyi bir psişik dedektif olmadığını kastetmiyorum. Hatta bence kendi alanının en iyisi. Ama psişik izler parmak izi ya da DNA kadar güvenilir kanıtlar oluşturmaz, ne de olsa.'

'Biliyor musun?' diye sordu Smitty, 'Bence bildiğimiz dünyanın sonu geldi artık.'

Frank arabasına binip Sunset Marquis'e döndü. Lobiye girdiğinde başında leylak rengi bir türbanla onu beklemekte olan solgun ve darmadağın haldeki Magot'yla karşılaştı.

'Frank,' dedi Margot ayağa kalkarak, 'Konuşmalıyız, gerçekten.'

'Tabi, tamam,' derken saatine bir göz attı. Saat yediye sekiz dakika vardı. Odasına kadar yol gösterip kapıyı açtı. Margot içeri girip şöyle bir dolaşırken sanki bir ipucu aramış gibi gözleriyle etrafı kolaçan etti.

'Bir içki alır mısın?' diye sordu Frank, 'Chardonnay'ım var. Sonra Chardonnay var, bir de Chardonnay. Ya da bira.'

'Hayır, teşekkür ederim. Ne yapacağımız konusunda bir karara varmamız gerekiyor sanırım.'

'Ne yapacağımızı bilmiyorum. Sence ne yapmalıyız?'

'Frank, dokuz yıldır evliyiz, bunun bir önemi yok mu sence?'

'Tabi ki var. Ama hiçbir şey olmamış gibi davranmanın işe yaramadığı ortada.'

'Danny'ye olanlar konusunda seni affedebilirim. Affedebileceğimi biliyorum.'

'Ama henüz affetmiyorsun.'

'Sadece bana zaman vermeni istiyorum, Frank.'

'Biliyorum ve seni suçlamıyorum. Eğer rolleri değiştirseydik – bombanın patladığı gün Danny'yi okula götüren sen olsaydın – muhtemelen ben de aynı şeyleri hissediyor olacaktım.'

Margot anlık bir duraksamadan sonra 'Bugün buraya gelmemin sebebi... şey. Bütün olanlara rağmen seni sevdiğimi

bilmeni istiyorum. Sen boşanmadan bahsettin ama ben böyle sonuçlansın istemiyorum.'

Frank buzdolabından yarım dolu bir şişe alarak kendisine büyük bir bardak şarap doldurdu. 'Bilemiyorum. Bizi bunca zaman bir arada tutan tek şey Danny'miydi diye merak ediyorum. Aynı masada yemek yiyor, aynı yatakta uyuyorduk ama birbirimizle pek fazla konuşmuyorduk, değil mi?'

'Evliliğimiz gerçekten o kadar kötü müydü?'

'Hayır, değildi. Çoğu zaman harikaydı. Ama belki de değişip farklı insanlar olmaya başlamıştık ama Danny yüzünden bunun ne büyük bir değişim olduğunun farkında değildik.'

'Sadece seni mutlu ediyor muydum, bunu bilmek istiyorum.'

'Tanrı aşkına, Margot. Bu yaptığın, bir uçak kazasından kurtulmuş birine koltuğun rahat mıydı diye sormak gibi bir şey.'

'Neler düşündüğünü bilmem gerek, Frank. Ne yapmak niyetindesin bilmem gerek.'

'Ne yapacağımı bilmiyorum. Los Angeles'daki kimse şu teröristler yakalanana kadar ne yapacağını bilmiyor. Görünüşe göre hepimiz işsiz ve parasız kalacağız, sonunda.'

'İşteki geleceğinden bahsetmiyorum. Bizden bahsediyorum.'

Margot cevap beklerken Frank bu konuyu bir süre düşündü. Margot'nun yüzünden bir şeyler okumaya çalıştı ama başaramadı. Balkona yürüdü ve kapıyı yana çekerek açtı. Batmakta olan güneşin marmelât rengine boyadığı gökyüzüne baktı. Sonunda Margot'ya dönüp, 'Nevile'le bir seans daha yaptık. Danny'yle konuştu ve Danny yeni bir hayata başlamam gerektiğini söyledi.'

'Nevile Dannny'yle konuştu, Danny de bunu mu söyledi?'

'Evet.'

'Danny'nin bizim ayrılmamız isteyeceğine inanmıyorsun, ya?'

Frank'in cevap verecek vakti olmadı. Kapı açıldı ve içeri güneş gözlükleri, güderi ceketi ve beyaz, vücudu saran elbisesiyle Astrid girdi. Margot'yu görünce, 'Oh, özür dilerim,' dedi.

Margot Frank'e dönüp, 'Galiba kendimi küçük duruma düşürecek bir hata yapmışım.'

'Hayır, yapmadın. Bu Astrid, o da Cedars'daydı.'

'Daha önce tanışmıştık, teşekkürler. Gitsem iyi olacak.'

'Margot, yarın konuşmak istersen...'

'Hayır, Frank. İsteyeceğimi sanmıyorum. Belli ki cevabı zaten belli olan bir soru sormak için boşuna buraya kadar gelmişim.'

O akşam kendini öfkeli hissetti. Sadece Margot değil, Astrid'e karşı da. Onu Tony Ascari'nin restoranına pollo a tegame yemeye götürdü ama Astrid tabağındakilere neredeyse hiç dokunmadı. Tedirgin ve sinirli görünüyordu, karşılaşmak istemediği birini kolluyormuş gibi bütün akşam sağa sola bakıp durdu.

Başgarson Marco, 'Yemekler hanımefendinin damak tadına hitap etmedi mi?' diye sordu tabaklar kaldırılırken.

'Üzgünüm,' dedi Astrid, 'Pek aç değildim sanırım.'

'Pekâlâ, sorun nedir?' diye sordu Frank. 'Yemeğine dokunmadın, geldiğimizden beri de ağzından iki kelime çıktı çıkmadı.'

'Sorun yok, tamam mı?'

'Ne yaptın bugün? Birisi canını mı sıktı?'

'Venice'e gidip bir iki arkadaşımla buluştum. Hepsi bu.'

'Venice?'

'Evet. Tomato UFO'ya gidip pizza yedik.'

'Ha, neden aç olmadığın anlaşıldı. Baştan söylesene.'

Uzanıp kırmızı damalı masa örtüsünün üzerinden elini tuttu. Gözlükler yüzünden gözlerini göremiyordu. Tek görebildiği camda salınmaları yansıyan iki mum aleviydi. Her şeye rağmen sadece kokusundan ya da, görünüşünden dolayı değil kendisine yalan söylemesinden dolayı onu çok daha fazla arzuladığını fark etti. Venice'e gidip arkadaşlarıyla buluşmamıştı. Star TV'ye gitmişti ama neden? Onu bu kadar kötü döven adamla buluşmaya mı? Tekrar dayak yemeye mi? Ona ondan ne kadar nefret ettiğini söylemeye mi?

* * *

BELONGS TO KAITOS TEAM

O gece yattıklarında ilk defa Frank'in cinsel arzuları Astrid'den daha güçlüydü. Dövüşür gibi başlayan sevişmelerinde Frank Astrid'i bileklerinden yakalayarak kıpırdamasını engelledi. Sonra santim santim iterek içine girdi. Gittiği yere kadar zorlayıp, orada kaldı.

'Canımı yakıyorsun,' dedi Astrid. Saçları dağılmış, yanakları terden ıslanmıştı.

'Yalanların da benim canımı yakıyor,'

'Yalan mı? Ne yalanı? Sen neden bahsediyorsun?'

' "Venice'e gidip bir iki arkadaşımla buluştum. Hepsi bu," gibi yalanlar. "Tomato UFO'ya gidip pizza yedik," gibi yalanlar.'

'Neden seni ilgilendiriyor?'

'İlgilendirir tabi. Özellikle yara bere içinde geldiğinde.'

'Benim sahibim değilsin, Frank.'

'Ben de öyle olduğumu söylemedim zaten. Ama canının yandığını görmekten hoşlanmıyorum.'

'Yani canımın başka bir erkek tarafından yakılmasından hoşlanmıyorsun ama sen yakarsan sorun yok.'

Frank içinden çıkar çıkmaz, Astrid toparlanıp çarşafı vücuduna sararak yatağın kenarına çekildi. 'Bok herif,' dedi, boğuk bir sesle.

Frank kolunu Astrid'in omzuna atmak istedi ama Astrid kolunu iterek karşılık verdi. Sonunda Frank arkasını döndü ve uyumaya çalıştı. Uykuya dalması bir iki saat aldı çünkü kemerli burunlu müzisyen son ses Bruce Springsteen dinliyordu ve havuz kenarında verilen partiye katılanlar, sanki bir korku filmi izler gibi çığlık atıyorlardı.

Gecenin bir yarısı yanağına dokunulmasıyla uykusundan uyandı. Önce sivrisinek sandı – yatmadan önce kafasının üzerinde vızıldayıp duran bir tane görmüştü. Eliyle sineği kovalayıp, şilteyi yüzüne kadar çekti. Sabah sivrisinek ısırıkları içinde uyanmak istemiyordu.

Bunun üzerinden ancak bir iki dakika geçmişti ki örtündüğü şiltenin üzerinden çekildiğini hissetti. Gözlerini açtı ve derisinin büyük bir ürpertiyle çekildiğini hissetti. Yatak odası ne kadar karanlık olsa da yatağın başında dikilip tepeden ona bakmakta olan birisi olduğunu görecek kadar ışık vardı. Gözleri karanlıkta parlayan bir çocuk.

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Baba, canımı yaktı.'

Bu Danny'ydi. Frank yattığı yerde, kımıldamaya cesaret edemeden onu izlemeye devam etti.

'Baba, canımı yaktı.'

'Benim suçum yok, Danny,' diye cevapladı Frank. Sesi, sırtüstü yattığı için kuruyan boğazından çatlak çıkıyordu. Boğazını temizlemeye çalıştı. 'Bir bombaydı, Danny. Yaralandığını bilmiyordum. Anlamama imkân yoktu.'

'Baba beni önce döver sonra özür dilerdi ama sonra yine kötü şeyler yaptırırdı.'

'Danny ben sana hiç vurdum mu? Sana asla kötü şeyler yapmadım, yaptırmadım. Biliyorsun.'

Yatağın başındaki görüntü gözlerini üzerinden ayırmadı. Gözleri karanlığa alıştıkça Danny'nin saç tıraşını ve üçgen hatlı yüzünü seçmeye başladı. Tanrı aşkına, Margot'ya ne kadar benziyordu.

'Beni döverdi ve kötü şeyler yaptırırdı. Ama ben onu yine de severdim. Onu çok severdim. Sonra ağlayarak benden özür dilerdi. Bir daha yapmayacağına söz verirdi.'

Frank doğrulup yatağın üzerinde oturdu. Yanı başındaki Astrid derin bir uykudaydı ve kainatı yük gemisi Nostromo'yla geçiyormuş gibi usulca ve düzenli aralıklarla soluyordu. Frank ürkmüştü ama gece yarısı yatak odasında birden ortaya çıkan ölmüş oğlunun uyandırdığı merak daha kuvvetliydi. Eğer bunun nedenini anlayamazsa hem kendisinin hem de çevresindekilerin başına bir felaket geleceğini hissediyordu.

'Danny ben sana asla zarar vermedim, hiç canını yakmadım, değil mi?'

'Baba, canımı yaktı.'

Frank elini karanlığın içine doğru uzattı, 'Gel elimi tut.'

'Baba, canımı yaktı. Beni döverdi ve kötü şeyler yaptırırdı.'

'Elimi tut,' diye ısrar etti Frank. Duraksayarak da olsa Danny'nin görüntüsü de elini ona doğru uzattı. Haydi, korkacak bir şey yok.'

Frank uzanarak çocuğun elini tuttu ve vücudu aynı Danny'nin görüntüsünü ilk gördüğü andaki gibi bir ürperti daha geçirdi. Tuttuğu el bir çocuk eli değildi. Bu el yumuşak teni, uzun tırnakları ve bir parmağındaki yüzüğüyle bir kadının eliydi.

BELONGS TO KAATIGS TEAM

Oturup gözlerini Danny'nin görüntüsüne dikti. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Sanki uzun bir koşudan yeni çıkmış gibi nefes nefeseydi.'Kimsin sen?' diye sordu. 'Bana kim olduğunu söylemelisin.'

'Buna izin yok.'

'Bana söyleyebilirsin, kimseye senin söylediğini söylemem.'

Danny'nin görüntüsü hiçbir şey söylemedi ama yerinden de kımıldamadı. Şafağın ilk ışıkları dökümlü perdelere vurmaya başlıyor ve görüntü de gittikçe netleşiyordu. Danny'yle olan benzerliğinden kuşku duymak imkânsızdı ama üzerinde oyuncak ayı desenli pijamalar vardı ve Danny'nin asla böyle pijamaları olmamıştı.

'Sen Danny değilsin, değil mi?' diye sordu Frank.

Astrid yattığı yerde kıpırdandı ve sayıklamaya başladı. 'Hayır, bu gece olmaz.' Frank ona doğru baktı. Tekrar önüne döndüğündeyse görüntü yok olmuştu.

Yirmi dakikadan fazla, oturarak yeniden ortaya çıkmasını bekledi ama perdelere vuran ışık giderek arttı ve Frank görüntünün artık geri gelmeyeceğini anladı.

Tuhaf bir yoldan, Frank artık bu ruhun Danny olmadığına emin olmuştu. Danny'nin üstü başı kir pas içinde, ne yaptığını bilmez halde ruhlar âleminde dolaştığı düşüncesi onu rahatsız etmişti. Yine de bu ruhun neden Danny'nin şekline girdiğini merak ediyordu. Gerçek Danny neredeydi ve ruhu huzur bulmuş muydu?

Yataktan çıkıp biraz portakal suyu içmek için mutfağa gitti, meyvesuyu kutusunu kafasına dikerek susuzluğunu giderdi. Portakal suyu o kadar soğuktu ki dişleri, damağı hatta tüm ağzı sızladı. Ancak o anda Danny'nin Nevile'in yardımı olmaksızın kendine görünmüş olduğunun ayırtına vardı. Ne bir seans, ne derin bir yoğunlaşma, ne de başka bir şey. Görüntü salt kendi isteğiyle ortaya çıkmış ve ona görünmeyi seçmişti.

Yatağa geri döndüğünde Astrid'i gözleri açık kendisini beklerken buldu. 'Saat kaç?' diye sordu.

'Beşi beş geçiyor.'

'Uyuyamadın mı?'

Frank yastıkları kabartarak tekrar yatağa yerleşti. 'Kötü bir rüya gördüm, sadece.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

Bir süre konuşmadan yattıktan sonra Astrid bir dirseğinin üzerinde doğrularak Frank'i dudaklarından hafifçe öptü. 'Sana yalan söylemiş olabilirim ama asla sana zarar verecek bir şey yapmam.'

'Bu da ne demek?'

'Bazen gerçekleri söylemek çok acı verici, yalan söylemek ise iyilik olabilir.'

'Yani dün gittiğin yeri bilmemem daha mı iyi?'

'Margot'yu hala seviyor musun?'

'Bunun konumuzla ne alakası var?'

'Kendi kendine yalan söyleyip söylemediğini bilmek istedim. Eğer sen kendine yalan söylüyorsan, benim yalan söylememin fazla bir önemi kalmaz.'

Onsekiz

O sabah otelden çıktığında Frank yine Astrid'i takip etti. Bu sefer bindiği taksi Sunset Bulvarı'ndan Beverly Glen'e kadar gitti daha sonra da kokulu çiçekler ve Hollywood'un en zengin evlerinin altın yaldızlı güvenlik kapıları arasından Bel Air'in dolambaçlı yollarına doğru tırmandı. Gökyüzü sanki hava birden değişecekmiş gibi çizik çizik bir görünüm almıştı.

Astrid'in bindiği taksi, Rüzgâr Gibi Geçti filmindeki evlere benzeyen büyük beyaz bir evin önünde durdu. Ev büyük oranda yoldan görünmeyecek şekilde inşa edilmiş olsa da Frank bulunduğu yerden yüksek sütunlu girişi ve bakır kaplı bir kubbenin üzerinde batıyı göstermekte olan yelkovanı görebiliyordu. Oldukça eğimli bahçe, çiçeğe durmuş gül ağaçlarıyla, gülümseyen taştan yunuslar ve dolgun göğüslü deniz kızlarından yapılmış havuzlarla bezenmişti. Taksi sürücüsü girişin hemen yanındaki diafona doğru bir şeyler söyledi. Birkaç saniye sonra kapılar açıldı ve taksi bahçeye girdi. Frank yavaş yavaş ilerleyerek kapının önünden geçti ve arabasını girişin elli metre uzağına bıraktı ve beklemeye başladı.

BELONGS TO KAATOS TEAM

Taksi birkaç dakika içinde yeniden ortaya çıktı. Frank eliyle taksiye durmasını işaret etti. Sürücü camı indirdi. Çiçek bozuğu yüzü, sarkık bıyığı ve bir demir muşta gibi yumruğuna sarılı tespihiyle dikkat çekici bir tipti.

'Bana bir iyilik yapmak ister misin?' diye sordu Frank Cebinden çıkardığı Fox TV kartvizitlerinden birini şoföre uzattı. 'Hiç The Beverly Hillbillies adlı filmi duydun mu?' diye sordu.

'Benimle dalga mı geçiyorsun?'

'Tamamdır. Onun yeni versiyonunu çekiyoruz. Jed'i Steve Martin, Elly May'i ise Pamela Anderson oynayacak. Mekân araştırmasını ben yapıyorum ve burası tam da aradığım yer olabilir. Sahibini tanımıyorsundur, değil mi?'

Sürücü kafasını salladı, 'Bu bilgi özeldir, adamım, sana söyleyemem.'

'Yüce İsa, nesin sen taksi şoförü mü yoksa jinekolog mu? Tamam, bilen kazanıra ne dersin?' Cüzdanından bir yirmi dolarlık çıkardı. Yirmilik o kadar hızla el değiştirdi ki Frank paranın nereye gittiğini bile anlayamadı.

Taksi şoförü, 'Charles Lasser,' dedi. Aracını hareket ettirmesiyle frenlere asılması bir oldu. Bir an durup 'Tanırsın değil mi? Charles Lasser,' dedi. Sonra da gazlayıp uzaklaştı.

Frank girişin önünde dikilip eve baktı. Demek Astrid Lasser'ı ziyarete gelmişti. Star TV'nin sahibi Charles Lasser. Kafası karışmıştı. Astrid gibi bir kızın Lasser gibi bir adamla ne işi olabilirdi? Sevgilisi olabilir miydi? Daha da kötüsü Astrid bir fahişe olabilir miydi? Bu durum kendisiyle ilgili hiçbir bilgi vermek istememesini açıklayabilirdi.

İyi de, bir fahişe olsa neden her gecesini gelip kendisiyle geçiriyordu. Belki de onu döven Lasser'dı ve onun da Lasser'dan uzaklaşıp sığınacağı, duyarlı ve onu yargılamayacak birine ihtiyacı vardı.

Bir fahişe olsun ya da olmasın Frank, Astrid'in Lasser gibi çirkin zorba bir kabadayıda ne bulduğunu adı gibi biliyordu. Özel bir Boeing 767 iyi bir başlangıç olabilirdi. Doksan metrelik bir yat, beş farklı ülkede gayrimenkuller. Frank pek çok ünlü aktör ve ağırsıklet TVcinin eşleri ve metreslerinin o pırıltılı dünyanın dışında kalmamak için ne aşağılanmalara

BELONGS TO KAATOS TEAM

katlanabildiklerini biliyordu. Bir keresinde Mo'nun dediği gibi, 'Bu kadınlar alışkın oldukları hayat tarzını kaybetmektense kendi boklarını yemeye bile razı olabilirler ki bir tanesinin üzerinde pembe ipek bir elbise ve pırlantalarla bunu gerçekten yaptığını biliyorum.'

Frank Danny'yi ziyaret etmek için mezarlığa gitti. Mezarın başında rüzgâr saçlarını dağıtırken onbeş dakika boyunca dikildi.

'Danny,' diye fısıldadı. Tabi ki Burbank havaalanının üzerinde tur atmakta olan bir uçağın uzak homurtusu dışında yanıt yoktu.

'Keşke benimle konuşsaydın Danny. Sadece çok mutsuz olmadığını ve orada kendine arkadaşlar bulduğunu duymak için neler vermezdim. Orada yalnız olduğunu düşünmeye dayanamıyorum.'

Tam mezarlıktan ayrılmak üzereydi ki yıpranmış deri ceketi ve güneş gözlükleriyle biraz ileride dikilmiş kendisini izleyen birini fark etti. Saçları dik dik duracak şekilde jölelenmiş genç adam birini bekler gibi kollarını bağlamış olduğu yerde dikiliyordu. Frank yanından geçerken, genç adam, 'Sen de onlardansın, değil mi?'

Frank şaşkınlıkla duraksayarak 'Bana mı dediniz?' diye sordu.

'Evet. Sen de onlardan birisin değil mi? Yalancılardan biri.'

'Tabi, tabi' dedi Frank ve yürümeye devam etti. Fazla geçmeden genç adamın peşinden gelmekte olduğunu fark etti. Frank durunca arkasından gelen adam da durdu. Frank tekrar yürümeye başladı ve adam da onunla beraber harekete geçti. Frank sonunda dayanamayıp arkasını döndü ve 'Bana bak, ne sattığını bilmiyorum ama ilgilenmiyorum, tamam mı?'

Genç adam güldü. 'Bir şey satmıyorum, Frank, senin gibi değilim. İmkânsız hayaller ve yalanlar satmıyorum. Ben umut olmadığını bile bile umut tacirliği yapmıyorum.'

'Adımı nereden biliyorsun?'

'Bunun önemi yok. Önemli olan senin de o yalancılardan biri olman. Gerçeğin mabedinde hakikati parayla almaya çalı-

şanlardan birisin. Ve Yüce Efendimizin yaptığı gibi biz de sizi bu mabetten atacağız.'

'Dinle,' dedi Frank sabrı taşarak, 'Neden bahsettiğini bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Buraya oğlumun mezarını ziyaret etmek için geldim ve hem bana hem de ona biraz saygı gösterirsen sevinirim.'

'Saygı mı? Sen hayatın boyunca kime saygı gösterdin ki şimdi saygı görmeyi bekliyorsun? Sen mutlu ailelerden bahseden senaryolar yazdın durdun, iyi de bu aileler gerçekte nerede? Ortalıkta yalandan başka bir şey yokken sen aşktan bahsediyorsun. Sen insanları varolmayan bir dünyaya, mutluluk ve iyilik dolu bir dünyaya inandırıyorsun, bundan daha büyük bir kötülük var mı? "Hey, millet! Bakın, anne burada, baba burada ve işte Şükran günü yemeği," "Bakın, bakın! İyilik kötülüğü yeniyor ve kötü insanlar hapse gidiyor! Evet, zaman zaman zorluklara katlanmamız gerekebilir. Biraz gözyaşı dökeceğimiz durumlar olabilir ama bir şeyden emin olabiliriz. Altın Şehir, dualarımızın karşılığı, orada bir yerlerde bizi bekliyor."'

Genç adam güneş gözlüklerini çıkarttı. Gözlerinin akı bir vampir gibi kan kırmızısıydı. 'Sorun şu ki bunların hepsi bir seraptan başka bir şey değil, değil mi Frank. Bunların hepsi senin kafandaki bir hikâye, hepsi bu. Domuzlar Şarkı Söyleyebilse'ymiş. Keşke o koduğumun domuzları söyleyebilseler.'

Frank cep telefonunu çıkarıp polisi aramaya hazırlanırken genç adam güneş gözlüklerini tekrar takıp arkasını döndü ve seri adımlarla uzaklaşarak mezar taşlarının arasında kayboldu.

O gece Astrid saat sekizi birkaç dakika geçe geldi. Çin yemeği sipariş ettiler: top haline getirilmiş karides, ince kıyılmış biftek, zencefilli tavuk ve vejetaryen eriştesi.

'Günün nasıl geçti?' diye sordu Frank ve yanlışlıkla olmuş gibi anında lokmasını elinden düşürdü.

'İyiydi,' dedi Astrid.

'İyi,' dedi Frank kaşığıyla karidesi kovalarken.

'Senin?'

'İyi,' Oturduğu yerde doğrulup arkasına yaslandı. Bir noktada olanları anlatması gerekeceğini biliyordu.

'İyi mi?' diye tekrar etti Astrid.

'Nasıl baktığına bağlı, hem iyi hem de kötü. İlginç bir şeyler keşfettim.'

'Ne gibi?'

'Nereye gittiğini buldum.'

Astrid inanamayarak, 'Ne yaptın?' diye sordu.

'Seni takip ettim. Beni suçlayamazsın. Seni önemsiyorum. Kim olduğunu ve neyle meşgul olduğunu ve kimlerle arkadaşlık ettiğini bilmek istiyorum'

Astrid elindeki yemek çubuklarını öfkeyle kutunun içine attı, 'Beni takip ettin demek? Buna hakkın yoktu.'

'Üzgünüm ama yanılıyorsun. Sen benimle ilgili her şeyi biliyorsun. Nerede doğduğumu. Ailemle ilgili her şeyi. İşimi. Evliliğimi. En sevdiğim filmleri. Ben senden hiçbir şey saklamadım. O zaman neden ben de senin hakkında bir şeyler bilmeyeyim?'

'Çünkü hakkımda bir şeyler bilmeni istemiyorum. Bu sebep yeterli değil mi? Hem ben senden kendinden bahsetmeni istedim mi? Sen kendin anlattın. Şimdi her şeyi berbat ettin.'

Astrid ayağa kalkıp deri ceketini aldı ve kapıya doğru yürüdü. Arkasından Frank de ayağa kalktı.

'Dün Star TV'ye gittin, bugün de Charles Lasser'ın evine. Tanrı aşkına seninle bir ilişkimiz var. Sevgili değil miyiz? Başka biriyle birlikte olup olmadığını dahi bilmeye hakkım yok mu?'

Astrid'in çıkmak için açtığı kapıyı Frank o hareket bile edemeden geri çarptı. 'Bu delilik, ben her şeyimi sana adadım. Gemileri yaktım, artık geri dönüşüm kalmadı.'

Astrid'in yüzü, kendini kontrol etmek için sarfettiği çabadan dolayı kızarmıştı. 'Bunların hiçbirisi sana benim özel işlerime burnunu sokma hakkı vermez.'

'Özellikle de "Sayın" Charles Lasser'la olan özel işlerine, öyle mi?'

'Bu odadan çıktığım andan itibaren ne yaptığım sadece beni ilgilendirir. Eğer işine gelmiyorsa bu odadan son çıkışım olacak.'

'Sorun nedir? Bana güvenmiyor musun?'

'Tabi ki sana güveniyorum. Sorun şu ki benimle ilgili zaten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bildiklerinden başka bilmen gereken bir şey yok. Hepsi bu.'

Frank sanki odanın başka bir köşesinde daha makul ve mantıklı bir Astrid görecekmiş gibi kafasını çevirdi. Sonunda tekrar Astrid'e dönüp kapının arkasından çekildi. 'Buyur. Gitmek mi istiyorsun, buyur git. Seninle bir geleceğimiz olduğunu düşünüyordum ama görünen o ki yanılmışım.'

'Frank... Sana daha önce de defalarca söyledim. Bana sahip olamazsın, ben senin yazdığın karakterlerden biri değilim. Senden çok hoşlanıyorum hatta sana âşık olduğumu bile söyleyebilirim. Ama sana verebileceğim tek güvence bu.'

'Charles Lasser'la bir ilişkin mi var?'

'Bu soruya cevap bile vermeyeceğim.'

'Seni döven o muydu?'

'Frank!'

Frank Astrid'in ses tonu ve gözlerindeki bakışlardan o anda odayı terk etmesi halinde bir daha geri dönmeyeceğini ve bunun onu son görüşü olacağını biliyordu. Tabi onu nerede bulacağı da belli olmayacaktı. Astrid'i kapının yanında bırakıp tekrar koltuğa oturdu.

Bir sonraki sabah odaya dolan güneş ışığıyla uyandığında, Astrid'in yatakta soluğunu hissedebileceği kadar yakınında ve yüzüstü yatmakta olduğunu gördü. Daha önce hiçbir kadına karşı böyle hisler beslememişti. Bundan sonra beslemeyeceğini de biliyordu. Ensesindeki altın rengi saçları okşadı sonra da elini omurga çizgisinin üzerinde gezdirdi. "Tanrım, sanki büyülü bir şeye dokunmak gibi" diye düşündü.

Çarşafı üzerinden hafifçe sıyırınca sol omzunda kıpkırmızı bir leke gördü. Biraz daha kaldırınca belinin hemen altında, her iki kalçasının da üzerinde yine benzer taze izler vardı. Yanık izleri. Sigara.

İlk reaksiyonu onu sarsıp uyandırmak ve bunu yapanın kimliğini söyletmekti ama harekete geçmeden hemen önce aklına Astrid'in dün akşam kapının önündeki hali ve gidip bir daha asla gelmeyeceği fikri geldi. Hayatının tahmin edebileceğinden çok daha karanlık ve karmaşık bir yanı olduğunu ve Pigs'deki şapşal âşık Dusty gibi davranarak onu kaybetmek istemediğini fark etti. Eğer on terk ederse onu kurtarması mümkün olmaya-

BELONGS TO KAATOS TEAM

caktı. Çarşafı yavaşça yeniden örttü ve arkasını dönerek uyuyor gibi yaptı.

Artık ne yapması gerektiğini biliyordu ve kimse onu durduramayacaktı.

Sabah Astrid çıktıktan sonra Frank Star TV'deki arkadaşı John Berenger'ı aradı.

'Selam Sloop, ben Frank. Nasıl gidiyor?'

'Nasıl mı gidiyor? Dalga mı geçiyorsun? California'daki Altına Hücum, Bölüm II. İşte böyle gidiyor. Gün içi izlenme oranlarımız aya kadar çıktı. Şu Arap teröristlerin bizi de havaya uçurması daha ne kadar zaman alır bilmem ama öldürülmeyi beklerken dünya kadar para kazanıyoruz.' Birden durakladı ve sesi neşesini kaybederek devam etti, 'Özür dilerim, Frank. Çenem düştü yine. Sen nasılsın? Danny'ye olanlar çok üzücü. Trajik. Çiçek göndermiştik, elinize geçti mi? Margot nasıl?'

'Margot'yla ben bir süre ara vermeye karar verdik, Sloop. Danny'yi kaybetmek bizi oldukça derinden etkiledi. Bir süre yalnız kalmanın ikimiz için de iyi olacağını düşündük.'

'Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Frank. Kim ve ben yanınızdayız, biliyorsun.'

'Sağol, Sloop. Pigs'in de rafa kaldırıldığını duymuşsundur.'

'Duydum, evet. Hem Pigs, hem de izlenmeye değer diğer bütün diziler.' John Berenger üç yıl önce Fox'da Yaratıcı Direktör olarak çalışırken Pigs'in bir hit haline gelmesinde büyük rol oynamıştı. İri kıyım, gür sesli ve dediğim dedik bir adamdı ama patronu Charles Lasser kadar iri, gür sesli ve dediğim dedik olamazdı, tabi.

Frank 'Seni aramamın sebebi, Sloop,' diyerek konuya girdi. 'Biraz çalışmaya ihtiyacım var. Sorun para değil, eh, golfte de pek iyi olduğum söylenemez ve bütün gün elim şeyimde oturabileceğimi sanmıyorum.'

'Amerika'nın gelmiş geçmiş en büyük romanını yazmaya ne dersin? Bugünlerde herkes bu işe soyundu da.'

'Keşke yapabilsem ama komedi dışında bir şey yazabileceğimi sanmıyorum.'

'Üzgünüm, Frank. Şu anda yazar kadromda açık yok. Hem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıranın ne zaman bize geleceği de belli değil. Charlie Lasser ne kadar atıp tutsa da, buradaki herkesin altını doldurup tepelere doğru arkasına bile bakmadan kaçması yüz kilo dinamite bakar.'

'Anlıyorum. Yalnız aklımda çok iyi bir komedi dizisi fikri var. Tartışma yaratacak bir dizi ama çok komik hem de İslami açıdan sakıncalı olmayacak bir dizi. Yani teröristlerle sorun yaratmayacak bir şey.'

'Neyle ilgili?'

'Bunu telefonda konuşmasak daha iyi olur. Senin için de bir sakıncası yoksa buluşabilir miyiz?'

'Tamam. Bugün günlerden ne? Yarın sabah onbir buçuk nasıl? Sohbet uzarsa öğle yemeğini de beraber yeriz. Chermoula ve somon balığına ne dersin?'

'Mmmm, bayılırım. Chermoula'ye. Her ne haltsa!'

Ondokuz

Telefon çaldığında Frank tam da odasından çıkmak üzereydi.

'Bay Bell, resepsiyondan arıyorum. Burada sizinle görüşmek isteyen Strange adında bir bey var.'

Aşağıya indiğinde Nevile'i siyah keten takımı ve koyu renkli gözlükleriyle lobide kendisini beklerken buldu. 'Frank, seni yakaladığıma sevindim. Önemli gelişmeler var.'

'Ya? Neyle ilgili?'

'Dinle, biliyorum senden bunu istemeye hakkım yok ama Danny'yle yeniden konuşmayı denemeliyiz.'

'Bu konudan uzak duracağımızı sanıyordum. Unuttun mu? Delilik ve ölüm.'

'Biliyorum, biliyorum. Ama dün gece yeni bir otomatik yazım daha aldım. Gerçekten Richard Abbott'ın benimle temas kurmaya çalıştığını düşünüyorum. Bazı şeyler söyledi... Bence bütün bu olayların gerçekten çocukların istismara uğramasıyla bir ilgisi olabilir.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Bunlardan polise bahsettin mi?'

'Henüz, hayır. Dürüst olmak gerekirse, Teğmen Chessman bana olan inancını kaybediyor sanırım. Üstleri Arap teröristler yakalamak için yanıp tutuşuyorlar ve onlara Arapları işaret edecek deliller sağlamadığım sürece söyleyeceklerimle ilgilenmiyorlar. Bütün bunların yabancılardan değil kendimizden kaynaklanan, Murray binasındaki gibi ama daha büyük çaplı ve seri saldırılar olabileceğine inanmak istemiyorlar. Daha çok sayıda bombalama yaşanacak ve bunu durdurmak için yapılabilecek her şeyi yapmalıyız.'

'Bir içki içelim mi?'

Sunset'in New World Bar'ına ait gölgeli verandada, on metrelik bir George Clooney panosunun karşısına oturdular. Frank bira sipariş ederken Nevile maden suyu istedi.

Frank bardağını George Clooney'e doğru kaldırdı. 'Bu resimde bayağı iyi bir iş çıkarmışlar. Adamın burnundaki kıllar bile görünüyor.'

Nevile iç cebinden çıkardığı bir kâğıt parçasını Frank'e uzattı. 'Dün yayıncıma bir mektup yazmaya çalışırken oldu. Elimi kontrol edemedim.'

> BiZe yaptklaRınızı Size ödeTeceemiz zmaN yakndır herkes çk üzülceK Siz bizm canmızI yaktınz ve Hep kÖtü davrandnız şimdi sıRA sizde. Dar TariKİ TaRİkatı size bze yaŞAttınız karanlıĞı yaşatcak. Siz bze kendmizi 0 gbi hiSSettrdiniz biz de sze aynı yapıcaz Biz chennem gibi bir hyat yaşrken SİZ hayaT gzeldir diyrdunuz. Hayat gzel deildi ama sz hep güzel dedinz biz cehennm deydiK

'Görüyor musun?' dedi Nevile. 'Bunun Richard Abbott'ın ruhundan geldiğinden neredeyse yüzde doksandokuz eminim. Dar Tariki'nin bize karanlığı ve cehennemi yaşatacağını söylüyor. Ama ilginç bir nokta var dine saygısızlık edildiğinden bahsetmiyor. Dar Tariki'nin eğlence sektörünü, onlar istismara uğrarken ekrana devamlı mutlu aile tablolarını getirdikleri ve onlarla alay ettiklerini düşündükleri için cezalandıracağını söylüyor. "Biz cehennem gibi bir hayat yaşarken siz hayat güzeldir diyordunuz." Bana Richard Abbot'ın El Kaide'yle ya da Hizbullah'la ilgisi varmış gibi gelmiyor. Bu adam Filistinli bir intihar bombacısı gibi değil.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frank kâğıt parçasını geri verirken, 'Tamam, onlardan farklı. Pekâlâ sence kim bunlar?' diye sordu.

'Çocukken uzun süre istismara uğramış biri gibi.'

'Ne?'

'Kin, acı ve umutsuzluk dolu birisi bu – insanlık namına ne varsa mahrum kalmış. Onun hayatını cehenneme çeviren toplumdan intikam alarak öldüğü için mutluluk duyuyor. Sadece kendisine kötü davrananlardan değil, hepimizden, bütün Hollywood'dan intikam almak istemiş. Bu kadar çocuk karanlık günler yaşarken dünyayı aydınlık ve mutluluk dolu bir yer gibi gösteren herkesten.'

'Danny- ya da Danny'nin görüntüsüne bürünen her kimse, o da – istismara uğradığını söylemişti.'

'Doğru. Sorun şu ki bunlar polise sunulacak türde kanıtlar değil. Onları yanlış yönlendirmek de istemem. Elimizde Richard Abbott'a ait mesnetsiz ve delice bazı iddialar ve "Baba, canımı yaktı," diyen Danny dışında bir kanıt yok. Danny'yle ya da onun yerine geçen ruh kime aitse onunla derhal konuşmamız gerekiyor.'

Frank bir an tereddüt etse de 'Dün değil önceki gün Danny beni tekrar ziyaret etti.'

'Bu doğru mu? Öylece! Sen temas kurmaya falan çalışmazken?'

'Sabah saat üçü biraz geçiyordu. Yanağıma dokunup uyandırdı. Tıpkı daha öncekilerde olduğu gibi aynı Danny gibi görünüyordu. Yalnız üzerinde daha önce görmediğim pijamalar vardı. Bana babasının kendisini dövdüğünü ve ona kötü şeyler yaptığını söyledi. Cinsel anlamda, sanırım. Babasının her defasında kendisinden ağlayarak özür dilediğini ama sonra aynı şeyleri yapmayı sürdüğünü söyledi.'

Nevile suyundan bir yudum alarak, 'Adam dikkatini çekmek için ne kadar çaba sarfediyor, değil mi?' diye sordu.

'Sen ondan bahsederken hep erkek olduğunu varsayıyorsun ama tuhaf bir şeyler var. Eline dokundum. Bir kadının eliydi.'

'Bunu hissedebildin mi gerçekten?'

Frank başını salladı, 'Bir kadın eli olduğundan kesinlikle eminim. Parmaklarından birinde bir de yüzük vardı.'

Nevile oturduklarından beri çıkarmadığı gözlüklerini çıkardı. Yüzünde çok derin bir kaygı okunabiliyordu. 'Senden her-

hangi bir şey yapmanı istemedi değil mi? Mesela, kendisine bu kötülüğü yapan kişiyi bulup cezalandırman gibi bir şeyler.'

'Hayır. Bana kim olduğunu bile söylemedi. "Kimsin?" diye sordum ama bunu söylemeye izni olmadığını söyledi.'

'Bu o kadar da saçma değil. Bir çok insan hayattayken yapmaları ya da yapmamaları söylenen şeyleri yapmaya ya da yapmamaya devam ederler. Artık cezalandırılamayacak olduklarını fark etmezler.'

Frank birasını bitirirken, 'Sana bir şey söyleyeyim mi, Nevile? Ölüm hakkında öğrendiklerim arttıkça ölesim gelmemeye başladı,' dedi.

Birlikte Griffith Park'daki Travel Town demiryolu müzesine gittiler. Burası, lokomotiflere tırmanmasına izin verildiği için ve makinistler gibi treni idare ediyormuş hatta düdüğü çalıyormuş gibi yaparken çok eğlendiği için Danny'nin en sevdiği yerlerden biriydi.

Burayı Frank de severdi. Danny oynarken Frank vagonlardan birinde oturup senaryosu üzerinde çalışabilir bir yandan da oğluyla zaman geçirmiş olurdu. Bu gün müzede tozdan bir perdenin arkasındaymış gibi görünen birkaç ailenin dışında kimse yoktu ama hava Frank için hatırlarla doluydu.

Nevile çevresine bakınıp, 'Çok güzel, burada güçlü titreşimler hissediyorum.'

Frank 'Anlamıyorum. Burası Danny'nin en sevdiği yerlerden birisi, tamam. Ama neden buraya gelmemiz gereksin ki? Bu ruh gerçek Danny değil, sonuçta.'

Nevile gülümsedi. 'Hayır, gerçek Danny değil. Ama senin için onu buradaymış gibi gözünde canlandırmak çok daha kolay. Bu ruh da senin aklındaki görüntüleri kullanarak ortaya çıktığına göre, burası kesinlikle işimize yarayacaktır.' Birlikte bir banka oturdular. 'Acele etme, Frank. Danny'yle buraya geldiğiniz zamanları düşün. Onun buradaki halini gözünün önüne getirmeye çalış. Basamakta dururken sana el salladığı zamanları düşün.'

'Yolculuk nereye, Danny?' diye sordu Frank, sessizce.

Salt Lake City, Chicago ve daha da uzaklara. Vuuuuuu, vuuuuuu.

Küçük bir çocuğun gülüşünü duydu ve koştururken vagonların altından belinden aşağısını gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Sana bir şey söyleyeyim mi, Frank? Burası anılarla dolup taşan bir yer. Onları hissedebiliyorum. Duyabiliyorum. Bu trenleri gerçekten kullanmış ve onlarla yolculuk yapmış insanları, onları karşılamaya gelenleri, hepsini. Ve oğlan çocukları, Frank. Bu trenlerin basamaklarına tırmanan ve büyüyecekleri günleri hayal eden bütün o çocuklar.'

Danny'nin asla göremeyeceği günleri diye düşündü Frank.

Oturalı yirmi dakika kadar geçmiş olmalıydı. Güneş biraz alçalmıştı ve güneş ışıkları önünde oturmakta oldukları vagonun camlarından geçerek Frank'in yüzüne vuruyor, onu gözlerini eliyle gölgelemeye zorluyordu. Nevile'e baktı. Hala dik bir şekilde oturuyordu. Parmaklarını kenetlemiş, gözlerini boşluğa dikmiş oturmaktaydı.

'Birşeyler yakalayabildin mi?' diye sordu.

'O burada,' diye cevapladı Nevile, sanki çok doğal bir şeyden bahsedermiş gibi. 'Burada ama saklanıyor.'

'Bizimle konuşmayacak mı?'

'Ona zaman tanımalıyız, Frank.'

Bir beş dakika daha konuşmadan beklediler. Sonra, Nevile ayağa kalkarak 'Tamamdır,' dedi.

'Ne oldu?' diye sordu, Frank.

'Bizimle konuşmayı kabul etti. Orada, ağacın yanındaki eski lokomotifin içinde.'

Frank kalp atışlarının hızlandığını fark etti ve rayların üzerinden atlayarak yürümeye başlayan Nevile'i takip etti. Yarıyolda tökezleyip neredeyse düşüyordu. Birisinin kendisini özellikle engellediğini hissetti. Zaten Nevile'le tanışmalarından bu yana etrafında devamlı ruhlar varmış gibi hissetmeye başlamıştı, bazıları kötü huylu, bazıları nazik ama çoğu şaşkın ve kaybolmuş...

Sonunda lokomotife ulaşıp yukarı çıkan basamakların yanında durdular. Üzerindeki plakadan lokomotifin 1860'lardan kalma bir 4-4-0 modeli olduğunu okudular. Kocaman, çan şeklinde bir bacası ve yılların yıprattığı parlak basamakları vardı.

'İçeri girmeyecek misin?' diye sordu Nevile.

'Sence gerçekten orada mı?'

'Öyle dedi. Ondan şüphelenmem için bir neden yok.'

Frank ilk basamağa çıkıp, durdu, 'Biliyorum, aptalca ama sanırım korkuyorum.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Oradaki şey, Frank, Danny ya da bir başkası, kime ait olursa olsun, bir ruhtan başka bir şey değil ve sana zarar vermesi de mümkün değil. Bunu biliyorsun.'

Frank 'Evet,' dediyse de kendine olan güveni artmadı. Arka arkaya basamakları tırmandı ve lokomotifin zeminine çıktı. Gözleri güneşten kamaşmış durumda olduğu için önce hiçbir şey göremedi. Gözleri gölgeye alıştıkça, vagonun uzak köşesinde yüzü bembeyaz, saçları havaya dikilmiş haldeki Danny'yi gördü. Üzerinde kahverengi çizgileri solmuş çok büyük bir tişört olduğu için kolları görünmüyordu. Ayakları çıplaktı.

'Danny?' dedi zorlukla.

'Orada mı?' diye sordu aşağıdan Nevile.

Frank aşağı bakarak başını salladı.

'Devam et, Frank, ben de arkandan geleceğim.'

Frank yavaşça kabine girdi. Danny ona bakıyordu ama sanki onu tanımamış gibiydi, gülümsemiyordu. Belki bu kabin gölgede kaldığı içindi ama hava birden soğumuş gibiydi.

'Danny?'diye bu sefer güven verici olmasına çalıştığı bir sesle tekrar etti, Frank. Gördüğü şeyin gerçek Danny olmadığını, hatta belki onun ruhu bile olmadığını bilmesine rağmen, sırf Danny'ye benzemesinden dolayı onu koruma içgüdüsüne engel olamıyordu.

Nevile de kabine tırmandı. Danny'ye değişik açılardan bakarak onu incelemeye koyuldu. 'Büyüleyici,' dedi, 'Gerçekten burada olmadığını biliyoruz ama yüzündeki gölgeler ve duruşu sanki gerçek gibi, değil mi?'

Çocuk 'Artık Danny olmayacağım,' derken dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı.

'Ne?' diye sordu Frank, 'Neden?'

'Danny şimdi daha iyi. Uyuyor ama şimdi daha iyi.'

'Yani onunla konuşabilir miyim? Gerçek Danny'yle, benim Danny'mle.'

Ruh kafasını salladı.

'Peki, ne zaman?'

Çocuğun görüntüsü sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi başını çevirdi ve cevap vermedi.

Frank 'Ne zaman?' diye ısrar etti ama Nevile omzundan tutarak onu daha sakin olması için uyardı.

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Danny,' dedi Nevile, 'Ya da her kimsen. Sana sormam gereken bazı şeyler var.'

Danny başını salladı, 'Sorulara cevap verememe, buna iznim yok.'

'Bana Dar Tariki Tarikatından bahset. Kim olduklarını bilmemiz gerek.'

'Babam canımı yaktı. Her canımı yaktığında özür diledi ama her defasında yine yaptı. Diğerlerininkiler de öyle yapıyormuş.'

'Başkaları da mı var? Kaç kişi?'

'Söyleyemem.'

Nevile çocuğun yanına kadar gidip ona doğru eğildi. Kulağına fısıldayarak, 'Sen de Dar Tarıki Tarikatı'ndan mısın? Bir şey söylemene gerek yok, başını sallaman yeterli.'

Frank olduğu yerden olanları izliyordu ana Danny'nin görüntüsü ne konuştu ne de başını salladı.

'Sen Danny değilsin, değil mi?' diye sordu Nevile, 'Hatta bir erkek de değilsin, değil mi? Bana kim olduğunu söyler misin?'

'Buna iznim yok. Babam canımı yaktı ve bana kötü şeyler yaptı.'

Danny durdu, başını gerçek boyutta bir oyuncak bebek gibi çevirip Nevile'e baktı hala gözlerinde herhangi bir ifadeden eser yoktu. 'Babam bunun ikimizin sırrı olarak kalacağını söyledi. Sonsuza kadar.'

'Dinle,' dedi Nevile, 'Senin ve diğerlerinin Dar Tarıki Tarikatı'ndan olup olmadığınızı öğrenmem gerekiyor.'

'Onlarınkiler de onların canlarını yakıyordu.'

'Bu yüzden mi bu bombaları patlatıyorlar? Bu yüzden mi televizyonlar kapansın istiyorlar?'

'Bu bir sır.'

Frank bir an sabrı tükenerek, 'Lanet olsun, bir yere varamıyoruz,' dedi.

'Hayır, biraz bekle,' dedi Nevile. Tekrar Danny'nin görüntüsüne döndü. Tekrar konuşmaya başladığında sesi son derece sakin çıkıyordu. Sanki soru sormuyor gibiydi. 'Bu toplandığınız yer var ya, orası hepinizin kendini daha iyi hissettiği bir yer olmalı, herhalde iyi bir yerdir, değil mi? Birbirinizle konuşup, çocukken çektiğiniz acıları birbirinizle paylaşabildiğiniz bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yer olmalı. Hayatında ilk defa birileri ne kadar acı çektiğini ve bunların başına gelmesine yol açan dünyadan ne kadar nefret ettiğini anlıyordu herhalde. Senin yardıma ihtiyacın varken dünyanın seninle nasıl alay ettiğini konuşmuşsunuzdur.'

Danny'nin görüntüsü gözünü bile kırpmadan Nevile'i dinliyordu, 'Evet,' dedi.

'Küçükken televizyondaki mutlu aileleri görüyordun, değil mi? Ama bunların hepsinin yalan olduğunu biliyordun çünkü kimse o kadar mutlu olamazdı. Televizyondaki çocukların babaları onlara zarar vermiyor, canlarını yakmıyor, onlara yapmak istemedikleri berbat şeyler yaptırmıyorlardı, değil mi? Çocuklar yanlış bir şey yapmaktan ve bundan dolayı dayak yemekten korkmadan sofraya oturabiliyorlardı. Ama sen gerçek yaşamın böyle olmadığını biliyordun, değil mi?'

Danny'nin görüntüsü cevap vermedi ama sağ eliyle gözlerini kapatıp, parmaklarının arasından merakla bakmaya devam etti.

'Sonra birgün,' dedi Nevile. O kadar sessiz konuşuyordu ki Frank onu güçlükle duyabiliyordu. 'Dar Tarıki Tarikatına katıldın ve yalnız olmadığını gördün. İçinde ne kadar öfke biriktiğini anlayan senin gibi insanlarla buluştun. Senin gibi affetmeyi ve unutmayı başaramayan insanlarla. Terapi görmek değildi istediğin. Uyum sağlamak istemiyordun. Çocuklara hayvanlardan bile kötü davranabilen bir toplumla uyum sağlamayı kim ister ki?'

Danny'nin görüntüsü elleriyle yüzünü daha sıkı kapattı ve boğuk bir sesle yine 'Evet,' dedi.

Frank, 'Nevile, bunları nereden biliyorsun, bunlar doğru mu?' diye merakla araya girdi.

Nevile çömeldiği yerde doğruldu 'Bu bilgileri dolaylı olarak onun kendisinden alıyorum. Bir konuda haklıydın bu gerçekten de bir erkek çocuğu değil.'

'Peki kim olduğunu biliyor musun?'

'Korkarım bunu bana söylemeyecek. Ama önemli değil. Richard Abbott'ın bilgisayarıma yazmaya çalıştığı şeyle aşağı yukarı aynı şeyleri söylüyor. Dar Tarıki Tarikatı'nın radikal İslamcılarla herhangi bir ilgisi olduğunu zannetmiyorum. "Karanlıktaki yol" dini bir imge değil. Burada karşı olduğumuz şey çocukluğunda kötü muameleye maruz kalmış ve şimdi bunun

BELONGS TO KAATÇI TEAM

intikamını almaya karar vermiş bir grup erkek ve kadın. Bu grubu kuran her kimse sırf hedefi saptırmak için Arapça bir isim vermiş olmalı.'

Frank hala yüzünü elleriyle saklamaya çalışan çocuğun görüntüsüne bakarak, 'Peki, bu insanların yerini nasıl öğreneceğiz, başka bombalar patlatmalarını nasıl engelleyeceğiz?'

'Bundan emin değilim. Polis ve sosyal hizmetlerin çocuk istismarı konusunda binlerce dosyası olmalı. Belki istismar kurbanları için oluşturulan destek gruplarının ve bunların dışında internet üzerinden gayriresmi gruplar oluşturan kişilerin karşılaştırmalı bir incelemesini yapabilirler.'

'Zümrütler,' diye fısıldadı Danny.

'Zümrütler mi? Ne demek istiyorsun?'

'Zümrütler ve portakal koruları. Yedibin onbir portakal korusu.' Bunu söyledikten sonra ellerini indirerek yüzünü saklamaktan vazgeçti. Yine gülümsemiyordu ama en azından kendisiyle daha barışık bir görünümü vardı.

'Danny,' dedi Frank, 'Zümrütler ve portakal korusu derken neyi kastediyorsun?'

Fakat Danny'nin görüntüsü cevap vermek yerine renklerini kaybetmeye başladı. Giderek soluklaştı ve neredeyse saydam bir görünüm aldı. Onbeş saniye sonra ise aynı filmlerdeki gibi tamamen yok oldu.

Nevile 'Onu bir daha görebileceğimizi sanmıyorum,' dedi.

'Ya Danny'yi?' diye sordu Frank, 'Yani gerçek Danny'yi?'

'Bir kendine gelsin, ondan sonra onunla konuşmakta herhangi bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum.'

'Onu da görebilir miyiz, dersin?'

'Emin değilim ama bu küçük bir ihtimal. Bunun gibi görsel temasların çok nadir yaşandığını unutmamalısın. Bu ruhun görünebilmesi çok güçlü ve çok istekli olmasının bir sonucuydu.'

Lokomotiften inip Nevile'in arabasına kadar yürüdüler. Güneş artık batmak üzereydi ve gölgeleri, sırıklara giydirilmiş uzun bacaklı pantolonları savrulan, küçük kafalı cambazlara benziyordu.

'Zümrütler ve portakal korusu,' diye tekrarladı Frank, 'Bununla neyi kastediyor olabilir?'

Nevile arabasının kapısını açtı. 'Bence izin verilmediği hal-

BELONGS TO KAATOS TEAM

de sorumuzu yanıtlamaya çalışıyordu. Sana daha önce de ruhların bulmaca gibi konuştuklarını söylemiştim, değil mi? Şimdi yapmamız gereken şey, bu bulmacayı çözmek.'

Frank ön koltuğu oturmadan önce dönüp bir kez daha Travel Town'daki lokomotiflere ve vagonlara baktı. Muhtemelen buraya bir daha hiç gelmeyecekti. Derken güneş ansızın Pasific Union'a ait bir büfeli vagonun camına yansıdı; o anda Frank, içeride omuzları ve başını örten siyah bir şala sarınmış bir kadın silueti görür gibi oldu. Vagon gördüklerinden emin olamayacağı kadar uzaktı ama kadını tanıdığı hissine kapıldı. Nevile'e dönüp 'Şuradaki kadını sen de görüyor musun?' diye sordu. Nevile Frank'in gösterdiği yeri anlayıp bakana kadar kadın yok olmuştu.

'Bir kadın gördüğüme yemin edebilirim. Doğruca bana bakıyordu.'

'Işığın oynadığı bir oyun olmalı,' dedi Nevile, 'Sence de bir gün için yeterince ruh görmedik mi?'

Yirmi

Astrid o gece ne aradı ne de otel odasına geldi. Frank kendisine peynirli bir omlet hazırladı ama pek aç değildi sadece yarısını yiyip kalanını çöpe attı. Aralarında yapımcısı Pete Brodsky ve Culver City'de bir film çekimi sırasında Margot'yla tanışmalarını sağlayan Shanii Wallis'in de olduğu birkaç arkadaşını aradı.

'Shanii, Margot'dan haber aldın mı acaba?'

'Evet, dün aradı.'

'Sesi nasıl geliyordu?'

'Çok sakin. Çok derli toplu. Çok da kararlı.'

'Benden bahsetti mi?'

'Bir iki kere. Senden duygusal olarak iflas etmiş bir adam olarak bahsetti. Bir keresinde de bir Neanderthal olduğunu söyledi.'

'Hmm. Hala hakkımda yorum yapacak kadar önemsemesi içimi rahatlattı.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gece yarısına, hatta daha geç saatlere kadar televizyon izledi – Dark Waters adında garip bir korku filmi. Film, çürük erik rengi bir göğün altında, Ukrayna'da, okyanus kıyısında çekilmişti. Hurda halindeki otobüslerden dışarıyı izleyen insanlar Frank'e büfeli vagonda gördüğü şallı kadını hatırlattı. Filmdeki sahil, gümüş rengi ölü balıklarla kaplıydı. O gece Frank rüyasında dizlerine kadar gelen uskumru yığınının içinde ilerlemeye çalıştığını ve çok uzaklarda, buğulu sesiyle bir kadının durmadan ona seslendiğini gördü.

'Frank' Frank!'

Sabah Star TV'ye gitti. Neredeyse öğlen saatleri olmasına rağmen hala nemli ve ve puslu olan hava gözlerinin sulanmasına neden oluyordu.

John Berenger Frank'in adını resepsiyona bırakmıştı. Yakasına bir isimlik takıp onaltıncı kata çıkmasına izin verdiler. Güvenlik görevlileri büyük bir dikkatle üzerini aradıktan sonra asansörün gelmesini beklerken geçen süre boyunca onu şüpheci gözlerle izlemeye devam ettiler. İlk katlarda asansör çok kalabalıktı ve Frank güzel bir Çinli sekreterin üzerine abanmak zorunda kaldı. Kadın zoraki bir şekilde gülümsedi. Frank de sanki sadece ikisinin bildiği bir şakaya gülermiş gibi gergin bir gülümseyişle karşılık verdi.

Asansör onaltıncı kata çıktığında son iki Star TV çalışanı da asansörden indi ama Frank yerinden kıpırdamadı. Herkes uzaklaşana kadar bekleyip ÇATIKATI yazan düğmeye bastı. Genç bir adam koridordan koşarak 'Hey, asansörü tutun!' diye bağırdı ama Frank hemen düğmeye basarak asansörün kapılarının kapanmasını sağladı. Genç adamın arkasından 'Teşekkürler, götlek!' diye bağırdığını duydu.

Asansör en üst kata kadar çıktı ve kapılar, yerleri koyu mavi bir halıyla kaplı, havasında hafif bir parfüm kokusu ve ağır bir sessizlik olan bir koridora açıldı. Bir anlık tereddütten sonra asansörden çıktı. Duvarlarda yağlıboya tablolar, koridorun iki yanındaysa üzerlerine içlerinde beyaz zambaklar olan vazolar yerleştirilmiş sehpalar vardı. Tam karşısında kolları ve üzerindeki Star TV logosu altından, kendisi beyaz meşeden yapılmış çift kanatlı bir kapı vardı.

Kapıyı açınca kendini beyaz deri koltuklar ve üzerlerine çeşitli dergiler yerleştirilmiş sehpalarla döşenmiş geniş bir resep-

BELONGS TO KAATÇI TEAM

siyon alanında buldu. Daracık kırmızı bir süveter giyen resepsiyonist üçgen cam bir masanın arkasında oturmuş tırnaklarını da süveterinin kırmızısına boyamakla meşguldü. Onun arkasında, üzerinde yine bir Star TV logosu ve Charles Lasser'ın adı bulunan, iki kanatlı bir kapı daha vardı.

'Bay Lasser içeride mi?'

'Siz kimsiniz?'

'Frank Bel. Randevum yok.'

'Bu durumda, çok üzgünüm efendim. Bay Lasser randevusuz kimseyle görüşmez.'

'Bugün görüşebilir,' diyen Frank masanın etrafından dolaşıp kapı koluna doğru atıldı. Resepsiyonist hala ojesi kurumamış olan ellerini sallayarak onunla beraber kapıya fırladı ve onu engellemeye çalıştı.

'Bayım oraya giremezsiniz. Durun yoksa güvenliğe haber vermek zorunda kalacağım.'

Frank, 'Tamam, güvenliği ara. Zaten sadece bir dakikaya ihtiyacım olacak.'

Tam kapıyı açmak üzereyken kapı içeriden kendiliğinden açıldı. Frank kendini bir anda gri kruvaze takımı bedenini sıkıca saran, kel bir siyahla karşı karşıya buldu. 'Neler oluyor burada?' diye sordu adam, 'Sen de kimsin?'

Frank kapıyı biraz daha itince çok büyük bir ofisin uzak köşesinde Charles Lasser'ı gördü. Lasser o kadar cüsseli bir adamdı ki, odanın perspektifinde bir yanlışlık varmış gibi görünüyordu. Lasser'la konuşan takım elbiseli üç adam daha yakında olmalarına rağmen daha küçük görünüyordu.

Kel siyah Frank'i geriye doğru iterek, 'Üzgünüm, beyefendi. Buraya giremezsiniz.'

'Bay Lasser'la konuşmam gerekiyor.'

Resepsiyonist araya girerek, 'Randevusu yok,' dedi. 'Onu durdurmaya çalıştım ama yanımdan geçip gitmeye çalıştı.'

'Güvenliği çağır,' dedi adam.

'Buna gerek yok,' dedi Frank, 'Bay Lasser'a bir çift sözüm var, ondan sonra gideceğim. Bay Lasser! Birkaç kelime, ondan sonra gideceğim.'

Adam Frank'in boynundaki ziyaretçi kartını tutup, üzerini okuduktan sonra, 'Bu kartta onlatıncı katta Bay Berenger'la randevunuz olduğu yazıyor. Yanlış yerdesiniz, burası çatı katı,' dedi.

BELONGS TO KAITUS TEAM

'Bay Lasser! Sizinle Astrid hakkında konuşmam gerekiyor,' diye bağırdı Frank.

Charles Lasser ofisindeki üç adamla olan konuşmasına ara vererek kapıya doğru seslendi: 'Stanley!' Sesi pes, volkanik bir patlama gibi gümbürdedi. 'Ne halt ediyorsunuz orada?'

'Bu bey yolunu kaybetmiş, Bay Lasser, hepsi bu!'

'O zaman bir an önce kurtul ondan, olmaz mı?'

'Tabi efendim, Bay Lasser, efendim.'

Fakat Frank daha hızlı davranıp adamın elinden kurtuldu. 'Onu dövüyorsun, değil mi? Sırtında sigara söndürüyorsun. Başka neler yaptın ona, ha, seni lanet sadist?'

Görevli Frank'in kolunu büküp onu karga tulumba dışarı çıkarırken Lasser'ın sesi duyuldu, 'Bekle!' Frank'e doğru yürüyüp, tepesinden, inanamayan gözlerle baktı.

Charles Lasser'ın topraktan fırlamış bir kaya gibi ileri çıkık duran alnı, bir mağaranın derinliklerinde gizliden gizliye parlayan değerli taşlar gibi görünen gözlerini gölgeliyordu. Geniş kemerli kocaman eğri büğrü bir burnu, büyük burun delikleri ve derin gamzeli bir çenesi vardı. Seyrekleşen saçları siyaha boyanmış ve kulaklarının arkasına doğru geriye taranmıştı.

Lasser kendinden dalgalı beyaz kumaştan bir gömlek giymiş, parlak yeşil pantolon askıları ve mor işlemeli yeşil rüküş bir kravat takmıştı. Çevresine çok güçlü bir lavanta kokusu yayıyordu.

'Sen de ne sikimsin?'

'Frank Bell. Domuzlar Şarkı Söylese adlı diziyi duymuşsunuzdur. O dizi bana aittir. Yaratıcısı, yazarı ve yapımcı yardımcısı.'

'Burada ne arıyorsun? Bu sigara söndürme boku da nereden çıktı.'

'Bana mı soruyorsun? Bunu benim sana sormam gerekir. Sırtındaki beş sigara yanığı. Yara bereleri saymazsak tabi. Çok mu tahrik oluyorsun, savunmasız bir kızı dövmekten, ha?'

'Neden bahsettiğini bile anlamadım. Stanley, at şu herifi buradan.'

'Astrid'den bahsediyorum, Bay Lasser! Hafızanız bu kadar da berbat değildir, herhalde?'

'Astrid adında kimseyi tanımıyorum, dostum ama senin yerinde olsam bir kelime daha etmezdim yoksa seni mahkemeye verir ve beş parasız bırakırım.'

BELONGS TO KAATUS TEAM

Stanley Frank'i dışarı sürüklerken Frank'in dirseğini karnına yiyince kapının pervazına doğru savruldu. 'Astrid diye birini tanımıyorsun, öyle mi?' diye ısrar etti Frank. 'Sen kimi kandırıyorsun? Kumral, kısa saçlı, yirmidört yaşında, dün sabah seni evinde ziyaret etti, bir şeyler hatırlayabildin mi, şimdi?'

Charles Lasser yüzünün derinliklerine gömülü gibi duran küçücük gözlerini Frank'in üzerine dikti. On saniye kadar bir şey demeden derin derin soludu. Frank'e sanki Lasser kafasında bir şeyleri yeniden düzenliyor gibi geldi. Sanki onun bildiği dünyaya bir türlü oturmayan bir bilgi parçasıyla karşı karşıyaydı.

'Domuzlar Şarkı Söylese, öyle mi?' dedi sonunda, 'Fox'da değil mi?'

Frank, 'Seni uyarıyorum, onu rahat bırak! Ona ne yapacağını, ne yapmayacağını ben söyleyecek değilim. Seni tekrar görmemesini söyleyemem ama eğer saçının bir teline daha zarar verirsen senin canına bizzat ben okuyacağım. Medyaya da polise de bunu niye yaptığımı anlatırım.'

Charles Lasser, tırnağı manikürlü, kalın parmağını Frank'e doğrultarak, 'Beni dinle, ufaklık,' dedi. 'Kiminle görüştün, bu çılgın fikirleri nereden edindin bilmiyorum ama şu kadarını söyleyebilirim: tehlikeli bir yolda ilerliyorsun. Sana tavsiyem bu binayı hemen terk etmen. Eğer az önceki zırvaları herhangi bir yerde ya da herhangi birine daha söylersen, seni bir sıçan gibi yakalar ve ezerim.'

'Tamam,' dedi Frank, 'Şimdi gidiyorum ama seni uyarıyorum. Tek bir morluk, tek bir ısırık, tek bir sigara yanığı daha görürsem, seni bulurum.'

Frank nasıl yerine getireceğini bile düşünmediği tehditlerini savurmaya devam ederken Lasser çoktan arkasını dönmüş, uzaklaşmıştı bile. Masanın önündeki takım elbiseli adamlar, savanada bir aslanın beklenmedik bir şekilde yön değiştirmesi karşısında hemen etrafa dağılan gazeller gibi, Lasser onlara doğru yaklaştıkça bir iki adım gerilediler.

'Şu koduğumun teklifini anlatın bakalım,' dedi Lasser, 'Anti-tröst yasalarına göre değerlendirirsek ne durumdayız?'

* * *

BELONGS TO KAITOS TEAM

Frank arabasından John Berenger'ı arayıp randevuya gelemeyeceğini söylemek istedi. Ama, John'un kişisel yardımcısı 'Bay Berenger şu anda Bay Lasser'la toplantıda,' dedi. Frank, Aman Tanrım, ne kadar çabuk, diye düşündü. Kendi kendine umarım Sloop işinden olmaz dedi. Charles Lasser'ın insanları sırf gülümsemelerini saygısızlık addettiği için işten attığı bilinirdi. 'Komik bir şey mi dedim, ben şimdi? Daha komik bir şey söyleyeyim mi, o zaman? Kovuldun.'

Lizzie'yi aradı ve onun teklifi üzerine öğle yemeği yemek üzere La Bera üzerinde bir Etiyopya restoranı olan Injera'da buluştular. Frank'in arabasını park eden zenci, şimdiye kadar görmüş olduğu en uzun boylu insandı. İçeri girince fark etti ki, restorandaki tüm garsonlar da dışarıda gördüğü adam kadar uzun boyluydu ve yüzlerinde sanki Frank'in bilmediği bir şey varmış gibi bilmiş bir gülümseme vardı. Duvarlar kırmızı ve kahverengi batik kumaşla kaplıydı ve tavandan ahşaptan oyulmuş kuş figürleri sarkıyordu. Aydınlatma duvarlara asılan bakır lambalarla sağlanmıştı. Lizzie geniş yapraklı bir bitkinin arkasında kalmış karanlık bir köşede oturmaktaydı. Üzerinde pantolonu gereğinden fazla dökümlü, limon yeşili bir takım vardı. Gerdanlığıysa bir ipe dizilmiş minyatür domateslere benziyordu.

Frank oyma sandalyeye oturup menüye uzanırken, 'Daha önce Etiyopya yemeği yemedim, sanırım,' dedi.

'Bu zaman içinde edinilecek bir damak tadı,' dedi Lizzie. 'Benim bu tadı edindiğim söylenemese de sigara içmeme karışmıyorlar, bu da yeter.'

Garson yanlarına gelince Frank Harar marka bir bira ısmarladı. Alışkın olduğu biralara göre daha sert ve daha tatlı bir biraydı ama yanında getirilen acı biber, turşu ve soslu fındıktan dolayı Frank'in biranın tadını yeterince algıladığı söylenemezdi. Lizzie her zamanki buz gibi Polonya votkasından vazgeçmedi.

'Herhalde başından epeyce gönül macerası geçmiştir, değil mi?' diye sordu Frank.

'O-o. Tavsiyeye ihtiyacın var gibi.'

'Tavsiyeden çok, netleştirmeye ihtiyacım var.'

'Devam et!'

'Merak ediyordum da acaba hiç hakkında hiçbir şey bilmediğin biriyle bir ilişkin oldu mu? Bir gecelik ilişkilerden bah-

setmiyorum, tabi. Ben ciddi bir ilişkiye dönme ihtimali olan devamlı bir ilişkiden bahsediyorum.'

Lizzie bir Marlboro yaktı. Bir keresinde Marilyn Monroe'nun ışıkçılığını yaptığını iddia eden bir adamla ilişkim olmuştu. Adı Biff'ti, inanabiliyor musun? Biff Brennan. "Bayan Monroe ışık konusunda benden başka kimseye güvenmez" derdi. Sonradan ortaya çıktı ki Marilyn Monroe'nun camlarını silmekle görevliymiş.'

Frank başını salladı, 'Dalga geçmiyorum, Lizzie. Danny öldükten sonra bir kızla tanıştım ve aramızda çok ateşli bir ilişki başladı. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak derin bir ilişki, tabi onun izin verdiği kadar. Adı Astrid. Bana ne soyadını, ne adresini, ne mesleğini, ne de ailesiyle ilgili herhangi bir şey söylüyor. Başlangıçta bu beni fazla rahatsız etmiyordu çünkü onun aracılığıyla Danny'nin ölümünden, bütün bu olaylardan ve Margot'nun düşmanca bakışlarından uzaklaşabiliyordum.'

'Ama artık bu kızı daha çok önemsiyorsun ve bu durum rahatsızlık vermeye başladı?'

Frank parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, 'Çok. Aklımın almayacağı kadar çok, hem de.'

Garson tekrar geldiğinde Lizzie yemisir wat sipariş etti. 'Kırmızı mercimek yahnisi. Tadı berbat ama adı dayanılmaz.' Frank keskin kokulu, kuzu etiyle hazırlanan bir güveç olan alitcha fit-fit ve yanında da injera ekmeği ısmarladı.

Lizzie sigarasının dumanını üflerken, 'Belki de evlidir, senin kız,' dedi.

'Evli olmadığından neredeyse yüzdeyüz eminim.' Astrid'in vücudundaki yara izlerinden ve Charles Lasser'a yaptığı küçük ziyaretten bahsetti. Charles Lasser'a sadist dediğini duyduğunda Lizzie çok eğlendi.

'Neden beni de davet etmedin? Sen büyük bir oyun bozansın. Charles Lasser'a uygun en az yüz tane hakaret bulabilirdim.' 'Başlangıç için Büzük Kırışığı Nasıl?'

'Sadece onu dövmeye bir son vermesini istedim. Aslında görüşmelerine son vermek istiyorum.'

Lizzie öksürerek sigarasını söndürdü. 'Özür dilerim ama boşa kürek çekiyor gibisin, Frank. Hoş bir adamsın, hem de çok hoş. Ama bu kız güç, para ve kendine kötü davranan adamlardan hoşlanıyor gibi. Gençliğimde ben de öyleydim İlk kocam beni yumruklasa bile dönüp dolaşıp yine ona giderdim.

BELONGS TO KAATIGS TEAM

Bunun bir nedeni kendine güven eksikliğidir tabi. Bir diğeri ise, "eğer bir adam seni dövüyorsa sana önem veriyordur" şeklindeki aptalca düşünce. Seksle de ilgili tabi. Saçımın çekilmesi gelmemi sağlıyordu. Şimdi bir erkek saçımı çekse gelen olsa olsa peruğum olur.'

'Peki, sence ne yapmalıyım?'

Lizzie yüzüklerle dolu pençelere benzeyen ellerini masanın üzerinden uzatarak Frank'in elini tuttu. 'Bana sorarsan, Frank, gittiği yere kadar git!'

O anda yemekleri geldi. Acılı ve baharatlı yemeklerdi ve İnjera'da müşterilere çatal verilmediği için yemeklerini elleriyle kopardıkları büyük ekmek parçalarıyla yediler.

'Yemekleri nasıl buldun?' diye sordu Lizzie. 'İnanılmaz bir şey değil mi? Seviyor muyum, nefret mi ediyorum bir türlü karar veremiyorum.'

Bir süre Pigs'ten bahsettiler. Frank şov yayında olmadığı sürece yazmaya devam etmenin bir manası olmadığını düşünüyordu. Buna karşın Lizzie ' Bu yaşayan bir şey... Dusty ve Henry yaşayan soluk alıp veren insanlar' dedi. Lizzie ilerideki bölümler için Dusty ile Libby arasında romantik bir ilişki üzerinde çalışmaları gerektiğini söyledi. Henry de ünlü usta Muddy Waters'dan bir ay sonra yağmurların hafiflediği bir dönemde doğmuş olan Muddy Puddle adlı Blues ustasından slide gitar dersleri almalıydı.

'Bir zamanlar Louis Armstrong'un ruhuyla iletişim kuran bir arkadaşım vardı,' dedi Lizzie. 'Dediğine göre Armstrong ona tavuklu bamya tarifi veriyormuş.'

'Bu tür hikâyelere inanıyor musun?' diye sordu Frank, 'Öbür dünyayla temas kurmalar, falan?'

'Tabi inanıyorum. Annem ben altı yaşındayken öldü ve babam yeniden evlendi. Üvey annemi hiç sevmezdim. Aslında şimdi durup düşününce benimle iyi geçinmek için ne kadar çok çabalamış olduğunu görüyorum. Neyse, ben o dönemde her gece yatmadan önce annemle uzun uzun konuşurdum. Ona okulda neler yaptığımı ve geri gelmesini ne kadar çok istediğimi anlatırdım.'

Güler yüzlü bir garson yanlarına geldi, 'Bitirdiniz mi, efendim?'

Frank tabağındaki alitcha fit-fit'e baktı. O kadar yemesine rağmen tabakta sanki başladığında olandan iki kat daha fazla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yemek var gibi görünüyordu. 'Bitirdim, teşekkürler. Çok güzeldi, çok da doyurucu.' Garson gülümsemesini hiç bozmadan masadakileri kaldırdı. Frank bu kadar komik olan nedir diye sormamak için kendin zor tutuyordu.

Lizzie bir sigara daha yaktı. 'Bir gün okuldayken, matematik dersinin ortasında regl oldum. Eteğim lekelenmişti. Ne kadar utandığımı tahmin edebilirsin. O gün olanları gece yatağımda ağlayarak anlattım anneme. Sonra uyuya kalmış olmalıyım. Bir süre sonra omzuma dokunulmasıyla uyandım. Gözlerimi açtım ve annemin başucumda dikilmekte olduğunu gördüm. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Şimdi sen ne kadar gerçek görünüyorsan o da o kadar gerçek gibiydi.'

'Bana "Ağlama Lizzie, artık sen de benim gibi yetişkin bir kadın oluyorsun. Şimdi git tuvalet masamın altına bak. Orada hiç kimsenin orada olduğunu bilmediği bir şey bulacaksın..." dedi ve öylece yok oluverdi. Önce rüya görüyorum diye düşündüm. Bundan emin olduğumu bile söyleyebilirim. Sonraki sabah, artık üvey annemin kullandığı odaya girdim ve tuvalet masasının altını araştırdım ve orada gerçekten de bir şey buldum.'

Elini fırfırlı bluzunun yakasına götürüp boynunda asılı duran kolye ucunu gösterdi. Türkuazla işli gümüş bir denizkızı figürüydü. 'Bu ona aitti,' dedi Lizzie 've öldüğünden beri kayıptı. Babamla aramadığımız yer kalmamıştı. Nerede olduğunu annemden başka kimsenin bilmesine imkân yoktu. Bu olay annemin gerçekten beni ziyarete gelmiş olduğuna ikna olmam için yeterli oldu. O gün gördüklerim bir rüya değildi.'

'Onu bir daha gördün mü?'

'Sadece bir kez. Babamın cenazesinde. Yanılıyor olabilirim çünkü bir ağacın altında biraz karanlıkta kalan bir yerdeydi ama onun annem olduğuna dair çok güçlü bir şey hissettim. Sesini duyduğum zamanlar ise daha sıktır. Ne zaman baskı altında ya da mutsuz olsam, yani ne zaman evlensem, sesini duyduğum olur.' Sigarasının dumanını üfleyerek 'Bu da iki üç yılda bir demektir,' diye ekledi.

Frank Lizzie'yi Clearwater kanyonunun hemen dışındaki dağ evine bıraktı. Lizzie inerken kapısını açan Frank'e 'Söylediklerimi unutma, Frank. Anı yaşa. Fırsatın varken tadını çıkar. Bana bak. Ne zaman biriyle tanışsam, "tamam işte, bundan

sonraki ömrümü birlikte geçireceğim adam bu" derim. Yanıldığımı fark etmem sadece zaman meselesidir. Yarınlar hiçbir zaman planladığın gibi olmaz. Bu yüzden uzun vadeli planlar yapmanın manası yoktur.'

'Bundan sonra ne zaman depresyona girsem seni arayacağım.'

Lizzie Frank'i yanağından öptü. 'Her şey yoluna girecek,' dedi, 'Yine de bu akşam iskambil falına bakacağım. Sadece emin olmak için.'

'Eğer kötü çıkarsa, öğrenmek istemiyorum ona göre.'

Tekrar arabasına binip Lizzie'ye el salladı. O anda telefonu çaldı. Arayan öfkesinden dolayı konuşmakta bile güçlük çeken John Berenger'dı.

'İşten atılmama ne kadar kaldı biliyor musun? Unuttuysan hatırlatmama izin ver, Frank. Benim bakmakla yükümlü olduğum bir ailem var. Bir daha da beni asla arama, asla. The Simpsons'dan beri ortaya çıkmış en iyi fikir sende olsa bile bilmek istemiyorum.'

'John, çok özür dilerim. Lasser'la görüşmek zorundaydım ve aklıma başka bir yol gelmedi.'

'Neden sen de herkes gibi zehirli kalemle yazılmış bir mektup göndermedin ki?'

Yirmi bir

Frank henüz duştan çıkmıştı ki kapının çalındığını duydu. Hemen bir havluya sarınıp kapıyı açmaya gitti. Gelen Astrid'di. Üzerinde omuzlarını açıkta bırakan pembe bir elbise vardı. Ruju da elbisesiyle aynı renkteydi. Jöleli saçları kıpır kıpırdı.

'Beni gördüğüne sevinmedin mi?' diye sordu. Gözlerini çepeçevre kapatan güneş gözlüklerini çıkardı. Yüzündeki morlukların rengi açılmış ve gözleri daha canlı görünmeye başlamıştı ama hala normalden uzakdı.

'Tabi ki. Girsene.'

Oturma odasına girip güneşin son ışıklarının aydınlattığı bir yere oturdu. Frank bir şey söylemeden ona bakmaya devam etti. Astrid, 'Ee, ne oldu, dilini mi yuttun?' diye sordu.

'Hayır, bir şey yok. Bir içki ister misin?'

Astrid kaşlarını çatarak, 'Bir şey var, doğru söyle. Saçımı beğenmedin, değil mi?'

'Saçın gayet güzel.'

'Ne o zaman? Rujumu mu beğenmedin?'

'Rujun da gayet güzel.'

'Ee, o zaman?'

Frank derin bir nefes alıp, 'Charles Lasser'la konuşup, seni dövmeye bir son vermesini söyledim.'

Astrid elleriyle ağzını kapattı. Ağzıyla değil gözleriyle Aman Tanrım, der gibiydi.

'Bana hayatına karışmamamı söylediğini biliyorum. Kendi işime bakmamı söylediğini de ama sevgili olduğumuza göre sen de benim işlerimden sayılırsın. Senin için üzülüyorum. Seni seviyorum. Burada durup o piçin sana vurmasına, eziyet etmesine ya da üzerinde sigarasını söndürüp sana bok gibi davranmasına seyirci kalamazdım.' Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Frank, 'Elimden başka türlüsü gelmez, Astrid. Bu kadar. Her şey bitti desen de, bu her şeyin sonu olur desen de, umurumda değil.'

'Gerçekten Charles Lasser'a gidip beni dövmemesini mi söyledin?'

Frank başını salladı.

Astrid ayağa kalkıp yanına kadar geldi ve ona sarıldı. 'Buna inanamıyorum. Ne dedi?'

'Ne diyecek? Neden bahsettiğimi bile bilmediğini söyledi.'

'İnkâr mı etti?'

'Dalga mı geçiyorsun? Senin varlığından bile habersizmiş gibi davrandı.'

'Peki, sen ne dedin?'

'Sadece senden uzak durması konusunda onu uyardım, o kadar.'

Astrid o açık mavi gözlerle Frank'in yüzünü dikkatle gözden geçirdi. Sanki onu bir daha göremeyecekmiş de yüzünün bütün detaylarını hafızasına kazımak istermiş gibi bir hali vardı. 'Sence onu korkutmayı başarmış mısındır?'

'Ne? Bundan şüpheliyim. Ama sana bir daha dokunursa kar-

şısında beni bulacağı uyarısında bulundum ve tanrı şahidimdir ki bu doğru.'

'Buna ne dedi, peki?'

'Dedi ki bir daha adını bile ansam kıçımdaki dona kadar neyim var neyim yoksa alıp hayatımın sonuna kadar mahkemelerde süründürecekmiş.'

Astrid Frank'in beline sardığı havluyu çekiştirip aldıktan sonra onu okşamaya başladı. Çüküne dokunmadığı sürece bence hava hoş.'

Daha sonra gözlerini açtığında Astrid'i çok yakınında ona bakaren buldu. 'Ne?' diye sordu.

Astrid parmağını yalayıp Frank'in kaşlarının uç kısımlarını bir boynuz gibi yukarı büktü 'Sen inanılmaz cesur bir adamsın.'

'Cesur değilim, hiç olmadım. Sadece Charles Lasser gibilerine pabuç bırakmamak gerektiğini düşünüyorum.'

Astrid şimdi de Frank'in saçlarını tiftitmeye başlamıştı. 'Seni bir şeytana dönüştürüyorum,' dedi. Frank Astrid'in elini yakalayıp onu durdurmak isterken Astrid'in parmağındaki yüzüğe sürten kolu çizildi.

'Hey, bu çok keskinmiş!' dedi Frank. Astrid yüzüğünün güzelliğini daha iyi görebilmesi için parmaklarını düzelterek ona doğru uzattı. Yüzük lambanın ışığında çok güçlü yeşil bir ışık saçıyordu. 'Zümrüt,' dedi Astrid. 'Onaltıncı doğum günümde babam almıştı.'

'Gerçekten mi? Ben de ilk gördüğüm günden beri bunu merak ediyordum. Baban cömert bir adam olmalı.'

'Aslında değildir. Karşılığını almadan kimseye bir kuruş vermez.'

'Peki, senden nasıl bir karşılık aldı?'

Astrid omuz silkti. 'Zümrüt benim doğum taşım. Aynı zamanda bir Havari Taşı.'

'Havari Taşı mı? O da ne?'

'Oniki Aziz'in her birinin kendine özgü bir taşı vardır bilmiyor musun? Aziz Nevile'in taşı safirdir, mesela. Aziz Peter'ınki ise yeşimdir. Zümrüt ise İncil'in dört yazarından biri, yani Evangelist olan Aziz John'un taşıdır. Bu oniki taşa Ateş Taşları denirmiş ve Lucifer'a aitlermiş. Lucifer Tanrının sözünden

BELONGS TO KAATOS TEAM

çıkınca, o da taşları ondan alıp Kudüs'ün surlarına gömmüş. Derler ki eğer oniki taşa birden sahipsen ihtiyacın olduğunda melekleri yardıma çağırabilirmişsin.'

'Şu anda bir melek işe yarayabilirdi.'

Astrid Frank'i burnunun ucundan öptü. 'Zaten bir meleğinin olduğu hiç aklına geliyor mu, Bay Bell?'

Frank cevap vermek yerine Astrid'i izlemeye koyuldu. Aslında Astrid o kadar yakınındaydı ki gözlerini odaklamakta zorlanıyordu. Neredeyse bir dakika kadar sonra 'Ne?' diye sordu Astrid.

'Buradan çıktığın andan itibaren ne yaptığın seni ilgilendirir biliyorum ama bir türlü seninle Lasser'ı bir araya getiren şeyin ne olduğunu anlayamıyorum.'

'Varlığımı bile inkâr ettiğini söylemiştin, yanılmıyorsam.'

'Sana kötü davranan biri var. Lasser değilse kim o zaman?'

Astrid bir şey söylemeden arkasını döndü ve uyuyormuş gibi yaptı. Frank onu izlerken Charles Lasser'ı ve onun o neandertthallere benzeyen alnını ve içeri göçmüş gözlerini düşünmeden edemedi. Hayatında ilk defa birisini öldürmek istediğini fark etti. Korkutucu ama bir o kadar da heyecan verici bir histi. Çok katlı bir otoparkta, önünde koşmakta olan Charles Lasser'ı ve onu ezmeye kararlı bir şekilde arabayı üstüne sürdüğünü hayal etti.

Sonraki sabah, saat yedi haberlerinde Emniyet Müdürü Campbell, Dar Tarıki Tarikatı'ndan "uğradıkları hayal kırıklığını ve öfkeyi" dile getiren bir telefon aldıklarını açıklıyordu. The Wild and the Willing adlı dizinin yayından kaldırılıp Highway to Heaven adlı programın tekrarlarının yayınlanmaya başlamasına ve birçok yayın kuruluşunun gün içinde çizgi film ve doğal yaşam belgesellerine yer vermelerine rağmen hala dini değerlere ve kurallara aykırı yayınlar yapmaya devam eden bazı kuruluşlar olması nedeniyle "çok kızgın" olduklarını söylemişlerdi. Basın yayın dünyasında bir darağacı mizahı gelişmeye başlamıştı. Bir Los Angeles Times muhabiri, The Waltons adlı dizinin eski bölümlerini tekrar izlemekle yüz kiloluk bir TNT bloğu arasındaki tek farkın, The Waltons'ın eski bölümlerini izlemenin çok daha uzun ve acılı bir ölüm şekli olduğunu söylemişti.

Dar Tarıki Tarikatı yaptıkları açıklamada 'eğlence sektörünün ilerlemekte olduğu şeytani yoldan dönmek ya da yaptığı

hatalardan nedamet getirmek gibi bir niyetinin olmadığı tarafımızca açıkça anlaşılmış bulunmaktadır. Bu yüzden daha önce söylendiği üzere, bugün saat onikiden itibaren seri bombalama eylemi başlatılacaktır. Bu gün onikide gerçekleşecek patlama, eğlence sektörünün ısrarla dönmediği şeytani yoldan vazgeçtiğine ve yaptığı yanlışın farkına vardığına ikna olmadığımız sürece devam edeceğimiz, yirmi dört saat arayla gerçekleştirilecek onbir eylemin ilki olacaktır,' diyordu.

'Şunu duydun mu?' diye sordu Frank Astrid'e. 'Bugün ne yapmayı planlıyorsun bilmiyorum – tamam sormaya da niyetim yok ama Hill Street Blues'da dedikleri gibi "dikkatli olsak iyi olur."'

'Star TV'ye ya da Charles Lasser'ın evine gitmeyeceğim, kastettiğin buysa.'

'Her neyse, bence sıradaki hedef Star TV olacak.'

Frank iki fincan kahve doldurdu ve mutfaktaki masada karşılıklı oturup, gözlerini birbirlerinden ayırmadan içtiler. Frank Astrid'in ne düşündüğünü merak ediyordu ama gözlerinden hiçbir şey çıkaramıyordu.

'Herhangi bir şüpheli davranışını gözlemlediğiniz kişiler hakkında güvenlik güçlerine haber vermeniz hayati öneme sahiptir,' diyordu Müdür Campbell. 'Ayrıca olağan dışı bir yerde park edilmiş herhangi bir araca ya da trafikte herhangi bir garip davranışa rastlamanız halinde de dokuzyüzonbiri arayın. Aramalar son derece ciddi olarak algılanacaktır, bu yüzden lütfen dalga geçmek için arama yapmayın ve asılsız ihbarlarda bulunmayın. Önümüzdeki saatlerde yüzlerce hayat sizin bu konudaki hassasiyetinize bağlı olabilir.'

'Korkutucu değil mi?' diye sordu Astrid.

'Evet. Hala bana bugün nereye gittiğini söylemeyecek misin?'

Astrid Frank'in elini tuttu, 'Endişelenme, güvende olacağım.'

'Hiç kimse güvende değil.'

'Öyle mi? Ben efsunluyum, Frank. İnan bana, kimse canımı yakamaz.'

Saat onu yirmi geçerken iyice sıkılan Frank Fox'a gitmeye karar verdi. Lizzie, Henry ve Dusty'den gerçek ve nefes alan

BELONGS TO KAATOS TEAM

insanlar olarak bahsederken onda yeniden yazma isteği uyandırmıştı. Aklına birkaç hikâye taslağı bile gelmişti ve Mo ve Lizzie'nin bunlarla ilgili fikirlerini almak istiyordu. Dizinin daha çok acıklı sahneye ve gözyaşına ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Belki de doktor Dusty'nin büyükannesine ölümcül bir hastalığı olduğunu söylemeliydi. Seyircilerin boğazının düğümlenmesine sebep olacak bir şey varsa, o da bir çocuğun onu ne kadar severse sevsin büyükannesinin sonsuza kadar yaşayamayacağını anlamasıydı.

Ofislerinin kapısını açmaya çalıştığında on santim sonra kapının bir şeyden dolayı daha fazla açılamadığını fark etti. Aralıktan kafasını uzatıp, 'Daphne?' diye seslendi.

Daphne yerlere saçılmış yüzlerce sayfa ve fotoğraf arasında emekleyerek bir şeyler arıyordu. 'Özür dilerim, Bay Bell, bugün işe gelmenizi beklemiyordum.'

'Seni çok özledim Daphne. Bir saniye daha senden ayrı kalamazdım.'

Kapının arkasındaki bir kâğıt yığınını nihayet kenara çekmeyi başaran Daphne, 'Dağınıklık için üzgünüm,' dedi. 'Bay Kohen yapacak başka işim olmadığına göre dosya dolabını düzenleyebileceğimi söyledi de.'

Frank kapının açıldığı aralıktan zorlukla geçerek içeriye girerken Pigs'in yayınlanmaya başladığı günlerde çekilmiş bir fotoğrafa gözü takıldı. Bir dergide yayınlanmak üzere çekilmiş bir fotoğraftı. Üçü bir aradaydılar: Frank, Mo ve Lizzie. Eğilip fotoğrafı yerden aldı.

O anda Mo ağzında purosuyla ceplerini yoklaya yoklaya içeri girdi.

'Halimize bak,' dedi Frank 'Hiç bu kadar genç olduğumuzu hatırlamıyorum.'

Mo fotoğrafa bakıp, 'Ben de hiç bu kadar yakışıklı olduğumu fark etmemiştim,' dedi.

'Yakışıklı olan benim,' dedi Frank 'Sen sağdaki çirkin olansın.'

Mo Daphne'nin masasından aldığı bir kutu kibritten biriyle purosunu yaktı. 'Bu mu yani? Bu kadar yolu kalkıp bana ne kadar çirkin olduğumu hatırlatmaya mı geldin? E-postayla da yapabilirdin. Hey, Daphne, Aslan Terbiyeciliğinde Kırk Yıl'ı kim yazmıştı?'

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Bilmiyorum, Mo, kim yazmıştı?'

'Claude Bottom.'

'Lizzie de burada mı?' diye araya girdi Frank.

'Tabi ki. Biz paranın kölesi olmuş iki işçiyiz. Nerede olmamızı bekliyordun ki? Aslına bakarsan Lizzie Henry ve Dusty'nin ilk canlı performanslarıyla ilgili harika bir fikirle geldi. İkili "Your Heating Chart" adlı şarkıyı söylerler ama o kadar kötüdürler ki seyirci onlardan nefret eder. Dusty ve Henry'yi sahneden atmak yetmeyecektir. Onlar da sahneyi bir traktörle sürükleyerek olduğu gibi götürüp nehre atarlar. Henry ve Dusty de sahne akıntıyla birlikte sürüklenirken şarkılarını söylemeye devam ederler.

'Kahve alır mısınız, Bay Bell?' diye sordu Daphne.

Ofise girdiklerinde Lizzie'yi dudaklarının arasında sigarasıyla deli gibi bir şeyler yazdığı bilgisayarının ekranına kilitlenmiş buldular. Bugün üzerinde parlak yeşil, saten bir pantolon ceket takımıyla her zamanki gibi fırfırlı, kırmızı bir bluz vardı. 'Selam, Frank! Nasıl gidiyor? Kimliği meçhul Astrid'le aran nasıl?'

Mo, Edgar Alan Po'dan yaptığı bir alıntıyla, "'Burada sonsuza kadar meçhul kalacak,'" dedi.

Frank 'Mo'ya anlatmadın değil mi?' diye sordu Lizzie'ye.

'Tabi anlattı' dedi Mo, Lizzie cevap veremeden. 'Lizzie'yle ben kardeş gibiyizdir. Tabi gerçek kardeşim olsaydı ailem onu doğumdan hemen sonra boğarak öldürürdü çünkü annem de babam da zevk sahibi insanlardır. Demek istediğimi anlıyor musun? Şunun haline bak. Yeşil takım, kırmızı bluz. Kurbağa Kermit'in şah damarı kesilmiş haline benzememiş mi?'

Frank masasına yerleşirken, 'Sizi ilgilendirmez aslında ama yine de söyleyeyim, hala soyadının ne olduğu, sabah çıkıp nereye gittiği ve gününü nerede geçirdiği hakkında herhangi bir bilgi vermeyi reddediyor.'

'Bu Tanrı'nın sana yaptığı bir lütuf, Frank,' dedi Mo. 'Naomi her sabah bana hangi mağazalara dalıp, kredi kartlarıma tam olarak ne kadarlık bir darbe indireceği hakkında detaylı bir konferans veriyor.'

Frank yokluğunda posta kutusunda biriken ıvır zıvırı kontrol etti. Karıştırdığı zarflar arasında dikkat çekici bir şey yoktu. 'Lizzie... Mo Henry ve Dusty'nin ilk konserleriyle ilgili bir fikrin olduğunu söyledi. Bunu bana da anlatmak ister misin?'

Mo sönmüş purosunu tekrar yaktı. 'Harika fikir! Yalnız, konser kısmına gelince şarkıları söylemeye kalkma, olur mu, tatlım? Geçen sefer olanları hatırlatmama gerek yok herhalde. Patron bir Afrika yaban domuzunu iğdiş ettiğimizi sanıp Amerika Hayvanları Koruma Derneği'ni aramıştı.'

'Kapa çeneni, Mo' dedi Lizzie, ağzındaki sigaranın dumanından dolayı bir gözü kapalı olduğu halde, ekrandaki sayfaları geriye doğru kaydırdı. 'Bu arada, söz verdiğim üzere dün senin için fal açtım.'

'Öyle mi, ilk Emmy ödülümü ne zaman alıyor muşum?'

'Aslına bakarsan kartlar çok garip açıldı. Önce Tarot falına baktım ama fal öyle bir açıldı ki hiçbir şey okuyamadım. Bazen böyle şeyler olabilir. Nadir bir durumdur ama yine de olabilir. Tarot fallar arasında en işgüzar olandır. Geleceğinle ilgili bir şey çıkaramazsa karman çorman bir şeyler açılır.'

Mo yoğun bir duman bulutu yaratarak öksürdü, 'Kartların karman çorman açılmasının Frank'i bekleyen geleceğin kendisinin karman çorman olmasıyla açıklanabileceğini düşündün mü hiç?'

'Eğer çeneni kapalı tutmayı başaramazsan senin geleceğinin nasıl olacağını düşünüyorum şimdi!'

'Aslında Mo haklı olabilir,' dedi Frank, 'Karman çorman olan belki de benim kafamdır. Belki de kesin ve net kararlar vermem gereken konular vardır.'

'Hala oğlunu kaybetmenin şokunu atlatabilmiş değilsin, Frank. Şu an kesin ve net kararlar alabileceğin bir dönemde olmayabilirsin. Belki de bu dönemde yapman gereken tek şey elindekileri değerlendirmektir.'

'Doğru, aşağı envantere in de, ellerinde neler varmış bir öğren.'

Lizzie Mo'yu hiç dikkate almadan, 'En sonunda çok daha felsefi kartlar olan Garga kartlarına başvurdum. Bu kartlar, öyle tüyler ürperten gösterilere benzemez.'

'Garga Kartları da ne?'

'Hint astrolojisinin kurucusu olan Garga tarafından hazırlanmış altmışüç kartlık bir deste. Her kart burcunun farklı bir özelliğine göre hazırlandığı için yıldız falı gibi geleceğini gösterebilen kartlar.'

'Daha önce Garga adını bile duymamıştım.'

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Çok yaygın değillerdir ama yine de Onsekiz Kader kartını duymuş olmalısın. Gargada onsekiz tane kader kartı vardır. Bunların dokuzu başına gelebilecek en iyi şeyleri, diğer dokuzu da en kötü şeyleri gösterir.'

'Eee, sonuç? Kötü kader olarak büyük bir vergi borcu, iyi kader olarak da Madonna'yla bir buluşma bekleyebilirim, herhalde?'

Mo araya girerek, 'Hiç kimsenin başına bu kadar iyi bir şey gelmez,' dedi.

'Aslında görmek isteyebileceğini düşünerek kader kartlarını yanıma almıştım.' Oturduğu yerden aşağı eğilip el örgüsü kırmızı çantasını karıştırdı. Sonunda bulduğu kocaman iki kartı yüzleri aşağı gelecek şekilde masaya yerleştirdi. Kartların arka yüzünde yılanlar ve yıldızlarla bezenmiş mor renkli lotus çiçeği resimleri vardı. 'Destenin tamamını getirmedim ama bu ikisinden daha az önemli olanlar mutlu bir hayatın ve yüksek kazançlı bir iş hayatın olacağını ama yine de bir zamanlar sevdiğin ama artık sevmediğin biriye aylar süren münakaşalar yaşayacağını söylüyordu.'

'Bu Margot olsa gerek.'

'Bu mümkün ama bir iş ilişkisinin sona ermesiyle ilgili de olabilir.'

Mo sağ elinin yumruğunu sol avucuna indirerek, 'Lanet olsun, beni kovacağını biliyordum,' dedi. 'Umarım John Denver albümleri koleksiyonunun velayetiyle haftasonu görüşme haklarımı elimden almak niyetinde değilsindir.'

'Ya kader kartları?' diye sordu Frank.

Lizzie birinci kartı çevirdi, 'Bu başına gelebilecek en iyi şey.' Karttaki resimde etrafı duvarlarla çevrili, içinde yabani güller olan bir bahçe ve bahçenin ortasında da bir güneş saati vardı. Gülümseyen bir adam ve hemen yanında yine gülümseyen bir kadın bir bankın üzerinde oturuyorlardı. Ayaklarının hemen dibinde iki sopanın ucuna bağlı bir makarayla oynayan bir çocuk vardı. Adamın başında, bir iblis gibi görünmesine sebep olan spiral boynuzları olan bir şapka ve üzerinde ardına kadar açılmış göz desenleri bulunan bir kıyafet vardı. Kadınsa sakin bir görünüme sahipti ve çok güzeldi. Üzerinde sağ göğsünü açıkta bırakan bir sari vardı.

'Bu kart ne anlama geliyor?'

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Bu kart ailenin bir araya gelmesi ve affedilme anlamına geliyor. Çok yakında tüm sevdiklerinle bir arada olacağın, aydınlık ve güvenli bir hayatın olacak.'

Mo yine müdahale ederek, 'Giyim zevkin kitleleri intihara sürükleyecek kadar kötü olacak ama bol bol Uzakdoğu pun ağacı çayın olacak.'

Lizzie ikinci kartı da açtı. Bu kartta da, içinde bulundukları mücadelenin şiddetiyle, hangi uzvun kime ait olduğunu ayırt etmenin neredeyse imkânsız olduğu, vücutları birbirine geçmiş iki savaşçı vardı. Savaşçılardan yakışıklı ve haşin görünümlü olanının başında kanatlı bir miğfer vardı. Şeytan gibi gözlerle kaşlarını çatar şekilde tasvir edilmiş diğer savaşçının miğferi ise dev bir böcek şeklindeydi. Savaşçıların çevresi alevle çevrili, arka plandaki gökyüzü ise çakan şimşeklerle paramparça olmuş gibiydi. Frank daha yakından bakınca savaşçıların birisinin vücudunu delip geçen mızrağın, ikincisinin vücudunu da deldiğini fark etti.

'Bu da başına gelebilecek en kötü şey,' diye açıkladı Lizzie, 'en nefret ettiğin adamı, ancak kendine de korkunç bir zarar vererek yeneceksin.'

'Ya da eşcinsellerin düzenlediği bir açık hava şenliğinde yemek esnasında başına çok kötü bir kaza gelecek.'

'Mo,' dedi Lizzie artık dayanamayarak, 'bu gerçekten ciddi bir durum. Garga kartları her zaman çok net mesajlar verir. Her zaman kullanmamamın tek nedeni çok zaman alıcı bir teknik gerektirmesi.'

'Maalesef benim durumumda pek doğru çıkacak gibi görünmüyorlar. Margot'yla ayrıldık, Danny öldü ve Pigs'in yayını durduruldu. Tüm sevdiklerinle bir araya geleceksin kartını unutabiliriz demektir.'

İkinci kartı masadan alıp, 'Bu karta gelince, nefret ettiğim bir tek insan var: Mo, o da sadece benden daha komik bir şeyler yazdığı zaman.'

8 Ekim, Cuma, Sabah 11:52

Adambaşı üçer fincan kahveyi devirip, kahvelerin yanında da bir kutu tarçınlı çöreği mideye indirdikten sonra oturup yazma-

ya başlayabildiler. Saat onikiye sekiz dakika kala Lizzie'nin konserle ilgili olarak yazdığı sahneyi, Mo'nun bile 'neredeyse komik' olduğunu kabul ettiği bir şekilde yeniden yazmışlardı. Tabi Mo bunu söylerken kendini çoktan koltuğuna atmış, masayı yumruklayarak gülmeye başlamıştı.

'Ölüyorum,' diyebildi nefes almakta güçlük çekerek, 'Lizzie gülmekten ölürsem, katilim sen olacaksın.'

Frank'in masasındaki telefon çaldı. Daphne, 'Bay Bell, size bir telefon vardı ama karşı taraf telefonu kapattı,' dedi.

'Kimmiş?'

'Bir kadın. Park yerinde sizi acilen görmesi gereken biri olduğunu söyledi ve kapattı.'

'İsim bırakmadı mı?'

'Hayır, sadece "Bay Bell'e onunla görüşmek isteyen birisi olduğunu söyleyin, park yerinde, acil," dedi.'

Frank ne düşüneceğini tam olarak kestiremeyerek telefonu yerine bıraktı. Kaşları çatılmış halde cama doğru yaklaşıp park yerine baktı. Önce Pizza Hut'a ait bir araçtan inmekte olan bir kuryeden başka kimseyi göremedi. Sonra kafeteryanın merdivenlerinin hemen başında gölgeler içinde küçük bir siluet görür gibi oldu.

'Danny,' diye bağırdı soluğu kesilmiş bir halde. Belki de bu sefer gerçek Danny'ydi. Elindeki kâğıtları Lizzie'nin masasına doğru atıp ofis kapısına doğru fırladı.

Lizzie, 'Hey, bu kadar kıskanç olma,' dedi.

'Özür dilerim, hemen gelirim. Görüşmem gereken biri var.'

Lizzie ve Mo neler olduğunu anlamadıklarını gizlemeden birbirlerine bakakaldılar. Frank merdivenlere ulaşana kadar koridor boyunca koştu. Daha bir kat inmişti ki yukarı çıkmakta olan Pizza Hut kuryesiyle çarpıştı. Kurye dik saçlı, güneş gözlüklü bir çocuktu. Kucağında kocaman bir paket taşıyordu.

'Bell, Kohen ve Fries?' dedi yağdan saydamlaşmış teslimat notuna bakarak.

'Sağdan beşinci kapı.'

Frank merdivenlerin kalan kısmını ve lobiyi koşarak geçti. Park yerinde balo kıyafetleri taşıyan bir kostüm asistanına çarpmaktan son anda kurtularak aynı hızla kafeteryaya kadar koşmaya devam etti. Kafeterya binasının merdivenlerine ulaştığında Danny yok olmuştu. Göğsü körük gibi inip kalkarken etrafına bakındı ama kimseyi göremedi.

BELONGS TO KAATOS TEAM

Yanından kemerine tornavida ve penseler asılmış X-Files tişörtlü bir elektrik teknisyeni geçti. 'Burada sekiz yaşlarında küçük bir çocuk gördünüz mü? Kahverengi saçlı, mavi yağmurluğu var.'

Teknisyen çok uzak bir anıyı hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak biraz düşündü, sonra 'Hayır, bayım, görmedim,' dedi.

Frank hızlı adımlarla kafeteryanın etrafına bir göz attı. Görünürlerde Danny'den eser yoktu. Ya geldiği gibi gitmişti ya da bir yerlerde saklanıyordu. O zaman neden gelmişti? Ofisi arayıp onu acilen dışarıya çağıran kimdi? Bir kadın, ama kim?

Park yerinde dolanmaya devam ederken, pizzacı çocuğun metalik kahverengi Honda'sı gözüne çarptı. Çocuk merdivenlerde kendilerinin ofisini sormuştu. Oysa aralarında Pizza siparişi veren olmamıştı.

Korku bir kalp krizi gibi vücudunu ele geçirdi. Hemen ofis pencerelerinden yana baktı. Kolları göğsünde kavuşturmuş oturan ve bir yandan da purosunu tüttürmekte olan Mo'yu görebiliyordu.

'Mo! Mo! Çıkın oradan, Mo!'

Mo Frank'i fark etmiş olmalıydı ki ağzındaki puroyu çıkarıp ona el salladı. Frank deli gibi çırpınıyordu. 'Çıkın oradan, ofisi terk edin! Pizzacı çocuk! Tanrı aşkına, Mo! Pizzacı!'

Tekrar ofis binasına yöneldi. Lobiyi koşarak geçerken, polisi ara, ambulans çağır, bomba!' diye bağırdı.

'Ne?'diye sordu kız şaşkınlık içinde.

Çoktan merdivenlere varmış olan Frank 'Bomba,' diye bağırdı ciğerlerini patlatırcasına bağırarak.

8 Ekim, Cuma, Öğlen 12:01

Lizzie bir sigara daha yaktı. 'Dusty'nin büyükannesinin kanserden ölmesi konusunda şüphelerim var. Sen ne düşünüyorsun? Yani, ölmesinde sorun yok ama daha komik bir şeyden ölmeli.'

'Kwashiorkor[12] gibi bir hastalık mı mesela? Bu muhteşem olur.'

12 Kwashiorkor: (etyemez hastalığı): Afrika'da sırf mısırla beslenen ve proteinli gıda alamayan çocuklarda görülen hastalık, eller, ayaklar ve karın şişer. (Ç.N.)

BELONGS TO KAATOS TEAM

'Bilmiyorum, böyle bir trajedinin doğru formül olduğunu sanmıyorum. Ölümden bahsetmek Frank'in Danny'nin başına gelenleri atlatmasına yardımcı olabilir ama Pigs küçük acıklı olaylardan oluşan bir dizi. Ayakkabılarının altı delindiğinde gazete kâğıdıyla tamir etmeye çalışmak ya da beslenme saatinde paraları sadece buna yettiği için yağlı ekmek yemek gibi.'

'Kanserden ölmekse gerçekten acıklı, değil mi?'

'Bunu Frank'le konuşmalıyız.'

Mo pencereden aşağıdaki park yerine bakıyordu. 'Bak Frank aşağıda. Kollarını sallayıp duruyor.'

Lizzie de ayağa kalkıp camın yanına kadar geldi. 'Haklısın. Belki bu yeni bir flamayla haberleşme yöntemi denemesidir. Artık senaryo çalışmalarını böyle mi yapacağız?'

'Buldum,' dedi Mo. 'Frank işitme engelliler için bir bölüm hazırlamamızı öneriyor. Harika fikir. Adını da Domuzlar İşaret Edebilse koyarız.'

'Şimdi de geri koşuyor. Bir şey mi oldu acaba?'

Mo içini çekerek, 'Bilmiyorum Lizzie, korkarım Frank bize yansıttığından daha fazla acı çekiyor. Sevdiğin birini kaybettiğinde kafan darmadağın olur. Ama senden önce çocukların öldüğünde, kaybettiğin kişi çocuğunsa yani, o zaman kafan allak bullak olmakla kalmaz, dünyada olma sebebini sorgulamaya başlarsın.'

Daphne kapıyı çalarak başını uzattı, 'Pizza siparişi veren oldu mu?'

'Ben vermedim,' dedi Lizzie, 'Mo?'

'Pizza mı? Dalga mı geçiyorsun? Dört tane çörek yedim ya.'

Daphne arkasına dönüp, 'Üzgünüm,' dediyse de pizzacı çocuk onu iterek ofise girmeye çalıştı, 'Hey, burası Frank, Kohen ve Fries Ortaklığı değil mi? Ekstra biberli büyük boy Neopolitan Pizza?'

'Hem de ekstra biberli, basurum beni öldürür.'

Pizzacı çocuk elindeki kutuyu Frank'in masasına koydu. 'Aslında,' dedi nedense birdenbire nefes nefese kalmış gibi konuşmaya başlamıştı. 'Ne hak ettiyseniz onu getirdim.'

'Sen neden bahsediyorsun?' dedi Lizzie. 'Hem, Tanrı Aşkına, o paketi burada açma. Pizza kokusundan nefret ederim. Ter gibi kokar.'

BELONGS TO KAITOS TEAM

Pizzacı çocuk Lizzie'yi duymamış gibi paketi açarak içinden aşağı yukarı bir pizza boyutlarında ama düz gri kâğıda sarılmış kare bir paket çıkardı. Bu arada Mo çocuğun kıyafetinin koluna gizlenmiş bir çift kablo fark etti. 'Bu bok da ne?' dedi kalın, şüpheci bir ses tonuyla. 'Düşündüğüm şey mi yoksa?'

Pizzacı çocuk gözlüklerini çıkardı. Yirmiiki yirmiüç yaşından büyük olamazdı. Uzun kadınsı kirpikleri ve ağzının kenarında bir ben vardı daha çocuk sayılabilecek kadar gençti.

'İyi bildin, adamım. Sizi ve tüm yalanlarınızı yayından kaldırıyoruz. Dünya yüzeyinden de.'

'Ne?' diye sordu Lizzie, 'Mo, neler oluyor? Neden bahsediyor bu?'

'Daphne,' dedi Mo, 'dokuzyüzonbiri ara bomba ihbarında bulun.'

'Kıpırdama!' diye bağırdı pizzacı çocuk. Sağ elini kaldırıp küçük bir elektrik anahtarı gösterdi. Daphne korkuyla olduğu yere mıhlanmış, tırnağını yemeğe başlamıştı.

'O şey bir bomba mı?' dedi Lizzie, bir yandan da daha iyi görebilmek için gözlüklerini taktı. 'Ne yapmak niyetindesin, genç adam? Bizi havaya mı uçuracaksın? Biz sana ne kötülük yaptık?'

'Bizimle dalga geçtiniz. İşte yaptığınız buydu,' dedi artık nefesini kontrol etmekte zorlanmaya başlayan çocuk.

'Dalga mı geçtik? Kim dalga geçti? Kimsenin sizinle dalga geçtiği yok.'

'Öyle mi? Biz cehennem gibi bir hayat sürerken siz televizyonlarda ne gösteriyordunuz? Mutlu aileler, gülen insanlar.'

'Haydi ama!' dedi Mo, 'Kimsenin size güldüğü falan yok.'

'Siz öyle sanın. Ben babam beni bulmasın diye koltukların altına saklanırken tek duyabildiğim neydi biliyor musun? Gülen insanlar.'

'Onların sana güldüğünü nereden çıkarıyorsun? Yapılan esprilere gülüyordu onlar. Hem sen koltuğun altında saklanmıyor muydun? Seni göremezlerdi ki sana gülsünler?'

'Bak, hala benimle dalga geçiyorsun. "Şu çocuğa bakın, o kadar korkmuş ki altını ıslatmış! Bir de babası bunu fark ettiğinde görün bakalım, ne olacak?"'

'Bak evlat,' dedi Mo, sakin kalmaya gayret ederek, 'Hata ediyorsun, biz seninle dalga geçmedik. Lanet olsun, kim olduğunu bile bilmiyoruz,' dedi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Pizzacı çocuğun gözleri yaşlanmıştı ve sanki ateşi varmış gibi titriyordu. 'Sizin babanız hiç pantolonunuzu indirip apış aranıza çakmak tuttu mu? Kızgın buharlı ütüyle kafanıza vurdu mu?'

'Hayır,' dedi Mo, 'Ama baban sana bunları gerçekten yaptıysa bunda gülünecek bir şey yok. İnan bana böyle bir şeye gülecek en son kişiler ben ve Lizzie olurduk.'

'Ama güldünüz. Sizi duydum. Ben koltuğun altında saklanırken siz gülüyordunuz. Bir daha asla böyle bir şey yapamayacaksınız, benim çektiklerimi başka çocuklar çekmeyecek.'

Mo, 'Bunu konuşabiliriz, evlat. Kimsenin canının yanması gerekmez. Adın nedir? En azından bizi havaya uçuracak kişinin adını bilelim.'

Pizzacı çocuk kolunu indirerek cevap verdi, 'Alexander Sutter.'

'Tamam, sana Alex dememin bir sakıncası var mı?'

'Neden? Sen de arkadaşımmış gibi mi yapacaksın? Bütün o sosyal yardım görevlileri ve ödlekler gibi?'

'Seninle arkadaş olmak gibi bir niyetim yok, Alex. Ben altmışiki yaşındayım, golf oynamayı ve Tony Bennett plaklarını severim. Benim derdim bizi havaya uçurmanın çok da yapıcı bir davranış olmayacağını anlaman. Neden bu kadar kızgın olduğunu anlayabiliyoruz. Mutluluk söz konusu olduğunda dünya pek adil bir yer değil. Bazı insanlar şanslı ve mutlu doğarlar. Onları seven anne babaları vardır. Paraları vardır ve ne yaparlarsa yapsınlar sonuçta işleri iyi gider. Bazılarının yaşantısı ise baştan sona su katılmamış bir sefalettir. Afrika'da bir köyde, yiyecek yemek ve içecek su olmayan bir yerde doğmuş olduğunu düşün. Kör olmamak bile şans olacaktı.'

'Bu sizin yaptıklarınızı mazur göstermez,' dedi pizzacı çocuk. Lizzie ve Mo çocuğun kızgın olduğu kadar korktuğunu da görebiliyorlardı. 'Afrika'da doğmuş olsam daha iyi bir yaşantım olabileceğini bilmezdim, değil mi? Ama bütün hayatım cehenneme çevrilirken ben ne görüyordum? Mutluluğun nasıl bir şey olduğunu. Bütün o mutluluk dolu hayatları gözüme soktunuz. Bunu bir daha asla yapamayacaksınız, hiçbir çocuk benim yaşadıklarımı yaşamayacak.'

'Bak, neden elindeki fünyeyi bırakmıyorsun. Bunu konuşmalıyız. Bu işi halletmenin daha mantıklı bir yolu olmalı.' Elini

uzattı. 'Haydi ama Alex, ben ex-Mo olmak istemiyorum. Senin de ex-Alex olmak istemeyeceğini biliyorum.'

Alex cevap vermek yerine 'Dar Tarıki Tarikatı' diye bağırdı.

8 Ekim, Cuma, Öğleden Sonra 12:04

Bomba patladığında Frank neredeyse ofise varmıştı. Eğer bir metre daha yaklaşmış olsaydı bir kırık cam fırtınası suratında patlayabilirdi. Patlamayla beraber ofis kapısı koridora savrulmuş ve basınçlı hava Frank'i de uçurup çerçeveli bir Gazap Üzümleri posterine çarpmıştı.

Kapının olması gereken yerde yoğun bir duman bulutu ve havada binlerce minik, yanık kâğıt parçası vardı. Patlayan Semtex ve yanan plastik malzemenin kokusu dayanılmazdı. Frank'in kulakları çınlarken, gözlerinden su gibi yaş geliyordu ve kendisini yere kapanmış nefes almak için mücadele ederken buldu.

Yangın alarmları çalıyor, insanlar çığlıklar atarak koşturuyorlardı. Duvardan destek alarak zorlukla ayağa kalktı. Tek düşünebildiği Mo, Lizzie ve Daphne'ydi. Annesi, babası, Carol ve Smitty ne kadar ailedense Mo, Lizzie ve Daphne de öyleydi. Bir anlamda bu üçlüyle ailesinden daha yakın olduğu bile söylenebilirdi çünkü son üç buçuk yılın her mesai gününü onlarla geçirmişti. Yıllardır onlarla beraber oturmuş kalkmış, yazmış çizmiş, gülmüştü. Muhtemelen Mo ve Lizzie hakkında bildikleri Margot'yla ilgili bildiklerinden fazlaydı.

Frank ağzını eliyle kapayarak ofise doğru ilerledi. Daphne'ye ait olan bölüm yere devrilmiş bilgisayarı ve her tarafı kaplayan duman dışında fazla zarar görmemişti. Masanın yanındaki bitkinin bütün yaprakları patlamayla beraber etrafa saçılmıştı.

Daphne ana ofisin girişinde tek başına yerde yatıyordu. Çok ciddi bir yarası yok gibi görünüyordu. Frank halıyı kaplayan kırık camları çiğneyerek geçti ve Daphne'nin yanına gelerek diz çöktü. Omzuna dokunarak 'Daphne?' diye seslendi. Daphne cevap vermeyince omzundan tutup sırtüstü çevirdi. O anda Daphne göğsüne gömülen metal bir sandalye kolçağının öldüğünü gördü. Daphne'nin açık gözleri sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu.

Darmadağın olmuş ofise baktı. Mo sanki bir şey söylemek için Frank'in dikkatini çekmek ister gibi bir elini kaldırmış karşı

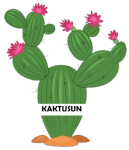
BELONGS TO KAITOS TEAM

köşede yatıyordu. Ama kafasının sol yarısı patlamayla beraber parçalanmış haldeydi. Sol kolu ise et, kan ve deriden oluşmuş bir yığından başka bir şey değildi. Lizzie ilginç bir şekilde tek parça kalmayı başarmıştı. Kolları iki yana açık, saçları havaya dikilmiş ve ağzı hayretle açılmış halde hala sandalyesinde oturuyordu.

Frank öksüre öksüre odayı dolaştı. Önce pizzacı çocuğa ne olduğunu anlayamadı. Sonra kendisine ait olan sandalyenin üzerinde sallanan ıslak bir yağmurluğa benzeyen nesneyi gördü. Daha yakından bakmak istemedi.

Üç itfaiyeci olay yerine vardığında Frank ofisi terk etmek üzereydi. 'İyi misiniz, bayım?' diye sordu içlerinden biri.

Frank dişlerini gıcırdatarak 'Bombaladılar,' dedi. 'Bu piçler bizi de bombaladılar.'

Yirmi iki

Akşam Astrid'e 'İyi de neden biz?' diye soruyordu. Astrid'in sipariş ettiği ve beklemekten yapış yapış olup katılaşmaya başlamış Tayland eriştesine dokunmamıştı neredeyse. Neden herkes büyük bir felaket yaşayanlara ya da bir yakınını kaybedenlere sanki sözbirliği yapmış gibi 'Neler hissettiğini anlıyorum... Ama bir şeyler yemelisin,' derlerdi ki.

Frank'in hiç iştahı yoktu. İçinden içki içmek bile gelmiyordu. Vücudu taze berelerle kaplıydı, kulakları hala yarı sağır sayılırdı ama hala aklındaki tek şey Mo ve Lizzie'nin öldürülmesi emrini veren adamı bulmak ve bir beyzbol sopasıyla öldürene kadar dövmekti.

Astrid siyah deri bir yelek, dar, siyah, deri bir pantolon ve çivi topuklu çizme giymişti. Saçları arkaya doğru taranmıştı. Kulaklarında büyük gri halkalar sallanıyordu. Düşük bütçeli bir korku filminin setinden fırlamış gibiydi.

'Eğlence sektörünü bombalayacaklarını söylemişlerdi,' diye hatırlattı. 'Onbir gün boyunca her gün bir yeri bombalayacaklarını söylemişlerdi. Piyango size vurdu.' Sesi her zamankinden daha da buğuluydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

'Biliyorum ama o pizzacı çocuk özellikle Bell, Kohen ve Fries diye sordu. Twentieth Century Fox'u değil, özellikle bizi öldürmeye gelmişti.'

'Tamam, özellikle size geldiler diyelim. Bir düşün. Eğer Dar Tarıki Tarikatı gerçekten de sen şu psişik dedektifin söylediği gibi istismara uğramış çocukların intikam almak için oluşturduğu bir örgütse, Pigs'i hedef seçmeleri o kadar da şaşırtıcı olmasa gerek, değil mi?'

'Yüce İsa, Pigs bir komedi dizisi.'

'Evet ama halka yakın gelen, sıcak ve mutlu bir dizi.'

'Her zaman o kadar mutlu bir dizi değil. Çoğu zaman Henry ve Dusty sefil oluyorlar. Babaları da manik depresif biri.'

'Biliyorum ama işler hep bir şekilde yoluna giriyor, değil mi? Her bölüm Dunger ailesinin domuz ağılının önünde toplanıp birbirine sarılıp, çocukların saçlarını okşayıp, gülerek kucaklaşmasıyla sona ermiyor mu?'

'Astrid, bütün bunlar bir parodi, aynı "İyi geceler, John evlat"' gibi'

'Öyle mi? Bir de bunu her gece kemer tokasıyla dövülüp yatağa aç yatırılan bir çocuğa anlat.'

'Ne yani? Biz kibirli davranmış olmayalım diye, TV'deki aileler her zaman kız çocuklarıyla cinsel münasebete giren babalar, devamlı içki içip sarhoş gezen anneler, crack kullanıp evsizleri diri diri yakan çocuklar gibi anormal davranan tiplerden mi oluşsaydı? Biz hiçbir zaman dünyanın mükemmel olduğunu yutturmaya çalışmadık. İnsanlar kendilerininkine benzeyen, sıcak ve mutlu aileler görmekten hoşlanırlar. Neden hoşlanmasınlar ki? Bunun ne zararı olabilir?'

'Sen söyle. Mo'ya, Lizzie'ye, Daphne'ye, bütün diğerlerine ve Danny'ye bak ve ne zararı olabileceğini sen söyle.'

Frank elleriyle yüzünü örttü. Keşke elleri kapanıp bir daha hiç açılmayacak kapılar olsaydı da Frank de sonsuza kadar karanlıkta kalsaydı. Hala şoktaydı ve hala Mo ve Lizzie'nin öldüğüne inanmakta güçlük çekiyordu. Ağlayası vardı ama göz yaşları akmayı reddediyordu. Mo'nun bir kez daha sönen purosunun yakmaya değip değmeyeceğini düşünen; Lizzie'nin önündeki Etiyopya yemeğini didiklerken hala toprağın üstündeyken hayatın tadını çıkarmasını söyleyen görüntüsü bir türlü gözünün önünden gitmiyordu.

BELONGS TO KAITOS TEAM

Astrid ona sokulmuş oturuyor, bir yandan da saçlarını okşuyordu. Frank parfümünün kokusunu ve deri pantolonunun dışına çıkan sıcaklığını hissedebiliyordu. 'Çok üzgünüm,' dedi Astrid, 'kendini ne kadar kötü hissettiğini hayal bile edemiyorum.'

'Hala sabah olduğunu söyle,' dedi Frank. Hâla elleriyle yüzünü kapattığı için sesi boğuk boğuk çıkıyordu. 'Bana yeni kalktığımızı ve henüz ofise gitmediğimi söyle.'

Astrid Frank'i öperek, 'Ben küçükken gerçekten çok kötü bir şey olduğunda, tüm olan bitenin bir film olduğunu ve benim de sadece rol yaptığımı düşünürdüm. Sanki daha kolay katlanmamı sağlardı.'

Frank ellerini yüzünden çekip, ona baktı. 'Biliyor musun? Bu bana şimdiye kadar kendin hakkında söylediğin ilk şey.'

'Sana devamlı kendim hakkında bir şeyler söylüyorum, Frank, sen dediklerimi her zaman duymuyorsun o kadar .'

'Eee, seni her şeyin bir film olduğunu düşünmeye zorlayacak kadar kötü olan olay neydi?'

Astrid ona gülümsedi, hala saçlarını okşamaya devam ediyordu, 'Masumiyetim çalındı,' dedi.

'Masumiyetin mi? Kim çaldı peki?'

'Dünya hırsızlarla dolu, Frank ve hırsızlar her zaman cüzdan çalmıyor. Çalmaya değecek ne varsa her şeyi çalıyorlar. Güzellik, neşe, masumiyet. Üstelik bunları çalıp kendilerine mal etmek de istemiyorlar. Onların istediği bunlara kimsenin sahip olmaması.'

'Devam et?' dedi Frank.

'Hayır, buna uygun durumda değilsin. Şimdi ihtiyacın olan şey, bir sakinleştirici ve iyi bir uyku.'

'Uyku mu? Yok, almayayım. Kâbus görmekten başka işe yaramaz.'

O anda kapı çaldı. Astrid kalkıp kapıyı açtı. Gelen Nevile'di. Tıpkı Astrid gibi, Bakımlı Vampir #2 filminden fırlamışçasına siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Burberry kokuyordu.

'Oh,' dedi İngiliz aksanıyla 'Umarım bölmüyorumdur.'

'Tabi ki, hayır,' dedi Frank. 'İçeri gel. Bu Astrid. Astrid bu da Nevile. Nevile Strange, dünyaca ünlü psişik dedektif.'

'Bakın hele,' dedi Astrid, 'Biz de şimdi sizden bahsediyorduk. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Demek kulaklarımın çınlaması bu yüzdenmiş,' dedi Nevile. Tokalaşmak için elini uzattı ama Astrid fiziksel temastan kaçınmak istermiş gibi gülümseyerek arkasını döndü.

Frank, 'Biz de Dar Tarıki neden Pigs'i havaya uçurmak istesin diye düşünüyorduk. Baksana, bir içkiye ne dersin? Dolapta beyaz şarap olacaktı.'

'Hayır, teşekkürler. Polis olaydan bahsedince ben de nasıl olduğunu merak ettim.'

'Her yanım yara bere içinde. Yamalı battaniyelere benziyorum. Kulaklarımın içinde de hiç durmayan bir tramvay var gibi. Ama Mount Sinai'de check-uptan geçtim ve bir şeyim olmadığını söylediler.'

Nevile daha yakına gelip, kanlanmış gözlerine baktı. 'O anda ofiste olmadığın için çok şanslısın. Arkadaşların için ise çok üzgünüm, çok trajik bir olay.'

Frank her iki elini de kaldırıp, 'Benim de kollarım koptu sanki, yani mecazi olarak. Bunu anlayabilir misiniz, bilmiyorum.' Birden konuşmakta zorlandı. 'Yani neredeyse dört yıldır her gün birlikteydik ve bu dizi üzerinde beraber çalışıyorduk. Bir aile gibiydik...'

'Biliyorum, Frank. Ne diyeceğimi bilmiyorum.'

Frank boğazını temizledi, 'Seninle konuşmamı gerektiren bir şey var.'

'Şu an fazla vaktim yok. Yarın konuşsak olur mu?'

'Polis bombacının bir pizza kuryesi olduğundan bahsetti mi?'

Nevile başını salladı.

'O pizzacı çocuk gelmeden birkaç dakika önce Daphne bana gelen bir telefon mesajından bahsetti. Arayanın bir kadın olduğunu söyledi. Park yerinde benimle acilen görüşmek isteyen biri olduğunu söylemiş. Camdan baktım ve yemin ederim Danny'yi gördüm. Gölge kalan bir yerdeydi. Sadece siluetini görebiliyordum ama onun Danny olduğundan adım gibi eminim. Bu yüzden ofisten bir anda fırlayıp çıktım. Tanrıya şükürler olsun.'

Nevile bir kaşı havada, 'Sen aşağı indiğinde hala orada mıydı, peki?' diye sordu.

'Hayır, değildi. Onu gören kimse de yoktu. Zaten hiçbirimizin pizza ısmarlamadığı da ancak o anda aklıma geldi. Pizzacı

BELONGS TO KAITOS TEAM

çocuk bizim ofisi sormuştu – Bell, Kohen ve Fries- hâlbuki hiçbirimiz pizza sipariş etmemiştik. Yukarıda ofisin penceresinde Mo'yu görebiliyordum. Onu uyarmaya çalıştım. El salladım, bağırdım...' Frank o anı hatırlayarak bir süre sustu. 'Herhalde şaka yaptığımı sandı. Mo hayatta hiçbir şeyi ciddiye almazdı. Bomba uyarısını bile.'

Nevile düşünceli görünüyordu. 'Park yerinde Danny'yi görmüş olman bir tür önsezi olabilir. Bazen kötü bir olay gerçekleşmeden önce bizi uyaran bazı işaretler görürüz. Bazen kuşlar, hayvanlar, hatta ambulans ya da cenaze aracı gibi bazı taşıtlar. Yine de bu olaydan tam emin olamıyorum. Bu olayı olağanüstü yapan sekreterinin dışarıdan çağırıldığını bildiren gerçek bir telefon almış olması.'

'Yani?'

'Bu durumda ofisi arayan ya gerçekten seni uyarmak isteyen bir kadındı ya da telefonunu çaldıracak kadar güçlü psişik bir kaynaktı. Kayda geçmiş buna benzer bazı olaylar vardır. Galler'de bir kadın beş yıl önce kanserden ölmüş olan annesinin sesini telefonda duyabildiğini iddia ediyordu. Elektronik devreler ruhların etkisine açıktır. Aynı bilgisayarımın otomatik yazımda Richard Abbott'ın etkisi altına girmesi durumunda olduğu gibi.'

'Peki bu aramanın gerçek bir kişi mi, yoksa bir ruh tarafından mı gerçekleştirildiğini anlamanın bir yolu var mı?'

'Yarın buluşup bir seans daha yapmalıyız. Şimdi gitmeliyim, Teğmen Chessman bekliyor. Benim de şu anda Century City'ye gidiyor olmam gerekiyor. Son bombacının ayakkabılarından herhangi bir titreşim alabilir miyim diye merak ediyorlar. Gerçi kimliğini saptadıklarından neredeyse eminler.'

'Gerçekten mi?'

'Üzerinde annesine ait bir fotoğraf bulunmuş. Kadın aslında koruyucu annesiymiş. Resmin arka planında görünen bir yol tabelasından bulmuşlar.'

'Benim sinirime dokunan ne, biliyor musun?' diye sordu Frank. 'Adi herif kendini de havaya uçurduğu için onu kendi ellerimle öldüremeyeceğim.'

Nevile cebinden deri kaplı bir not defteri çıkardı. 'Henüz ceset kalıntılarından resmi olarak kimlik tespiti yapılmamış ama Culver City'li bir boyacı olduğu tahmin ediliyor. Adı Alexan-

der Sutter. Yirmidört yaşında. Koruyucu aile MacManus'tan Bay ve Bayan Happel. Alınan bilgilere göre henüz onbir yaşındayken, kendi babasından gördüğü sürekli cinsel ve fiziksel istismar dolayısıyla, bu koruyucu ailenin yanına verilmiş.'

'İstismara uğrayan biri daha mı? Bu gidişle senin teorin doğru çıkacak galiba.'

'Bu olayın benim şüphelerimi de ortadan kaldırdığını söyleyebilirim.'

'Ne olursa olsun, bir grup çocuk istismarı kurbanının bir araya gelip böyle bir organizasyon yapabileceklerini zannetmiyorum. Benim karşılaştıklarım aksine, içine kapanık ve ezik tiplerdi.'

'Haklısın,' dedi Nevile. 'Görünüşe göre onları bir araya getirip harekete geçiren biri var. Bu bombalamalarda çok etkin bir organizasyon var. Dar Tarıki her eylemde farklı türden patlayıcılar ve farklı ulaştırma yöntemleri kullanıyor. Bu da izlerini sürmeyi zorlaştırıyor. Bence planları yapan başka biri var. Çok zeki ve çok paralı biri.'

'Polisler ne düşünüyor?'

'Hala olaylarda bir Arap parmağı olduğunu. Eylemciler istismar kurbanı çocuklar da olsa, onları kullananların Araplar olduğunu mesela.'

'Senin aklından neler geçiyor?'

'Bugün FBI'dan bir psikologla görüştüm. O da istismar kurbanlarının başka birisi onları örgütlemedikçe böyle bir toplanma ve terör eylemi serisini gerçekleştiremeyecekleri görüşünde. Hollywood'un bu hale gelmesini köktendinci İslamcılardan daha çok isteyecek başka kim olabilir ki?'

'Sence bunu düşünmekte haklı mı?'

'Bilemiyorum. Pek de mesnetsiz bir teori değil. Tabi Araplar yaptı deyip işin içinden çıkmak işin kolay yolu. Bence bu işin içinde başka bir iş var. Ama ne?'

Frank kapıya kadar Nevile'e eşlik etti. 'Yarın dokuz gibi arasam, olur mu?'

'Tamamdır,' dedi Nevile. Tam kapıdan çıkmak üzereyken arkasına dönüp Frank'in omzunun üzerinden Astrid'i işaret etti, 'O kimin nesi?'

'Sana bahsettiğim kız. Hani Cedars'daki patlamadan sonra karşılaşmıştım.'

BELONGS TO KAATUS TEAM

'Çok güzelmiş.'

'Gerçekten de öyle. Danny'nin başına gelenleri atlatmama çok yardımı olduğunu söyleyebilirim.'

Nevile gözlerini hala Astrid'den ayırmamıştı. 'Geldiğim zaman elimi sıkmadığını fark ettin mi?'

'O kadar önemli mi?'

'Olmayabilir,' diyerek havayı kokladı. 'Bir de şu koku var ama benim duyularım zaten hassastır. Belki... Neyse yarın görüşürüz, tamam mı?'

Dokuz haberlerinde Emniyet Müdürü Campbell, o gün öğleden sonra Dar Tarıki Tarikatından alınan yeni bir mesajı okuyordu. Solgun ve yorgun görünüyordu. Mesajı okurken sesinin titremesine hakim olamadı.

'Dar Tarıki Tarikatı, bugün Twentieth Century Fox'da gerçekleştirilen misilleme hareketinden sonra bütün eğlence sektörünün söylediklerimizde ciddi olduğumuzu ve kutsal değerlere saygısızlık eden programlara ve filmlere son vermeleri gerektiğini anladığını ummaktadır. Eğer taleplerimiz karşılanmazsa, televizyon ve sinema sektörleri, dünyayı lanetlenmenin eşiğine kadar getiren bu ahlaki çöküşten kendilerini arındırmadıkları müddetçe, yarın ve takip eden hergün öğle vakti başka bir noktada yeni bir patlama olacaktır.

'Özellikle değinmek isteriz ki, bugünkü eylem sonucunda bütün dini ve ahlaki değerleri alay konusu yapan bir dizinin yapımcılarını ortadan kaldırmış olmaktan dolayı gurur duyuyoruz. Bugün kendilerini bekleyen kaderden kurtulmuş olduklarını düşünenler olabilir. Onlara şunu söylemeliyiz, Tanrı'yı zalim olmakla suçlayanlar bir sıçan gibi yakalanacak ve yaptıklarının bedelini hayatlarıyla ödeyeceklerdir.'

Frank açıklamayı dinlerken birden şaşkınlıkla ayağa fırladı. 'Astrid, şunu duydun mu?'

'Neyi?' dedi Astrid. Çıplak sırtını Frank'e yaslamış uyukluyordu.

'Dar Tarıki Tarikatı bugünkü bombalamayla ilgili bir açıklama yapmış. Kurtulanlar yakalanacak ve öldürülecek diyorlar.'

'Yani?'

'Kurtulanlar! Düşünsene. Benden bahsediyorlar.'

Astrid gözlerini kırpıştırarak Frank'e bakıyordu, 'Bundan emin misin?'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Bugünkü bombalamadan benden başka kim kurtuldu?'

'Hiçkimse!'

Frank heyecanlanmıştı. 'Bir şey daha söylediler. Tanrıyı zalim olmakla suçlayanlar sıçan gibi yakalanacaklardır, diyorlar.'

'Anlamadım.'

'Ben kimi zalim olmakla suçladım? Tanrıyı değil ama Tanrı gibi davranmayı seven birini. Ve kim hemen hemen aynı sözlerle beni tehdit etti? "Eğer az önceki zırvaları herhangi bir yerde ya da herhangi birine daha söylersen, seni bir sıçan gibi yakalar ve ezerim"'

'Ciddi olamazsın! Charles Lasser mı yani?'

'Kesinlikle!'

'Anlamıyorum. Charles Lasser'ın bütün bunlarla ne ilgisi olabilir?'

'Hıh, bir terör örgütünü organize etmekte kim ondan daha başarılı olabilir? Paralı ve etkili birisi. Uluslararası bağlantıları var.'

'Ama neden kendisinin de bir parçası olduğu eğlence sektörünü ortadan kaldırmak istesin?'

'Aslına bakarsan pek de parçası sayılmaz. Hep dışlanmıştır. Bütün Hollywood'da mecbur olmadıktan sonra Star TV adına çalışmak isteyecek bir kişi bile tanımıyorum. Star TV bir televizyon şirketinden çok Charles Lasser'ın egosunun yönetimindeki bir buldozerdir. Bozduğu sözleşmeleri, iflasına sebep olduğu yapımcıları ve çalıştırmayı aklından bile geçirmediği halde satın aldığı sonra da kapısına kilit vurduğu bağımsız şirketleri bir bilsen...'

'İyi de teröristleri yakalayan ya da yakalanmasını sağlayanlara on milyon dolar ödül teklif eden de kendisi değil mi? Eğer bütün işin arkasındaki oysa, bunu neden yapsın?'

'Belki de gerçekleri saptırmak için. Belki de rekabeti ortadan kaldırırken tam tersini yapmaya çalışan bir kahraman gibi görünmek için.' Frank pantolonunu yerden alıp giyinmeye koyuldu.

Astrid, 'Ne yapacaksın?' diye sordu.

'Polisleri arayacağım, başka ne yapabilirim?'

'Ama bunların doğruluğundan emin değilsin daha!'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Evet, ama incelemeye değer bulacaklarını sanıyorum. Düşünsene Astrid, eğer bu örgütün arkasındaki adam Charles Lasser ise Danny'yi öldüren de o demektir.'

Frank kendisinden çok bir hortlağa benzeyen camdaki yansımasına bakıyordu. Hortlak telefonu kaldırıp aradığı kişiye bağlanmak için bekledi.

'Teğmen Chessman? Ben Frank Bell, hatırladınız mı? Az önce Dar Tarıki Tarikatı'nın yaptığı açıklamayı dinliyordum. Yanılıyor olabilirim ama içinde bir ipucu barındırıyor olabilir.'

'Öyle mi?' dedi Teğmen Chessman. Sesinden ağzının dolu olduğu anlaşılıyordu. 'Ne tür bir ipucu?'

'Öncelikle bana dönük kişisel bir uyarı içerdiğini sanıyorum. Pigs'in yazarlarını öldürmüş olmaktan gurur duyduklarından bahsediyorlar ve kurtulmuş olanların da peşine düşeceklerini söylüyorlar.'

'Anlıyorum, ben henüz açıklamayı duymadım da.'

'Aynı zamanda bütün bu suçlamaların arkasında kimin olabileceğini de açık etmiş olabilirler.'

'Ne yapmışlar?'

'Açıklamak biraz zor da olsa bence bu kişi Charles Lasser olabilir.'

Uzun bir sessizlik oldu. 'Umarım duyduğumu sandığım şeyi söylememişsinizdir.'

'Eğer buluşabilirsek açıklayabilirim.'

'Dinleyin, telefonda başka bir şey söylemseniz daha iyi olur. Neredesiniz?'

'Sunset Marquis'

'Tamam... Bana yirmi dakika zaman tanıyın. Bir iki telefon konuşması yapmam gerekiyor sonra sizinle buluşuruz.'

Frank yatak odasına döndüğünde Astrid'in de siyah deri pantolonunu giymekte olduğunu gördü.

'Ne yapıyorsun? Neredeyse gece yarısı oldu? Gitmeyeceksin herhalde!'

'Biliyorum ama polisler gelecekse onlarla kendi başına görüşsen daha iyi olur.'

'Onlarla kendim görüşürüm, gitmene gerek yok.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Astrid aynaya bakarak saçını fırçalayıp diliyle dudaklarını ıslattı. 'Yok yok. Fırsat olursa, yarın uğrarım. Bir taksi çağırsam olur mu?'

'Astrid gerçekten gitmen gerekmiyor. Polislerle lobide de görüşebilirim.'

Astrid parmak uçlarında dikilip Frank'i öptü. 'Ne derler bilirsin, kendini kontrolden çıkmış bir trende bulursan, ne kadar çabuk atlarsan o kadar iyi edersin.'

'En yakın iki arkadaşım öldürüldü. Oğlum öldü. Eğer bu işlerin arkasında gerçekten Charles Lasser varsa, onun tutuklandığını, yargılandığını ve mahkûm edildiğini görmek istiyorum.'

'İstersin tabi de ona karşı kanıtların neler? Televizyonda duyduğun bir şeyden başka ne var elinde?'

'Charles Lasser da, Dar Tarıki de "sıçan" kelimesini kullandılar.'

'Seni kastettiklerinden nasıl emin olabiliyorsun?'

'Benim oğlumu öldürdüler, daha sekiz yaşındaydı. Lanet ofisimi havaya uçurdular ve arkadaşlarımı öldürdüler.'

Astrid yeleğinin düğmelerini iliklerken, 'Gerçekten Charles Lasser olsa bile bunu nasıl kanıtlayacaksın?' diye sordu.

Frank kaşlarını çatarak, 'Bu gerçek bir soru mu yoksa cevabı zaten biliyor musun?'

'Bu sadece mantıksal bir çıkarım. Charles Lasser'ın yirmialtı tane avukatı var.'

'Ya, demek bunu biliyorsun, hem de tam olarak? Bana bak, bu konuda gerçekten de bana bir açıklama yapmak zorundasın. Charles Lasser'la aranda ne var? O seni tanımadığını söylüyorki buna inanmam mümkün değil, sen de hiçbir şey söylemiyorsun.'

'Bir şey söyleyemem,' dedi Astrid.

'Söyleyemez misin yoksa söylemez misin?'

'Sana aşık olmadığımın farkındasın, değil mi, Frank?'

'Bu da nereden çıktı şimdi? Aşktan bahseden kim?'

'Sen.'

Frank konuşmanın başından beri tutmakta olduğu elini bırakınca, Astrid önce cüzdanını aldı sonra da oturma odasına gidip telefonu kaldırdı. 'Bir taksi istiyorum. Sunset Marquis, oda 217. Evet. Olabildiğince çabuk lütfen.'

BELONGS TO KAATUS TEAM

Frank yatak odasından çıkmadı. Televizyonda yerle bir olmuş ofisinin görüntüleri vardı. Görüntülerdeki yanmış ve paramparça olmuş eşyaların arasında kırılmış bir heykel gördü. Heykeldeki üç domuzdan birinin kolları kırılmış, birinin kafası kopmuş, diğerinin ise bacakları kırılmıştı. Artık sarılmak, dansetmek ve düşünmek yok.'

Yirmi üç

Frank saati kontrol etti. Neredeyse onbiri yirmi geçiyordu ve Frank Teğmen Chessman'ın neden bu kadar geciktiğini anlayamıyordu. Tekrar telefon etmeyi denediyse de hattın meşgul olduğunu gördü. Bombalamanın şokundan yeni yeni çıkıyordu ve vücudu sıtmaya yakalanmış gibi titriyordu. Haberleri tekrar tekrar izleyerek Dar Tarıki'nin açıklamasını birebir not almaya çalıştı ancak elleri o kadar titriyordu ki yazdıklarının çoğu okunması mümkün olmayan kargacık burgacık şeylerdi.

Tam vazgeçip yatmaya giderken kapı sert bir şekilde çalındı.

'Bir saniye Teğmen,' diye seslenerek kapıyı açmak üzere odadan çıktı.

Güvenlik zincirini çıkartıp kapıyı açmak üzereyken uzanan küçük bir el zincire giden elini tutarak onu durdurdu. Gözleri farkında olmadan elin sahibine yöneldi ve Frank gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde yanında dikilmekte olan Danny'yle gözgöze geldi. Üzerinde gömüldüğü gün üzerinde olan kıyafetler vardı.

Frank gerçek Danny'yle karşılaştığı an mutluluktan kendinden geçeceğini zannediyordu ama şimdi dizlerinin bağı çözülüp neredeyse olduğu yere çöküp kalan Frank'in kendinden geçmesine ve inlemesine sebep olan şey saf ve katıksız dehşetti. Danny'nin eli buz gibiydi ve tırnakları morarmıştı. Kirpikleri sanki buz kristalleriyle pırıldıyor gibiydi. Nefes alıp verdikçe ağzının çevresinde bir buhar bulutu oluşuyordu.

BELONGS TO KAATÜG TEAM

Frank 'Ne... sen nasıl...' diye bir soru sormaya çabaladı ama gerisini getirmedi.

Kapı tekrar, daha da şiddetli bir şekilde çalındı. 'Bay Bell! Polis! Şu kapıyı açacak mısınız, açmayacak mısınız?'

Frank ne diyeceğini bilemiyordu. Danny hala elini bırakmamıştı. Kafasını sanki açmaması konusunda onu uyarırmış gibi hafifçe iki yana salladı.

'Ben... aa... duştaydım da...'

'Haydi Bay Bell! Hepimizin işi gücü var. Bütün geceyi burada dikilerek geçiremeyiz.'

'Tamam, tamam. Bir saniye.'

Tekrar dönüp Danny'ye baktı. Bu kadar zaman onun ortaya çıkmasını beklemişken şimdi neredeyse bir an önce yok olsa diye düşünmeye başlamıştı. Danny ise yok olmak şöyle dursun, insanın tüylerini diken diken eden, çatallı bir yetişkin sesiyle, zar zor duyulabilecek bir şekilde 'Tehlike!' dedi.

'Tehlike mi? Ne tehlikesi? Dışarıdakiler polis.'

'Tehlike,' diye tekrarladı Danny, sanki konuşmak dünyadaki en zor şeymiş gibi zorluk çekiyor gibiydi. Bu da Frank'in gerçek Danny'yle karşı karşıya olduğunu düşünmesine yol açıyordu. Daha önce göründüğü zamanlardakinin aksine, bu sefer, tam da yeni ölmüş ve bu duruma alışmaya çalışan bir çocuğun olması bekleneceği gibi zayıf ve korkmuş görünüyordu.

Kapı bir daha çalındı. Bu sefer dışarıdakiler kapıyı kırmak ister gibiydi. 'Bay Bell, şu lanet kapıyı açın, hemen!'

'Bir dakika dedim ya!' diye çıkıştı Frank.

Sonra aniden Danny olduğu yerde geriye doğru devrildi. Garip, yavaş gösterimde bir düşüş gibiydi. Frank sanki yüksek hızlı bir kameranın ağır çekim görüntüsünü izler gibi Danny'nin ağır ağır düşüşünü izledi, göz kırptığını bile görebiliyordu. Danny'yi tutmak için o da içgüdüsel bir hareketle kendini yere atarken kapıda yeni bir gümbürtü koptu. Bu sefer işitilen ses, kapı sanki bir çekiçle dövülüyormuş gibiydi.

Danny düşüşünün son evresinde birden, kızgın bir yüzeye değen kar taneleri gibi, bir anda eriyerek yok oldu. Frank Danny'yi yakalamak üzere uzattığı kollarını kendini korumak için kullanamadığından burnunun ve omzunun üzerine düştü ve yüzüstü yere kapaklandı. 'Lanet olsun,' diye söylenerek yattığı yerde dönerken kapıda hala dumanı tüten beş kocaman delik

BELONGS TO KAITOS TEAM

görünce az önceki beş çekiç darbesinin ne olduğunu anladı.

'Bay Bell, kapıyı hemen açmazsanız...'

Dışarıdakilerin cümleyi bitirmeye bile gerek duymadan attığı bir tekmeyle kapı çatırdayarak çerçevesinde sarsıldı. Birinci tekmeyi ikincisi ve üçüncüsü izledi.

Frank hiç ayağa kalkmadan yuvarlana yuvarlana balkona açılan sürgülü kapıya kadar ilerledi. Neyse ki kapıyı kilitlememişti. Kapıyı yana doğru çekip açtıktan sonra dirseklerinin üzerinde sürünerek balkona çıktı. Aşağıdaki havuzda üç tane üstsüz kız bağıra çağıra etraflarına su sıçratarak eğlenirken İngiliz müzisyenler de havuz kenarında içkilerini yudumluyor ve bir şeyler tüttürüyorlardı.

Frank emekleyerek balkonun oturma odasının görüş alanının dışındaki uzak köşesine kadar gitti. Balkon demirine tırmandı. Bir an dengesini sağlamak için durakladı, sonra kendini aşağı bıraktı. Büyük bir gürültüyle suya çarptı. Bütün dünyası baloncuklar arasında kayboldu ve parlak mavi bir renge büründü. Tekrar yüzeye çıktığında kızlar çığlıklar atıyor müzisyenlerse kahkahalar atarak onu alkışlıyorlardı.

'Sen manyaksın, adamım, kesin manyaksın!' dedi içlerinden biri. 'Sana rapor vermeleri lazım.'

Frank kafasını sudan fazla çıkarmadan köpekler gibi yüzerek bir süre suyun içinde kaldı. Yukarı baktığında balkonun camını örten perdelerde bir gölge oyunundaki gibi iki siluet görebiliyordu. Balkona kadar gelip dışarıya bir göz attılar. Frank ikisinin de yüzünü görebiliyordu ve gördüğü yüzlerden ne biri ne de öteki Teğmen Chessman'a aitti. Bir süre oldukları yerde dikilip etrafı kolaçan ettiyseler de Frank'i göremediler. Frank öfkeyle küfür ettiklerini duyabiliyordu.

Adamlar ayrıldıktan sonra Frank havuzdan çıktı. Pijaması vücuduna yapışmıştı. Müzisyenlerden biri Frank'e bir kutu bira fırlattı ama Frank 'Bu gecelik yeterince ferahladım sanırım, teşekkürler,' diyerek kutuyu açmadan geri attı.

Kutuyu yakalayan müzisyen etkilendiğini belli eden bir sesle 'Manyak,' dedi.

Frank mermer zeminde ıslak ayakizleri bırakarak dikkatle lobiden geçip odasına yöneldi. Gece görevlisi televizyonda Büyük Polis Kovalamacaları adlı programı izlemekteydi ve başını kaldırıp bakmadı bile. Dışarıdan lastikleri köşeyi dönerken

BELONGS TO KAATÇI TEAM

patinaj yapan bir arabanın sesi duyuldu. Frank arabanın olası katillerine ait olduğunu tahmin etti. Yine de odasına varana kadar her katta ve her köşede tedbiri elden bırakmadan, nefesini tutarak ilerledi. 221 nolu odada bir parti olmalıydı. Çığlıklar kahkahalara, her ikisi de Richter ölçeğine göre 8.5 şiddetinde olabilecek kadar yüksek sesle dinlenilen heavy-metal müziğe karışıyordu. Adamların ateş ettiğini kimsenin duymamış olmasına şaşmamak gerekirdi.

* * *

Odasına döner dönmez kurulanıp altına Ralph Lauren kotunu, üzerine de balıkçı yaka açık mavi bir süveter geçirdi. Tam hırsını telefondan çıkarır gibi Teğmen Chessman'ın numarasını tuşlarken önce Teğmen Chessman'ın kendisi arkasından da Dedektif Booker çıkageldi. Teğmen Chessman kan ter içinde ve yorgundu. Gömleğinin etekleri pantolonunun dışına çıkmıştı. Kapının kalıntılarını çalar gibi yaptı.

'Bay Bell, anahtarınızı falan mı kaybettiniz, ne oldu?'

Frank ahize hala elinde olduğu halde, 'Ben de sizi aramak üzereydim. Sizden önce polis olduklarını iddia eden iki kişi daha geldi. Ben kapıyı açmayı reddedince de silahlarına davrandılar.'

Teğmen Chessman'ın suratı asıldı, 'Polis olduklarını mı söylediler?'

'Evet, kapıyı açmamış olmam büyük şans.'

'Öyle görünüyor. Peki, kapıyı açmamanızın nedeni neydi?'

Frank omuz silkti, 'Bilmem, bir sezgiydi sanırım.'

'Buraya geleceğimi bilen başkası var mıydı?'

'Hayır, kimse bilmiyordu.'

'Tam da polislerin gelmesini beklerken kendilerini polis olarak tanıtmış olmaları ilginç bir tesadüf, sizce de öyle değil mi?'

'Bilemiyorum, herhalde.'

Teğmen Chessman odanın içlerine doğru ilerleyerek etrafa bakındı. 'Kaç el ateş edildi?'

'En az dört beş eldi sanırım. Balkondan aşağıdaki havuza atlamak zorunda kaldım.'

Teğmen Chessman balkona kadar gidip kafasını uzatarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

havuza, müzisyenlere ve üstsüz kızlara şöyle bir baktıktan sonra, 'Eh, en azından atlamayı cazip hale getirecek bir şeyler varmış.'

Koltuğun yanındaki duvarda üç kurşun deliği vardı. Teğmen Chessman önce duvarı daha yakından inceledi sonra ortağına dönerek 'Booker, CSI'ı çağırır mısın?' dedi.

'Tabi, efendim.'

Teğmen Chessman kafasını kaldırıp havayı kokladı, 'Olay gerçekleştiğinde yalnız mıydınız, Bay Bell?'

Frank başını salladı.

'Parfüm kokusu aldım gibi geldi de.'

'Daha önce bir kadın arkadaşım uğramıştı'

'Anlıyorum.' Teğmen Chessman sanki altında bir suç kanıtı bulmayı bekler gibi koltuğun üzerindeki minderleri kaldıdı. 'Bu, Charles Lasser'la ilgili mesele nedir? Gerçekten onun bu bombalama olaylarıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?'

'Bundan sadece birkaç gün önce bir meseleyle ilgili karşı karşıya gelmiştik'

'Karşı karşıya mı geldiniz?'

'Evet bir tartışma. Tanıdığım bir kadını dövüyordu. Ofisine gittim ve O'nu rahat bırakmasını söyledim.'

'Gerçekten mi? Bana bu kadının ismini söyler misiniz?'

'Biliyorum, bu biraz tuhaf görünüyor ama sadece ilk ismini biliyorum. Astrid.'

'Kadını tanıyorsunuz ama soyismini bilmiyorsunuz öyle mi?'

'Bakın onu bu işe karıştırmasak daha iyi olmaz mı?'

'Sorun nedir?'

'Bilmiyorum, belki evlidir ya da başka bir sorunu vardır. Bana bir şey söylemedi.'

'Tamam. Artık size ve Charles Lasser'e dönelim. Siz adını bilmediğiniz bu kadını dövdüğünü düşünüyorsunuz ve haddini bildirmek için onun ofisine gittiniz öyle mi?'

'Evet bu doğru. Tabi inkar etti ve bunu tekrarlarsam beni bir sıçan gibi yakalayıp ezeceğini söyledi. Tam olarak bu sözcüklerle. Sonrasında bildiğim tek şey, ofisimin bombalanması ve Dar Tariki'nin "Her kim Tanrı'yı gaddar olmakla suçlarsa bir sıçan gibi yakalanıp, ezilecektir." diye bir açıklama yapması.'

Frank teğmene metni uzattı. Teğmen Chessman metni dudaklarını oynatarak okudu ve kafasını kaldırıp 'Bu oldukça taraflı bir kanıt Bay Bell. Dar Tariki Tarikatı isminizi vermese de sizi kasdediyor olabilir. Ama bu bizi, zorunlu olarak sizin Bay Lasser'a yönelttiğiniz suçlamalara götürmez değil mi? Daha çok, televizyon programında yazdığınız bir şeylerden sözediyor gibiler. Mesela, hiç karakterlerinizden biri Tanrı'nın gaddar olduğunu söyledi mi?' dedi.

'Ne? Hiç sanmıyorum.'

'Her neyse, yine de bu daha mantıklı bir açıklama gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi? Bu teröristler televizyona çıkardığınız şeyleri hedef alıyorlar, Bay Bell, kişisel olarak sizi değil.'

'Ya "sıçan"a ne diyorsunuz?'

'Bu çok sık kullanılan bir hakaret, Bay Bell. Buradan hareketle bir bağlantı kuramayız.'

'Ama bu gece iki adam beni öldürmeye çalıştı.'

'Dar Tariki Tarikatı bir grup fanatik, Bay Bell. Tanrıya küfrettiğini düşündükleri bir TV dizisi yazıyorsunuz ve bu yüzden sizden kurtulmak istiyorlar. Hepsi bu kadar.'

'Belki de haklısınız. Ama ben yine de Charles Lasser'la bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum.' dedi Frank.

'Peki, Bay Bell, onunla konuşacağım. Tabi o kadınla da. Ona ulaşmanın bir yolunu biliyor musunuz?'

'Üzgünüm. Ne yaşadığı yeri ne de telefon numarasını biliyorum. Her zaman o bana ulaşır. Bildiğim şu; Charles Lasser'la hem evinde hem de ofisinde görüşüyor. Ve Lasser O'na vurmakla da kalmıyor. Vücudundaki morlukları kendi gözümle gördüm.'

Dedektif Booker bunları not aldı ve sordu: 'Peki bu kadının Bay Lasser'a yönelik bir kötü muamele şikayetinde bulunup, bulunmadığını biliyor musunuz?'

'Bir fikrim yok ama sanmıyorum. Bana bir şey söylemedi.'

Teğmen Chessman küçücük bir mendil topağı çıkarıp, burnunu sildi. 'Kadınlar... Onları kim anlayabilir ki? Ne kadar kötü davranırsan o kadar üstüne düşerler. Dinleyin, yarın Bay Lasser'la görüşüp son durumla ilgili sizi haberdar ederim, bu nasıl?'

'Peki ben nasıl korunacağım? Ya o adamlar geri gelirse?'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Ben de size kalacak başka bir yer bulmanızı önerecektim. Belki başka bir otel.'

Polisler çıkmak üzereyken ince bıyığı ve rengârenk tişörtüyle otelin gece vardiyasındaki yöneticisi çıkageldi.

'Burada neler oluyor? Bu kapının hali de nedir? Aman Tanrım, kapıya ne yaptınız siz?'

Teğmen Chessman Frank'in omzuna dokunarak, 'Dediğim gibi, başka bir otele yerleşseniz daha iyi olur.'

Frank o gece Carol ve Smitty'nin yanında kaldı. Carol'a odasına çifte rezervasyon yapıldığını ve gece geç saatte Japonya'dan gelen bir müşteri çıktığını söyledi. Onu korkutmak istemiyordu. Carol yattıktan sonra Smitty'yle birkaç bira içip gece şovlarından birini izlemeye oturunca olanları Smitty'ye anlattı.

'Yok canım!' dedi Smitty, 'Polisler kim diyor?'

'Muhtemelen Dar Tarıki'den olduklarını ve yarım kalan işlerini bitirmeye geldiklerini.'

'Charles Lasser'la herhangi bir bağlantı kurmadılar mı?'

'Aynı kelimelerin kullanılmasının büyük ihtimalle bir rastlantı olduğunu düşündüklerini söylediler.'

'Koruma önermediler mi?'

'Sadece başka bir otele yerleşmemi tavsiye ettiler.'

Smitty birasını sehpanın üstüne bırakıp, ayağa kalktı ve çalışma odasına yöneldi. Birkaç dakika sonra elinde güderi bir bohçayla çıkageldi. Sehpanın üzerindeki kül tablasını ve boş kutuları kaldırdıktan sonra elindeki bohçayı Frank'in önüne koydu.

'Al. Bunu doksansekizde ev soyulduğu zaman almıştım,' diyerek bohçayı açtı ve ortaya kemerli kılıfının içinden nikel kaplı bir otuzsekizlik çıktı. 'Olaylar durulana kadar sende kalsın, ne dersin? Dikkatli ol, doludur.'

'Sanmıyorum,' dedi Frank, 'Silahlarla aram pek iyi değildir.'

'Hayatta kaldığın sürece aran iyi mi kötü mü umurumda değil! İtiraz etme de al şunu. Yanında bulunsun, kullanmak zorunda kalacağını sanmıyorum ama olur da ihtiyaç olursa, yanında olması, olmamasından iyidir.'

Yirmi dört

Sonraki sabah cep telefonu çaldığında Nevile'in evine doğru yola koyulmuştu bile.

'Frank, ben Margot.'

'Öyle mi? Ne istiyorsun?'

Frank'in konuşma şekli ve ses tonu cesaretini kırmış gibi bir an duraksadı. Sonra, 'Sadece Lizzie ve Mo için çok üzgün olduğumu bilmeni istedim. Senin için çok zor olmalı.'

'Evet, teşekkür ederim. Beni ellerinden kaçırmış olmaları bir mucize.'

'Buluşup konuşmak istersen...'

'Hayır teşekkürler. Yine de sağol.'

'Frank... İşlerin birbirimizle konuşamayacak kadar kötü hale gelmesini istemiyorum.'

'Ben de. Ben de bunu istemem. Bak, zamanım olursa seni ararım, tamam mı?'

'Tamam, o zaman.'

Nevile'in evinin girişini kaçırdığında hala Margot'yu düşünüyordu. Aslında bir anlamda onu özlemeye başlamıştı. Tamam, Uzakdoğu felsefesine, tablolarına ve makrobiyotik diyetlerine kendini fazlaca kaptırmış olabilirdi ama başlangıçta Frank'e çekici gelen de, Frank'in yeterince düşünülmeden verilmiş ani kararlar ve girişilmiş mantıksız işlerle her an bambaşka bir hale girebilen ve işler çoğu zaman yolunda gitmediği için depresyona girmesine yol açan o çalkantılı hayatına düzen ve istikrar getiren de, Margot'nun bu halleri değil miydi?

Şimdi durup düşününce tabloları bile o kadar kötüymüş gibi gelmiyordu. Aslında insana huzur veren tablolardı. Bir defasında Mo'nun demiş olduğu gibi duvarın boş durmasından daha kötü değillerdi.

Dünya Ana Meyve Suyu standının önünden lastiklerini cayırdatarak bir u-dönüşü yaptı ve Nevile'in evine kadar geldi. Yolun ilerisinde baş parmağını neredeyse yarı yarıya kaldırmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

otostop çeken biri vardı. Sanki hayatının akışı bir anda değişecekmiş gibi dikkatle Frank'i izliyordu.

Nevile çalışma odasındaki mermer masasının üzerinde birbiri ardına oyun kartları açıyordu. Siyah gömleğinin düğmeleri, kravat takmamış olmasına rağmen, titiz bir rahip gibi imiğine kadar ilikliydi.

'Nasılsın?' diye sordu.

Frank Nevile'in karşısına gelecek şekilde masanın önüne yerleşti. 'Bir fıçının içinde Niyagara Şelalesinden atlamış gibi. Hem de aynı günde iki defa.'

'Ya ruhsal olarak?'

'Üzgün. Ve çok kızgın. İntikam? Yüce İsa... O piçleri bir elime geçirebilsem...'

'Polis Charles Lasser'la ne zaman görüşecekmiş?'

'Bugün. Pek bir şeye yaramayacak büyük ihtimalle.'

Nevile birkaç kart daha açtı ve kartları dikkatle incelemeye koyuldu.

'Bu nedir?' diye sordu Frank, 'Fal mı?'

'Hayır, bu bir oyun. Kediler ve Aylar. Bir ruhla oynamak dışında tek kişilik fallardan pek bir farkı yok.'

Frank kendine hakim olamayarak odayı bir kolaçan ettikten sonra, 'Yani şu anda oyun oynadığın biri mi var?'

'Çok yaşlı bir ruh. California'ya taşındığımda ilk temas kurduklarımdan biri. Zamanında Bakersfield yakınlarında bir meyve bahçesi varmış. Adı Erasmus. Öldüğünde doksan yedi yaşındaymış.'

Frank Nevile'in birbiri ardına kartları açıp dikkatle yerleştirmesini izledi. 'Erasmus kendi sırası geldiğinde nasıl oyuna katılıyor?'

'Bana talimatlar vererek,' dedi Nevile işaret parmağının ucuyla alnına vurarak. 'Bunu yaparken de diğer ruhlar gibi muğlak konuşmaz. "Köpek yıldızı kartı Siyam kartının yanına, aptal herif," gibi net ifadelerle konuşur.'

Frank arkasına yaslandı. Kendisi de kaç defadır ruhlarla görsel temas kurmuş biri olduğuna göre Nevile'in uzun zaman önce ölmüş biriyle kağıt oynamasında şaşılacak bir şey olmasa gerekti. Ruhların hayatta olan insanlarla ne kadar yakın olduklarını gördükçe keşke daha önce ruhlarla ilgili daha fazla bilgim olsaydı diye düşünür olmuştu.

BELONGS TO KAATUS TEAM

'Sence seni öldürmeleri için bu adamları gönderen Charles Lasser mıydı?' diye sordu Nevile.

'Bu haberlerden başka bir dayanağım olmasa da bundan hemen hemen eminim.'

'Hah, üç kedi,' dedi bir zafer nidasıyla Nevile, 'Bunu da geç de görelim.'

'Aklımı karıştıran tek nokta, polisleri beklediğimi nereden bildikleri.'

Nevile kartları toplamaya başladı. 'Bunu söylemek istemezdim ama en büyük şüpheli Astrid gibi görünüyor. Ona her şeyi anlattın, değil mi? Charles Lasser'dan şüphelendiğini, polisleri arayacağını. Hem onlar gelmeden otelden ayrılmakta ne kadar ısrarcı olduğunu da unutmamak gerekir.'

'Bilmem. Polis konusu bir tesadüf olabilir. Eğer otelde kalan birinin kapıyı fazla bekletmeden açmasını istiyorsan "Polis" diye bağırmak akla ilk gelen şeylerden biridir, değil mi? Başka ne diyeceksin "Tetikçi" mi?'

Nevile 'Astrid'de garip bir şeyler var,' dedi düşünceli düşünceli. 'Sadece adının ne olduğunu ya da nerede yaşadığını söylememesinin dışında bir şeyler. Charles Lasser'la hala görüşüyor mu sence?'

'Hiçbir fikrim yok. Onu her gittiği yerde izleyemem. Buna hakkım yok.'

'Kendini koruma hakkın var.'

'Ne yani? Sence Astrid tehlikeli mi?'

'Eğer dün geceki adamları çağıran oysa, tabi ki tehlikeli. Adamları çağıran o değilse bile, bana seni çok karmaşık ve tehlikeli bir olayın içine çekiyor gibi geliyor. Yine de bu olayın ne olduğunu tahmin edemiyorum.'

'Sen ne dersen de! Beni rahatlatan, kendime güvenimi korumamı sağlayan ve dağılmamı engelleyen ondan başkası değildi.'

'Elbette,' dedi Nevile. 'Fakat bunu yaparken kendi gündemindeki çıkarlara uygun olarak senin güvenini kazanmayı amaçlamış olabilir.'

'Ne gündemi? Yani, ben bir komedi yazarıyım. Onu güldürmekten başka ne yapmamı bekliyor olabilir?'

'Belki Danny biliyordur.'

'Danny?'

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Bu hafta iki kez karşına çıkıp hayatını kurtardı, unuttun mu? Peşindekilerin kim olduğunu biliyor olabilir. Astrid'in senden ne istediğini de biliyor olabilir.'

'Bu yüzden mi bir seans daha yapalım istedin?'

Nevile 'Sen istemediğin sürece, hayır,' diyerek iki elini kaldırdı.

O anda masanın üzerindeki kartlar savrularak yere saçıldı. Nevile odaya dağılan kartlara bakarak 'Sakin ol, sakin ol! Sevmediğim bir şey varsa, Erasmus, o da kaybetmeyi bilmeyen insanlardır,' dedi.

Güneş gitgide alçalırken, ışıkları bir hayalet gibi duvarda kayarak, leylaklar içinde, üzerindeki otlar haddinden fazla büyümüş bir mezarın yanında dikilen, saçları çiçeklerle bütünleşmiş gibi duran ve elleriyle, ancak gözleri görülebilecek şekilde, yüzünü gizleyen bir kadının resmedildiği bir tabloyu aydınlattı. Her nedense tabloya Kapılar adı verilmişti.

Nevile camdan dışarı bakıyordu. Nefes alış verişi sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi yavaş ve derindi. Frank'in burnu kaşınmaya başladı. Hapşırmamak için çaba sarfetmek dışında elinden bir şey gelmiyordu.

'Danny'yle konuşmak istiyorum,' dedi sonunda Nevile. 'Danny, beni duyabiliyor musun? Baban burada.'

'Temas kurdun mu?' diye sordu Frank.

Nevile bir şey söylemeksizin dışarıdaki bulutlara bakmayı sürdürdü. Bir beş dakika daha geçti ve güneş ışıkları tabloya farklı bir açıyla vurmaya başladı. Bu ışıklar tuhaf bir etkiyle, sanki kadının ellerini eritip, yok etti; böylece Frank artık kadının, solgun ve ciddi yüzünü ve sanki onu tanıyormuş gibi doğrudan ona bakan gözlerini görebiliyordu.

'Danny, beni duyabiliyor musun?' dedi Nevile. Bir süre dinledikten sonra Frank'e dönerek, 'Danny burada ama bizimle konuşamayacağını söylüyor.'

'Neden?'

Nevile bir süre daha dinledi ve başını salladı. 'Diyor ki bizimle konuşursa başının belaya girmesinden korkuyormuş.'

'Belaya mı? Ne tür bir belaya?'

'Çok fazla acı olduğunu ve bunu halletmenin ancak bir yolu olduğunu söylüyor.'

BELONGS TO KAOTIC TEAM

'Tamam da ne tür bir sorunu varmış?'

'Emin değilim ama bana tehdit ediliyor olabilir gibi geldi.'

'Tehdit mi? Ruhlar dünyasında mı? Onu orada kim tehdit ediyor olabilir?'

'Diğer ruhlar. Acılarını dindirmenin yollarını arıyorlarmış.'

'Ne demek istiyor? Onunla doğrudan konuşamaz mıyım?'

'Seni sevdiğini söylüyor. Sana da kendisine olanlar gibi kötü şeyler olmasını istemiyormuş.'

'Evet ama onunla ben konuşamaz mıyım? Ona zor anlar yaşatanın kim olduğunu bilmek istiyorum.'

'Ruhlar, Frank. Sana kim olduklarını söylese bile onlara ne yapabileceğini sanıyorsun?'

Frank ayağa kalktı. 'Danny! Beni duyabiliyor musun, Danny? Haydi Danny, dün gece göründün ve hayatımı kurtardın! Göster kendini bana, Danny. En azından sesini duyabileyim.'

Bir sessizlik daha oldu. Nevile 'Senle konuşamayacağını söylüyor, en azından şimdilik,' dedi.

'Danny, neler olduğunu bilmem gerekiyor. Mo ve Lizzie'yi öldürenler kimdi? Seni öldürenler kimdi bilmeliyim.'

Daha da uzun bir sessizlik oldu. Kediler ve Aylar kartlarının üzerine bir sinek kondu ve Ursa Major'un üzerinde gezmeye başladı. Yakınlarda bir yerden bir köpeğin havlaması duyuldu.

'Gitti,' dedi Nevile.

Frank saatine baktı. 'Onbiri beş geçiyor. Sıradaki zavallı piçler havaya uçmadan önce son ellibeş dakika. Tanrı aşkına, Nevile bunun arkasında kimin olduğunu bulmalıyız.'

'Danny bunu bilse bile sana söyleyemezdi. Dediğim gibi, Frank, ruhlar katillerinin adını söyleyemezler. Doğal adaletin kanunlarına karşı gelemezler.'

'Ama bir sürü masum insan ölecek! Bu nasıl bir adalet?'

Nevile kartları topladı. 'Dünya bazı şeyler sır olarak kalmadan varolamaz. Yarın ne olacağını bilsek, hayat yaşamaya değmezdi. Devam edebilmemizi sağlayan şey umuttur, değil mi? Umut ve merak.'

BELONGS TO KAITOS TEAM

Yirmi beş

Nevile'in evinden ayrılan Frank, Franklin Bulvarı'ndan ilerlerken Cedars'ın önünden geçti. Belki Danny'yle son nefesini verdiği bu yerde temas kurabilirdi. Arabasını yolun karşısına bıraktı. Bir yıkım ekibi kütüphanenin son duvarını yıkmakla meşguldü. Sabah sessizliği yere çakılan taş ve duvar parçalarının gürültüsüyle bölünüyordu. Tam burada, sadece iki hafta önce, hayatı bir daha sonsuza dek değişmişti.

'Danny,' dedi fısıldayarak. Kafasında Danny'nin okul çantasını savura savura koşan halini canlandırmaya çalışıyordu ama gözlerinin önüne gelen tek görüntü, 'Bizim Çete'nin çocuklarından biri gibi ürpertici bir biçimde ortadan ayrılmış saçları ve elma gibi kırmızı yanaklarıyla tabutunun içinde uzanan haliydi.

Okul bahçesinin hemen dışında bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdu. Neredeyse yirmi dakika geçmişti. Bu süre zarfında her dakika saatine bakmıştı. Eğer Dar Tarıki Tarikatı sözüne sadıksa onbeş dakikadan daha kısa bir süre içinde bir patlama daha olacaktı.

Duvarın bir bölümü daha gök gürültüsü gibi bir sesle yıkıldı ve her yer toza boğuldu. Yıkım ekibinden bir görevli bu toz bulutunun içinden bir hayalet gibi yürüyerek çıktığında Frank patlamadan hemen sonra aynı şekilde toz ve duman bulutundan çıkıp topallayarak yanına gelen Astrid'i hatırladı. Bir bakıma hayatındaki değişimde Danny'nin ölümünden çok onun ortaya çıkışı etkili olmuştu.

O sabah onu ilk gördüğünde hissettiklerini düşündü. Onu tanıyormuş yada daha önce görmüş gibi bir hisse kapılmıştı. O'nu Gordner Caddesi'nden aşağı yürürken gören kadının da aynı şeyleri söylediğini hatırladı. Belki Astrid'in yüzü de herkese birilerini hatırlatan yüzlerden biriydi. Bu Los Angeles'da yaşamanın hergün karşılaşılan tehlikelerinden biriydi. Birkaç kez de Frank'in yanına gelip Johnny Depp olup olmadığını soranlar olmuştu. Böyle şeyler olurdu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Uzun süre okulun karşısında durup düşündü. Yerler hala cam kırıklarıyla pırıldıyor, Bay Lomax'in kulübesi hala bir fırtınada rüzgâr tarafından yana yatırılıyormuş gibi garip bir açıyla duruyordu.

Tekrar arabasına binip Sunset'e doğru yola çıktı. Batıya birkaç blok ilerledikten sonra Portakal Korusu Caddesine giden bir kavşaktan geçti. Yavaşladı. Danny, Travel Town'daki lokomotifte ne demişti? Zümrüt ve Portakal Korusu.

Hatırladığı şeyle aniden frenlere asıldı. Hemen arkasından gelmekte olan kamyonun şoförü fil böğürmesi gibi bir kornayla ve altın rengi üstü açık Mercedes ise bir geçit törenindekinden daha cakalı bir trompet soloyla durumu protesto etti. Hemen sola dönüp sağ şeride çektiği aracıyla Portakal Korusu Caddesinde yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Ne aradığını bilmemesine rağmen buraya çekildiğini hissediyordu. Çok önemli bir şeye yaklaşmakta olduğunu da. Zümrüt ve Portakal Korusu. Yedibinonbir Portakal Korusu.

Melrose Bulvarı kavşağına vardı. Kırmızı ışıkta durup bekledi. Sağ çaprazında türkuaz rengi, parçalı çatısı yer yer çökmeye yüz tutmuş, terkedilmiş bir kilise vardı. Kilise bahçesini çevreleyen oluklu metal paneller rock konserleri ve sağlık kulüplerinin ilan ve afişleriyle kaplanmıştı. Bütün haraplığına rağmen hala binanın dışında duran tabela, burasının 7011 Portakal Korusu, Aziz John Kilisesi olduğunu gösteriyordu.

Frank, Danny evin avlusunda ilk göründüğü andakine benzer bir ürperme hissetti. Zümrüt Aziz John'un taşıydı. Yedibinonbir. Portakal Korusu. Işık yeşile dönünce Melrose Bulvarı'na döndü ve arkasındaki kadını iyice sinir ederek kilisenin önünde zar zor bulduğu daracık bir yere park etti. Kadın Frank'in bir alışveriş sepetini bile kullanacak yeteneğe sahip olmadığı konusunda bir yorumda bulundu ama Frank'in onu dinlediği söylenemezdi. Frank aracından inip reklam panolarının etrafından dolaştı. Binanın Portakal Korusu Caddesine bakan kısmında, bir asma kilitle kapalı tutulan derme çatma bir kapı vardı. Kapının yanındaki bir aralıktan içeri baktı ama tek görebildiği kilise kapısına doğru giden bir merdiven ve içinde boş çimento torbaları ve demir bir yatak başlığı bulunan bir yığın çöpten

BELONGS TO KAATOS TEAM

ibaretti. Cep telefonundan Nevile'i aradı. Nevile'in telefona cevap vermesi uzun sürdü. Telefonu açtığında nefes nefeseydi. 'Üzgünüm, yüzüyordum da.'

Frank 'Hani Travel Town'da Dar Tarıki Tarikatı'nın nerede toplanıyor olabileceği hakkında konuşurken Danny'nin zümrüt, yedibinonbir ve portakal korusu dediğini hatırlıyor musun?' diye sordu.

'Elbette.'

'Bahse girerim aynı insanların burç taşları gibi, her azizin de kendine has bir değerli taşla sembolize edildiğini de biliyorsundur.'

'Doğru, biliyordum.'

'Ya şuna ne dersin? Zümrüt İncil'in dört yazarından biri olan evangelist Aziz John'un taşı.'

'Ne olmuş?'

'Bil bakalım şu an neredeyim?'

9 Ekim Cumartesi, 11:59

Frank arabasında oturmuş Nevile'i beklerken uzaklardan gelen bir patlama sesi duydu. Patlama bu defa kuzeydoğuda bir yerlerde meydana gelmişti. İki dakika sonra KRCW muhabiri Kevin Jacobson bir müzik programını keserek haberi geçmeye başladı.

'Burbank'deki Warner Bros kompleksinde büyük bir patlama olduğu yönünde duyumlar almış bulunuyoruz. Yaralanan ve hayatını kaybeden çok sayıda insan var. Şu ana kadar aldığımız bilgiler bunlardan ibaret ama yeni bilgiler aldıkça sizleri bilgilendirmeye devam edeceğiz.'

Nevile'in siyah Mercedes'i köşeyi dönüp yolun karşısına parkettiğinde Frank'in dinlediği haberlerde en az yirmibeş ölü ve onlarca yaralı olduğu açıklanmıştı. Öfkeden deliye dönmüş bir Warner Bros yöneticisi 'eğlence sektörünün güvenliğini sağlamaktaki bariz başarısızlıklarından dolayı' FBI ve polis'i suçlayan bir konuşma yapmıştı.

Warner Bros'un Fransız Sokağı yapımına ait çekim seti yaklaşık 600 kilo C4 yüklü bir minibüs kullanılarak tamamıyla ortadan kaldırılmıştı. Yönetmen John Portman gözlerini, başrol

oyuncusu Nina Ballantine ise iki bacağını birden kaybetmişti. Diğer beş oyuncunun ise kafası kopmuştu.

Yolun karşısına geçen Nevile'in yüzünde karanlık bir ifade vardı. 'Sen de haberleri duydun herhalde?' dedi Frank.

'Evet,' dedi Nevile, 'Bu adamların durmaya niyeti yok, istediklerini elde edene kadar da durmayacaklar, inan bana. Kuzey İrlanda'da çalıştığım zaman IRA da böyleydi. Yaptıklarında tamamen haklı olduklarına ve meydana gelen ölüm ve yaralanmalardan da istediklerini yapmadıkları için bütünüyle eğlence sektörünün sorumlu olduğuna inanıyorlar. "Bak bana ne yaptırdın!" durumu yani. Daha da kötü olanı, Tanrı'nın kendi taraflarında olduğunu düşünmeleri. Sana bir şey söyleyeyim mi, Frank? Bu olaylar sona ermeden daha çok insan ölecek.'

Yirmi altı

Kilisenin çevresini dolaşırken, içeri girmelerine izin verecek kadar esneyen ya da yerinden çıkarabilecekleri bir parça var mı diye metal panelleri yoklamayı ihmal etmediler. Bu çabaları sonuç vermeyince kapıyı tutan asma kilidi zorlamakta karar kıldılar.

'Levye?' Nevile'in önerisine Frank bagajı açarak cevap verdi. Frank çevreyi gözetlerken Nevile levyeyi kilitle kapının arasına sokup çevirdi. Geçen ekip arabasındaki polislerden biri, köşebalarında uyuşturucu satanlardan biri mi acaba der gibi Frank'i dikkatle incelemeye başlayınca, Frank sanki beklediği kişi tarafından ekilmiş biri gibi önce saatine sonra sağına soluna bakınarak etkileyici bir performans sergileyince ilgisini kaybedip yoluna devam etti. Sonunda kilit, altı patlar gibi bir ses çıkararak kırılınca, Nevile kapıyı açabildi.

Önlerindeki çöp yığınını zorlukla aşıp merdivenlere ulaştılar. Vitraylı camların çoğu kırılmış ve duvarlar grafitilerle kaplanmıştı. Yazılanlara göre De Skul ve Marmaduke gibi Uncle Horrible ve Senor Meat de vaktiyle "burada"ydı.

Merdivenlerden birlikte çıktılar. Meşe ağacından yapılma

BELONGS TO KAATÜG TEAM

kapılar kilitliydi. Nevile avuçlarını kapıya yaslayıp gözlerini kapadı.

'Bir şey yakalayabildin mi?' diye sordu Frank.

'Evet. Çok. Burada birikmiş olan nefrete inanamazsın. Hayatımda hiçbir binadan böyle titreşimler almamıştım. Üstelik de burası bir kilise.'

'Sence buluşma yerleri burası olabilir mi?'

'Değilse şaşarım. Tanrım, inanılmaz bir acı, ızdırap ve umutsuzluk var burada.'

Frank birkaç adım geri çekilerek kapıyı inceledi. 'İçeri nasıl gireceğiz?'

'Arka tarafa bir bakalım.'

Kiliseyi lastikçiden ayıran daracık sokağa yöneldiler. Lastik değiştirmek için kullanılan alet edevatın sesleri duyulabiliyordu. Nevile 'Burayı bir deneyelim,' dediğinde sokağın daha yarısındaydılar. Telle kaplanmış bir bodrum penceresini işaret ediyordu. Nevile levyeyi telle çerçeve arasına soktuktan sonra teli yerinden sökmesi sadece birkaç saniye aldı. Camla yol seviyesi arasındaki boşluğa inip pencereye topuğuyla bir tekme attı. Frank kırılan camların bodrum zemininde şangırdamasını duydu.

'Hırsız olmalıymışsın.'

'Hırsızlıkta yeterince para yok.'

Nevile kırık camdan içeri süzülerek gözden kayboldu. 'Herşey yolunda. Yükseklik iki metreden az.'

Frank kendilerini görebilecek kimse olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındıktan sonra seri bir hareketle kendini boşluğa bıraktı. 'Hay aksi, elim kesildi.' Dönüp pencerenin çerçevesini kontrol ettiğinde kendi kanıyla lekelenmiş bir parça camın hala yerinde olduğunu fark etti.

'Al bunu,' dedi Nevile ve cebinden çıkardığı beyaz bir mendili Frank'in eline sardı. 'Anneme dua et! Asla cebimde otobüs parası ve temiz bir mendil olmadan evden çıkamama izin vermezdi.'

Gözleri karanlığa alıştıkça odanın katlanan sandalyelerle eski mobilyalarla ve tozlu örtülerle kaplı resim panolarıyla dolu olduğunu fark ettiler. Tozlu örtülerden biri kayıp düştü ve Frank, önünde duran sandalyenin parmaklıkları yüzünden

BELONGS TO KAATUS TEAM

hapisteymiş gibi görünen Pontius Pilate'nin suçlayan suratıyla karşı karşıya geldi..

Nevile odayı boydan boya geçip kapıyı açtı. 'Harika! Ben de kapı kilitli midir acaba diye hayıflanıyordum.'

Kilisenin ana gövdesine açılan dar bir merdivenden yukarı çıktılar. Ortada, ne sıralardan, ne mihraptan ne de vaftiz kurnasından eser vardı. Yüksek pencerelerden süzülen ışık huzmeleri, koridorda kesişiyor ve aydınlatılmış izlenimi veren, kemerleri ışıktan bir yol oluşturuyordu. Bu sözümona kemerli yolun üzeri ise haki renkli metal kutular, çeşitli kalınlıkta urganlar, kamyon tekerlekleri, uyku tulumları ve su şişeleriyle doluydu. Bir kenarda bir torna tezgahı ve makara tertibatı duruyordu. Yol boyunca ilerlediler. Nitrat kokusu gözlerini yakacak kadar yoğundu.

'Şuna bak,' dedi Nevile. 'Cyclonite, IMI lokumları, TNT, plastik RDX. Burada tüm şehir merkezini havaya uçurmaya yetecek kadar patlayıcı var.'

'Burada tüm bunlara göz kulak olacak kimseyi bırakmamış olmaları çok garip.'

'Neden? Kim terkedilmiş bir kilisede patlayıcı ve silah deposu arar ki? Belfast'da da böyle bir şeyle karşılaşmıştım. Tavana kadar AK47 ve Semtex dolu küçük bir şapel vardı. Kapıda paslanmış bir asma kilitten başka bir şey yoktu ama eğer bir ihbar olmasa hayatta bulamayacağımız bir yerdi.'

Frank kapaklarının duruşundan kilitli olmadığı belli olan bazı kutuları incelemeye koyuldu. 'Tetik mekanizmaları, fitiller, elektrik anahtarları ve zaman ayarlı bombalar için sayaçlar. Bu ne peki?'

Bu malzemelerden oluşan yığının altında önlerine ve arkasına derin cepler dikilmiş donanma mavisi yelekler vardı. Bu yeleklerden üçünün cebi toprak rengi kaygan bloklarla doluydu.

'Fazla yaklaşmasan iyi edersin,' dedi Nevile. 'Bunlar özel yapım intihar bombacısı yelekleri. Bilye doldurulmuş her cebe dört kiloluk bir kalıp plastik patlayıcı.'

'Aman Tanrım,' dedi Frank ağzı açık kalarak. 'Bu insanlar tam anlamıyla delirmiş olmalı.' Yine de etrafına bakınca bütün bu malzemelerin buraya toplanmasıyla oluşan yığınağın bir delilik eseri olmadığını anlayabiliyordu. Bu delilik değil,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katışıksız ve dehşetli bir nefretin eseriydi. Nevile'in ellerini kapıya yasladığı an hissettiklerini şimdi anlayabiliyordu. Burası kötülükle dolu bir yerdi.

'Herhalde polisi aramamızın zamanıdır, ne dersin?'

'Buradan mı? Hayır. Bu kadar patlayıcının içinde cep telefonu kullanmak akıllıca olmayabilir. Tabi onsekiz milyon parçaya bölünmek istemiyorsan.'

Tekrar bodruma yöneldiler. O anda bir anahtar sesi duyuldu. Arkalarını dönüp baktıklarında kilisenin kapısının açıldığını ve uzun boylu genç bir adamın içeri girdiğini gördüler. Saçları seyrek ve darmadağın, tişörtü bir boy büyük ve kotu yıpranmış bir adamdı. Onları görünce durakladı ve gözleri kısıldı.

Hiç kimsenin kımıldamaya cesaret edemediği kısa bir andan sonra genç adam geldiği gibi bir anda kendini dışarı attı. Frank adamın peşine düştü. Kiliseyi boydan boya koşarak geçti. Dışarıdaki merdivenleri bir kerede ineyim derken dengesini kaybedip bahçeyi çevreleyen panellere yapıştı. Son anda adamın caddeye çıktığını görebilmişti. Dizini burkmasına ve omzunu yaralamasına rağmen adamı izlemeye devam etti. Bir sonraki sokağa kadar olan yolu neredeyse yarılamış olan adam saçları savrularak Fairfax Caddesine doğru koşuyordu. Frank Long John Silver[13] gibi – bir ileri, bir yerinde – koşmaya çalışırken dizi o kadar ağrıyordu ki her adımında acıyla bağırmaktan kendini alamıyordu. Ama düzenle devam ettirdiği tenis maçlarının faydasını gördü. Fair Fax caddesine ulaştıklarında kondisyonu sayesinde kovaladığı adama neredeyse yetişmişti.

Adam trafiği durdurmak için kolunu havaya kaldırıp kendini yola attı. Kavşağın karşı tarafından hızla gelen bir taksi son anda fark ettiği adama aynasıyla da olsa çarpmaktan kurtulamadı. Fren sesleri kavşağı kapladı. Genç adam dengesini kaybederek yol kenarındaki bir pikaba doğru savrulduktan sonra olduğu yere yıkıldı. Frank pikabın önünden dolaşıp, yakasına yapıştığında adam hala dengesini sağlayıp ayağa kalkmaya çalışıyordu.

'İşte yakaladım seni!'

* * *

[13] Long John Silver: Robert Louis Stevenson'ın ünlü eseri Define Adası'ndaki tahta ayaklı korsan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tavuklu tacosunu bitiren Teğmen Chessman ellerini birbirine vurup 'Adamın adı John Frederick Kellner,' dedi. 'Redondo'lu, yirmialtı yaşında bir web tasarımcısı. İfade vermeyi reddediyor ama annesi ve ikiz kızkardeşine ulaştık.'

'Neye karışmış olduğunu biliyorlar mıymış?' diye sordu Frank.

'Liseden beri radikal politik gruplarla ilişki içindeymiş. Hayvan Hakları, Savaşa Hayır, Nükleer Güce Hayır – bu tür maskaralıklar. Ama annesi bir yıldır görüşmediklerini söylüyor.'

'Çocukluğuyla ilgili bir şeyler var mı?' diye araya girdi Nevile.

'Görünüşe göre adamımız beş yaşındayken babası evi terk etmiş ve yedi yaşından sonra amcasıyla birlikte yaşaması için evden gönderilmiş. Onüç yaşındayken onların velayetinden de alınmış çünkü amcası istismarla suçlanmış. Geçen Nisan ayına kadar Westwood Merkezinde klinik anksiyete tedavisi görüyormuş.'

Nevile, 'Al sana bir istismar kurbanı daha,' dedi. 'Teorim doğru çıkacak gibi görünüyor.'

'Dar Tarıki Tarikatına üye olduğunu kabul etmiyor,'dedi Teğmen Chessman. 'Yine de, istismar edilmiş bir çocuk mu? Evet. Dar Tariki Tarikatı'na ait olduğu neredeyse kesin olan patlayıcılarla ilgisi var mı? Ona da evet. Yani işlerin geldiği noktaya bakarak teorinizin doğru göründüğünü söyleyebiliriz, gerçekten.'

North Wilcox caddesindeki Hollywood Polis Karakolu'nda Teğmen Chessman'ın odasındaydılar. Karakola tam bir kaos hakimdi. Telefonlar durmadan çalıyor, insanlar bağıra çağıra tartışıyor, telaşlı memurlar ve haber muhabirleri koridorlarda birbirini eziyorlardı. Karakolun hemen dışındaki cadde çift sıra parketmiş canlı yayın araçlarıyla dolmuştu. Karakolun kapılarını silahlı özel tim elemanları denetliyordu. Kellner sadece polisler tarafından değil, FBI ajanları ve CIA istihbaratçıları tarafından da sorgulanıyordu.

Frank, Nevile ve Teğmen Chessman ofisteki konuşmalarını sürdürürken altı haberlerine çıkan Emniyet Müdürü Marvin

BELONGS TO KAITOU TEAM

Campbell, önceki günlerin aksine bakımlı, tertemiz ve hayli rahatlamış görünüyordu.

'Her ne kadar rahatlamak için erkense de, bugün, kanun ve düzeni sağlamakla görevli emniyet güçlerimiz şehrimizi, ifade özgürlüğümüzü ve bizzat hayatlarımızı tehdit eden teröristlere hayati ve ezici bir darbe indirmiş bulunmaktadır.

'Bomba uzmanlarımız Aziz John kilisesinden önemli miktarda patlayıcıyı tahliye etmiş ve adli inceleme için gerekli çalışmalar başlatılmıştır. Halihazırdaki kanaatimiz alınan örneklerin incelenmesinin ardından elde edilecek verilerin Cedars, Universal, Fox, Disney ve Warner patlamalarından alınan kalıntı örnekleriyle uyuşacağı yönünde.'

Emniyet Müdürü Campbell konuşmasını patlayıcıların nasıl ele geçirildiği anlatarak bitirdi. 'Şu kadarını söyleyebilirim: Los Angeles Polis Departmanı, FBI ve diğer birimlerle eşgüdümlü bir çalışma içerisinde tatbik edilen en üst düzey araştırma teknikleri aracılığıyla ve tabi ki azim ve sezgileriyle sonuca ulaşmıştır.'

'Bir başka deyişle,' diye tamamladı Nevile, acı bir tebessümle, 'Gelinen durumda hiçbir katkıları olmamıştır.'

Sonraki saatler içinde Dar Tarıki Tarikatıyla ilgili tüm bilgiler çorap söküğü gibi geldi. FBI'ın bilgisayar uzmanları Kellner'in bundan üç yıl önce Whipping Horse adlı bir internet tartışma grubuna katıldığını belirledi. Whipping Horse sözde her türlü istismara, çocuklara yönelik cinsel tacizlere, aile içi şiddete, baskıya ya da tecavüze maruz kalmış kişilere yönelik bir destek grubuydu. Diğer destek gruplarından farkı ise arkadaşça ve olayların atlatılmasını kolaylaştırmaya yönelik tavsiyeler vermemesiydi. Whipping Horse çok daha heyecan verici ve rahatlatıcı bir teklifte bulunuyordu: ödeşme.

İstismara uğrayan kişiler hayatlarını mahvedenlere karşılık vermeleri yönünde teşvik ediliyordu. Bunu kendilerine vaktiyle işkence etmiş kişilerin adresine hergün hergün pizza siparişi vererek ya da taksi çağırarak ya da posta yoluyla satış yapan şirketlere onlar adına siparişler vererek yapabilirlerdi. Daha ciddi intikam almak isteyenler bu kişilerin iş yerindeki bilgi-

BELONGS TO KAATUS TEAM

sayarlara çocuk pornografisi içeren görüntüler bulaştırabilir ya da işverenlerini arayıp yasadışı bazı bağlantıları olduğu ihbarında bulunabilirlerdi.

Sahip oldukları ne varsa onlara saldırın! deniyordu sitede. 'Evlerini kırıp dökün, bahçelerini mahvedin, arabalarını yakın. Size yaptıkları onca şeyden sonra bunu hak ettiler. Siz acı çekerken başlarını çeviren bu toplum da cezalandırılmalı'.

İstismarcılardan intikamını alan üyelerinden bu eziyetçi piç(ler)in düştüğü durumların keyfini çıkarabilmek için, yaptıklarının detaylı bir dökümünü güvenli bir e-posta vasıtasıyla göndermeleri isteniyordu. İntikamlarını en şiddetli eylemlerle alanlar, daha özel bir başka gruba üye olma şansına sahip olabileceklerdi.

Bu özel grup, sadece bizzat çevresindekileri istismar edenlerin değil, istismar gerçeğini görmezlikten gelerek durumun devamına dolaylı olarak katkıda bulunan ve dünyayı mutluluk dolu aydınlık bir yer olarak göstermeye çalışan her türlü istismarcının da gerektiği şekilde cezalandırılmasını amaçlayan, düzenli toplantılar yapıp etkili eylemler planlayan bir hücre olarak faaliyet gösteriyordu. İlk defa istismara uğrayanlar hayatlarının geri dönüşü mümkün olmayacak şekilde zarar görmesinin ve ruhunuzun elinizden alınmasının nasıl bir şey olduğunu göstereceklerdi. İlk defa istismar kurbanlarına içinde oldukları karanlıkta, bir yol gösteriliyordu.

Dar Tarıki Tarikatı. Karanlıkta, yol.

Sonraki gün saat dokuzu yirmiyedi geçe Frank telefonun sesiyle uyandı. Arayan Nevile'di.

'Dar Tarıki Tarikatı'nın üyelerinin listesine ulaşmışlar. Listede şimdiye kadar gerçekleştirilen saldırılardaki intihar bombacılarının da adları da varmış. Richard Haze Abbott, Alexander Sutter, Cedars'ı havaya uçuran adam ve kadın – hepsi. Polis birkaç tutuklama yapmış ama en az onyedi kişi daha olduğu ve bunların da bir yerlerde saklandığı tahmin ediliyor. Bunlar muhtemelen diğer dokuz eylemi gerçekleştirecek olanlar.'

'Örgütün arkasında kimin olduğu konusunda herhangi bir bilgi edinilmiş mi?'

'Şimdilik, hayır. FBI bütün gece Kellner'i sorgulamış ama onun da bu konuda bir bilgisi olduğunu düşünmüyorlar.'

'Belki de onunla sen konuşmalısın. Bir şeyler hissedebilirsin.'

'Ben de benzer bir öneride bulundum ama polisler biraz ketum davranıyorlar. Telefonlara da çıkmıyorlar. Sanırım o patlayıcı yığınını ortaya çıkaranların sen ve ben olmam pek hoşlarına gitmiyor. Times'ın bir dahaki sayısında "İngiliz Medyumla TV Komedyeni Terör Saldırılarını Durdurdu" kapağını görmek istemiyorlar. İmajlarının zedelenmesini istemiyorlar herhalde.'

Frank uyurken darmadağın olmuş saçını eliyle düzeltmeye çalışarak, 'Cedars'ı havaya uçuranlar kimlermiş, peki?' diye sordu.

'Garry Francovini adlı bir sanatçı. Batı Hollywood'dan, yirmialtı yaşında. Ve Tori Fisher adında, yirmidört yaşında bir kadın. Palo Alto'lu. Galiba modellik yapıyormuş.'

'Kendileri de çocukmuş daha.'

'Öyle ama bu yaptıklarını mazur göstermez.'

'Kim oldukları ya da bu işi neden yaptıkları çok da umurumda değil aslında. Ben onları bu işe sürükleyenin kim olduğunu bilmek istiyorum.'

On dakika sonra gelen ikinci telefon Astrid'dendi. 'Bu öğleden sonra buluşmak ister misin?' diye soruyordu.

'Neden yemekte buluşmuyoruz. Bir süredir kızkardeşimin yanında kalıyordum ama bugün Franklin Plaza'ya taşınıyorum. Odam üçten önce hazır olmayacak.'

'Üzgünüm Frank, öğle yemeği için bir arkadaşıma söz verdim.'

'Erteleyemez misin?'

'Olmaz, üzgünüm. Üç buçukta görüşürüz, olur mu?'

'Astrid kapatmadan önce sana bir şey sormak istiyorum. Hani şu babanın sana armağan ettiği yüzük vardı ya? Yüzüğündeki o taş, Aziz John'un taşı, zümrüt – yani çok garip bir tesadüf - '

Astrid Frank'in daha fazlasını söylemesine fırsat kalmadan telefonu kapattı. Frank elindeki ahizeye sanki onunla konuşup bütün sorularını cevaplayacak olan oymuş gibi uzun süre garip garip baktı. Aşağıdan Carol bağırarak kahvaltının hazır olduğunu söylediğinde telefonu kapatıp duşa yöneldi.

BELONGS TO KAATUS TEAM

Yıkanırken, Margot'yu özlemiş olabilirim ama asıl istediğim Astrid diye düşündü. Teninin kokusu, kalçasının kıvrımı. Rüya görüyormuş gibi görünmesine yol açan, baştan çıkaran göz süzüşü. Nevile onun tehlikeli olduğunu düşünüyorsa ne olmuş? Bu onu daha çekici yapmaktan başka neye yarar?

Yirmi yedi

Frank kendisini misafir ettikleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Carol ve Smitty'yi Century City'deki Iyashinbou'ya Zen Burger yemeye götürdü. Carol ara sıra çocuklara dadılık ettiği sürece istediği kadar yanlarında kalabileceğini söyledi. Ama Frank etrafta çocukları varken o sahte polislerin evin kapısına dayanıp sağa sola ateş etmelerini göze almak istemedi.

Iyashinbou her zaman fazlaca serin olurdu. Çakıl taşı kaplı eğimli bir bahçesi, havuzlarda tembel tembel yüzen sazanlarıyla zaten rahatlatıcı bir ortama sahipti ama bugün Hollywood'da heryere her zamankine oranla daha rahat bir hava hakimdi. Bombalama olayları artık geride kalmıştı ve herkesin ödünü koparan Dar Tarıki Tarikatının intikam peşindeki bir avuç çatlaktan başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı. İnsanlar Köktendinci İslamcıları anlayamıyordu ama bu çatlakları ve onların neden Timothy McVeigh gibi davrandılarını anlayabiliyorlardı. Özellikle en sevdikleri pembe dizileri yayından kaldırılan insanlar affetmeyi başaramasalar da bombacıların yerine kendilerini koyabiliyorlardı. Neticede olaylar bir film gibi sonuçlanmıştı. Hatta bir sürü senarist bu olayla ilgili metin çalışmalarına başlamıştı bile. Herkesin kafasında Emniyet Müdürü Campbell rolü için Morgan Freeman vardı.

'Bana sorarsan olayların başlıca sorumlusu internettir,'dedi Smitty. Mor bir tişört ve Çöl Fırtınası operasyonunda giyilen bol askeri pantolonlardan giymişti. 'Internet yokken bu tür sefiller kendi başlarınaydı. Diğer sefillerle bir araya gelme şansları yoktu. Hepsi karantinada gibi kendi yatak odalarında yal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nızlardı. İnternetten sonra hepsi birbirine bağlandı ve bireysel kızgınlıklar bir araya gelince cehennem gibi bir ateş oldu.'

Carol, 'Ben bu genç insanlar için üzülüyorum. Belki hak etmiyorlar ama yine de üzülüyorum. Onlar dayak yerken, cinsel istismara uğrarken ve kimbilir başka nelerle uğraşırlarken dünya olan bitenin farkında bile değildi. Bu ödediğimiz inanılmaz bir bedel ama hiç değilse bu tavrın değişmesini sağlayabilir,' dedi.

'Ben kızarmış patlıcanla Teppenyaki Burger alırım,' dedi Smitty, 'Arkasından kovalasın diye de soğuk Sapporo.'

Frank ve Carol yakitori tavuk burger ve sirkeli pilav sipariş ettiler. Frank'in Iyashinbou'da yemek yemek istemesinin sebebi West Pico'daki Shalom Pizza'dan sonra Mo'nun en sevdiği yer olmasıydı. Mo burayı Japon hamburgercisi fikri aykırı espri anlayışına hitap ettiği için seviyordu. Buraya olan sevgisi Iyashinbou'nun 'doymakbilmez iç organlar' anlamına geldiğini öğrendiğinde daha da artmıştı.

Yemeklerini beklerken Carol uzanıp Frank'in elini tuttu. 'Bombaların bulunmasındaki katkın Danny'nin başına gelenlerden dolayı hissettiğin vicdan azabını hafifletmiş olmalı.'

'Henüz bu konuda bir şey söylemek için erken. Hala bunca eylemi kimin organize ettiğini ve faturaları kimin ödediğini bulmamız gerekiyor. Internet olsun olmasın bir avuç amatör nasıl olur da Hollywood'un yarısını havaya uçuracak kadar iyi organize olur? Özellikle de Dar Tarıki Tarikatı'ndakiler gibi duygusal açıdan sakatlanmış bir avuç amatör.'

'Biliyor musun?' dedi Smitty, 'Acayip bir dünyada yaşıyoruz. Gençken hangimiz İslamla ilgili bir şeyler bilirdi ki? Hiçbirimiz. İslam yemekte ne var dedikleri zaman aklımıza gelen bir şeydi sanki. İslam diye bir dinin varlığından bile haberdar değildik. Şimdi ise nereye bastığımıza dikkat etmek zorundayız. Her yerde potansiyel bir tehlike haline gelen gruplar oluştu. Vejetaryenler, eşcinseller, pediatristler.'

'Pedofiller olmasın?'

'Neyse işte.'

Smitty hala politik ahlaktan bahsederken, Frank restoranın önünden yürüyerek geçmekte olan tanıdık bir siluet gördü. Iyashinbou'nun camları koyu renk filmle kaplı olduğu için dışarısı sanki çok kasvetli bir gün gibi karanlık görünüyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Dışarıda üzerinde kestane rengi bir şort ve uzun gölgelikli bir beysbol şapkası olan yaşlı bir adam ve çok uzun bir ipin ucunda gezdirdiği köpeğini gördü. Restorana ulaştığı zaman durup doğruca içeriye baktı. Kendi yansıması dışında bir şey görmesi imkansızdı.

'Şu yaşlı kaçığa ne diyeceksin?' diye sordu Smitty. 'Adamın gözlerinde X-Ray ışınları olmalı.'

Frank tek kelime etmeden peçetesini masaya bıraktı, ayağa kalktı ve restorandan çıktı. Hava hiç de içeriden görüldüğü gibi kasvetli değildi. Aksine güneşli ve sıcak bir gündü. Dışarıda yaşlı adamın sıska bacaklarına geçirdiği, kabuk bağlamış yaralarla kaplı dizlerine kadar gelen şortunu dalgalandıran hafif bir esinti dışında harika bir hava vardı.

'Merhaba Frank,' diye sırıttı yaşlı adam. 'Nasıl gidiyor? Arkadaşlarına olanları duydum, çok üzgünüm.'

'Söyle bakalım şimdi ne yapmalıyım?' diye sordu Frank.

Yaşlı adam omuz silkti, 'Sana tavsiyem, canın ne istiyorsa onun yapman.'

'Hayır, hayır. Benim kaderim söz konusu olduğunda uzman olan sensin. Söyle bakalım, ne yapmalıyım.'

Yaşlı adam bu sefer başını salladı. 'Sen zaten ne yapacağına karar vermişsin, Frank. Yolun karşısına geçtin artık. Geri dönüş yok, biliyorsun. Ama bastığın yere dikkat et. Bir dahaki sefere başına neler gelir bilinmez?'

'Nasıl yani?'

'Şu çizgi filmleri bilir misin, Frank? Hani en şık kıyafetinle yolda yürüyorsundur. Yakanda bir çiçek, neşeyle sekiyorsundur. Sonra bir anda tepene piyano düşer ve seni asfalttan kazırlar. Ya da hani salonda televizyon koltuğuna yerleşmiş huzurlu bir şekilde bir şeyler izlerken kapı çalınır. Bir açarsın ki devasa bir Union Pasific lokomotifi tam gaz üzerine geliyor.'

'Anlamıyorum.'

'Demek istediğim, kendine iyi bak. Önüne bakmakla yetinme, arkana ve tepene de bak. Kapıları açmadan "Kim o?" diye sormayı sakın unutma. Ama zaten bu dersi öğrenmişsindir.'

'Bu bir uyarı mı?'

'Şöyle söyleyeyim. Bir keresinde biri bana küvetteyken suya bir saç kurutma makinesi düşürsen de beklenenin aksine çarpılmazsın demişti ama ben bunu asla denemeye kalkmadım.'

BELONGS TO KAATOS TEAM

Frank, adam hayatı boyunca yıkanmamış gibi göründüğüne göre bunu denememiş olmasında şaşılacak bir şey olmadığını söylemek üzereydi ki, birkaç mil öteden gelen bir patlama sesiyle olduğu yerde donakaldı. Yoldan geçmekte olan herkes Frank gibi olduğu yerde donakaldı. Hepsinin ağzı içinde bulundukları şokla açık kalmıştı. Beş saniyelik bir ölüm sessizliği yaşandı. Sessizliği bozansa patlamanın dağlardan yankılanan sesi oldu.

'Dur bakayım, bu CBS Televizyonu gibi geldi bana,' dedi yaşlı adam burnunu çekerek.

Restorandan önce Smitty, ardından Carol ve beş altı müşteri ve en son Çinli garsonlar çıktı.

'Yüce İsa,' dedi Smitty inanamayarak. Bir bomba daha değil mi? Olayların sona erdiğini sanıyordum.'

Frank saatine baktı. Onikiyi bir geçiyordu. Görünüşe göre Dar Tarıki son neferine kadar eylemlerine devam edecekti. Arka taraftan bir kadının, Ortadoğu'daki cenaze törenlerini andıran yaslı çığlıkları yükseldi. Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. Frank etrafına bakınarak yaşlı adamı aradı ama adam görünürde yoktu. Görebildiği tek şey köşeyi dönmekte olan köpekti. Saniyeler sonra o da gözden kaybolmuştu.

Frank, Franklin Plaza'daki yeni odasının kapısını kapatıp bavulunda ne varsa yatağın üzerine boşalttı. Telesekreterinde bir mesaj vardı. Telefonun düğmesine basıp süpermarketten aldıklarını doldurduğu kese kağıdından bir kutu bira çıkardı.

'Bay Bell, ben Teğmen Chessman. Cep telefonunuzdan da aradım ama meşguldü. Bu sabah Charles Lasser'la konuştuğumuzu bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Belirtmem gerekir ki işbirliği yapmak için elinden geleni yaptı ama Astrid adında kimseyi tanımadığında ısrar etti. Hatta adı ne olursa olsun hiçbir kadına kötü davranmadığını belirtti.' (Öksürme ve kağıt hışırtıları.) 'Size... "sıçan" demiş olabileceğini kabul etse de devamlı kendisinden para sızdırmaya çalışan kişilerle uğraşmak zorunda kaldığını ve... sizi de onlardan biri sandığını söylüyor. Ofisine de zorla girmişsiniz, bu doğru mu?

'Bay Lasser baştan sona her konuda bize yardımcı olmaya çalıştı. Dar Tarıki Tarikatının cephaneliğinin ortaya çıkarılmasında oynadığınız rolden bahsettiğimde, çok memnun oldu ve

minnettar olduğunu söyledi. Eğer tutuklulardan mahkum olanlar olursa ciddi bir ödül sizi bekliyor olabilir.

'Sizi tekrar arayacağım, Bay Bell. Bu arada Bay Lasser'la uğraşmaktan vazgeçmenizi tavsiye ederim. İnanın bana o iyilerden biri.'

Arama son bombadan yedi dakika önce yani onbiri elliüç dakika geçe yapılmıştı. Yaşlı adam bir kez daha haklı çıkmıştı. Bomba gerçekten de CBS'i hedef almıştı. Bilanço onyedi yetişkin ve beş çocuktu. Otuz kişi de ağır yaralanmıştı.

Frank sürgülü kapıyı açıp elinde birasıyla balkona çıktı. Onlarca aracın sirenleri duyulabiliyordu ve Beverly Bulvarı'nın üzerindeki duman bulutu hala dağılmış değildi. Sirenler dışında ise hemen hemen hiçbir ses yoktu. Hollywood, sanki insanlar dışarı çıkmaya ya da konuşmaya korkuyormuş gibi olağan dışı bir sessizliğe bürünmüştü. Sonra telefonu çaldı.

'Bay Bell, resepsiyondan Marcia, Burada sizinle görüşmek isteyen bir bayan var, belirtmem gerekir ki oldukça kötü durumda.'

Frank koşarak lobiye indi. Ön kapıya yakın bir sandalyede elleriyle yüzünü kapamış oturan bir kadın vardı. Resepsiyonist, kanlı bir mendille kadının alnını siliyordu. Başlarında bekleyen, sarkık bıyıklı Meksikalı şoför, endişeli bir biçimde onları izliyordu.

'Ne oldu?' diye sordu Frank.

Kadın başını kaldırdı. Astrid'di. Saçı kafasında kurumuş olan kan yüzünden birbirine yapışmış, burnu ise kırılmış gibi görünüyordu. Yeşil bluzu ve krem rengi Dockers pantolonu kan içindeydi.

Taksi şoförü 'Star TV'den çıkarken görünce arabama aldım ve hastaneye götürmek istedim ama buraya gelip sizi görmek istediğini söyledi,' diye açıkladı.

Frank, 'Tamam, anlıyorum, doğru olanı yaptın,' dedi. Astrid, ne oldu, söyle. Bunu Lasser mı yaptı?' diye sordu.

'Ben hastaneye gidelim dedim,' diye tekrarladı taksi şoförü. '"Olmaz" dedi, beni Franklin Plaza'ya götürün" dedi.

'Tamam,' dedi Frank ve adama iki yirmilik bir de onluk verdi.

'Para için yapmadım,' dedi adam. 'Ben her iyi insan gibi yapmam gerekeni yaptım. Diğer taksiler onu almak istemedi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler. Onüçüncü Cuma'ya benziyor. Anlıyor musun?'

Resepsiyon görevlisi, 'Ambulans çağırmamı ister misiniz?' diye sordu.

'Hayır, hayır. Odaya çıkarıp ben ilgilenirim. Yardımınız için teşekkürler.'

'Godzilla'yla maç yapmış gibi bir hali var.'

'Öyle bir şey zaten.'

Astrid kafasını kaldırıp, çatallanmış sesiyle 'Frank, sen misin?' diye sordu.

'Gel tatlım, yukarı çıkalım. Yürüyebilir misin?' dedi Frank

Frank Astrid'e sarılıp onu ayağa kaldırdı. Astrid tökezledi; neredeyse düşüyordu ki, resepsiyonist koluna girerek onu düşmekten kurtardı. Frank birkaç kez daha yürütmeye çalıştıysa da Astrid her defasında yere yığıldı . Sonunda Frank Astrid'i kucağına aldı. Astrid bir çocuktan daha ağır değildi; hatta öyle hafifti ki, Frank onu asansöre kadar götürürken hiç zorlanmadı.

Resepsiyonist 'Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa arayın, lütfen,' dedi.

'Ararım, teşekkürler.'

Astrid yüzünü Frank'in göğsüne gömerek, 'Seni bulacağıma ihtimal vermiyordum,' dedi.

'Ama buldun, bak buradayım. Her şey yoluna girecek.'

Astrid, 'O piç...' diye başladıysa da öksürmekten devam edemedi.

Frank dairesine gelir gelmez hemen kucağındaki Astrid'i koltuğa yatırıp başını yastıklarla destekledi. Banyoya gidip soğuk suyla ıslattığı bir yüz havlusuyla döndü. Elinden geldiğince nazik hareketlerle yüzündeki kanı temizledi. Sonra durulayıp katladığı bezi Astrid'in burnunun üzerine serdi. Astrid açık mavi gözlerini dikmiş onu izliyordu.

'Neden her defasında dönüp dolaşıp ona gittiğine dair bir tek sebep söyle bana,' diye yalvardı Frank, 'Bir tek sebep!'

'Hiç kimseye açıklama yapmak zorunda değilim Frank, sana bile!'

'Adam lanet burnunu kırmış, Astrid!'

'Evet, sadece burnumu değil, kaburgalarımı da kırdı, sanırım.'

'Ne halt etmeye gittin, o zaman? Bir türlü aklım almıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akıllısın, güzelsin, dünya sana verebileceği her şeyi vermiş. Sen ise gidip orta yaşlı bir bok çuvalının sana bir kum torbası gibi davranmasına izin veriyorsun. Nesin sen, manyak bir mazoşist mi?'

Astrid hala ona bakıyordu, 'Öyleysem de bu beni ilgilendirir, değil mi?'

'Hayır. Sonunda buraya geldin çünkü yardımıma ihtiyacın var. Bu durumda beni de ilgilendirir demektir. Charles Lasser'a bir daha sana dokunursa bunu ona pahalıya ödeteceğime dair bir söz verdim ve bu sözü tutacağım.'

Astrid yüzündeki havluyu alıp, 'Frank, neyle uğraştığını bile bilmiyorsun...'

'Öyle mi? Neden anlatmıyorsun, o zaman? Neye bulaşıyormuşum bakalım? Ne olduğunu bir türlü anlayamasam da, tanıştığımızdan beri beni bir şeylere bulaştırmaya çalışan sen değil misin?'

Astrid bir şey söylemese de Frank yüzünde bir pişmanlık veya hüzün dalgası görür gibi oldu. Aklına bilmediği bir sebeple Süreç'te okuduğu birkaç cümle geldi, "Bir ömür yetmez. Başka yok mu?"

'Seni acil servise götüreceğim,' dedi Frank. 'Burnuna bir baktırman lazım. Düzeltilmesi gerekiyor olabilir.'

'Ben iyiyim. Sadece dinlenmem lazım.'

'Hiç şansın yok. Şimdi seni hastaneye götüreceğim. Oradan da Charles Lasser'ı görmeye ve kafasını koparmaya gideceğim.'

'Frank...'

'İtiraz istemez. Bir kere de benim dediğimi, yapalım.'

* * *

Frank Astrid'in arabaya binmesine yardım etti ve Sisters of Jerusalem Hastanesine gittiler. Mount Sinai'nin CBS bombalaması nedeniyle yoğun olacağını düşündü. Sisters of Jerusalem'in acil servisi bile ufak çaplı yaralanmalardan dolayı gelenlerle tıka basa doluydu. Kafası karışmış, üstü başı kan içinde yirmi otuz kişi kayıt sırasını beklerken bir ağızdan bağırıyordu.

Frank Astrid'i bir sandalyeye oturtarak 'Dinle, seni burada bırakıp biraz sonra geri geleceğim,' dedi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

'Frank, yalvarırım Charles Lasser'ın peşine düşme. O yapmadı.'

'Tabi, anlat. Ayağın takıldı ve düştün. Burnunu da mutfak kapısına çarpıp kırdın.'

'Sana bir şey olmasını istemem.'

'İnan bana, sadece bir tek kişinin canı yanacak.' Her şey yoluna girecek der gibi elini tutup hafifçe sıktı. 'Yirmi dakika, Astrid. Hepsi bu. Yoksa seni öldürene kadar dövmeye devam edecek.'

'Frank, lütfen...'

Frank bankodaki hemşirenin yanına gitti ve 'Bana bir iyilik yapar mısınız? Şurada oturan arkadaşım hala şokta. Ona göz kulak olabilir misiniz? Yarım saate kadar geleceğim. Alın bu da cep telefonu numaram, olur da beni aramanızı gerektiren bir şey olursa diye...'

Arkasına bile bakmadan dışarı çıktı. Kendini hiç böyle hissetmemişti. Arada bir sinirlendiği olurdu ama şimdiye kadar olan hayatı boyunca bu içten içe yanarak büyüyen öfkeye benzer bir duyguya kapılmamıştı. Normalde Astrid'le kalıp tedavi edilmesini beklerdi ama bu iş daha önemliydi. Bu hayatındaki her şeyden daha önemliydi.

Park yerine gidip arabasından Smitty'nin verdiği silahı aldı. Tekrar hastanenin önündeki yola çıkıp bir taksi çevirdi. Kendi arabasıyla gitmiyordu çünkü Star TV'nin önünde sadece imtiyazlı araçlara ayrılmış bir park yeri vardı ve daha binaya girme fırsatı bile bulamadan park problemiyle uğraşmak istemiyordu.

Taksi şoförü Koreliydi. 'Ben olsam bu intihar bombacılarına ne yapardım, biliyor musunuz? Bütün parçaları toplayıp bir araya getirip sonra da zehirli iğneyle öldürürdüm. Sırf ibret-i âlem için. Bakın kendinizi öldürebilirsiniz ama adaletten kaçış yoktur, diye,' dedi.

Frank de Charles Lasser'ı düşündü. Adaletten kaçamazsın. Ona ne yapacağını bilmiyordu ama hayatında ilk defa bir insanı öldürebilecek hale gelmenin ne demek olduğunu anlıyordu.

Star TV'de güvenlik sıkıydı. Dönen kapılardan geçer geçmez kahverengi üniformalı iki güvenlik görevlisi tarafından durduruldu.

'Randevunuz var mıydı, efendim?'

'Evet, saat dörtte Bay Berenger'la.'

'Adınız?'

'Bell. Frank Bell.'

Görevlilerden biri elindeki listeyi kontrol edip, 'Kayıtlarımda böyle bir isim yok, efendim,' dedi.

'Ne? Özellikle dörtte gel, gecikme, demişti,' diye çıkıştı Frank.

Frank güvenlik görevlisi John Berenger'ın numarasını çevirirken durup bekledi. Lobinin öbür tarafındaki asansör kapısı açıldı. Acaba görevlileri itip koşarsam asansöre kadar yakalanmadan gidebilir miyim diye düşündü. Ama asansör kapıları ne kadar sürede kapanıyor bilmiyordu ve her halükarda kalabalık lobide birileri onu engellemeyi başarırdı.

Tam o anda yanından Rufus Newton geçti. Pigs'in çekimlerinin başlangıç aşamasında Rufus da Fox'da prodüksiyonda çalışıyordu ve kısa sürede arkadaş olmuşlardı. Rufus son derece yaratıcı, bir o kadar da asi biriydi. Onsekiz ay kadar önce Kenneth Fassbinder'ın 'insanın en yakın dostu ile ilgili neşeli bir drama' yapmak isteğini ti'ye alan uydurma bir haber yaptığı için işten atılmıştı. Haberin başlığı da Kayıp Havlamanın Bekçileri idi.

'Rufus! Hey, benim Frank!'

'Frank, adamım.' Rufus gelip Frank'in elini sıktı. Eskisine göre daha zayıftı ve saçları biraz daha beyazlamıştı. Eskiden Eddie Murphy'ye benzerdi, şimdiyse Eddie Murphy'nin amcasına benziyordu. 'Star'da ne işin var, Frank? Charles Lasser'ın seni de satın aldığını söyleme sakın, bütün ilkelerinden vazgeçmedin ya?'

'Hayır, bu söylediklerini yapan sensin.'

'Hiç de değil, benim hiçbir zaman ilkelerim olmadı. İlkelerim yoktu ama ipotek taksitlerim vardı. Senin burada ne işin var? Birini görmeye mi geldin?'

'Evet. John Berenger... Yeni bir komedi fikri üzerinde çalışıyoruz da.'

Rufus kafasını salladı, 'Ama John şehir dışında, haberin yok mu? Şu reality show programlarından birinde görevlendirildi. Tanınmış altı kişiyi Meksika'da bitli bir otele gönderiyorsun. Sonra da bütün paralarını ve kıyafetlerini alıp onları orada bı-

rakıyorsun. Buraya dönmeyi başaran ilk yarışmacı ellibin dolar kazanıyor. Programın adı da Have Cojones, Will Travel.'

'John'un böyle boktan bir programla ne işi olur?'

'Hepimiz ne yapıyorsak, John da onu yapıyor, dostum. Söyleneni. Özellikle de bütün diğer şirketlerin tepe taklak gittiği şu sıralar. Bombalar TV dünyasını sonsuza kadar değiştirdi, inan bana.'

Güvenlik görevlisi geri geldi, 'Üzgünüm Bay Bell, Bay Berenger şehir dışındaymış. Belki de randevunuzu iptal etmeyi unutmuştur.'

'Neden yukarı çıkıp birer kahve içmiyoruz?' diyen Rufus imdadına yetişti. 'Sorun yok, memur bey, ben bu arkadaşa kefilim. Bankoya kadar gidelim de sana bir ziyaretçi kartı versinler, Frank. Danny için ne kadar üzüldüğümü bilemezsin. Arkasından da Lizzie ve Mo için. Mo ve Lizzie gerçekten eşsiz tiplerdi, bilirsin. Bütün gün ağladım onlar için. O ikisi türlerinin son örnekleriydi.'

Rufus bankoya gidip bir ziyaretçi kartı aldı ve Frank'in yakasına taktı.

Asansöre binerlerken 'Sen şimdi neyle meşgulsün?' diye sordu Frank.

'Birbirlerini aldatan insanlar yemekte nerede buluşurlar? Hala geliştirme aşamasında. Restoranlarda karşılaştığımız çiftlerle konuşuyoruz. Önce yemekler hakkındaki fikirlerini, sonra da başka biriyle evli olup olmadıklarını soruyoruz. Deneme çekimleri harika gitti. Bağırış, çağırış, havada uçuşan makarna tabakları. Spagetti soslu Jerry Springer gibiydi.'

'Bu işin sonu nereye varacak, Rufus?

Asansör yedinci kata geldiklerini bildiren bir sinyal verdi. 'Halkın zevksiz beğenisi,' dedi Rufus, 'Sanat arıyorsan, Getty'ye gideceksin.'

Frank'i ofisine götürdü. Fox'dayken Rufus akılalmaz dağınıklığıyla tanınırdı. Masası fotoğraflar, kâğıtlar, cevaplanmamış mektuplar, dergiler, almış olduğu ödüller ve yarısı yenmiş sandviçlerle kaplı olurdu. Burada ise üzerinde bir telefon, bir dizüstü bilgisayar, bir saat ve karısı Natasha'nın gümüş bir çerçevedeki fotoğrafı dışında hiçbir şey yoktu. Ofisin penceresi trafiğin ağır ağır aktığı Şöhretler Bulvarı'na bakıyordu.

Rufus telefonuna uzanıp sekreterine iki espresso getirmesini

söyledi. 'Hala o sidik gibi şeyi içmiyorsun, değil mi?' Masadaki saat dördü onbir geçiyordu. Frank ince pardösüsünün cebini aşağı çektiren silahın ağırlığını hissedebiliyordu. Dışarıdan çok belli olmamasını umdu.

'Yani, burada çalışmaktan memnunsun, öyle mi?' diye sordu Rufus'a.

'Charles Lasser'ı sevip sevmediğimi sormaya çalışıyorsun sanırım. Ne diyeyim? Charles Lasser insanlara ne istiyorlarsa onu veren biri. İstekleri kendilerine zarar verse bile. Doğrusu onu pek sık gördüğümü söyleyemem, onun beni görse tanıyacağını da zannetmiyorum.'

'Sence bu bombalama olaylarının arkasındaki kişi o olabilir mi?'

Rufus bu beklenmedik soru karşısında şaşkınlığını gizleyemedi, 'Ne?'

'Düşünsene, HBO ve Star dışındaki bütün büyük TV şirketlerini bombaladılar.'

Rufus bir an ne diyeceğini bilemeyerek kararsız kaldı. 'Bilemiyorum. Benim duyduklarıma göre toplumdan öç almak isteyen bir grup psikopat – çocuk istismarı kurbanları.'

'Biri onları parasal olarak destekliyor olmalı. Aynı zamanda dizginleri elinde tutan biri.'

'Sen de bunun Charles Lasser olabileceğini düşünüyorsun?'

'Bilmiyorum, sana soruyorum.'

Rufus masasından kalkıp ofis kapısına kadar gitti. Kafasını uzatıp koridorda kimse olmadığından emin olduktan sonra kapıyı kapatıp, 'Bu korkunç bir fikir! Yani bu düşünceye kapılmanı anlıyorum. Diğer kanallardaki pembe diziler yayından kaldırıldığı için bizim gündüz kuşağındaki Nielsen'in reytingi tavana vurdu. Reklâm gelirleri... kesin bilmiyorum ama... herhalde rahatlıkla üç katına çıktı denebilir. Yetenekli adamlar da gelmeye başladı. Şimdiden çükünü kessen yine de Lasser için çalışmayacağını iddia eden Bill Katzman ve Gerry Santosky gibi adamlar gelip gitmeye başladılar.'

Tekrar yerine oturdu. 'Önceki yılki TV Yapımları ödül gecesini hatırlar mısın? Hani Lance Seelbach, Rats-TV diye hayali bir şirket hakkında bir parodi yapmıştı. Rats-TV, tersten Star-TV. Lasser onu ve o gece o esprilere gülen hiç kimseyi

affetmedi. Ne Fox'u, ne Disney'i, Ne NBC'yi, ne CBS'i, ne UPN'i, ne de bir başkasını.'

Frank bir yorum yapmadı. Rufus döner sandalyesine iyice yerleşip arkasına yaslandı. Yüzünde Frank'in daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Kafası karışmış ve yenilmiş görünüyordu. 'Sanırım, Charles Lasser'ın çok kindar bir adam olduğunu söylemek yanlış olmaz. Ama iş masum insanları havaya uçurmaya gelince... Sanmıyorum.' Bir süre bir şey söylemeden durdu. En sonunda 'En azından ben öyle olduğunu umuyorum,' dedi.

Kapı çalındı ve Rufus'un sekreteri elindeki tepside iki fincan espresso ve bir tabak çikolatalı kurabiyeyle içeri girdi. 'Kapı açık kalabilir, Thelma.' Sekreteri gittikten sonra Frank'e dönüp, 'Şirket politikası, kapılar her zaman açık bırakılıyor. John, bu uygulamaya anti-komplo politikası diyor.'

Saat şimdi dördü onyedi geçiyordu. Frank kahvesini yudumlayıp, 'Bir mahsuru yoksa tuvaleti kullanabilir miyim?' diyerek ayağa kalktı.

Koridor boyunca hızla ilerleyip asansörlerin olduğu bölüme geldi. Çağrı düğmesine üst üste birkaç kez basıp, Rufus ofisinden çıkar da neden yanlış yöne gittiğini sorar mı diye tedirginlikle, koridoru kontrol etti. Asansör sonunda geldi ve hemen içeri girip çatıkatı düğmesine bastı.

Asansör bir sonraki katta tekrar durdu ve kucağı dosyalarla dolu, Clark Kent gözlüklü biri bindi. 'Nasıl gidiyor?' diye sordu sanki yıllardır birbirlerini tanıyorlarmış gibi. Frank, 'İyi,' dedi. Adam üç kat sonra inerken, 'Kendine iyi bak,' dedi. Frank 'Sen de,' diye karşılık verdi.

Nihayet çatıkatına ulaştığında asansörden inip kapıların arkasından kapanmasını bekledi. Kalın halı kaplı koridor yine sessizdi. Frank çift kanatlı kapıları iterek seri adımlarla resepsiyon bölümüne daldı. Bugün masada türkuaz rengi bluzlu, güzel bir Vietnamlı kız oturuyordu.

Frank içeri girince, 'Üzgünüm, bayım,' diyerek ayaklandı, 'Bay Lasser bugün başka kimseyle görüşmeyecek.'

'Ama benimle görüşecek.'

'Hayır, olmaz. Bay Lasser kesin talimat verdi. Frank üçgen cam masanın etrafından dolaşırken kızı şiddetli olmasa da ka-

rarlı bir şekilde iterek yerine oturttu. 'Otur oturduğun yerde, ağzını açma ve kimseyi de çağırma, anladın mı?'

'Hayır, Bay Lasser'ın ofisine giremezsiniz. Çok kızar.'

'Bana bak. Benim ne kadar kızgın olduğumun farkında mısın? Çok ama çok kızgınım, küçük hanım. Benim yanımda Charles Lasser, Yılın En Neşeli Adamı sayılır.'

'Lütfen, içeri girerseniz, işimden olurum.'

'O zaman sana büyük bir iyilik yapıyorum demektir.'

Masanın üzerinden uzanıp telefonun kablosunu kopardı. 'Kimseyi arama ve olduğun yerde uslu uslu dur, tamam mı?'

Dönüp Charles Lasser'ın ofisine giden kapıya yürüdü ve iterek ardına kadar açtı.

Yirmi sekiz

Charles Lasser ceketini çıkarmış, kamburlaştırdığı sırtında beyaz gömleği ve elinde bir golf sopasıyla odanın ortasında dikiliyordu. Kafası sanki yerinde yokmuş gibi görünmesine neden olan bir duman bulutunun içinde kaybolmuştu. Kafasını kaldırdığında duman biraz dağıldı ve Frank, çivi başı gibi parlayan bir çift gözle karşı karşıya geldi.

'Seni kim içeri aldı?' diye çıkıştı, 'Kim Cu'c!'

'Lütfen, Bay Lasser, onu durdurmaya çalıştım.'

'Onun suçu yok,' dedi Frank. Arkasını sağlama almak için birkaç adım atıp sırtını pencereye verdi.

Charles Lasser tekrar başını eğip golf topunu masasının altına gönderdi. 'Burayı hemen terk etmeniz gerekecek, Bay Bell. Size söyleyecek hiçbir şeyim yok. Hem atışımı bozuyorsunuz.'

'Senin bana söyleyecek bir şeyin olmayabilir ama benim sana söyleyecek çok şeyim var.'

'Ya? Ben ise, arkadaşlarınızın cenazelerinde yapacağınız konuşmaları yazmaktan başınızı kaşıyacak zamanınız olmayacağını düşünmüştüm.'

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Tanrım, sen delirmişsin. Sen olmasan arkadaşlarım şu anda hayatta olurlardı.'

'Siz çıldırmışsınız Bay Bell. Onları öldürenin ben olduğumu mu sanıyorsunuz? Böyle düşünmenize sebep nedir?'

'Çünkü sen Tanrı'nın cezası sadistin tekisin ve Dar Tarıki Tarikatını kimin finanse ettiğini gayet iyi biliyorsun – bütün olanların arkasında sen varsın. Buraya gelip seni Astrid konusunda uyarmamdan hemen sonra ofisimi bombalattın. Fox stüdyolarını değil, yöneticilere ait malikâneleri değil, doğrudan benim ofisimi bombalattın ve eğer bir dakikalığına dışarı çıkmış olmasaydım beni de öldürecektin.'

Resepsiyonist, 'Güvenliği aramamı ister misiniz, Bay Lasser?' diye sordu.

Lasser kafasını salladı. 'Endişelenecek bir şey yok, Kim Cu'c. Bay Bell'le başa çıkabilirim. Bay Bell bazı hayaller görüyor, hepsi bu!'

Tanrı Pan kafaları ve üzüm salkımları oymalarıyla süslü, yivli ayaklar üzerine oturtulmuş, kocaman maun masasına doğru yürüdü. Bir kalçası masanın kenarına gelecek şekilde masaya ilişti. Frank'e doğru oturup gülümserken, elindeki golf sopasıyla arada bir avucuna vuruyordu.

Frank, 'Neden inkâr ediyorsun? Ofisimi sen bombalattın, değil mi? Bütün olayların arkasında sen varsın. Bu çocukluğunda istismara uğramış üç beş kişinin işi değil. Bu senin eğlence sektöründen intikam almak istemenle ilgili.'

Lasser sırıttı. Olması gerekenden daha fazla dişi var gibiydi. Mükemmel dişleri nikotin yüzünden sararmıştı. 'Bu müthiş bir teori, Bay Bell. Size yaratıcılıkta on üzerinden on vermek gerekir. Star TV'nin bu olaylardan karlı çıkmadığını ve şimdiye kadar bizi hedef almadıkları için şanslı olmadığımızı iddia edecek değilim. Ama beni gözünüzde büyütüyorsunuz. Bunu ne düşünebilir ne de uygulamaya cesaret edebilirdim.'

'Astrid'in burnunu kırmaya cesaret edebilirdin ama değil mi?'

'Ne? İlk geldiğinizde Astrid diye kimseyi tanımadığımı yeterince açık ifade ettiğimi sanıyordum.'

'Daha bugün dövdün onu. İnkâr etmen bir şeyi değiştirmez. Şimdi Sisters of Jerusalem'de tedavi edilmeyi bekliyor.'

BELONGS TO KAATUS TEAM

Charles Lasser sabrının tükenmekte olduğunu gösteren bir iç çekişle, 'Bugün bütün günümü toplantılarda geçirdim. Önümüzdeki sezon dokuz yeni dizinin yayınına başlıyoruz. Kadınların burnunu kırmaya ayıracak zamanım yok.'

Frank Charles Lasser'a iyice yaklaştı. Lasser istese elindeki golf sopasını kafasına indirebilirdi. 'Seni uyarmıştım,' dedi Frank, 'Bir daha Astrid'e dokunursan geri geleceğimi ve bir daha kimsenin canını yakamamanı sağlayacağımı söylemiştim.'

'Doğru bunları söylemiştiniz ama dudaklarımı okuyun, Bay Bell. Buraya geldiğinizde Astrid diye birini tanımıyordum ve o zamandan beri de bu adda kimseyle tanışmadım. Tamam. Biri Astrid'in burnunu kırmış olabilir. Kim olursa olsun onun için üzüldüm. Ama kendinize tehdit edecek bir başkasını bulmak zorunda kalacaksınız çünkü bunu yapan ben değildim.'

Frank cebindeki otuzsekizliği çıkarttı. Tabancanın horozu ceketinin astarına takılıp, yırttı. Namluyu Lasser'ın yüzüne doğrultup, mekanizmayı kurdu.

'Yüce İsa,' dedi Charles Lasser.

'Evet,' diye karşılık verdi Frank, 'Yüce İsa, ya! Yüce İsa bütün o masum insanları öldürdüğün için ve sırf zevk olsun diye Astrid'i dövdüğün için seni affetsin. Sen hastasın, Bay Lasser. Oğlumu öldürdün, arkadaşlarımı öldürdün, kadınları ve daha hayatlarının başındaki çocukları öldürdün.'

'Kim Cu'c,' dedi Charles Lasser, 'Güvenliği çağırın,'

'Polisi de aramamı ister misiniz?'

'Güvenlik dedim, sağır mısın? Güvenliği çağır. Polisi değil. Güvenliğe de haber ver, polis çağırılmasın.'

'Ne oldu? Korktun mu?' diye sordu Frank. Elleri terleyen ve titreyen kendisiydi ve her saniye silahı Lasser'ın yüzüne doğru tutmak biraz daha zorlaşıyordu.

'Hiçbir şeyden korktuğum yok, Bay Bell. Hayatım boyunca hiçbir şeyden korkmadım, bundan sonra da korkmayacağım.'

'Hiç kendi boyunda biriyle karşılaşmadığın içindir.'

'Pekâlâ, ne yapmak niyetindesiniz? Beni vurmak mı? Ya sonra? Hayatınızın önümüzdeki onbeş yılını hapishanede geçirirsiniz. En sonunda da zehirli iğneyle idam edilirsiniz.'

'Seni öldürürsem, evet. Ya öldürmezsem, ya taşaklarını

uçurup bırakırsam?' diyen Frank silahı yavaş yavaş alçaltıp Charles Lasser'ın bacak arasına doğrulttu.

Charles Lasser derin bir nefes aldı. 'Size söylüyorum... Astrid adında kimseyi tanımıyorum. Adı ne olursa olsun hiçbir kıza zarar vermedim.'

'Çok başarılı bir yalancısın, hakkını teslim etmeliyim. Kim Cu'c, kapıya yaklaşayım deme. Önce patronuna "Burnunu Kırdığım Kızlar" adlı bir hafıza tazeleme dersi vereceğiz. Belki Astrid'i bu adla tanımıyorsunuz, Bay Lasser ama onu bugün hayatımda hiçbir kadının bu kadar feci bir şekilde dövüldüğünü görmediğim kadar kötü bir şekilde dövdünüz. Yaklaşık bir yetmiş boyunda, açık mavi gözlü, kumral. Göğsü Andromeda takımyıldızı gibi çilli. Her zaman taktığı tek taş zümrüt bir yüzüğü var. Hafızanızı tazeleyebildik mi? Ne de olsa burnunu daha bugün kırdınız?'

Charles Lasser'ın ağzı içine düştüğü şokla bir an açık kaldı. 'Sen...' sözlerine devam edebilmesi için durup nefeslenmesi gerekti. 'Sen bunları kimden duydun, ha?'

'Kimseden bir şey duymuş değilim. Astrid'i kendi gözlerimle gördüm.'

'Astrid? Adının Astrid olduğunu mu söyledi?'

'Demek onu tanıyorsun.'

Charles Lasser cevap vermedi. Nefes alışverişi düzensizleşmişti. Sanki muntazam sarı dişleriyle nefesini çiğniyordu. Frank ne yapacağını bilmiyordu. Kafasına bir kurşun mu sıkmalıydı yoksa taşaklarına mı? Ya da onu öylece ağzı açık bırakıp gitmeli miydi? Görünüşe göre Astrid'in nasıl biri olduğunu tarif ederek yarattığı etki, bir otuzsekizliğin yaratacağı etkiden daha büyük olmuştu.

'Senden bir konuda teminat istiyorum,' dedi Frank biraz daha ileri giderek.

'Ne?'

'Şu anda ve burada. Bir daha Astrid'le görüşmeyeceğine dair teminat istiyorum.'

Charles Lasser inanamayarak başını salladı. 'Teminat mı? Sana nasıl bir teminat verebilirim?'

'Basit. Beşe kadar sayacağım. Bu süre içinde "Astrid'i bir kez daha görmeyeceğime dair söz veriyorum," dersen, silahımı

da alır, buradan giderim. Demezsen taşaklarını uçururum.'

'Senin tedavi görmen lazım. Bunu biliyor muydun, Bay Bell? İleri derecede ve acınacak kadar hastasın sen. Benden ne bok istediğinin farkında bile değilsin, değil mi?'

Frank'in kafası karışmıştı, 'Senden onu rahat bırakmanı istiyorum. Bunu anlamak bu kadar zor mu?'

Charles Lasser kahkahalarla gülmeye başladı. Dünyanın anlamsız gülünçlüğünü görmüş ve ne yapacağını şaşırmış birinin kahkahalarıyla gülüyordu. 'Nereden çıktın, bilmiyorum, Bay Bell. Ama bir tımarhane bile yetmez sana.' Kahkahalar başladığı gibi aniden bitti. 'Beni öldürmeyeceksin, değil mi? Taşaklarımı da havaya uçurmayacaksın. Sana bir şey söyleyeyim mi, Bay Bell? Elinde bir silahla ofisime dalıp beni tehdit edecek kişi o silahı kullansa çok iyi eder, çünkü bunun bedelini ödetirim.'

'Silaha ihtiyacım yok,' diye tersledi Frank, 'Yapmam gereken tek şey, medyaya senden ve Astrid'den bahsetmek, o kadar.'

'Neden bahsedeceksin onlara? Polis zaten benimle konuştu. Astrid adında kimseyi tanımıyorum.'

'Ama göğsü Andromeda gibi çilli ve tek taş zümrüt yüzük takan birini tanıyorsun.'

Charles Lasser bir şimşek hızıyla köşesine iliştiği masadan fırlayıp Frank'e doğru bir iki adım attı ve elindeki golf sopasıyla Frank'in bileğine vurdu. Frank'in elindeki silah uçup halının üzerinde yuvarlandı. Kendi çevresinde bir tur atan Frank tekrar Charles Lasser'dan yana döndüğünde ikinci darbeyi kafasına yedi.

Önce gözlerini açamadı. Hayatında daha önce hiç tatmadığı, kafasını boydan boya kaplayan ve çatlatırcasına şiddetli bir baş ağrısı çekiyordu. Gerçekten de kafatası ikiye yarılacakmış gibi hissediyordu.

Uzun süre sonra sol gözünü açmayı başardı. Tabanı oluklu alüminyum, içi haki kutular ve nakliyecilerin kullandığı ucuz kahverengi battaniyelerle kaplı bir minibüsün içindeydi. Aracın tavanı amber renginde fiberglas bir kaplamayla kapatılmıştı ve Frank, araç bir köprünün altına ya da bir garaja park edilmiş

BELONGS TO KAITOS TEAM

gibi, koyu renk bir gölgeyle, parlak ama dar bir çizgiye benzer bir ışık görebiliyordu. Doğrulmaya çalışınca el ve ayak bileklerinin arkadan sıkı sıkıya bağlanmış olduğunu fark etti. Sağ gözkapağı sanki zamkla yapıştırılmış gibi açılmamakta direniyordu ve yüzünü kaplayan yol yol olmuş kuru kanı hissedebiliyordu.

'Tanrım,' dedi. Başındaki ağrı dayanılır gibi değildi. Yuvarlanarak yan yan doğrulmayı denemeyi düşündü ama canının çok yanacağını tahmin ederek vazgeçti. Kim olduğuna ve orada ne aradığına odaklanmaya çalıştı. Bunu düşünürken hemen Charles Lasser'ın elindeki golf sopasıyla bileğine vurduğu aklına geldi. Ama başka bir şey hatırlamıyordu.

Ne kadar zamandır burada ve bu halde olduğunu bilmiyordu. Belli ki dışarıdaki ışık gün ışığıydı ama bir sonraki gün de olabilirdi. Midesinde kazınmayla karışık bir bulantı hissediyordu ama aklına Charles Lasser'ı görmeye gitmeden evvel bir şeyler yemediği ve başına aldığı darbenin de mide bulantısı yaratabileceği geldi. Bir de minibüsün arkasına hakim olan kimyasal maddelerin yağlı kokusu.

Kafasını birkaç santim kaldırmayı başardı. Sadece el ve ayak bileklerinden bağlamakla kalmamış bir de koyu mavi kanvas bir yelek giydirmişlerdi. Zorlanarak da olsa kafasını biraz daha kaldırınca yeleğin üzerinde derin cepler olduğunu ve her bir cebin görünüş olarak macuna benzeyen bir maddeyle dolu olduğunu fark etti.

Kafası umutsuzlukla geri düştü. Bir intihar bombacısı gibi giydirilmişti.

Yaklaşık beş dakika sonra tekrar kafasını kaldırdı. Minibüsün arkası ne kadar karanlık olsa da kutuların üzerine şablon ve sprey boyayla yazılmış IMI – Dikkat yazılarını okumasına yetecek kadar ışık vardı. Bu kadar patlayıcıyla hatırı sayılır büyüklükteki bir binanın yerle bir edilebileceğini anlamak için bomba uzmanı olmaya gerek yoktu.

'Hey!' diye bağırdı.

Bir cevap gelir mi diye bekledi ama hiçbir ses duyamadı. Bir kez daha bağırıp topuklarıyla metal zemini tekmeledi.

Yine ses yoktu. 'Çıkarın beni buradan. Beni duyuyor mu-

sunuz? Çıkarın beni buradan, dedim. Polisler beni aramaya geleceklerdir. Duyuyor musunuz? Polislere nereye gittiğimi söylemiştim.'

Dinledi. Dinledi. Uzaktan gelen trafiğin ve bir uçağın sesini duyabiliyordu. Tekrar kafasını indirdi. Charles Lasser'ın kendisiyle ilgili planlarını ancak tahmin edebildi. Bu minibüs eğlence sektörüne yönelik bir sonraki saldırıda kullanılacaktı ve bomba patladığında bir canlı bomba gibi giyinmiş Frank de aracın içinde olacaktı. Uzmanlar kimliğini tespit etmeye yarayacak kadar bir kalıntı bulabilirlerse, muhtemelen onunda Dar Tarıki Tarikatı üyelerinden biri olduğu düşünülecekti.

Şansı varken neden o lanet tetiği çekmemişti ki? Astrid'e yaptıklarından sonra Charles Lasser'a onu öldürmeye yetecek kadar kızdığını sanmıştı ama belki de hiçbir zaman birini öldürecek kadar kızmayacaktı. Ne de olsa bir komedi yazarıydı. İşler ne kadar kötüye giderse, durum o kadar komik hale gelirdi. Bombalar patlayıp da moleküllerine ayrıldığında arkadaşlarının arkasından neler söyleyeceğini düşünmeden edemedi, 'Frank yine dağıtmış.'

Bekledikçe bekledi. Bir süre sonra kafasındaki zonklama hafiflemeye başlarken bileklerinden çok sıkı bağlanmış olan el ve ayakları sıcaklığını kaybetmeye ve hissizleşmeye başladı. Astrid Sisters of Jerusalem'de bir doktora görünmüş müdür diye merak etti. Acaba nerede olduğunu merak ediyor muydu? Acaba nerede olduğunu merak eden kimse var mıydı?

Pigs'deki Dusty ve Henry'yi düşündü. Dusty'nin Henry'nin kaçırıldığı yanılgısına düştüğü ama aslında Henry'nin kaçırılmayıp, Dusty kendisine "Çifti olmayan bir çorap askısından sonra dünyanın en aptal ve anlamsız varlığı" olduğunu söylediği için küsüp bir yerlere saklandığı bir bölüm yazmalıydı.

Süreç'i düşündü ve çöldeki kumların çıkarttığı hışırtıyı. Bir kez geçtiğin bu yoldan ömrünün sonuna kadar bir daha asla geçemezsin. Bir kez yolun karşısına geçersen, dostum, bir daha dönüşü yoktur.

Belki bir saat geçmişti ki dışarıda bazı sesler duyuldu. Bağırmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Sesler uzaklaştı.

Bundan sonra, emin olmasa da, bir yarım saat kadar uyumuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmalıydı. Birden omzunun sarsılmasıyla uyandı.

'Uyan!'

Frank gözlerini açtı. Karşısındaki Danny'ydi. Solgun ve telaşlı görünüyordu ve başının arkasındaki saçlar sabah kalktığında olduğu gibi havaya dikilmişti. Üzerinde hala cenaze kıyafetleri vardı.

'Danny?'

'Uyan fazla vaktimiz yok.'

'Bu bir rüya mı?'

'Hayır... Arkanı dön.'

'Ne?'

'Yüzüstü yat, arkanı dön.'

Frank tereddüt içindeydi. Gördüğünün bir rüya olup olmadığından emin olamıyordu. Ama Danny Sunset Marquis'deki o gece hayatını kurtarmamış mıydı? Hem Nevile ne demişti, ruhlar her zaman sevdiklerine ve ailelerine yakın kalırlar. Yüzüstü dönerken acıyla inledi.

'Sakın kıpırdama,' dedi Danny, 'Ellerini bağlayan ipi çözmeye çalışacağım ama bu çok zor.'

Frank'in yüzü minibüsün zeminini oluşturan metalin oluklarından birine dayanmıştı ve belinde bu pozisyonda durmaktan dolayı müthiş bir ağrı vardı. Mani olamadığı titremesine rağmen Danny bağlarını çözmeye çalışırken kımıldamadan durmayı başardı.

Danny, 'Eşyaları hareket ettirmek çok zor. Onlara dokunabiliyorum ama hissedemiyorum.'

Neredeyse yirmi dakika böyle geçti. Frank Danny'nin parmaklarını hissetmiyordu. Tek hissedebildiği kırık bir camdan ya da bir aralıktan esen soğuk havanın yaratacağı türden bir esintiydi. Ama bileklerini saran halatları hissedebiliyordu ve halatlar milim milim de olsa giderek gevşiyordu.

'Danny, bunu başaramasan bile, denemen yeterli. Teşekkür ederim.'

'Yapabilirim, baba. Sadece kımıldama.'

'Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Sana bilerek zarar gelmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?'

'Biliyorum.'

Halatlar gevşedi gevşedi ve en sonunda düğüm boşaldı. Artık Frank'in elleri serbestti. Yattığı yerde yuvarlanarak doğruldu. Danny yanı başında çömelmiş gülümsüyordu.

'Sen bir tanesin, biliyor musun? Bir tane.'

'Her zaman yanındayım, baba. Kimsenin sana zarar vermesine izin veremem.'

Frank başını salladı, 'Kimsenin sana zarar vermemesi için sana göz kulak olması gereken bendim,' dedi.

'Bunun önemi yok,' dedi Danny, ' Gerçek bir ailede herkes birbirine göz kulak olur.'

Gözleri dolan Frank ancak, 'Danny,' diyebildi. Ona sarılmak için uzandığında Danny hayali bir ipek fular gibi ortadan kayboldu. Frank birkaç dakika yerinden kıpırdamadan sadece bileklerini ovarak dolaşımın tekrar başlamasını sağlamaya çalıştı. Dokunma hissini yeniden kazandığı zaman ise hemen ayak bileklerini çözdü.

İki sessiz saat daha geçti. Sonra minibüsün arka kapıları gürültüyle açıldı. Bir ses 'Buyurun, efendim. Buna basarak çıkabilirsiniz,' dedi. Minibüs önce bir yana, sonra diğerine doğru hafifçe eğilerek sarsıldı ve kapılar tekrar kapandı.

Frank kafasını kaldırdığında kutuların yanında dikilen Charles Lasser'ın kendisine bakmakta olduğunu gördü. Göğüs cebine yeşil bir mendil yerleştirilmiş, doğal ketenden bol bir takım giyiyordu.

'Demek uyandınız, Bay Bell,' dedi. Sesi keyifle çınlıyordu.

Frank cevap vermedi.

'Herhalde ne zamandır burada olduğunu merak ediyorsunuzdur. Hemen söyleyeyim. Neredeyse onbeş saattir. Saat şimdi onikiye yirmi var.'

'Polisler seni görmeye geldiğimi biliyorlar,' dedi Frank.

'Bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz, aslında. Kimsenin burada olduğundan haberi yok.'

'Astrid'in haberi var.'

'Kaç kere söylemem gerekecek. Astrid diye biri yok.'

'Gerçekten mi? Onu tarif ettiğimde o kadar şaşırmana sebep olan neydi, o zaman?'

Charles Lasser sanki kafasının yerinde durup durmadığın-

BELONGS TO KAITOS TEAM

dan emin olmak ister gibi birkaç kez eliyle kafasını sıvazladı. 'Aslında ben de size bunu sormak istiyordum, Bay Bell. Bu kızı nerede ve ne zaman gördünüz?'

'Sen ve adamların Cedars'ı bombaladığı gün tanıştık. Oğlumun öldüğü gün. O da bu olayı atlatmama yardım etti.'

'Cedars bombalandıktan sonra, öyle mi?'

'Evet, o günden beri de defalarca buluştuk.'

'Onu daha önce görmüş müydünüz?'

Frank öfkeyle dişlerini gıcırdatarak, 'Sana ne?' dedi.

'Bu konu benim için çok önemli, Bay Bell. Ama sanırım bana yalan söylüyorsunuz. Ya yalancının tekisiniz ya da tamamen delirmişsin. Ona zarar verdiğimi kim söyledi size?'

'Kimse söylemedi. Dayak izlerini ve sigara yanıklarını kendi gözlerimle gördüm. Onu bir gün Star TV'ye bir başka gün de senin evine kadar takip ettim.'

Charles Lasser ellerini dua eder gibi birleştirdi. 'Bunu bir türlü anlayamıyorum.'

'Neyi?'

Charles Lasser bir an kendi düşüncelerine gömüldü. Kafasını toparladıktan sonra çevrelerini saran haki kutulara bakarak, 'Herhalde başınıza neler geleceğini tahmin ediyorsunuzdur. Onbeş dakika içinde bu minibüs Culver Stüdyolarına doğru yola çıkmış olacak. Siz içeri girdikten sonra bunu çıkaracağım.'

Ceketinin iç cebine uzanıp üzerinde kırmızı bir düğme bulunan siyah plastik bir kutu çıkarttı. ' Bir uzaktan kumanda; tam da giymekte olduğunuz son moda yelekteki fünyeye ayarlanmış. Evet, Bay Bell – bu son bombayı siz tetikleyeceksiniz. En azından herkes böyle düşünecek.

'Muhtemelen sizden geriye pek bir şey kalmayacak. Ama kimliğinizi belirleyecek kadar bir şeyler kalacağından eminim. Bu da, sizin bir Dar Tarıki Tarikatı üyesi olduğunuzun sanılmasını ve bu günden itibaren tüm Hollywood'da adınızın nefret ve tiksintiyle anılmasını sağlamaya yetecektir. Sadece sizin değil babanızın da, tabi. Herkes sizin de diğer bombacılar gibi küçükken istismara uğradığınızı düşünecektir.'

'Senin sorunun nedir?'

'Hiçbir şey. Sadece eğer bir intikam alacaksam, bunun geniş

kapsamlı, herkesin anlayabileceği kadar net ve eksiksiz olmasından hoşlanırım.'

'İntikam mı? Neyin intikamı?'

Charles Lasser Rolex'ine baktı. 'Gitmem gerek, Bay Bell. Benim Spago's'da senin ise cehennemde bir randevun var.'

'En azından nedenini söyle,' dedi Frank. 'Paramparça olacaksam, bu kadarını bilmeye hakkım var.'

Charles Lasser testislerinin ortaya çıkmasına sebep olan daracık pantolonu müsaade ettiği oranda çömeldi. Çevresine çok ağır bir tıraş losyonu ve puro kokusu yayıyordu.

'Ben Litvanya'da doğdum, Bay Bell. Ailem o kadar yoksuldu ki oniki yaşıma gelene kadar bir ayakkabım bile olmadı. Babam hergün beni döver ve taciz ederdi. Sonra onbeş yaşımdayken bir gece yine sarhoş bir halde yatağıma geldi ve o gece onu kendi ellerimle boğdum. Sonra cesedini oturma odasına taşıyıp sandalyesine oturttum. Başından aşağı gaz yağı döküp sonra da onu yaktım.'

Kapı çalındı, 'Bay Lasser, zamanımız daralıyor, efendim.'

Charles Lasser cevap verdi, 'Geliyorum, Michael.' Frank'e daha da yaklaşarak, 'İşte o gece, babamın vücudu karşımda çatır çatır yanarken, bir daha asla kimsenin beni kullanmasına, aşağılamasına ya da benimle dalga geçmesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Yine aynı gece bana yapılan her haksızlığın ya da kötülüğün intikamını bana yapılandan yüz kat daha etkili bir şekilde alacağıma yemin ettim. Ne kadar sürerse sürsün ve neye mal olursa olsun.'

'Bir de kalkmış bana deli diyorsun.'

Charles Lasser Frank'e bakarak gülümsedi. 'Aslında seni sevmiştim, Bay Bell. Tanışıklığımızın bu kadar kısa sürecek olmasına üzülüyorum.'

'Ben de,' dedi Frank. Charles Lasser arkasına dönüp kapıya doğru hareketlenmek üzereyken Frank onu arkasından yakalayıp kafasını olabildiğince sert bir şekilde aracın yan duvarına vurdu.

Charles Lasser büyük bir domuzun çıkaracağı türden tiz bir çığlık attı. Frank kulaklarından tuttuğu kafayı tekrar tekrar yere vurdu. Minibüs davul gibi inliyordu.

'Herşey yolunda mı, Bay Lasser?'

BELONGS TO KAATUS TEAM

'Evet, sorun yok,' dedi Frank sesini kalınlaştırarak.

'Sadece bir iki dakikamız kaldı, efendim.'

Soluk soluğa kalan Frank üzerindeki bomba yüklü yeleği çıkardı. Baygın halde yatmakta olan Charles Lasser'ın önce bir kolunu sonra da diğerini kaldırarak yeleği ona giydirdi. Charles Lasser kendisinden çok daha iri olduğu için yelek dar gelmişti ama yine de öndeki kopçalardan ikisini iliklemeyi başardı. Cebindeki uzaktan kumandayı alıp kemerinin altına yerleştirdi.

'Bay Lasser, Gitmemiz gerek, efendim.'

Frank Lasser'ı tokatlayarak uyandırmaya çalıştı, 'Uyan bakalım, seni piç! Haydi, uyan!'

'Zamanımız kalmadı Bay Lasser, eğer hemen hareket etmezsek saat onikiye yetişemeyeceğiz.'

'Uyan, lanet herif!' diye söylendi Frank. Onu öldürmemiş olmayı umuyordu. Yüzü gözü kan içinde kalmıştı ve morarmıştı.

'Uyansana!'

Charles Lasser'ın göz kapakları kıpırdar gibi oldu. Homurdanarak gözlerini açtı ve odaklanmaya çalışarak kaşlarını çattı.

'Ayağa kalk,' dedi Frank.

Charles Lasser çevresine bakınarak gözlerini kırpıştırdı. Kendine gelir gelmez, ağız dolusu küfür ederek, tehditler savurmaya başladı. 'Seni bok herif! Lanet kafanı koparacağım...' Yandaki destek kolonlarından birine tutunarak ayağa kalktı.

Frank panik içinde bir adım geriledi. Bu kadar çabuk ve güçlü bir şekilde ayılmasını beklemiyordu. Hemen kemerine sıkıştırdığı uzaktan kumandayı çekip çıkardı. Antenini açıp Charles Lasser'ın suratına dayadı.

'Olduğun yerde kal! Sakın kıpırdama!'

Charles Lasser, 'Seni zavallı!' dedi tükürür gibi, 'Michael, Louis buraya gelin.'

'Kıpırdama dedim. Sanırım olan bitenin farkında değilsin. Elimdekinin ne olduğunu görüyor musun?'

Charles Lasser Frank'in elindeki nesneye odaklanmaya çalıştı. Olan biteni anlaması yüz ifadesinin yavaş yavaş değişmesine yol açtı. Vücudunu saran yeleği ve RDX yüklü cepleri algılaması birkaç saniye aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arka kapılar açıldı ve kahverengi tulum giymiş iki kişi içeri daldı. Adamlardan biri kel ve küpeliydi, diğeri ise darmadağınık siyah saçlara sahipti.

'Olduğunuz yerde kalın,' diye bağırdı Frank. Sesi düşündüğünden çok daha tiz ve paniklemiş gibi çıkmıştı. Adamların ikisi de Frank'i duymazlıktan gelip kutuların arasından ona doğru yaklaşmaya başladı.

Charles Lasser istemeye istemeye de olsa, 'Dediğini yapın,' dedi.

'Bay Lasser, efendim?' dedi kel olan.

'Sağır mısın? Üzerimde kumandası onda olan on kiloluk plastik patlayıcı düzeneğiyle dikildiğimin farkında değil misin? Dediğini yapın dedim!'

Siyah saçlı adam iki kez üst üste istavroz çıkardı. Kel adam hala durumu anlamakta zorluk çekiyor gibiydi.

'Geri çekilin,' dedi Frank. 'Hemen araçtan inip buradan uzaklaşın. Bay Lasser ve ben indiğimizde ikinizi görmek istemiyorum yoksa bum, anladınız mı?'

'Bum, evet, anladık,'dedi siyah saçlı olan. Geri geri yürürken diğer adamı da kolundan çekiştirerek kendisiyle beraber minibüsten indirdi.

Frank Charles Lasser'a dönerek, 'Şimdi de sen!' dedi.

'İnmezsem ne yapacaksın? O düğmeye basarsan ikimiz de havaya uçarız.'

'Biliyor musun? Buna kesinlikle değer.'

Charles Lasser bir an Frank'in yüzünü inceledi. 'Ne yapmamı bekliyorsun? Özür mü dileyeyim?'

'Özür dilemek ya da dilememek sana kalmış. Benim istediğim şey her şeyi itiraf etmen.'

'Hala benim Dar Tarıki Tarikatıyla bağlantılı olduğumu gösteren bir şey yok. İnan bana bu konuda çok dikkatli davrandım. Tek bağlantı sensin.'

'İn şu arabadan,' dedi Frank.

Charles Lasser alnında biriken teri elinin tersiyle sildi. 'Hayatına yeniden başlamanı sağlayabilirim, Bay Bell. Star TV için bir dizi yazarsın ve öyle bir promosyon kampanyası düzenleriz ki diğer yazarlar hayallerinde bile böylesini göremez. Sana yılda üç milyon dolar veririm.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Lütfen, arabadan in.' dedi Frank.

'Hiç kimse aziz değildir, Bay Bell, sen bile.'

'Sen ne biçim bir adamsın? Tek oğlumu, arkadaşlarımı ve düzinelerce masum insanı öldürdün ve şimdi bana bir dizi teklifinde mi bulunuyorsun?'

'Hayat devam ediyor, Bay Bell.'

'Dışarı.'

Yirmi dokuz

Charles Lasser omuz silkerek minibüsün arkasına doğru hareketlendi. Frank başparmağını uzaktan kumandanın kırmızı düğmesinden bir saniye bile ayırmadan onu takip etti. Charles Lasser aracın kıçına geldiğinde, 'Teklifimi bir kez daha düşünmeyecek misin?' diye sordu.

Frank cevap vermedi. Titremesi hala geçmemişti ve kafası her saniye bir balyoz iniyormuş gibi zonkluyordu. Charles Lasser sonunda araçtan indiğinde, Frank, 'Tamam, şimdi biraz uzaklaş, bakalım,'dedi. Sonra kendisi de inip etrafı kolaçan etti. Minibüs terkedilmiş bir deponun yanındaki kapalı bir otoparktaydı. Garajın önündeki açık beton kaplı alan öğlen güneşiyle cayır cayır yanıyordu. İlerideki iki kamyon kasası dışında alan boştu ve görünürlerde iki adamdan eser yoktu.

'Neredeyiz?' diye sordu Frank.

'Hughes Hava Alanının oralarda. Culver Stüdyolarına sadece onbeş dakikalık mesafede. David O. Selznick Atlanta'yı bu stüdyoda yakmıştı. Aslında yaktığı King Kong, Son Mohikan ve Küçük Bey Fauntleroy'dan kalma setlerdi ama olsun. Bana gelince, ben bir şeyi yapmaya karar verirsem gerçekten yaparım. Hollywood'u havaya uçurmaya karar verirsem, bunu gerçekten Hollywood'u havaya uçurarak yaparım.'

Beton kaplı alanın ortasına doğru ilerlediler. Otuz metre kadar yürüdükten sonra, Frank, 'Dur! Bu kadar yeter!' dedi. Charles Lasser olduğu yerde kaldı. Frank ondan olabildiğince uzaklaştı.

BELONGS TO KAITOS TEAM

'Beni havaya uçuracaksın yani, öyle mi?' diye sordu Charles Lasser.

'Dokuzyüzonbiri ara,' dedi Frank. 'Onlara kim olduğunu ve nerede olduğunu söyle ve yaptıklarını itiraf et.'

'Ya hayır dersem.'

'Burada Dar Tarıki Tarikatı'nın arkasındaki kişinin sen olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar delil var, zaten. Sence de öyle değil mi? Minibüs, patlayıcılar...'

'Ortada delil melil yok. Sonsuza kadar arasalar da Charles Lasser'ın Dar Tarıki Tarikatı'yla ilgisi olduğunu gösterecek hiçbir şey bulamazlar. Ne bir doküman, ne bir bilgisayar kaydı ne de bir parmak izi.'

Frank kendilerine doğru gelen birini gördü. Başlangıçta sıcak asfalttan yükselen hareler nedeniyle yaklaşmakta olan siluet suya yansıyormuş gibi dalgalı ve titrek görünüyordu ama yaklaştıkça gelen kişinin beyaz, pamuklu bir elbise giymiş bir kadın olduğu ortaya çıktı. Charles Lasser Frank'in omzunun üzerinden arkasında olan bir şeye dikkat kesildiğini fark ederek o tarafa doğru döndü.

Saniyeler geçiyordu. Üzerlerinden muhtemelen LAX'a iniş yapmak üzere alçalmakta olan bir jet geçti. Bir an kafalarını kaldırıp ona baktılar. Bir süre uçağın kulakları sağı eden gürültüsü ve onu takip eden kulak çınlaması dışında hiçbir şey duymadılar. Tekrar önlerine baktıklarında kadın hatları seçilebilecek kadar yakınlarına gelmişti. Charles Lasser, 'Olamaz,' diye haykırdı.

Kadın aralarındaki mesafe bir buçuk iki metreye düşene kadar yürümeye devam etti. Arkaya doğru taranmış saçlarını papatya şeklindeki tokalarla tutturmuş olan kadın Astrid'den başkası değildi. Aynalı güneş gözlükleri yüzünden gözleri görünmüyordu.

Charles Lasser olanlara anlam veremiyor bir Frank'e bir Astrid'e bakıyordu. Ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. bir şeyler söylemeye çalışıyor ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

'Al bakalım,' dedi Frank. 'Var olmadığını iddia ettiğin kadın karşında. Dövüp durduğun Astrid bu işte. Şimdi onu tanıyabildin mi?'

Sesinde dehşet, şaşkınlık ve panik karışımı bir duygunun izleri hissedilen Charles Lasser, ancak 'Onun adı Astrid değil,' diyebildi.

'Neyse, ne. Adını boşver. Karşında duruyor ya!'

'Bu mümkün değil!' diye bağırdı Charles Lasser.

'Tabi ki mümkün. İşte burada, tam karşında.'

'Bu mümkün değil. O öldü.'

'Öldü mü? Sen neden bahsediyorsun?'

'O öldü. Öldü. Öldü.'

Olan biteni anlayamama sırası kendisine gelen Frank Astrid'e dönerek, 'Sen anlayabildin mi?' diye sordu.

'Evet,' diye cevapladı Astrid gözlüklerini çıkarırken. Ne yüzündeki darbelerden ne de burnundaki kırıktan bir iz vardı. Hatta aynı Cedars'ın bombalandığı zamanki haline benziyordu. Frank ancak o anda olanları anlamaya başladı. Astrid'in burada olduklarını bilmesi imkânsızdı. Buraya nasıl gelmiş olabilirdi? Etrafta ne bir araba ne de başka bir taşıt vardı.

Astrid Charles Lasser'ın üzerine yürüdüğünde, o koca adam sanki kendisini Astrid'den korumaya çalışır gibi ellerini ileri uzatarak gerilemeye başladı. 'Benden uzak dur! Bana dokunma! Uzak dur dedim!'

'Astrid,' diye seslendi Frank, 'Üzerinde patlayıcılar var. Ondan uzak dur.'

Astrid durup Frank'e gülümsedi, 'Bunların bir önemi yok, Frank. Artık hiçbir şeyden korkmama gerek yok çünkü demin söyledikleri doğru.'

Charles Lasser artık diz çökmüş yalvarıyordu, 'Onlara katılacağını nereden bilebilirdim? İnan bana bilmiyordum!'

'İlk adaylardan biri olacağımı tahmin etmeliydin.'

'Nerede olduğundan bile haberim yoktu. Sana ulaşamıyordum.'

'Bilsen de uğraşmazdın, zaten. Şu haline bir bak! Seni zavallı sefil. Ödlek kabadayı ecel terleri döküyor.'

Charles Lasser gözlerini yumup yumruklarını sıktı. Kıpkırmızı olmuş suratı terden parlıyordu. Frank, adamın içindeki basıncın, tıpkı patlamak üzere olan bir buhar kazanındaki gibi giderek yükseldiğini hissedebiliyordu.

Charles Lasser birden gözlerini açtı ve deliler gibi bağırmaya başladı. 'Sen öldün. Öldün ve bunu hak ettin.' Ayağa kalkıp

BELONGS TO KAATOS TEAM

Astrid'in üzerine yürüdü. Filmlerdeki zombiler gibi, dizlerini kırmadan ellerini öne uzatmış halde yürüyordu.

'Astrid,' diye bağırdı Frank, 'Ondan uzak dur!'

Astrid yerinden bile kıpırdamadı. Yarı kapalı gözleriyle onlara bakarak gülümsedi. Beyaz elbisesinden yansıyan güneş ışığı Frank'in gözlerini alıyor, olan bitene sanki bir tülün arkasından bakıyordu.

Charles Lasser Astrid'i boynundan yakalayıp silkelemeye başladı. 'Lasser!' diye kükredi Frank, 'Bırak onu hemen!'

Charles Lasser yine domuza benzer sesler çıkartarak Astrid'in gırtlağına sarıldı. Başparmakları var gücüyle sıktığı Astrid'in boğazına gömüldü. Astrid'in yüzünde bütün olanlara rağmen hiçbir acı ifadesi yoktu. Kolları ve bacakları, bir kadından çok, gerçek boyutlardaki bir kukla gibi sallanıyordu.

Bir kez daha, 'Lasser,' diye bağırdı Frank. Daha ağzını kapatmaya bile fırsat bulamadan, sımsıkı tuttuğu uzaktan kumanda, bir anda elinden fırladı. Frank küçük kutuyu yere düşmeden yakalayabilmek için üst üste iki hamleyle ileri atıldıysa da uzaktan kumandayı bir türlü kontrol edemedi.

Sonra dünya durdu, sesler kesildi ve ortalık karardı.

Frank göğsüne aldığı darbenin etkisiyle sırtüstü uçtu ve yere düştüğü anda da yuvarlanmaya başladı. Yuvarlandıkça sadece kolları ve bacakları değil omuzları ve kafası da asfalt zemine çarpıp yaralanıyordu. Sonunda durabildiğindeyse kendine gelmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Aklı başına geldiğinde ilk farkına vardığı şey sırılsıklam olduğuydu. Yüzü, saçları, gömleği ve tüm kıyafetleri ıslaktı.

Doğrulmaya çalıştı. Oturdu. Ellerindeki ıslaklığın nedeninin kan olduğunu fark etti. Bu kadar kanaması olan biri şimdiye kadar ölmüş olmalıydı. Çevresine bakınca vücudunu kaplayan kanın, daha birkaç saniye önce önce Charles Lasser'in durduğu noktadan her yana fışkırdığını fark etti.

Frank kafasını gökyüzüne kaldırıp baktı. Hemen üstlerinde kanatlarını açmış devasa bir yırtıcı kuşa benzeyen siyah bir duman bulutu asılıydı. Charles Lasser'ın parçaları duman bulutunun altındaki asfalta dağılmıştı. Bacakları kalça hizasından kopmuş ve koşmakta olan birinin bacakları gibi bir açıyla yan yana düşmüştü. Yanında kan içindeki leğen kemiği duruyordu. Bağırsakları onlarca metrekarelik bir alana serilmiş pis bir

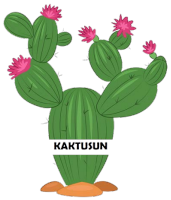
BELONGS TO KAATUS TEAM

örtü oluşturuyordu. Frank önce kafasını göremedi, fakat hemen sonra, garaj kapısının önünde sanki özellikle soğuk davranıyormuş gibi ters yöne bakar halde buldu. Astrid'den ise eser yoktu. Ne vücudundan ne de elbisesinden bir parça.

Frank aksak hareketlerle ayağa kalktı. Kulaklarındaki şiddetli çınlama yüzünden tam tepesinden geçen 747'nin çevredeki bütün sesleri bastıran gürültüsünü zar zor duyabiliyordu. Ne yapması gerektiğini düşündü. Polisi araması gerektiği aklına geldi, ama henüz birileri patlamayı duyup, 911'i aramadıysa, buna şaşırmazdı.

Frank kendisini zafer kazanmış biri gibi hafif hissediyordu. Yaptıklarını anlatacak birini arayarak kendi çevresinde birkaç kez döndü ama ortalıkta kimsecikler yoktu.

Otuz

Kapıyı Nevile açtı, 'İçeri gel, Frank. Seni görmek ne güzel.' Buharlanmış, gümüş bir buz kovasının içinde bekleyen Roze Şarabı'nın olduğu oturma odasına doğru Frank'e yol gösterdi.Üzerinde İspanyol paça bir pantolon ve hareket ettikçe cıva kaplıymış gibi dalgalanan bir gömlek vardı.

'Nasılsın?' diye sordu. 'En hafif tabiriyle yorgun ve sarsılmış gibi göründüğünü söylemeliyim.'

Frank baston yutmuş gibi zorlukla hareket ederek koltuğa oturdu. 'Kafasına golf sopasıyla vurulmuş, ardından saatlerce eli kolu bağlı yatmış, en sonunda da plastik bombayla havaya uçurulmuş birisi için oldukça iyi durumda sayılırım, aslında.'

Nevile bir kadeh şarap doldurarak Frank'e uzattı. 'Bugün polis merkezinde Teğmen Chessman'la görüştüm. Olanlar karşısında hayrete düştüklerini söyledi ki bunu zaten bekliyordum. Polisler her zaman hayrete düşerler. Hayrete düşmek onların doğasında vardır. Olay mahalli inceleme ekipleri hala Charles Lasser'ın parçalarını toplamakla meşgulmüş. İşlerini bitirip laboratuar çalışmalarını tamamladıklarında bir şeyler daha açıklığa kavuşabilir ama bundan şüpheliyim.'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frank uzun süre bir şey söylemeden oturdu. Aklındaki soruyu nasıl kelimelere dökeceğinden emin değildi. En sonunda 'Hiç aklına gelmiş miydi?' diyebildi.

'Astrid'in ölü olduğu mu?' dedi Nevile.

'Bunu çok doğal bir şeyden bahseder gibi söyledin.'

'Ölüm doğal bir şeydir, Frank. Kabul etmeliyiz ki ölü olanların sayısı hayatta olanların sayısından kat kat fazladır.'

'Nasıl öyle canlı gibi görünebilir. Onunla yedik, içtik, konuştuk... seviştik.'

Nevile başını salladı, 'Evet, çok güçlü bir ruh olmalı, çok da azimli.'

Ayağa kalkıp cama kadar yürüdü. Frank camdaki yansımasından kendisine bakmakta olduğunu görebiliyordu. 'İlk tanıştığımızda göründüğü gibi olmadığını anlamıştım ama garipliğin ne olduğunu anlayamamıştım. Bir şey daha var ki o zaman nasıl aklıma gelmedi inanılır gibi değil. Sirke kokusu aldığımı hatırlıyorum. Hem de aynı Cedars'daki patlamadan sonra aldığım kokuyu. Sirke çok büyük bir intikam duygusunu yansıtan asitli bir kokuya sahiptir. O anda bu bağlantıyı nasıl kuramadım bilmiyorum.'

Frank buruk bir sesle 'Tek istediği Charles Lasser'ı öldürmemdi değil mi?' diye sordu. 'Bana ne olduğu umurunda değildi.'

Nevile başıyla onayladı, 'Korkarım bu doğru. İçindeki nefret o kadar büyüktü ki kısıtlamalara rağmen seni yönlendirmek istedi. Adını söyleyemese bile, senden Lasser'ı cezalandırmanı isteyemese bile bunu yaptırmak için bir yol buldu. Maalesef ruhlar bu gibi durumlarda isim veremiyorlar. Oysa bu benim gibi psişik dedektiflerin işini ne kadar kolaylaştırırdı düşünsene. O da senin Charles Lasser'ı cezalandırman için bir sebep yarattı. Kıskançlık, insanın en güçlü dürtülerinden biridir.'

Şarabından bir yudum daha alarak devam etti, 'Danny'yi ilk kez gördüğümüz gün aslında Astrid'le konuşuyorduk. Hatırlarsan evliliğinizi bitirmeye çalışıyordu. Böylelikle sen de hayatında başka bir kadına yer açabilecektin. Travel Town'daki görüşmemiz de dahil, bu süre boyunca konuştuğumuz kişi Danny değil, Astrid'di. O noktada sabırsızlanıp umudunu kaybetmeye başlamış olmalı ki doğal adalet yasalarının müsaade ettiği ölçü-

de açık konuştu. Aziz John ve Portakal Korusu ile ilgili ipuçları verdi.

'Charles Lasser Astrid adında birini tanımadığı konusunda ısrar ederken gerçeği söylüyordu. Gerçekten de öyle birini tanımıyordu. Yaralar, yanıklar, darbe izleri hepsi göstermelikti. İstediği zaman Danny'nin görüntüsüne bürünebilen biri için dayak yemiş biri gibi görünmek çok da zor olmasa gerek. Gerçek şu ki Astrid ve Charles Lasser hiç bir araya gelmediler ve Charles Lasser onu dövmedi. En azından senin onu tanıdığın süre içinde.'

'Ya gerçek Danny?'

'Bunu sen de fark etmişsindir. Gerçek Danny ne zaman ortaya çıksa sana zarar gelmesini engellemek için elinden geleni yaptı. O düğümleri açmak için bütün gücünü harcamış olmalı.'

'O zaman... Sence beni affetmiş midir?'

Nevile elini Frank'in omzuna koyarak, 'Evet, bundan eminim,' dedi. 'Bir de görmeni istediğim bir şey var.'

Frank'in yanına oturup önce televizyonu sonra da videoyu açtı. Koyduğu kasette New York şehrinde işlenen cinsel suçları ele alan bir polisiye dizi olan Law & Order'ın bir bölümü kayıtlıydı.

'Bu ilk bölümlerden biri,' diye açıkladı Nevile. 'Ulaşmak hiç de kolay olmadı ama bak sonunda ne buldum. İki dedektif bir bara girip oradaki bir fahişeyle konuşuyorlar – bakalım ilginç bir şeyler görebilecek misin?'

Frank dedektifleri oynayan Christopher Meloni ve Mariska Hargitay'ı gördü. Konuştukları fahişe rolünde ise kısa tişörtü gümüş rengi işlemeli gümüş halka küpeler takmış çok çarpıcı bir kadın vardı. Astrid.

'Bunu nereden buldun?' dedi Frank gördüklerine inanamayarak. 'Dondur lütfen, ona bir bakayım.'

Nevile görüntüyü dondurdu. Umursamaz tavırları ve hülyalı bakışlarıyla ve şimdi bile Frank'in tüylerinin diken diken olmasına yol açan o heyecan verici gülümsemesiyle karşısındaydı işte.

'İnternette Tori Fisher adını arattım,' dedi Nevile. 'Hani Cedars'daki patlamadaki intihar bombacılarından kadın olanı. Kapıdaki güvenlik görevlisinin neden kimlik kontrolüne

gerek duymadan minibüsün geçebilmesi için kapıları açtığını merak edip duruyordum. Tek mantıklı ihtimal araçtakileri tanıyor olmasıydı. Gerçekten de Tori Fisher'ı tanıyordu çünkü Tori Fisher'ın kendisi de bir zamanlar Cedars'da öğrenciydi. Tori Fisher, Amanda Lasser'ın, yani Charles Lasser'la ikinci eşi Rebecca'nın tek kızlarının sahne ismiydi.' Tabii ayakbağlarından kurtulduktan sonra dördüncü evliliğe kadar gitmişti.

Frank, Danny'nin görüntüsünün "Baba canımı yaktı," dediğini hatırladı. 'Danny bize babasının canını yaktığını söylemişti. Oysa konuşan Danny değil Astrid'di; bahsettiği babaysa ben değildim, Charles Lasser'dı.'

'Doğru,' dedi Nevile. 'Dar Tarıki Tarikatı'na katılmasına sebep de buydu. Astrid çocukluğunda ciddi boyutta cinsel istismara uğramıştı ve genel anlamda toplumu cezalandırmak istedi. Ta ölüm anına kadar bilmediği şey ise intikam için sahte bir araç olarak yaratılan bütün bu organizasyonun arkasındaki kişinin babası olduğuydu.'

'Ölüm anına kadar mı? Nasıl öğrendi bunları o zaman?'

'Ölünce her şeyin bütün çıplaklığıyla gözlerinin önüne serildiğini göreceksin, Frank. Çünkü cennette sırlara yer yoktur.'

Frank şarabını bitirip ayağa kalktı. 'Gerçekten çok yorgunum ve iyi bir uykuya ihtiyacım var.'

'Bir bardak daha şarap istemediğinden emin misin?'

'Evet, gerçekten. Yardımların için teşekkür ederim. Eğer bu seansları yapmayı kabul etmeseydin...'

'Bana teşekkür etme. Neredeyse öldürülmene sebep olacaktım.'

Frank Nevile'in iki elini kendi ellerinin arasına alarak minnetle sıktı. 'Birkaç gün içinde tekrar görüşelim, olur mu? Bu konuyu biraz daha detaylı olarak konuşmak istiyorum. Sanırım buna ihtiyacım olacak.'

'Bence Margot'yla konuşmayı da deneyebilirsin. Seni dinleyeceğinden eminim.'

Frank evden çıkıp arabasına bindi ve evin girişinden caddeye çıkan dik dönemeci tırmandı. Hollywood'a doğru sağa dönüp yola çıkmak üzereyken dikiz aynasını kontrol ettiğinde güneş gözlüklerini unuttuğunu fark etti. Dünya Ana Meyve Suyu büfesine kadar gidip oradan bir U dönüşü yaptı. Az önce tırmandığı dönemeçten bu defa aşağıya doğru indi.

BELONGS TO KAITOS TEAM

Bütün panjurların indirilmiş olduğunu görünce şaşırdı. Ön kapıya kadar yürüyüp zile bastı. Beklerken çevresine bakınarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sanki burası az önce çıktığı ev değildi. Ön bahçe aylardan beri temizlenmemiş gibi kuru yapraklarla kaplanmıştı. Hatta önünde dikilmekte olduğu ön kapıya yaslı duran yapraklar bile vardı. Zile tekrar bastı. Uzun süre bekledi ama kapıyı açan olmadı. 'Nevile,' diye seslendi, 'Nevile, orada mısın?' Cevap veren olur mu diye bir süre sessizce bekleyip etrafı dinledi. Duyduğu tek şey ağaçların arasından esen rüzgarın sesiydi.

Kapıya dokununca açık olduğunu fark etti. 'Nevile, her şey yolunda mı?' diye seslendi. Bir anlık tereddüdün ardından içeri girdi.

Ev terkedilmişti. Mobilyalar gitmişti. Vazolar ve heykellerin yerinde de yeller esiyordu. Frank bir odadan diğerine geçerken ayak sesleri boş evde yankılandı. En son Nevile'in çalışma odasına yöneldi bu oda da diğerleri gibi bomboştu. Ne kitap, ne kitaplık, ne de Delphi'den gelme siyah yekpare mermer masadan eser vardı. Duvarlarda bir zamanlar asılı olan resimlerden kalmış olabilecek izler bile yoktu.

'Nevile,' dedi ancak kendisinin duyabileceği bir sesle, Birkaç kuru yaprak koridora doğru uçup, ortada küçük bir dans gösterisi yaptı.'Nevile, seni adi herif!'

Frank ayaklarının hemen dibinde koyu mavi bir dikdörtgen gördü. Eğilip daha yakından baktığında bunun Kediler ve Aylar destesine ait bir kart olduğunu farketti. Kartın yüzünü çevirip baktı. Ön yüzdeki resim Andromeda takımyıldızının bir tasviriydi. Resmin altındaysa BU YOLDAN BİR DAHA ÖMRÜN BOYUNCA GEÇMEYECEKSİN yazıyordu.

Frank, Laurel Canyon'a geri döndü. Bir yandan araba sürerken bir yandan da şarkı söylüyordu. Şarkıyı Astrid için söylüyordu, ya da Tori için, ya da Amanda için. Her neredeyse umarım beni duyabiliyordur diye düşündü.

Sevdiğim o kadar güzeldir o kadar
Güzel güller yanında çirkin durur
Gözleri kel kafaların tası gibi parlar
Ne giyse üstünde pek güzel durur

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Sevdiğim topal kalmış bir tanrıça
Ayağı bir gün bir zepline takılıp da
Saatte ellidört buçuk mil hızla
Bir saman yığınına çakılınca

Sevdiğim zekidir öyle böyle değil
'Bir yere vardırmaz beni bu fiil'
Düz yürümeye çalışsam da ben
Bir yere varamam olduğum yerde dönmekten

Dönerim, düz gidemem, dönerim, düz gidemem
Ne yaparsam yapayım düzelemem
Biraz sarsak biraz aksak
Halıdaki yuvarlak deliğe ne yapsak

Laurel Canyon ve Hollywood Bulvarı'nın kesiştiği noktada trafik ışıklarına yakalanan Frank yol kenarında dikilen tuhaf görünümlü iki kişi gördü. Bunlardan biri, uzun gölgelikli şapkası, mavi bol şortu, varis yüzünden boğum boğum olmuş bacaklarıyla yaşlı bir adamdı. Yaşlı adamın elinden tutan ise güneşte pırıl pırıl parlayan saçlarıyla Danny'ydi. El sallamadılar; orada öylece durup onu izlediler sonra da arkalarını dönüp uzaklara doğru yürüyüp gittiler.

Frank arkasındaki aracın kornasıyla kendine geldi. Işık çoktan yeşile dönmüştü. Frank elini kaldırıp arkasındaki aracın sürücüsünden özür diledi ve yola devam etti. Fakat sağa çekip durduğunda ancak Genesee Bulvarı'na kadar gidebilmişti; artık gözyaşlarından, hiçbirşey göremiyordu.

GRAHAM MASTERTON dünyanın en iyi satan korku yazarlarından biridir. Amerika Polisiye Yazarları Derneği tarafından Edgar Özel Özülü ile ve *Batı Sahili Kitap Eleştirmenleri* tarafından gümüş madalya ile ödüllendirilmiştir.

Severn House'dan çıkan *The Doorkeepers*, *The Swimmer*, *The Hidden World*, *Genius*, *Holy Terror* ve son kitabı *Darkroom* da dahil, yetmişin üzerinde romanın yazarıdır.

Kapak fotoğrafı: Getty Images

BELONGS TO KAATÇI TEAM